

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

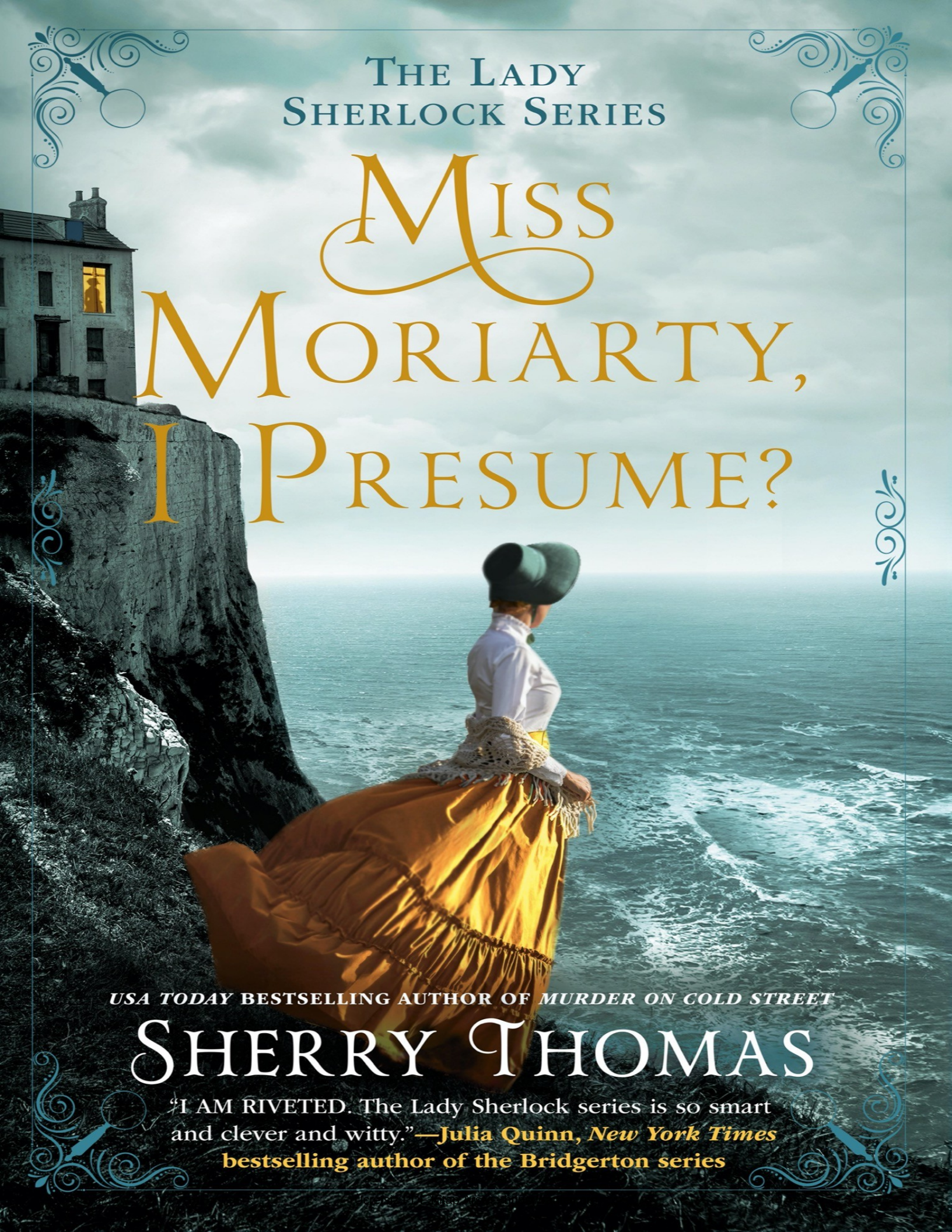
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE LADY
SHERLOCK SERIES

MISS MORIARTY, I PRESUME?

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR OF *MURDER ON COLD STREET*

SHERRY THOMAS

"I AM RIVETED. The Lady Sherlock series is so smart and clever and witty."—**Julia Quinn, *New York Times* bestselling author of the *Bridgerton* series**

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ÖVGÜ İÇİN

Soğuk Sokakta Cinayet

"Giderek daha çok sevilen bir dedektif ekibiyle, bu Viktorya dönemi gizemi heyecan ve insan davranışlarına dair keskin içgörüler sunuyor."

-Kirkus Reviews (yıldızlı eleştirisi)

"Harika bir şekilde feminist bir tarihi gizem. . . . Sherry Thomas, yoğun zekâsı, gösterişli kıyafetleri, yenilmez tatlı düşkünlüğü ve amacına uygun olarak katı Viktorya dönemi adetlerini atlatma konusundaki esrarengiz yeteneğiyle Charlotte'u Sherlock kanonuna inanılmaz bir şekilde eklemiştir. Okuyucular

Sherlockçu kurgu seven herkes Lady Sherlock serisine bayılacak, aynı şekilde biraz romantik gerilim içeren tarihi gizemlerden hoşlananlar da."

-Raf Bilinci

"Çok satan yazar Sherry Thomas, Viktorya dönemine ait büyüleyici Lady Sherlock serisinin beşinci kitabıyla geri dönüyor. . . . Holmes polisiyelerinin hayranları için mükemmel!"

-Woman's World

"Sherry Thomas'ın Leydi Sherlock serisinin beşinci kitabı her zamanki gibi büyüleyici ve feminist."

-Austin Chronicle

"Thomas ... gizemin tüm inceliklerini ustalıkla ele alırken hikâyeyi gerilim ve entrikayla süsleyerek okuyucuların tahmin yürütmesini sağlıyor."

-BookPage

ÖVGÜ İÇİN

Leydi Sherlock Serisi

"Sherlock Holmes'ü Charlotte Holmes olarak yeniden canlandıran bu kitaplar, katmanlı hikâyelere bayılanlar için mükemmel. Karmaşık gizemlerin ve yavaş yavaş alevlenen bir romantizmin altında toplumsal cinsiyet, beklentiler ve ayrıcalıklarla ilgili akıl almaz sorular yatıyor."

-*The Washington Post*

"Hızlı hikaye anlatımı ve esprili düzyazı, tarihi gizemlerini eğlenceli sevenler için daha da cazip hale getiriyor."

-*Publishers Weekly*

"Düşünceli ama kısa açıklamalar ataerkilliği, heteronormativiteyi ve sömürgeciliği eleştiriyor, sürükleyici bir ne-kim-ne olay örgüsüne organik bir şekilde uyum sağlıyor. Gizem serisine heyecan verici bir ekleme; Holmes *Ocean's 11* ile buluşuyor, *Kadın Haklarının Savunusu* ile buluşuyor."

-*Kirkus Reviews* (yıldızlı eleştiri)

"Thomas'ın romanı kıvrak zekâsı ve atraksiyonuyla feminist bir Viktoryen zevk. Deanna Raybourn, Elizabeth Peters veya C. S. Harris hayranları için mükemmel olan *Hırsızlık Sanatı*, harika bir tarihi seriye mükemmel bir giriş. Ustaca ilerleyen temposu, ilginç kahramanı ve ilgi çekici karakterleriyle gizemli bir güç gösterisi."

-Raf Bilinci

"Gerilim yüklü ... sürükleyici ve sürükleyici bir okuma ... güzel yazılmış bir roman; gizemin çözülmesinin ve kahramanının zekasının tadını çıkaracaksınız."

-NPR

"Sherry Thomas imkansızı başarmış ve Sherlock Holmes'un taze, heyecan verici yeni bir versiyonunu yaratmış."

-Deanna Raybourn, *A Perilous Undertaking* kitabının *New York Times* çoksatan yazarı

"Sherry Thomas işinin ustası ve *A Study in Scarlet Women* benzersiz bir başarı: zekice uygulanmış, güzel yazılmış ve muhteşem bir şekilde orijinal - bir sonraki cildi hemen istiyorum!"

-*New York Times* çoksatın yazarı Tasha Alexander

"Zeki tarihi detaylar ve üst düzey bir gizem, Lady Sherlock serisinin bu ilk cildinin cazibesini artırıyor. Tarihi gizem hayranları için mutlaka okunması gereken bir kitap."

-*Library Journal* (starred review)

"İkonik dedektifin tamamen yeni ve zekice tasarlanmış bir yorumu. Sir Arthur Conan Doyle'un en iyi zamanlarına yakışır bir olay örgüsü."

-*Booklist*

"Okurlar, Thomas'ın Sherlock kanonunun her bir yönünü nasıl ustalıkla dokuyacağını keşfetmek için nefeslerini tutarak bekleyecek ve gizemin nasıl ortaya çıktığını öğrenmek için sayfaları yutacaklar."

-Anna Lee Huber, Lady Darby Gizemleri'nin ulusal çok satan yazarı

Sherry Thomas'ın

Başlıkları Leydi Sherlock

Serisi

KIZIL KADINLAR ÜZERİNE BİR
ÇALIŞMA BELGRAVIA'DA BİR
KOMPLO KORKU ÇUKURU
HIRSIZLIK SANATI
SOĞUK SOKAKTA CİNAYET
BAYAN MORIARTY,
SANIRIM?

Diğer Çalışmalar

BENİM GÜZEL DÜŞMANIM
LONDRA'NIN EN ŞANSLI HANIMI
GELİNİ BAŞTAN ÇIKARMAK
MİRASÇIYI BAŞTAN ÇIKARMAK
GÜZELİ BAŞTAN ÇIKARMAK
GECE ONUN
TAM OLARAK LEZZETLİ BİR
KOCA DEĞİL
ÖZEL DÜZENLEMELER

MISS
J\$,\$ORIARTY,
PRESUMES

SHERRY THOMAS

BERKLEY

New York

BERKLEY
An imprint of Penguin Random House LLC
penguinrandomhouse.com

Telif Hakkı © 2021 Sherry Thomas tarafından
Penguin Random House telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

BERKLEY ve BERKLEY & B kolofonu Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır.

Kongre Kütüphanesi Yayın Verileri Kataloglaması

İsimler: Thomas, Sherry (Sherry M.), yazar.
Unvan: Bayan Moriarty, sanırım? / Sherry Thomas.
Açıklama: İlk baskı. | New York: Berkley, 2021. | Seri: Leydi Sherlock serisi
Tanımlayıcılar: LCCN 2021020963 (basılı) | LCCN 2021020964 (e-kitap) | ISBN 9780593200582 (ticari cilt) | ISBN 9780593200599 (e-kitap)
Konular: GSAFD: Gizemli kurgu. | LCGFT: Dedektiflik ve gizem kurgu. | Romanlar.
Sınıflandırma: LCC PS3620.H6426 M57 2021 (baskı) | LCC PS3620.H6426 (e-kitap) | DDC 813/.6-dc23
LC kaydı <https://lccn.loc.gov/2021020963> adresinde mevcuttur
LC e-kitap kaydı <https://lccn.loc.gov/2021020964> adresinde

mevcuttur İlk Baskı: Kasım 2021

Tarihi bir kadının kapak resmi © Ildiko Neer / Trevillion Images; deniz kenarındaki ev © Stephen Mulcahey / Trevillion Images
Kelly Brennan tarafından e-kitap için uyarlanmıştır

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

pid_prh_5.8.0_c0_r0

Kathy ve Heather'a, Washi Coven'ın diğerk üyelerine, Cumartesi sabahlarını yeniden eğlenceli hale getirdiğiniz için teşekkür ederim - gerçekten büyüü. Asla yeterince yazı yazamıyoruz, ama ben diyorum ki birbirimizin koleksiyonlarını dekoratif çıkartmalar ve balmumu mühür damgaları hayatın en büyük zevklerinden biridir.

İÇİNDEKİLER

Kapak

Sherry Thomas'a Övgüler

Sherry Thomas'ın Başlıkları

Başlık Sayfası

Telif Hakkı İthafı

Önsöz Birinci

Bölüm İkinci

Bölüm Üçüncü

Bölüm Dördüncü

Bölüm Beşinci

Bölüm Altıncı

Bölüm Yedinci

Bölüm Sekizinci

Bölüm

Dokuzuncu

Bölüm Onuncu

Bölüm Onbirinci

Bölüm Oniki

Bölüm

Onüçüncü

Bölüm

On dördüncü

Bölüm

Onbeşinci

Bölüm Onaltıncı

Bölüm

On Yedinci Bölüm

On Sekizinci Bölüm

On Dokuzuncu

Bölüm Yirminci

Bölüm Yirmi Birinci

Bölüm Yirmi İkinci

Bölüm Sonsöz

Teşekkür Yazar

Hakkında

Önsöz

ŞUBAT 1887

ALain de Lacey sandalyesinden fırladı. "Ne dedin sen?"
De Lacey olalı çok olmamıştı. Maun ağacından yapılmış muazzam On sekizinci yüzyıldan kalma yağlıboya portrelerle çevrili masasında otururken bazen kendini, damadına bir vikont alacak kadar zengin bir üreticinin evinde yeniden doğmuş gibi hissediyordu. Ve çoğu gün, sekreterinin kapıda durup son haberleri saygıyla aktarması, en çılgın hayallerinin ötesinde başarılı olduğu izlenimini pekiştiriyordu.

Ancak bugün ter içinde kaldı.

"Bay Baxter İngiltere'ye geliyor, efendim," diye tekrarladı sekreteri. "Ve Sherlock Holmes'u ziyaret etmesi için bir randevu ayarlamanızı istiyor."

Yani ilk seferinde doğru duymuştu. Ama Bay Baxter İngiltere'yi genellikle yazın ziyaret etmiyor muydu? Daha şubat ayıydı.

Ve Sherlock Holmes -ya da daha doğrusu Charlotte Holmes- Noel'den beri gözetim altındaydı. Eğer bir şey olsaydı, de Lacey, Bay Baxter'ın resmi bir ziyaret yapmak değil, kadından kurtulmak istediğini düşünürdü.

Bir röportajın ardından bir kurşun mu yoksa bir boğulma mı? Ama de Lacey'nin derdi bu değildi. İngiltere'ye yapılan ziyaretler genellikle Bay Baxter'ı memnun etmezdi. De Lacey'nin Bay Baxter'ın gazabına uğramasına neden olacak herhangi bir hata yapmadığından emin olmak için de Lacey olduğundan beri yaptığı her şeyi kontrol etmesi gerekiyordu.

Derin bir nefes aldı ve sekretere el salladı. "Pekâlâ. Sen git Bay Baxter'ın gelişi için hazırlan, ben de Sherlock Holmes'u

onu kabul edin."

Bir

Sevgili Ash,

Olayı anlatmama izin verin.

Gün soğuk ve çiseliyor. Izgarada bir ateş çıtırdıyor. Odamdaki masada oturuyorum, solumda bir fincan sıcak kakao ve sağımda hala ılık olan bir tabak erikli kek var.

Her zamanki sybaritic ortamımı tasvir ettiğimi mi söylüyorsun? Sabırlı ol, eski dostum.

Aşağıya baktığımda gördüğüm şey, 14. Louis'i bile şaşırtacak kadar dantel ve fırırdan başka bir şey değil; çılgınca pembe bir denizin üzerinde beyaz bir köpük patlaması. Evet, Noel'de bana nazikçe hediye ettiğiniz ilk çay elbisemi giyiyorum.

Ne yazık ki, bu fuşya ihtişamının üzerine bir sabahlık giymek zorunda kaldım.

Odada bir ateş olsa bile, çay elbisesi tek başına yılın bu zamanı için hala çok dayanıksız bir giysi.

Şimdi beni hayal edebildiğinize göre, size bazı haberler vereyim.

Kız kardeşim Bernadine'in diyetinden süt ve ekmeği çıkaralı üç hafta oldu. Artık yemeklerden sonra acı içinde bağırsaklarını tutarak top gibi kıvrılmakla kalmıyor, beş kilo da aldı. Madam Gascoigne şaşkınlığını koruyor. Daha önce hiçbir şeyin süttten daha sağlıklı olamayacağına inanıyordu.

ve ekmek. Ancak uzun zamandır Bernadine'in sürekli gastrointestinal rahatsızlığına neden olan şeyin çok yaygın bir gıda maddesi olması gerektiğinden şüpheleniyordum.

Evdeyken ailemi bilimsel bir denemeyi kabul etmeye ikna edemiyordum ama burada fikirlerimi test edebildim.

Livia'ya Bernadine'in gelişimi hakkında kapsamlı bir açıklama yapmak isterdim. Ne yazık ki, geçen Aralık ayında ailenin bakımı için eve gönderdiğim meblağlar yüzünden, ailem Postanın içeriğiyle daha fazla ilgileniyor ve Livia artık gelen mektupları her zaman ilk inceleyen kişi olacağına güvenemiyor. Sonunda haberlerimi gazetede küçük bir ilanla ilettim.

Ancak küçük bir notta Bernadine'in yeni huzurunu ya da teninin sağlıklı bir şekilde kızarmaya başladığını anlatacak yer yok. Benzer şekilde, Livia'yı Sherlock Holmes'un geliştiği konusunda temin edebilirim, ancak bunu ona bildirmek için gelecekteki bir anı beklemeliyim.

Bayan Watson ve ben son üç günde beş dava çözdük ve saygıdeğer ortağım bir müşteriden sorunumuz için fahiş bir şekilde yedi pound on bir şilin aldı. Bayan Watson, daha fazla ücret ödedikleri takdirde aldıkları hizmetten daha mutlu olacakların kokusunu her zaman alabilir; bu, benim gibi genç hanımlara çok nadir öğretilen değerli bir beceridir.

Eski benliğim.

Ahem. Bu abuk sabuk mektubu sabırsızlıkla tarıyor musun, dostum? Artık göz gezdirme, çünkü Sevgililer Günü'nde aldığım güzel mi güzel mikroskop için sana nihayet burada teşekkür ediyorum.

İçine saat ya da başka küçük değerli eşyalar saklanabilen özenle hazırlanmış Sevgililer Günü kartları duymuştum ama tanıdıklarım arasında bir ambalaj sandığının dağınık samanları arasında Sevgililer Günü kartı bulan ilk kişi ben olmalıyım.

Konuyu dağıtıyorum. Ama ne parlayan bir güzellik. Ne mükemmel bir aygıt.

Kutuyu açtıktan sonra, çok düşünceli bir şekilde gönderdiğiniz kullanım kılavuzunu açmadan önce tam bir çeyrek saat boyunca oturup mikroskoba hayranlıkla baktım.

Kontrolleri öğrendikten sonra, teleskopla birlikte verilen kuru montaj slaytları hızla inceledim. Geçen hafta birçok kez mutfığa girdim, Madam'a

Gascoigne'in alaycı eğlencesiyle, kendi ıslak montaj slaytlarımı yapmak için neşterle dilimlediğim bitkisel madde parçalarını ödünç aldım.

Bu mektup uzadığı için numunelerin boyanması ve maksimum netlik ve çözünürlük için aydınlatılması konusunda öğrendiklerimi size anlatmayacağım. Ancak minnettarlığımı ifade etmeme izin verin bir kez daha. Mikroskoba bayılıyorum ve hakkında ne kadar iyi şey söylesem az.

*Sevgile
r,
Holmes*

*Not: Ama mektup, bir ya da iki dipnot ekleyemeyeceğim kadar uzun değil. Mektubunuzda sorduğunuz sorulara cevap verirken bu noktadan itibaren kendi kısaltmamı kullandığım için özür dilerim. Hayır, son mektubunuzdan beri
Sorduğumda, söz konusu iki beyefendiden de haber alamadım. Eski fesat arkadaşımız geçen Aralık ayındaki ani ayrılışından bu yana sessizliğini koruyor. Ve akrabam, kısa ama hoş karşılamasından sonra
Ocak ayının başlarında gazetelerde yer alan mesaj da daha fazla iletişimden kaçındı.*

P.P.S. Livia için biraz endişeleniyorum. Sherlock Holmes öyküsünün Beeton'ın Noel Yıllığı'nda yayınlanmak üzere çabucak kabul edilmesi onu coşku içinde bıraktı. Ama Holmes'ların evinde coşku asla uzun sürmez ve o da uzun süredir orada sıkışıp kalmış durumda.

P.P.P.S. Gözetim aşağı yukarı aynı şekilde devam ediyor. Sırada ne var merak ediyorum.

P.P.P.S. Dostum, diğer Sevgililer Günü hediye asla ulaşamayacağıma inanmaya başlamış mıydın?

Şimdi onları giyiyorum, o çok pembe ipek çorapları ve daha az frapan olmayan jartiyerleri, çay elbisemin altında. Bir an için

Çay elbisesinde kullanılan kumaşın aynısını bulmayı nasıl başardığınıza hayret ettim, ancak tüm takımın aynı anda tasarlandığını ve uygulandığını, ancak bana iki taksitte verildiğini fark ettim.

Şaşırdım, Ash.

Kalbimin derinliklerini ısıtıyor, bunu bilmek zaten skandal çay elbisesi, daha da çirkin bir çift çorap eklemeyi seçtiniz. Bir gün bana terziyle aranızda geçenleri anlatmalısınız. Umarım dehşete düşmüştür.

Gizliden gizliye gıdıklandım tabii ki.

Ve nihayet, aradan koca bir hafta geçtikten sonra size ancak şimdi yanıt verebilmemin nedenine geliyoruz: Zamana ihtiyacım vardı.

olağanüstü hediyenize uygun bir yanıt oluşturun. İçinde daha küçük, mumlu mühürlü zarf. Varlığımın her zerresiyle, amaçlanan etkiye ulaşacağını umuyorum.

Sevgili Charlotte,

Harika haberlerim var. Bayan Newell, sevgili Bayan Newell, beni ziyarete davet etti. Evden iki hafta uzakta!

Elbette bir yanımda yılın en kasvetli döneminde, kışın son acı tortularında olacağımız gerçeğinden yakınıyor. Ben Bu ziyareti yazın zirvesinde, güneşin sıcak ve sıvı olduğu - ya da en azından daha sıcak ve daha sıvı olduğu - ve kendimi muslin içinde günlerce park alanlarında dolaşırken yeniden hayal etmek cazip geldi.

Ama minnettarım. Bu erteleme için çok minnettarım. Holmes evindeki son aile içi çekişme sahnelerini size anlatmayacağım. Ebeveynlerimizin sizin sağladığınız fonlardan ve geçici olarak birbirlerinden uzakta - bir kez daha bir araya geldikten sonra buharlaştılar

aynı çatı altında yeniden bir araya geldiler. Aslında, bir aradan sonra birbirlerinden daha çok nefret ederler.

Ama onlar için daha fazla mürekkep harcamayayım.

Hayatımdaki bu son gelişmeyi yeterince açıkladığıma göre, son olarak harika daktilo için teşekkür etmeme izin verin. (Ve onu boyalı bir kutunun içine saklamanız ne kadar akıllıca.

Bernadine'in "enstitüsünden" çakıl taşları. Ne annem ne de babam en ufak bir ilgi göstermedi ve ben de kutuyu odama götürmeyi başardım).

Haberi aldıktan sonraki haftalar boyunca yanaklarım acıyana kadar gülümsedim:

Artık sadece bir karalayıcı değil, kelimeleri için bir karalayıcıyım. yayıncılar -ya da en azından bir yayıncı- gerçek sterlinden vazgeçebilirdi.

Ve size, Bayan Watson'a ve özellikle Bayan Redmayne'e, bana adını ödünç verecek adamı bulduğunuz için ne kadar teşekkür etsem azdır.

bu hikaye için. Bu aldatmacanın düşüncesinden, yapmam gereken çarpıklıklardan ve feda etmem gereken krediden biraz rahatsız oluyorum. Ama sonra sizi düşünüyorum, bu hikayeye ilham veren, sezgileri ve cüretkarlığıyla sizi. Hayatını kazanmak için katlandığınız zorlukları düşünüyorum ve kendime, sen buna katlanabiliyorsan ben de katlanabilirim diyorum.

Ama senin dehan tartışılmaz. Oysa benim hikayem henüz gerçek sınavıyla yüzleşecek. Ya Noel Yıllığı'nın bir kopyasını açan herkes benim hikayemi atlarsa? Ya da ya herkes okur ama nefret ederse? Bu tür düşünceleri genellikle bir kenarda tutmayı başarıyorum, ama bazen, annem kötü bir mizah içindeyken-

Bu konuda daha fazla konuşmama izin vermeyin. Bunun yerine cömert hediyeniz ve daha da cömert notunuz için tekrar teşekkür etmeme izin verin. Ailemin çatısı altında yaşadığım sürece, onların dikkatini çekmekten korktuğum için bu daktiloyu kullanamayacağım konusunda haklısınız. Ama notunuzu kalbime yakın tuttum ve benden istediğiniz gibi özgür olacağım günü hayal ettim. Merdivenlerden inip çıkabileceğim, odadan odaya dolaşabileceğim ve hatta

Yeni bir daktilonun inatçı tuşlarına kimsenin küçümsemesine ve gazabına uğramadan vurmak.

O güne içelim. Bize içelim.

Sonsuza dek

seninim, Livia

Not: Ben iyiyim. Genç arkadaşımızı özlüyorum ve onun için endişeleniyorum. Ancak bir şeyler yapmamızın uzun zaman alabileceğini biliyorum ve sabırlı olmaya kararlıyım. Ve günü geldiğinde faydalı olmaya.

Sevgili Holmes,

Dün öğleden sonra Bayan Olivia ile tanıştım; Bayan Newell'in çay davetini kabul ettiğimde beklemediğim mutlu bir sürprizdi.

Üçümüz çok hoş vakit geçirdik. Daha sonra Bayan Olivia ve ben Bayan Newell'in bahçesinde tek başımıza yürüyüşe çıktık. Orada nihayet onu romanının birkaç ay sonra yayınlanacak olmasından dolayı tebrik edebildim. Çok heyecanlıydı, neredeyse başı dönüyordu. Size yazmış olmasına rağmen, bu başarısını ilk kez biriyle yüz yüze kutlayabildiğini fark etmem bir anımı aldı.

Bayan Newell'in Derbyshire'da geçireceği süre boyunca birçok görüşme sözü vererek yollarımızı ayırdık. onun yerine Londra'ya bir geziyle sürpriz yap.

Size söylemedim ama Bayan Newell'i bir önceki görüşümde, Beni bir kenara çekti ve sizden haber alıp almadığımı sordu. Büyük bir dikkatle, Stern Hollow'daki soruşturma sırasında sizinle tanışmış olan Müfettiş Treadles'a göre

şaşırtıcı derecede iyi gidiyor. Bayan Newell oldukça küstah bir tavırla daha doğrudan haberler alacağımı düşündüğünü söyledi. Ben ikircikli bir tavır takınınca içini çekti ve "Elbette anlıyorum. Daha fazla konuşmana gerek yok, hayatım."

Bu arada, Cemiyet'ten ayrılıştınızdan bu yana geçen aylar içinde, şahsen ya da posta yoluyla bana ulaşan ve halinizi hatırlanızı soran tek kişi de o değil. Sizinle ilgili soruları geçiştirmekte uzmanlaştım, özellikle de sadece dedikodu yapmak ya da daha kötüsü, sizin sırtınızdan kendilerini eğlendirmek istiyorlar. Ancak içtenlikle endişelenenlere de cevap verememek beni üzüyor.

Bazı kişileri çok az tanıyorum. Ancak yıllar boyunca sizin ferasetinizden şu ya da bu şekilde faydalandılar. Bu Kamuoyunda rezil olmanıza rağmen cömertliğinizi unutmamış olmaları beni rahatlatıyor. Sorguların bazıları içten yardım teklifleriyle birlikte geliyor. Holmes, senin varlığın pek çok kişinin hayatında maddi bir fark yarattı.

Diğer haberlerde-

Diğer bir haber de, mektup yazmamı yarıda kesen postanın sizden yeni bir mektup getirmesi oldu. Mektubun mührünü açtığımda zarfın içinde tamamen sizin stenonuzla yazılmış olduğunu görünce, düşmanımızdan hiç de hoş olmayan haberler gelmesinden korkarak yüreğim ağzıma geldi.

O zaman, bunun alarmla yanan bir fenerin edebi eşdeğeri olmadığını fark ettiğimde yaşadığım şaşkınlığı hayal edin.

Postayla göndermeyi uygun gördüğün şey beni hayrete düşürdü, hayrete düşürdü Holmes. Mektup dağıtım sistemimizde devrim yaratmak için emek verenleri bir an olsun düşündün mü? suiistimal ve yolsuzluğu ortadan kaldıracak ve Birleşik Krallık'ın herhangi bir yerine bir kuruluş karşılığında mektup gönderebilmemiz için etkili ve modern yöntemler geliştirecek misiniz?

Yoksa ne kadar çok müstehcenlik yapabildiğin için kendi kendine gülümsüyor muydun?

Yarım ons mürekkep ve kâğıtla mı? Hayır, hayır, eminim yüzün

Ama Tanrım, şaşkınlığım yüzünden hayatımda ilk kez yazılı olarak küfür ettim. Ama yüce Tanrım, suçumu şimdi de tekrarlayabilirim. kapıma bu kadar çok mektup fesatlığı mı getirdin?

Küçük, savunmasız bir zarfın içine bir taş değerinde müstehcenlik soktunuz. Sonra da hükümdarımızın suçsuz yüzünü tüm bu girişimin üzerine yapıştırarak ona bir saygınlık parıltısı verdiniz ki Masamın üzerine duyulmayan bir sülfür solumasıyla inmeden önce güvenle birçok çift güvenilir elden geçiyor.

Okumayı bitirir bitirmez, dışarıda ateş ve kükürt yağmuru olmadığından emin olmak için pencereye baktım. Sonra da erotik hikayenizin tamamen steno ile yazılmıştı. Her ne kadar adamın "çömlek "iyle yaptıkları beni iki kez yarı yolda bırakmış olsa da -ve ikincisinde kahkahalarla gülmüş olsam da- bu hikâyenin aşırı hevesli bir hizmetçi ya da dikkatsiz torunlarım tarafından keşfedilmesinden korkmama gerek olmadığı için duyduğum minnettarlığı azaltmadı.

Sonra volta attım. Ara sıra da alnımı pencerenin soğuk camlarına dayadım, sanki bu sayede düşünce berraklığımı ve hareket amacımı geri kazanabilirmişim gibi. Umarım günün geri kalanında ve büyük olasılıkla yarısında tamamen işe yaramaz olacağımı öğrendiğiniz için mutlusunuzdur.

yarın da.

Holmes, ne yaptın sen?

Şaşkın hizmetkarınız, Ash

Not: Son olarak, daha önce terk edilmiş olan düşünce dizisini bitirmek için

diğer haberler Çocuklarla yaklaşan boşanmam hakkında hala konuşmadım.

Her gece, istemeden, anneleri için dua ederler. Yakın ya da orta gelecekte dileklerinin gerçekleşmesini beklemeden onun sağlığı, mutluluğu ve sağ salim dönmesi için dua ediyorlar.

Onun devam eden yokluğu hakkında kederli olmaktan ziyade hüznünlüdürler.

Bu artık onların varoluşunun bir koşulu. Bazı çocuklar kekeler. Bazıları zayıf ve hasta. Lucinda ve Carlisle'ın da artık onlarla yaşamayan bir anneleri vardır.

Bu büyük felakete karşı gösterdikleri dirence hayranım. hayatlarını değiştirecek. Aynı zamanda, gördüğüm bu soğukkanlılığın, kararlı bir sabırdan başka bir şey olmadığından şüpheleniyorum: Onun yokluğuna tahammül edebiliyorlar çünkü Tanrı'ya derinden ve sorgusuz sualsiz inanıyorlar. dönüşünün kesinliği.

Bu kesinliği ellerinden almak -aslında onlara bir daha asla bir aile olarak birlikte yaşayamayacağımızı bildirmek- huzurlarının bozulacağından korkuyorum. Bu yüzden her gece, yatmadan önce anlattıkları masallardan sonra sadece iyi geceler diyorum, başka bir şey demiyorum.

Not: Bayan Olivia ile tanıştığım da genç arkadaşımız hakkında kısaca konuştuk. İçindeki rahatsızlığı hissedebilmeme rağmen metanetini korudu. Geçmişte sık sık karamsarlığa kapılmıştı ama bu kez Görünüşe göre umudu seçmiş. Bu beni hem sevindiriyor hem de göğsümün gerilmesine neden oluyor. Onunki -ve bizimki de- çok ince bir umut, Demokles'in kılıcını tutan tek bir saç teli kadar zayıf.

P.P.P.S. Bu uzun akşamı geçirmeme yardımcı olması için, şimdi masama oturdum ve müstehcen hikayenizin tamamını kendi korkunç okunaklı uzun el yazımla kopyaladım.

Sevgili, sevgili Ash,

Sahneyi sizin için tekrar hazırlardım ama üzerimde son derece mantıklı giysiler var ve bir sonraki dilim pastam için henüz çok erken - mektubunuzdan anladığım kadarıyla cevap vermek için sabırsızlanıyorum.

"Ne yapmalıyız?" diye sordu, gözleri o kadar genişti ki her bir gözbebeğinin etrafında beyaz bir kenar görebiliyordum. "Bin sterlin nakit param ve iki çantam var. Kaçma vaktimiz geldi mi?"

Çok daha az olsa da hazır banknotlarım da var. O anda, sadece Bernadine'i yanımıza almamız durumunda on bir yüz poundun bize ne kadar yeteceğini hesapladım.

Bayan Watson'ın tüm ev halkı.

Hayır, Moriarty'nin bir temsilcisi arama niyetini beyan ettiğinde çok aşırı bir tepki değil.

Ama konuştuğumda sadece, "Moriarty bizi tehlikeye atmak istiyorsa, önce bir not göndermesine gerek yok," dedim.

Bayan Watson yutkundu. "Yeni yıl arifesinde de benzer bir şey söylemiştin, canım.

ve öngörülebilir gelecekte de öyle olacak. O zaman da güvenliğimiz için endişelenmemize gerek olmadığını söylemiştiniz. Ama durum açıkça tırmandı, değil mi? Önce bizi izlemeleri için adam gönderdi. Şimdi de bizi sorgulaması için birilerini gönderiyor. Château Vaudrieu'nun zindanları gibi bir yere götürülmemiz ne kadar sürer?"

"O zaman size söylediğimin aynısını şimdi de söyleyeyim, hanımefendi," diye cevap verdim. "Moriarty'nin bizi izlemesi ve bizimle konuşması gerekiyor çünkü ne yaptığımızı bilmiyor. Şüpheleri var ama kesin bir kanıtı yok. Ancak kaçarsak, bu suçu açıkça kabul etmek anlamına gelecektir."

Bayan Watson hiçbir şey söylemedi.

Pencereye doğru yürüdüm. Yağmurda kimse dışarıda oyalanmıyordu ama zaten kimsenin oyalanmasına da gerek yoktu. Moriarty'nin adamları yakınlarda iki daire tutmuşlardı; biri 18 Upper Baker Sokağı'nın çaprazında, diğeri Allsop Place'de, manzarayı görebilecek kadar yüksek bir çatı katı.

Bayan Watson'ın evinin arkası sokak tarafından engellenmiyor.

Şimdi iki eliyle yatağın direğine tutunmuş olan Bayan Watson'a döndüm. "Genelde müşterilere cevap verdiğiniz için, hanımefendi, sorabilir miyim

Bay de Lacey'e yarın geç saatlerde bir randevu teklif edebilir misiniz?"

"Ya sana bir şey soracaksa-"

"O zaman fark edilmeden kaçmamız için daha da az şansımız var." Bayan Watson'ın ellerini tuttum. "De Lacey'yi dinleyelim ve ne bildiğini ve ne istediğini öğrenelim. Ve sonra da ne yapacağınıza karar verin."

Bayan Watson'ı ikna etmek biraz zaman aldı. Ama sonunda de Lacey'e cevap vermeyi kabul etti. Bir tabak kek istedim, tüm dilimleri tükettim ve her lokmada kendimden şüphe ettim. Şimdi bile kaçmayarak herkesi daha büyük bir tehlikeye atıp atmadığımdan emin değilim. Hemen.

Ama seçimimi yaptım ve Moriarty'nin teğmeniyle buluşacağım.

Sevgile

r,

Holmes

iki

MA'am, Bayan, Lordum Ingram aradı ise sen vardı dışarı." dedi kahya Bay Mears, Bayan Watson ve Charlotte'ü karşılarken.
eve geri döndü.

Ertesi gün çay saatiydi ve hanımlar başarılı bir küçük davadan daha dönmüşlerdi. Verdiği hizmetler karşılığında Bayan Watson iki pound ve on iki buçuk şilin toplamıştı. Bu miktar hiç de az değildi: Charlotte'un kaçak olduğu süre boyunca, çok fazla yemediği takdirde bu kadar para ona bir ay yeterdi. Ama Bayan Watson'ın yarım kron daha talep edebileceğini ve minnettar müvekkilinin yine de ücretlerini son derece makul bulacağını tahmin ediyordu.

Bayan Watson'ın dikkati fena halde dağılmıştı.

"Lord Ingram şehirde mi? Tanrıya şükür!" Bayan Watson gözlerini kapadı ve nefes verdi.

Lord Hazretleri'nin gelişi Charlotte için sürpriz olmadı. Eğer o *gelmeseydi* mektubunu aldıktan sonra Londra'ya koşmuş olsaydı, çok şaşırırdı. -Ve kafası karışmıştı. Ama şimdi o buradayken, o da nefes verdi, boynundaki ve omuzlarındaki kaslardan büyük bir gerginlik ayrıldı ve bütün gün kendini sert bir şekilde tuttuğunu fark etti.

Bay Mears, "Dışarıda olduğunuzu duyunca lord hazretleri 18 numaranın anahtarını istedi," dedi.

18 Yukarı Baker Sokağı Charlotte'un ofisi olarak hizmet veriyordu. "Kardeşi" Sherlock Holmes'un yardımını istemeye gelenlerle burada buluşuyor ve onlara danışman dedektifin hasta olduğunu ve kız kardeşinin hem onun gözü kulağı hem de büyük içgörülerini yaydığı kahin olarak hizmet etmesine ihtiyacı olduğunu söylüyordu.

Bayan Watson siyah kadife şapkasını tekrar başına yerleştirdi. "Teşekkür ederim, Bay Mears. Gidip onu görelim, Bayan Charlotte."

Her zaman hazırlıklı olan Bay Mears, üstü kapalı bir rattan sepet uzattı. "Çayınız için, hanımlar."

Charlotte başını eğdi. Bugün pek bir şey yememişti ve abartılı bir çay içmeyi dört gözle bekliyordu. Sepeti bir koluna bağladı, Bayan Watson da diğer koluna girdi ve evden çıktılar.

Takvime göre Mart ayına bir haftadan az bir süre kalmıştı. Ama Charlotte'un yanaklarını kesen rüzgârda, giysilerinin altından sızan soğukta ya da kararlı bir grilikte kalan gökyüzünde bahara dair hiçbir ipucu yoktu.

"Lord Ingram'a yazdın mı, canım?" diye sordu Bayan Watson alçak bir sesle. "Senden ona yazmanı isteyecektim, ah, ne kadar çok istedim. Ama bunu yapacak gücü kendimde bulamadım."

"Düşünmesi gereken çocukları olduğu için mi?" diye mırıldandı Charlotte. "Doğru, ama onu bu konunun dışında tutsaydık çok üzülürdük."

Sesi tereddütsüz geliyordu, ama ona yazmadan önce yirmi dakika boyunca tereddüt etmişti, aksi takdirde kararlı bir kadın için uzun bir süre. Kendisi için önemli olan kişilerden gerçeği saklamaya meyilli değildi. Ama eğer birisinin belirli bir bilgiyi aldığı anda nasıl tepki vereceğini tahmin edebiliyorsa, o zaman bu bilgiyi aktararak yetişkin bir adamın kendi seçimini yapmasına izin mi veriyordu, yoksa biri hariç tüm seçenekleri çoktan elinden mi almıştı?

Düşünmesi gereken çocukları vardı. Anneleri sürgündeyken, onun güvenliği onların refahı için çok önemliydi. Ve de Lacey'nin yaklaşan ziyareti sıradan bir tehlike değildi.

Sonunda, Moriarty'nin temsilcisiyle buluşma kararına vardığı gibi kararına varmıştı: hem en soğukkanlı hem

mantık ve oldukça şaşırtıcı miktarda sezgi. Bu aynı sorundu ve zamanın bu belirli anında ne kadar tehlikeyle karşı karşıya olduklarının tam olarak aynı şekilde hesaplanması gerekiyordu.

Ve şimdi, kendisi için en önemli kişilerin kaderi, yaptığı değerlendirmenin doğruluğuna bağlıydı.

Gidecekleri yere varmadan önce durduklarında, "Her şey yoluna girecek," dedi.

"Evet," diye yanıtladı Bayan Watson biraz fazla hızlı, sanki nefesini tutmuş, tam da bu güvenceyi bekliyormuş gibi.

Yukarı Baker Sokağı 18 numaranın sıva dış cephesi onarılmış ve temizlenmiş, ön kapıya yeni bir kat siyah cila sürülmüştü. Tadilat Bayan Watson'ın fikriydi: Bayanlar dışarıda duvarcıları ve boyacıları yönlendirirken görülüyorlarsa, Moriarty'den kaçmayı düşünmüyor olmalıydılar.

Charlotte'un yuvayı şenlendirme eylemlerinin herhangi birini ikna edip etmediğini bilmesine imkân yoktu ama yeni cilalanmış kapının kendisi kesinlikle parlıyordu. Charlotte ve Bayan Watson'ın müşterilerini kabul ettikleri bir sonraki kattaki salon ve Sherlock Holmes'un "nekahet" odası olarak kullanılan bitişik oda gibi, kapının üzerindeki lunette pencere de aydınlıktı.

Kalbi biraz daha hızlı atmaya başladı. Ash. Noel'den beri birbirlerini görmemişlerdi. Daha iyi bir şeyler giymiş olmayı diledi. Gri ceket-etek takımı gayet kullanışlıydı ama kısa süre önce diktirdiği, çay elbisesi kadar güçlü bir pembeye sahip kadife gündüz elbisesinin yarattığı etkiyi yaratmakta zorlanıyordu.

Bir an sonra elini Bayan Watson'ın koluna attı. "Artık bakmayın, hanımefendi."

Bayan Watson'ın Moriarty'nin yordakçıları tarafından alınan dairelerden herhangi birine dikkat etmesini asla yasaklamamıştı ama sevgili hanımefendinin çok fazla tedirginlik göstermesini de istemiyordu. Bu "hak edilmemiş" gözetim karşısındaki tavırları şaşkınlık ve onaylamama şeklinde olmalıydı, titreyen bir korku değil.

Bayan Watson bugün gözlerini Yukarı Baker Sokağı'ndaki daireden neredeyse hiç ayırmıyordu ve az önce yine dönüp bakmak üzereydi.

"Doğru, doğru," diye mırıldandı ortağı, anahtarı kilidi birkaç kez çizdikten sonra ön kapıyı açmayı başardı.

"Sen misin Holmes?" diye sordu hemen, bodrum katından.

"Evet, Bayan Watson da öyle," diye yanıtladı Charlotte.

Ayak sesleri. Çok geçmeden Lord Ingram, gömlek kolları ve altın rengi yeleşle alt kattaki ev ofislerine açılan kapıdan çıktı.

Sağlıklı görünüyordu. Tam olarak olduğu kişiye, yağmur çamur demeden her gün ata binen ve yürüyen bir taşra beyine benziyordu. Hala tenine ve saçlarına yapışan taze Derbyshire havasının kokusunu neredeyse alabiliyordu, bu kıvrak, iri yarı genç adam ona doğru yürüyordu, yürüyüşünün acı bakla zarafeti, kollarını hala düzgün kollarının üzerine sardığı gerçeğiyle daha ölümcül hale geliyordu.

Bayan Watson kendini ona doğru attı. "Oh, Tanrıya şükür buradasınız!"

Şaşkınlıkla durdu ve kollarını ona doladı, onu kucakladı. "Tabii ki buradayım. Başka nerede olabilirdim ki?" Bayan Watson'la konuştu ama Charlotte'a baktı. De Lacey'den gelen mektup onu çok etkilemiş olmalıydı; yine de gözlerindeki endişe kendisi için, ama onun için.

Başını öne eğdi. Doğası gereği korkak biri değildi ve Moriarty'nin tehdidi de yeni bir tehdit değildi. Üstelik kaçmak dışında her türlü hazırlığı çoktan yapmışlardı. Bayan Watson hâlâ öngöremedikleri korkunç olasılıklar yüzünden acı çekiyordu ama Charlotte'un akli yaklaşan toplantıya odaklanmıştı.

De Lacey onu sorgulamak için gönderilmiş olabilirdi ama Charlotte onunla konuşarak bir sonraki adımına rehberlik edecek değerli bir istihbarat da elde edecekti.

Lord Ingram'a sadece "Bodrumda ne yapıyordunuz lordum?" diye sordu.

"Ellerimi yıkıyorum."

Bayan Watson kenara çekildi, böylece elini sıkması için Charlotte'a uzatabildi. Charlotte hâlâ eldivenli olan başparmağını onun elinin arkasına kaydırды. Birleştirdikleri ellerini avuç içi aşağı bakacak şekilde çevirdi. Charlotte nasıl olduğundan emin değildi.

Yaptı, ama bırakırken, sadece *biraz* erotik olan mektubuna o kadar yüksek sesle itiraz eden bu adam, parmak uçları bileğinin iç kısmına, eldiveninin manşetinin hemen üzerindeki, kolunun biye ile gizlenmiş deri *parçasına* dokundu.

Yıkadığı su buzul eriyiği olmalıydı, çünkü parmak uçları buz gibiydi. Yine de temas ettiklerinde sadece ısı hissetti, sanki ızgaradan çıkan kıvılcımlar doğrudan tenine düşmüş gibi.

Bayan Watson, "Ama yukarıda lavabolarımız var," diye şaşırdı. "Ve ceketin olmadan üşümüyor musun, canım?"

Charlotte onun saç çizgisinin yakınındaki hafif ter izini çoktan fark etmişti. "Sanırım Lord Ingram ceketini sıcak olduğu için çıkarmıştır."

Charlotte ve Bayan Watson bütün gün dışarıda oldukları için evde daha önce hiç ateş yakılmamıştı; mütevazı bir aileden gelen Bayan Watson boş odalarda kömür israfına inanmazdı. Kendi rahatını çok iyi düşünen Lord Ingram geldikten sonra ateş yakmış olabilirdi. Ama öyle bir ateş yakmış olması pek mümkün görünmüyordu ki, bu ateşi söndürmek için Ceketini.

Bayan Watson, "Fiziksel bir çaba içinde miydiniz?" diye sordu.

"Öyle de denebilir," diye hafifçe cevap verdi.

"Dirseğinde koyu bir leke var," diye dikkat çekti Charlotte. "Yağ lekesine benziyor. Yağlama yağı mı?"

Yakından bakıldığında, yanında bozulmamış bir kırsalın kokusunu değil, makine kokusunu taşıyordu.

"Yine doğru."

Charlotte ona şüpheyle baktı. "Sakın bana yukarıda bir Maxim silahı monte ettiğini söyleme."

"Bir *ne*?" Bayan Watson'ın irkilerek attığı çığlık duvarlarda yankılandı.

Lord Ingram ona nazıkçe, "Gatling silahını duymuşsunuzdur belki, hanımefendi?" dedi.

Bayan Watson fısıltıyla, "Şu Amerikan hızlı ateş silahı mı?" diye cevap verdi.

Lord Ingram, "Bir mitralyözünü bir el çevirir," diye açıkladı, "ama bir Maxim silahı geri tepme ile çalışır. Mermiler otomatik olarak beslenir."

Bayan Watson önce ziyaretçilerine, sonra da Charlotte'a bakarak, "Yukarıda Maxim tabancası için yeterli yerimiz var mı?" diye sordu.

"Tam olarak değil. Ama gelin ve görün."

Yolu o açtı. Merdivenlerden yukarı çıkan adamın görüntüsü dikkatini çeken Charlotte -ceketi olmadığı için pantolonunun üzerinden kışının hatlarını neredeyse seçebiliyordu- hâlâ yerinde sabit duran Bayan Watson'a onları salona kadar takip etmesi için ricada bulunmayı zar zor hatırladı.

Salon da yenilenmişti. Stilize kartuşlar üzerinde açan güllerle dolu bej ve altın rengi bir Aubusson halısı artık zeminin büyük bölümünü kaplıyordu. Eskiden sade olan koltuklar, halının yazlık temalarını yansıtan yapraklı bir basmayla yeniden döşenmişti.

Mekan hala belirgin bir şekilde tonik ve tentür kokuyordu ve bu da ziyaretçilere bitişik yatak odasındaki görünmeyen bilgenin, asla belirtilmemiş koşulları nedeniyle dilekçe sahipleriyle yüz yüze görüşemeyen bir hasta olduğunu hatırlatıyordu.

Elbette yatak odası, Charlotte'un "kardeşinin" bilgece tavsiyesini almak için girdiği ya da arkadaşlarının belirli bir müşterinin hikayesini dinlemek istediği zamanlar dışında sürekli boştu. Ama o da tamamen mobilyalıydı; gardıropta özenle katlanmış pijama ve gecelikler, yatak başlığının üzerinde siyah bir şal, yatağın yanında bir çift terlik ve hatta komodinin içine gizlenmiş bir lazımlık vardı.

Ancak şimdi, yatakla duvar arasındaki boşlukta, önünden çıkıntı yapan ince, bir metre uzunluğundaki metal boru dışında, tripod üzerindeki bir kameraya benzeyen bir şey duruyordu.

"Beklediğimden çok daha küçük. Bunun içinde mi geldi?" Charlotte yatağın uzak tarafına itilmiş olan fiçidan yapılmış bir sandığı işaret etti.

Lord Ingram başını salladı ve ceketini silkti. "Sandığın ağırlığıyla birlikte her şey yaklaşık dört buçuk taş ediyor. Bir kişinin taşıması kolay değil ama yapılabilir."

Charlotte alete yaklaştı ve daha yakından inceledi. "Mükemmel, evrensel bir mafsalı var. Kartuşlar nerede?"

Daha küçük bir bavulu işaret etti. "Orada, uzun kemerlerin içinde. Onları sonra yüklerim."

Bayan Watson yatak başlığındaki bir süs eşyasına tutunmuştu, o kadar sıkı tutuyordu ki bileğindeki tendonlar dışarı fırlamıştı. "Demek bir makineli tüfek getirdin," dedi sesi titreyerek.

Lord Ingram, "Neyle karşılaşacağımızı bilmiyordum," dedi.

Charlotte sessizce, "Muhtemelen Moriarty'nin yordakçılarının makineli tüfeği değildir," dedi.

"Mevcut belirsizliklerimiz göz önüne alındığında, ihtiyatlı davranmayı tercih ediyorum. Maxim silahının komik bir şekilde gereksiz olduğu ortaya çıkarsa, onu her zaman paketleyebilirim."

Sesi hafif ama kararlıydı.

Bayan Watson Maxim'in silahına tekrar baktı. "Sanırım çayımızı içsek iyi olacak."

Charlotte da salona yöneldi; getirdiği sepetin içindekiler onu çağırıyordu. Lord Ingram'ın yanından geçerken elini onun sırtına koydu. "Minyatür Maxim silahını sevdim."

Ona baktı, dudaklarında zorlukla fark edilebilen bir gülümseme vardı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Onun Patent Ofisi kataloglarından ne kadar hoşlandığını bilen adam söyledi.

"Bunu bir hikâyeye konu edebilirim," diye mırıldandı.

"Görüyorum ki bana Tanrı korkusu aşlamayı planlıyorsun," dedi, alçak sesi hiç de korkmuşa benzemiyordu.

İçinden güldü ama yüzünü ifadesiz tuttu, çünkü adam mektubunda onun nasıl görüldüğünü hayal ettiğini yazmıştı, küçük baştan çıkarma sahnesini karalıyordu. "Çok çalıştınız efendim. Gelin biraz çay için."

Bayan Watson, çok sevdiği yeğeni Bayan Redmayne için "Son mektubu insanlık durumu, daha doğrusu insan giysisi üzerine düşüncelerle doluydu" dedi.

Paris'te tıp öğrencisi. "Bir hafta içinde iki doğum, bir apandisit ameliyatı ve bir cenaze törenine katıldıktan sonra, iyi giysiler konusunda bu kadar ısrarcı olmamızın nedeninin bedeninin sonuçta açık bir şekilde hayvan olması olup olmadığını merak etti. Bir insan doğumu şok edici derecede dağınıktır, yarılmış bir insan sadece organlar ve bağırsaklardan ibarettir ve çürüyen bir insan, uzun süre dışarıda bırakılmış herhangi bir et parçasından farklı değildir."

Ne Lord Ingram ne de Charlotte bir şey söyledi. Charlotte'un ekleyecek bir şeyi yoktu. Lord Ingram'a gelince, belki de incelik duygusu onu konuşmayı ilerletmekten alıkoymuştu. Ama daha da önemlisi, ikisi de Bayan Watson'ın söyleyecek bir şeyler aradığını, kaçınılmaz olanı geciktirmek için dolambaçlı yollara başvurduğunu biliyordu.

Bu da daha fazla ertelenemezdi.

Charlotte ayağa kalktı ve bembeyaz yaprakları ve parlak sarı merkezleriyle bir saksı nergisin çiçek açtığı pencere kenarındaki koltuğa gitti. Sherlock Holmes'a bahçeciliğe meraklı bir müşterisi tarafından verilmişti, yanında da bakımı ve beslenmesiyle ilgili el yazısıyla yazılmış bir kitapçık vardı. Charlotte'un talimatlar arasında en çok sevdiği kısım, soğanların çok uzamaması ve eğilmemesi için içki eklenmesiyle ilgiliydi.

Lord Ingram, "Holmes, anladığım kadarıyla planın hâlâ bekleyip görmek?" dediğinde, bir kaşık viskiyi ayaklı kâseye boşaltıyordu.

Viskiyi bir kenara bırakarak yumuşak bir keten parçası aldı ve ince yeşil sapların üzerindeki toz parçacıklarını sildi. "Resmi olarak evet. Ama Bernadine'i çoktan sakınleştirdik ve Bayan Watson'ın arabasına, bazı önemli eşyalarla birlikte yerleştirdik. Bayan Watson ve ben şu anda baş döndürücü sayıda banknot ve ikişer adet ateşli silah taşıyoruz. Lawson da arabayı Moriarty'nin temsilcileri geldikten biraz sonra 18 numaranın arkasına getirecek."

Sessizlik.

Charlotte nergisleri tertemiz tutma işine devam ederken baş pencereden dışarı baktı. Sokak lambaları yanıyordu ama bu alacakaranlık saatte ışıkları pusluydu. Hiçbir yaya oyalanmıyordu. Başlar eğik, omuzlar kambur, aceleyle ilerliyorlardı. Gazeteci çocuk bile acelesi varmış gibi görünüyordu.

"Başka bir deyişle," dedi Lord Ingram yavaşça, "tek ihtiyacınız olan, sizinle koçunuz arasında duran herkesi biçmek için minyatür bir Maxim silahı eklemektir."

Biri homurdandı. Bayan Watson.

Charlotte hafifçe gülümsedi. "Gerçekten."

Yine sessizlik. Lord Ingram, Charlotte'un oturduğu yerin yanındaki baş pencereden viskiyi almak için yerinden kalktı. Hem Bayan Watson hem de kendisi için doldurdu. Bardakları tokuşturmadan ve konuşmadan içtiler.

Bardaklarını doldurduktan sonra Lord Ingram Bayan Watson'a şöyle dedi: "Fişek kayışını Maxim tabancasına da yükleyebilirim. Bana yardım eder misiniz, hanımefendi?"

Bayan Watson yüzünü buruşturdu ama kabul etti.

Salonda yalnız kalan Charlotte çay masasına döndü ve Madam Gascoigne'in tehlikeli derecede lezzetli eklerinden birini aldı. Kartuş kayışının takılmasından kaynaklanan tıkırtı ve gıcırta sadece birkaç saniye sürdü -düşündüğü gibi, Lord Ingram'ın bu konuda gerçek bir yardıma ihtiyacı yoktu. Ama açık yatak odasının kapısından Bayan Watson onun yeniden kucaklamasına çok muhtaç görünüyordu. Ona sarılmıştı, kolları ortasından sıkıca sarılmış, parmakları ceketinin Harris tüvitini kavramıştı.

Charlotte ekler pastasından yavaşça bir ısırık aldı. Büyük olasılıkla bu ikisini tehlikeye atıyordu. Ama ne kadar? Ve Moriarty'nin doğrudan Charlotte'un üzerine yıkabileceği bir kaybı var mıydı?

Leydi Ingram'ın bir Moriarty kölesi olduğunu keşfetmesi, Lord Ingram'ın gerçeği kendi başına bulması olarak tartışılabilir. Stern Hollow olayından sonra Moriarty'nin adının kamuoyuna açıklanması mı? Leydi Ingram eski efendisine karşı döndüğünde inisiyatifi ele almıştı. Moriarty'nin De Lacey Industries aracılığıyla Cousins Manufacturing'den yaptığı hırsızlığı sona erdirmek mi? Sherlock Holmes sadece işlemediği cinayetlerden şüphelenilen bir arkadaşına yardım ediyordu.

Charlotte ve arkadaşlarının geçtiğimiz Aralık ayında Moriarty'nin Paris dışındaki sığınağı Vaudrieu Şatosu'ndaki gizli bir kasadan çaldıkları çok sayıda eşya çok daha büyük bir endişe kaynağıydı. Ama bu büyük hırsızlık, yüzlerinin ve kimliklerinin gizlendiği bir maskeli baloda gerçekleşmişti. Ve

Gerçekten de, şantaja maruz kalan bir müşterinin mektuplarını almak için şatoya doğru yola çıktıklarında onunla uğraşacaklarını bile bilmiyorlardı.

Genel olarak, dışarıdan bir gözlemcinin bakış açısına göre, Sherlock Holmes Moriarty için yalnızca tesadüfi bir rahatsızlıktı, asla kasıtlı bir düşman değildi.

Bu sonuncusu Charlotte'un kendi bakış açısından bile doğrudu.

Yatak odasında Lord Ingram ve Bayan Watson pencereye doğru ilerlemişlerdi. Şimdi yan yana duruyorlardı, adamın kolu kadının boynunda, kadının başı adamın omzundaydı.

Bekliyorum.

Ne yazık ki Charlotte'un ne bildiği ya da neye inandığı değil, Moriarty'nin ne yaptığı önemliydi. O neye inanıyordu? Ya Charlotte'un şüphelendiğinden daha fazlasını biliyorsa?

Tekrar yatak odasının penceresindeki iki kişiye, sonra da sadece bir ısırik aldığı tehlikeli derecede lezzetli eklere baktı.

"Bir araba!" diye bağırdı Bayan Watson. "Kapımızın önünde bir araba durdu!"

Livia Holmes Londra'dan hiç hoşlanmamıştı. Çok kalabalık, çok kirli, çok iğrençti ve uzun süredir devam eden evlilik başarısızlığıyla doğrudan ilişkiliydi. Annesi en ufak bir kışkırtmada, hatta bazen durup dururken, "Sekiz mevsim ve tek bir teklif bile yok!" diye küfrediyordu.

Ama bugünlerde Londra kaçıışı ve umudu simgelemeye başlamıştı. Londra, Charlotte'un danışman dedektif Sherlock Holmes olarak başarılı bir iş kurduğu yerdı. Londra, Livia'yı kendilerinden biri gibi sıcak bir şekilde kucaklayan, sıkı sıkıya bağlı bir arkadaş grubu oluşturduğu yerdı. Ve Londra, Livia'nın ailesinden ayrılma özgürlüğünü kazanması halinde gitmeyi planladığı yerdı.

Tüm bunlar Bayan Newell'in bir gece önce yaptığı sürpriz duyuruyu sevinçle karşılamasına neden olmuştu. Livia'nın babası Sör Henry'nin kuzeni olan Bayan Newell, Livia'nın evden uzaklaşma isteğine her zaman sempatiyle yaklaşmıştı. Livia, Bayan Newell'in Livia'yı taşradaki evine davet etmesine zaten son derece minnettardı; Bayan Newell'in Londra'ya bir gezi planlamış olmasına neredeyse inanamayacaktı.

Kaldıkları otelde, özel bir evi andıran, otelin fuayesinden geçmeyi gerektirmeyen, sokağa açılan kendi kapısı olan geniş ve lüks bir süitte konakladılar.

"Ah, ama bugün yeterince hareket ettim," dedi Bayan Newell. "Bu yaşlı kemikler bugünlerde yumuşak bir koltuğu maceradan daha çok seviyor."

Livia sevecen bir gülümsemeyle, "Hala tanıdığım en maceracı kadınlardan biri olduğuna göre yumuşak bir koltuğu gerçekten seviyor olmalısın," dedi.

Bayan Newell kıkırdadı. "Ruhen belki. Ama şimdi uzun bir banyo yapacağım ve sonra da yatakta yemek yerken dergi okuyacağım."

"Kulağa imrenilecek bir şey gibi geliyor."

"O zaman sen de aynısını yapmalısın. Şimdi kış genç bayan, böylece sonunda bu lanetli korseyi çıkarabilirim."

Livia güldü ve Bayan Newell'a iyi akşamlar diledi, sabaha kadar yaşlı kadınla bir daha ilgilenmesine gerek kalmayacağını anlamıştı. Bayan Newell'in hizmetçisi Livia'nın rahatını sordu ama Livia bakıma ihtiyacı olmadığını açıkça belirtti. Bir süre otelin okuma odasında oturacak, sonra kendi bavulunu açacak, kendi banyosunu yapacak ve kendi akşam yemeğini sipariş edecekti.

Beş dakika sonra otelin dışındaydı. Yaya trafiğinin tıkadığı kaldırımlardan kuzeye doğru bir millik bir yürüyüş onu Bayan Watson'ın ön kapısına getirdi.

Bayan Watson'ın kapısını çalmayı ne kadar da severdi, özellikle de habersizce.

Bayan Watson'ın uşağını kesinlikle şaşırtmıştı. "Bayan Olivia, hoş geldiniz!" diye bağırdı Bay Mears. "Lütfen içeri buyurun."

Gülümsedi. Ancak Livia onun gözlerindeki gerginliği fark etmedi. Gerildi. "Her şey yolunda mı Bay Mears? Herkes iyi mi?"

"Herkes iyi," dedi Bay Mears kapıyı kapatırken. Girişte yalnız olmalarına rağmen etrafına bakındı ve sesini alçalttı. "Bayan Watson ve Bayan Charlotte kısa bir süre önce 18 numaraya gittiler. Lord Ingram da orada."

Lord Ingram mı? Ama daha geçen gün onunla Derbyshire'da çay içmişti. Buluştuklarında ona Stern Hollow'u gezdirme planları yaparken, birdenbire Londra'da ne işi vardı?

"Yani, yani neler oluyor?"

Bay Mears yanağının içini çiğnedi. Tekrar konuştuğunda sesi zar zor duyuluyordu. "Bu konuyu kimseyle konuşmam için bana açık bir izin verilmedi ama hanımların bilmenizde bir sakınca görmeyeceklerine inanıyorum: Moriarty'yi temsil eden biriyle görüşecekler."

Livia nefesini içine çekti ve bir daha veremedi.

"Biraz konyak, bayan? Ya da viski?" dedi Bay Mears hemen.

Livia umutsuzca bir sandalye ve bir damla etkili bir şey istemesine rağmen elini salladı. "Moriarty ne istiyor?"

"Bu akşam öğrenmeyi umdukları şey de bu." Livia yutkundu. "O halde 18 numaraya gitmeliyim."

"Çok geç kalmış olabilirsiniz, bayan. Biz konuşurken Moriarty'nin adamı bekleniyor."

Hava inceldi. Livia elini konsol masasına dayadı. "Şansımı deneyeceğim."

Bay Mears ona bir kez daha baktı ve "O zaman sana arka kapının anahtarını vereyim" dedi.

Bayan Watson'ın evinden ayrılırken Livia ne elindeki anahtarı ne de pelerinini dalgalandıran buz gibi rüzgârı hissetti. Charlotte ve Bayan Watson'ın, hatta belki de Lord Ingram'ın Kıta'da korkunç bir zindanda olduğu karanlık görüntüler zihninde canlandı.

Bay Marbleton'ı zaten orada bulacaklar mıydı, artık Moriarty'den kaçamayan Bay Marbleton'ı?

Birkaç kez neredeyse kaçmak için arkasını dönüyordu. Ama her nasılsa, her adımda dizleri bükülse de ilerlemeye devam etti, Bay Mears'ın

kulağında yankılanan
kelimeler. *Çok geç
kalmış olabilirsin.
Çok geç kalmış
olabilirsin.*

Çok geç kalmak istemedi.

Bir araba yavaşladı ve 18 numaranın önünde durdu. Moriarty'nin yardakçılarını mı getirmişti? Yerinde donup kaldı, sonra retikülünü açtı ve titreyen elleriyle, sanki bir şey unutmuş da onu aramak şimdi aklına gelmiş gibi içini karıştırdı.

Arabadan iki adam indi. Birini tanımadı, ama diğeri ... Adam 18 numaralı salonun baş penceresine baktı, profili hem şaşırtıcı derecede tanıdık hem de tamamen yersizdi. Bay Marbleton'a baktığını fark edene kadar bir sonsuzluk geçti.

Sevdiği adam.

Üç

Bay Marbleton!" diye bağırdı Bayan Watson. "Ne-ne-"
Charlotte, çay masasından kalkmamaya kararlıydı.
Birisi kapı zilini çaldı, hemen sonra baş penceredeydi.

Arabadan iki adam indi ama sadece biri başını kaldırıp baktı, berrak gözleri Charlotte'unkilerle buluştu. Charlotte'un şaşkınlığı sessizdi, bir nefes bile vermedi, sadece göğsünün içinde uğursuz bir titreşim vardı.

Çok az insan Bay Marbleton'ın onlarla olan ilişkisini biliyordu ve
hiçbirinin bunu Moriarty'ye açıklamak için bir nedeni yoktu. O neden
buradaydı? "Bayan Charlotte," Bayan Watson'ın ısrarlı sesi tekrar yükseldi,
bu kez

"Parka doğru giden Bayan Olivia değil mi?" Gerçekten de Livia'ydı,
sanki bir hayalet görmüş gibi bakıyordu.

Kapı zili çaldı.

Charlotte'un midesi sıkıştı. Arkasını döndü. "Bayan Watson, planlarda
bir değişiklik oldu. Moriarty uzun zamandır Sherlock Holmes diye birinin
olmadığını bildiğine göre, onun önünde danışman dedektifin ev sahibesi ya
da bakıcısı rolünü oynamanıza gerek yok. Birlikte aşağı inelim. Siz lütfen
gizlenin, ben de kapıyı açayım. Arayanlara yerlerini gösterdikten sonra
dışarı çıkıp kız kardeşimi alır mısınız?"

Bayan Watson başını iki hızlı ve sarsak hareketle salladı. "Pekâlâ."
Kapı zili tekrar çaldı.

Bayan Watson hareket etmek istedi ama Lord Ingram elini koluna atarak onu durdurdu. Charlotte'la yüz yüze geldi, bakışları ciddiye. "Holmes, Bay Marbleton'la birlikte gelen adamın de Lacey değil de Moriarty'nin ta kendisi olduğunu mu söylüyorsun?"

Atamanın Moriarty için yapılmış olabileceği Charlotte'un aklına daha önce de gelmişti, ama buna pek ihtimal vermemişti. Ancak Bay Marbleton'ın varlığı işleri değiştirdi: Onun de Lacey'ye eşlik etmesi için iyi bir neden düşünemiyordu. "Evet, sanırım Moriarty beni ölçmeye geldi."

Bayan Watson'ı dirseğinden tuttu. "Şimdi gidelim, hanımefendi. Kız kardeşimin size ihtiyacı olacak."

Yaşlı kadın yutkundu ama başıyla onayladı ve Charlotte'u salondan çıkarken takip etti.

Merdivenin dibinde Bayan Watson, Charlotte'a hızlı ve sert bir şekilde sarıldı, sonra da kapıcının odasına gizlendi. Charlotte bir an olduğu yerde durdu, sonra ileri gidip kapıyı açtı.

Karşısında duran adamın yüzünü daha önce bir kez görmüştü, iki ay önce, bir zamanlar Paris'in taşrasındaki şatosunda düzenlenen ve şimdi yine onun olan bir baloda. O gece pejmürde giyinmişti, yüzü zayıf, gözleri sertti. Şimdi biraz kilo almış, çok güzel günlük kıyafetler giymiş ve gözlerinin kenarlarını kırıştıran nazik bir gülümseme takınmıştı.

Onu şatodaki kalabalığı soğukkanlılıkla tararken hiç görmemiş olsaydı, bu nazik ifadeye daha fazla itibar eder miydi?

Moriarty'nin arkasında duran Bay Marbleton hatırladığından daha zayıftı, kahverengi gözleri daha iri ve derin görünüyordu. Sanki bu tatlı yüzlü genç adamın görünüşü ilgisini çekmiş gibi, kendi kendine bir ilgi titreşimine izin verdi.

Ve ancak o zaman Moriarty'nin gülümsemesine karşılık verdi. "İyi akşamlar, beyler."

"İyi akşamlar. James ve Stephen Baxter hizmetinizde, hanımefendi. Bay Sherlock Holmes ile bir randevumuz var."

Baxter. Daha önceki araştırmalarında bu isme rastlamıştı; de Lacey'nin ismiyle yakından ilişkili bir isim.

"Lütfen içeri buyurun," dedi kapıdan geri çekilerek. İçeri giren adamlarla tokalaştı ve Sherlock Holmes'un kız kardeşi ve kahini olduğu iddiasını bir kenara bırakarak kendisini Bayan Holmes olarak tanıttı.

Onun işaretiyle adamlar merdivenlerden yukarı çıktılar.

"Sanırım siz Bay de Lacey'nin temsilcilerisiniz, beyler?" diye sordu arkalarından tırmanarak.

Gösterişin bu kısmının hâlâ muhafaza edilmesi gerekiyordu.

Moriarty, "Ben daha ziyade Bay de Lacey'nin bizim temsilcimiz olduğunu söyleyebilirim," dedi.

"Öyle mi?" Charlotte kibarca mırıldandı.

"Gerçekten de De Lacey Industries benim holdinglerimden biri ve Bay de Lacey de değerli bir teğmenim."

Merdivenlerin başında, çok doğru bir şekilde bir kenarda durmuş onu bekleyen Moriarty'ye, "Bu sizi tanışma zevkine eriştiğimiz en yüce müşterilerden biri yapar, Bay Baxter," dedi.

Moriarty'nin gülümsemesi, sanki hayatta yüksek ve kudretli bir yere ulaştığının hatırlatılması onu hâlâ memnun ediyormuş gibi, bıkkınlık vermeyen bir keyif ifade ediyordu. İfadesinde bozulmamış bir doğayı ve ruh cömertliğini ima eden bir açıklık vardı.

Charlotte bir kez daha göğsünün içinde o uğursuz titremeyi hissetti. Ruhu zalimlikle ve güce olan açlığıyla çentik çentik olmuş bu adam, karakterinin asaletini böylesine akıcı ama incelikli bir şekilde tasvir etmeyi nasıl başarmıştı?

Yanındaki Stephen Marbleton, sanki Yukarı Baker Sokağı 18 numaranın içini daha önce hiç görmemiş gibi etrafına bakındı. Bir ömür boyu bu kaderden kaçtıktan sonra öz babası Moriarty ile yeniden bir araya gelmek zorunda kalan Marbleton bugün hangi rolü oynuyordu?

Keyifli ya da rahat görünmüyordu. Heyecandan ziyade zorunluluktan büyüğüne eşlik eden genç bir adam gibi görünüyordu. Ve belki de doğru denge buydu -Moriarty onun gerçekten memnun olduğuna inanmazdı ama sefaletin açıkça sergilenmesine de müsamaha göstermezdi.

Salonda, ocaktaki ateş harladıktan sonra Charlotte her zamanki çay yapma ritüelini yerine getirdi. Moriarty onu dikkatle izledi, sanki demliği ısıtışından ve demlemek için çay yapraklarını ölçüşünden çıkarılacak bir şey varmış gibi. Bay Marbleton, mahiyeti kendisi için biraz belirsiz olan bir iş için getirilmiş bir genci taklit etmeye devam etti. Charlotte'a sadece kısa bir süre baktı ve daha çok raflardaki kitaplara ve şöminenin üzerindeki bibloları bakarak zaman geçirdi.

Moriarty'nin olduğu kadar onun da varlığı kötüye işaretti. Özellikle Vaudrieu Şatosu'ndaki balo konusunda onlara çok güvenmişti. Eğer ondan bir itiraf istenmişse, Maxim silahı bile herkesi kurtarmaya yetmeyecekti.

Bayan Watson ve Livia neredeydi? Bernadine neredeydi? Ve 18 numaranın arkasına yanaşması gereken araba da artık Moriarty'nin kontrolü altında mıydı?

Ama onun kaderini mühürlemeye geldiyse, kendini beğenmişlik göstermeyecek kadar kendine hakim olsa bile, Bay Marbleton'ın en azından biraz pişmanlık duyması gerekmez miydi?

Çaydanlığı sabit tuttu ve herkes için doldurdu, her fincanı doğru seviyeye kadar doldurdu. Eğer tehlikeye atılmamışlarsa, herhangi bir suçluluk ya da aşırı telaş belirtisi göstermemeliydi. Ve Livia, Bernadine ve Bayan Watson'ın güvende olup olmadıklarını öğrenmek için ne kadar çaresiz olursa olsun, umursamaz davranmalıydı.

"Umarım geçişiniz sorunsuz olmuştur, beyler?" diye mırıldandı.

Moriarty kaşlarını kaldırdı. "Bizim geçişimiz mi?"

"Evet, anladığım kadarıyla Manş Denizi'ni çok yakın bir zamanda geçtiniz. Muhtemelen bugün?"

İki adam önce Charlotte'a, sonra da kendilerine baktılar, sanki üzerlerinde bilmeden sergiledikleri ipuçlarını arıyorlardı.

Birbirlerine bakmadılar.

"Yolumuzun kesiştiğini nasıl öğrendiniz Bayan Holmes?" diye sordu Stephen Marbleton. Sherlock Holmes'un tündengelim becerisi karşısında şaşırmış, hayret ve inançsızlık yüzüne yayılmış, ilk kez gelen bir başka müşteriye benziyordu.

Küçük, memnun bir gülümseme takındı. "Az önce odaya bakıyordunuz efendim. Bakışlarınız büyükbabanızın saatinde durakladı. Bir an düşündükten sonra cep saatinizi çıkardınız, saate tekrar baktınız ve saatin saatini değiştirdiniz. Küçük bir ayarlama değildi, çünkü kurma kolunun birkaç kez çevrilmesi gerekiyordu, bu da saatinizdeki saat ile benim saatimdeki saat arasındaki farkın bir saate yakın, hatta daha fazla olduğunu gösteriyordu.

"Hassas olmasını beklediğim güzel bir saatiniz var. Kurmadığınız, sadece saati değiştirdiğiniz için, bu büyük tutarsızlık en iyi hızlı seyahatle açıklanabilir. Yalnız seyahat etmediniz, yoksa saatinizi yerel saatlere çok daha erken uydurmak zorunda kalırdınız. Bay Baxter ile birlikte geldiğinize göre, ikinizin birlikte yolculuk etmiş olması mantıklı. Ancak şimdi, varış noktanıza vardığınızda, saati henüz ayarlamadığınızı hatırladınız ve bunu yapmaya devam ettiniz."

Bay Marbleton gözlerini kırptırdı. "Bu olağanüstü bir mantık." Moriarty başını salladı. "Hayret verici. Kesinlikle hayret verici."

Sanki aklında başka şeyler varmış gibi hafif bir dalgınlık havası veren Bay Marbleton'ın aksine, Moriarty tamamen oradaydı. Ve Charlotte'a öylesine içten bir şaşkınlıkla bakıyordu ki, bir an için kendini, babası yüzünü avuçlarının arasına alıp, ona sevimli yavrucuğum diye seslendiğinde ve onun o güne kadar tanıdığı en olağanüstü kız olduğunu söylediğinde çocuk gibi hissetti.

Kollarının manşetlerini düzeltti ve Moriarty'nin ilgisinin tadını çıkarmaya, hatta bundan zevk almaya başladı. "Siz beylerin Londra'yla arasında sadece on dakikalık bir zaman farkı olan Paris'ten değil de daha uzak bir yerden geldiğinizi düşünebilir miyim?"

Bay Marbleton yetkisiz cevaplar vermekten çekiniyormuK gibi baKını eğdi ama Moriarty, "Gerçekten de yolculuğumuza daha doğudan baKladık. Ne kadar muhteşem bir mantığa sahipsiniz, Bayan Holmes."

Coğrafi detaylar vermedi ama Charlotte sanki istediği tek şey iltifatmış gibi genişçe gülümsedi. "İnsan Sherlock Holmes'un kahini olarak hizmet ederken bir iki numara öğreniyor. Kardeşimin durumunu biliyor olma ihtimaliniz var mı, Bay Baxter?"

"Evet, sağlık durumunun kötü olduğunu duyduk ve iyileşmesi için en içten dileklerimizden başka bir şey yok. Ama bu arada sizinle çalışmaktan mutluluk duyacağız Bayan Holmes."

Sözlerinde de öyle kolay bir samimiyet vardı ki. Ve ciddi idi: Numara yapmaya gerek yoktu. Sherlock Holmes'un bir kadın olduğunun tamamen farkındaydı ve bu gerçeği tamamen kabul ediyordu.

Tabak dolusu unlu mamul dağıttı. Bay Marbleton her şeyi reddetti ama Moriarty bir ekler aldı ve bariz bir beğeniyle yedi.

Başkalarının yemekten zevk aldığını görmek genellikle Charlotte'un iştahını kabartırdı. Ancak Moriarty'nin iştahı onun üzerinde aynı etkiyi yaratmamıştı. Onun gerçek yüzünü görmüştü, soğuk ve acımasız. Kardeşinin hayatı onun yüzünden tehlikedeydi. Ve işte Bay Marbleton, normal görünme çabasına rağmen, belli ki kendini boğulmuş hissediyordu.

Moriarty, Charlotte'un kendisi hakkında bilebileceği diğer her şeyi bir kenara bıraksa bile, Leydi Ingram'ın onu Stern Hollow olayının suçlusu olarak katil ilan ettiğini göz önünde bulundurmalıydı. Charlotte'un tetikte olacağını biliyordu. O halde neden suçsuz görünme zahmetine katlanıyordu?

Kendisine Bay Baxter diyerek onun kim olduğunu bilmeyeceğini mi düşündü?

Bir seçim yapmadan çay masasının üzerindeki içeceklerle baktı. Ancak bakışlarının Moriarty'nin zeki ve empati kurabilen yüzünden başka bir yerde durması mümkün değildi.

İçine batan bir hisle, "Gveniniz beni onurlandırdı efendim. Neden bizimle çalışmak istediğinizi sorabilir miyim? Bay de Lacey mektubunda hiçbir ipucu vermedi."

Moriarty ekler pastasından başını kaldırdı. "Bugün neden burada olduğumu bilmiyor musunuz Bayan Holmes?"

Gözleri soluk bir maviydi, bir İngiliz gökyüzünün kenarındaki gölge. Hafifçe kan çanağına dönmüşlerdi ama bu sadece ifadesinin yumuşaklığını vurgulamaya yarıyordu. Sesinde biraz sitem vardı ama bu iyi huylu, bağışlayıcı bir onaylamamaydı.

Aklına hemen ona karşı işlediği "yanlışlar" listesi, özellikle de Vaudrieu Şatosu'ndaki sırlarının toptan çalınması geldi. *Lütfen anlayın sevgili bayım, bunların hepsi bir dizi tesadüf ve yanlış anlamadan ibaretti. İşlerinize karışmak gibi bir niyetimiz asla olmadı ve ne şimdi ne de hiçbir zaman size en ufak bir rahatsızlık vermek istemiyoruz.*

Bay Marbleton, kadının görüş alanının dışında, ayakkabısının altını kadının yeni Aubusson halısına sürttü.

Zihinsel olarak Bay Marbleton'ın madendeki kanaryası olduğunu, tepkisinin uyanık ve tetikte kalması için keskin bir dürtü olduğunu anladı. Yine de kendini açıklama yapmak isterken buldu. İtiraf etmek ve açıklamak.

Şakağının yanında bir damar zonkluyordu; daha önce hiç bilmediği tuhaf bir his, kalp atışları o kadar yüksek sesle ve ısrarla yankılanıyordu ki düşünemiyordu.

Bir dakika mı geçmişti, yoksa bir saniye mi? Ya da hiç zaman geçmedi mi?

Hâlâ Moriarty'nin solgun, anlamsız gözlerine bakıyor, onun gösterdiği insanlık ve anlayıştan etkileniyor ve farkında olmadan neden olduğu tüm sorunlar ve zorluklar için ona her şeyi anlatıp özür dilemeye hâlâ çok meyilliydi.

Rahmetli ama hâlâ hayatta olan karın bana yaklaştı. Eski yardımcınız Leydi Ingram bana yaklaştı. Şantaj kurbanınız, sizin hakkınızda hiçbir şey bilmeden bana yaklaştı. Kocasının hayatından endişe eden Bayan Treadles bana yaklaştı. Her durumda yaptığım tek şey, ücretimi karşılayabilecek durumda olsa da, zor durumdaki bir genç kıza karşı nazik olmayı kabul etmektir. Eminim bunu görüyorsunuzdur, sevgili bayım?

Hayal meyal kendi yüzünün hareket ettiğinin farkına vardı. Bir şey mi yapmıştı? Şaşkın bir kaş mı kaldırmıştı?

"Beni doğru duydunuz Bayan Holmes, ama sorumu tekrarlayacağım," diye mırıldandı Moriarty. "Bugün neden burada olduğuma dair gerçekten hiçbir fikriniz yok mu?"

Livia, Moriarty'nin yordakılarının yaklaşan ziyaretini öğrendiğinde, etrafındaki her şey ürkütücü bir şekilde kararmıştı. Gökyüzü. Hava. Sokak lambaları, sanki Küçük Kibritçi Kız'ın karanlığı uzak tutmak için son abalarıymış gibi zayıf ve pskryordu.

Ama şimdi Bay Marbleton başını ona doğru çevirdiğinde gördüğü tek şey parlak, canlı renklerdi. Sağ elindeki zümrüt yüzük, ince malakka bastonunun üstündeki gümüş parıltı, uzun siyah pelerininin eteklerini tersine eviren bir fırtına gibi parlayan koyu kırmızı.

Yıllar boyunca onu sadece rüyalarında göreceğini sanmıştı. Ama işte buradaydı, ondan sadece birkaç metrelik havayla ayrılmıştı ve birdenbire mis gibi kavrulmuş kestane kokmaya başlamıştı.

Sanki bir elektrik direğinden daha önemli bir şey görmemiş gibi gözlerini kaçırdı.

Kalbi ikiye bölündü. Onu çoktan unutmuş muydu?

Ama hemen ardından, daha önce retikülünü karıştırıyormuş gibi yapmasına neden olan aynı iğd, hala açık olan retikülün ipini çekip kapatmasına ve sanki gerçekten önemli bir şey unuttuğ ve onu geri almak için geri dönmesi gerektiği sonucuna varmış gibi dönmesine neden oldu.

Arkasını döner dönmez, sırtında düşmanca bir ilginin gücünü hissetti. Koşmaya başlamamak için ayaklarını kaldırıma sertçe bastırarak yürüdü. Yalnız gelmemişti. Başka bir adam daha vardı. Kimdi o adam? Onu Bay Marbleton'a bakarken görmüş müydü? Kendini ifşa mı etmişti? Daha da kötüsü, Bay Marbleton'ın şimdiye kadar bilinmeyen ve onu esir alanların kendi çıkarları için kullanabilecekleri bir zayıflığını mı ortaya çıkarmıştı?

Yukarı Baker Sokağı ile Allsop Place arasındaki keskin açılı kavşağa varana kadar durmadı ve orada bir sıra evin arkasına saklandı.

Köşeyi dönüp baktı. Araba hâlâ oradaydı ama 18 numaranın önündeki kaldırımında kimse kalmamıştı.

Dizleri titriyordu. Ama alt dudağını ısırdı ve dışarı ıktı: Hâlâ 18 numaranın arkasına gitmesi gerekiyordu. Sadece farklı bir rota izleyecekti.

Biri kolunu tuttu. Kanını donduran bir çığlık boğazından çıkmak üzereydi ki bunun Bayan Watson olduğunu gördü. Kollarını savurdu.

yaşlı kadının etrafında. "Oh, Bayan Watson. Bayan Watson, neler oluyor?"

Bayan Watson onun sırtını sıvazladı. "Gel bakalım. Sana anlatacağım."

Sesinin gerginliği Livia'ya sanki uzun bir oluktan aşağı düşüyormuş gibi hissettirdi. Livia'ya Bay Marbleton'ın Moriarty'nin yanında yer aldığını mı söyleyecekti? Bu yüzden mi artık Moriarty'nin temsilcisi olacak kadar güveniliyordu?

Yutkundu ve iki eliyle Bayan Watson'ın koluna tutunarak daha hızlı yürüdü. Bayan Watson, geride gözlemci kalması ihtimaline karşı arabaya fazla yaklaşmaması için ona herhangi bir hatırlatmada bulunmadan, Yukarı Baker Sokağı'nda kuzeye, ters yöne doğru ilerledi.

Üç dönüş yaptılar ve 18 numaranın arkasındaki sokağa girdiler. "Bayan Charlotte'a göre, bu Moriarty'nin ta kendisiymiş," dedi.

Bunca zamandır sessizliğini koruyan Bayan Watson.

Livia ona baktı. Bay Marbleton, Moriarty ile akraba olabilirdi ama kesinlikle değildi-

Boğuk bir çığlık attı. Bayan Watson, Bay Marbleton'la birlikte gelen diğer adamı kastediyordu.

Moriarty. Her zaman onun uzak bir tehdit olarak kalacağına inanmış -ve bunu hararetle ummuştı-. Yukarı Baker Sokağı'nda, kendisinden otuz metreden daha yakın bir yerde belirmemesi gerekiyordu. Ve Charlotte, sevgili Tanrım, onunla yüz yüze konuşuyor, gülümsemek ve ona çay ve bisküvi ikram etmek zorunda mıydı?

"Kız kardeşim-"

Bunu yüksek sesle söylemeye cesaret edemiyordu ama Moriarty, Charlotte'un Vaudrieu Şatosu'ndan aldıklarını kendisine geri vermesini istemeyecekse neden burada olsun ki? Ve Bay Marbleton onu bilgilendirmediği sürece bunu asla öğrenemezdi.

"Lord Ingram'ın minyatür bir Maxim silahı getirdiğinde aşırı tepki gösterdiğini düşünmüştüm," dedi Bayan Watson acımasız bir memnuniyetle. "Şimdi keşke düzgün bir top getirseydi diyorum."

"Ne-" Livia neredeyse soruyu soramayacaktı. "Bay Marbleton -eğer olursa ne yaparız?"

Bayan Watson'ın sesi belirsizlik doluydu. "Bilmiyorum. Bayan Charlotte'un da bildiğini sanmıyorum."

Terör. İstirap. Livia ikisini de çok iyi bildiğini sanıyordu. Ama anlaşılan o ki, o ana kadar ikisinin de tadına hiç bakmamıştı. Kendini okçuluk talimindeki saman bir hedef gibi hissediyordu.

Körü körüne Bayan Watson'ı takip etti ve durduğunda neredeyse ona çarpacaktı. Ne zaman 18 numaraya girmişler ya da bir basamak tırmanmışlardı ki? Yine de buradaydılar, bir servis merdiveninin içinde, eteklerine ancak yetecek büyüklükte bir sahanlıkta sıkışmışlardı.

"Bayan Charlotte beyefendileri kabul ettiği zaman salonun kapısı genellikle açık bırakılır. Onları buradan duyabiliriz," diye fısıldadı Bayan Watson. "Ama duyulmadığımızdan emin olmalıyız."

Livia başını salladı. Sanki bir tutkal fıçısının içinde hareket ediyormuş gibi hissediyordu. Bayan Watson yavaşça koridorun kapısını açtı.

Charlotte'un sesi neredeyse anında geldi. "... neden bizimle çalışmak istediğinizi sorabilir miyim? Bay de Lacey mektubunda hiçbir ipucu vermedi."

Livia nefes verdi. En azından Charlotte'un sesi hâlâ tamamen kendine aitti, soğukkanlı ve mesafeliydi.

Bir adam, "Bugün neden burada olduğumu bilmiyor musunuz, Bayan Holmes?" dedi.

Sesi derindi, tınısı zengin ve hafif kısıktı, ateşin etrafında toplanmış aile ve arkadaşlarla rahat bir salonda yüksek sesle okurken güzelce süzülebilecek türden bir sestti.

Moriarty mi? Ama sorusu kulağa uğursuz ya da acımasızca değil, sadece ... makul geliyordu. Livia'nın aklına uzun bir aradan sonra ziyarete gelen değerli bir dostu ya da yurtdışından yeni dönmüş sevgili bir amcayı getirmiş, sorusunu iyi niyetle ve sessiz bir yoğunlukla yöneltmişti.

Gözlerini kırıştırdı.

Yanındaki Bayan Watson şaşkınlıktan çok temkinli görünüyordu.

Ama birbirlerine baktıklarında, gözlerindeki sorular aynıydı. Bu Moriarty miydi? Eğer öyleyse, neden yürüyüş botlarının içinde titremiyorlardı?

Charlotte bir hata mı yapmıştı? *Bayan Watson, "Bayan Charlotte'a göre, o Moriarty'nin ta kendisiydi," demişti.* Bu da Bayan Watson'ın

Charlotte da sadece bir fikir yürütmüştü.

Charlotte'un hayatında hiçbir zaman anlamsız bir fikir öne sürmemiş olması şu anda çok da önemli görünmüyordu.

Livia'nın kafasında düşünceler dönüyordu. Bu adam Bay Marbleton'ın zamanında karşılaştığı bir müttefik olabilirdi, Moriarty'nin güvenini kazanmış ama gizlice ona karşı çalışan bir adam. Bay Marbleton'ın gelmeyi kabul etmesinin nedeni bu olmalıydı. Bu adamın yardımıyla kaçıp kalabalığın arasında kaybolabilirdi.

Belki de -sadece belki de-ivia daha fazla özgürlüğe kaçmadan önce Bay Marbleton'la konuşabilirdi. Yakınlarda olduğunu biliyordu. Onun eve geleceğini biliyor olmalıydı. Kimseye rahatsızlık vermeden birkaç dakika yalnız kalabilirdi.

"Beni doğru duydunuz Bayan Holmes, ama sorumu tekrarlayacağım," diye mırıldandı adam. "Bugün neden burada olduğuma dair gerçekten hiçbir fikriniz yok mu?"

Livia yaptı. Bay Marbleton'ı onlara geri getirmişti.

Bir el kolunun üst kısmına kilitlendi. Livia önce ele, sonra da Bayan Watson'ın şok olmuş yüzüne baktı.

Nereye gidiyorsun? Bayan Watson diye bağırdı.

Livia tekrar aşağı baktı. Kapıyı daha geniş açmıştı ve koridora adım atmak üzereydi.

Livia aniden soğuk terler dökmeye başlamasaydı, Bayan Watson'ın abartılı inanmazlık ifadesi komik olabilirdi.

Zekice bir adım geri attı ama topuğunun döşeme tahtasına çarpması örs çarpması gibi ses çıkardı. Yüzünü buruşturdu, bir adım daha geri çekildi ve nefes nefese duvara yaslandı.

Ne olmuştu ki? İleri atılarak ne yapmak istediğinden bile emin değildi. Sadece bir şeyler yapmak istemişti. Adama bir cevap vermek için.

Ve sevgilisini geri getirdiği için ona teşekkür etmek için.

Ona adamın *Moriarty* olduğu kesin bir dille söylendiğinde.

Dört

Hypnotic.

Bu okült çağında, herkesin kuzeninin katıldığı bir seansında Charlotte bu kelimenin dilden dile dolaştığını duymuştu. Hatta bir keresinde, onun üzerindeki etkisini açıklamaya çalışan hevesli bir yüzbaşı tarafından kendi bakışlarına bile uygulanmıştı. Ama daha önceki tüm deneyimlerinde bu sözcük mecazi anlamda kullanılmıştı.

Burada değil.

Bunu hissetti, kendi iradesinin uyuşukluğa kayışını ve Moriarty'nin iradesinin buna karşılık gelen yükselişini. Moriarty'nin görünürde bir sarkaç ya da bu konuda onun rızası olmadan başarabildikleri dikkate değerdi.

Daha önce Moriarty ile babası arasında bir paralellik görmüştü. Babasının ona sadece küçük bir kızken sahip olduğu yenilikler için değer verdiğini ve daha sonra dönüştüğü kendine özgü kadın için hiçbir faydası olmadığını öğrenmek hiç de hoş olmayan bir dersti. Moriarty de onu bir oyalanma aracı olarak görüyordu; bir süreliğine eğlendirecek kadar güzel ve zeki bir kadın.

İyi ki o da bu yönü hedeflemişti, sorgusuz sualsiz çıkarımlarda bulunuyor ve onun övgü ve hayranlığı içinde yuvarlanıyormuş gibi bir görüntü veriyordu.

Onun gözlerinin içine bakmaya devam etti. Adamın kibirli kontrol girişiminden kurtulabilecek kadar güçlü bir zihne sahipti, ancak

öyle bir görüntü vermek istemezdi. Onunla oynamaya olan ilgisini kaybettiği için ya da odağı başka bir şeye kaydığı için kendi kendine durması daha iyi olurdu.

Gülümsedi. Hatta biraz güldü, kahkahası yumuşak ve nefessizdi. "Bugünkü ziyaretinizin amacı hakkında bazı fikirlerim var efendim."

"Oh?" dedi Moriarty, sesi son derece ilgili geliyordu.

Bay Baxter, Bayan Watson ve benim Paris'e gitmek üzere olduğumuzu biliyor muydunuz? O yeğenini görmek için, ben de sizin şatonuzdan aşırduğumuz o büyüleyici eşyaları görmek için? Evet, onları saklandıkları banka kasasından çıkarıp incelemek için epey zaman harcamayı planlıyordum. Çalışma tarzınız hakkında bir şeyler öğrendiğimize göre, koleksiyondaki fotoğraflara daha fazla değer vereceğimi düşünmüştüm.

Kolunun kabarıklığı altında, orta ve yüzük parmaklarını avucunun ortasına soktu ve rahatsızlığa konsantre oldu.

Diğer elini kaldırarak işaret parmağını salladı, havalı, umursamaz bir hareketti. "Sanırım Bay Baxter, girişiminizle ilgili bir sorunla gelmediniz - bunun için Bay de Lacey'nin ya da teğmenlerinden birinin ziyareti yeterli olurdu. Yanılıyor muyum?"

"Hem de çok."

Kaşlarını salladı ve delirmiş gibi değil de kendinden son derece memnun görüldüğünü umdu. "Aha, düşündüğüm gibi. O halde, işle ilgili olmadığına göre, kişisel olmalı."

"Yine tam isabet. Bana daha fazlasını anlat," dedi Moriarty, sesi bir siren şarkısı gibiydi.

Sırlarınızı kimin çaldığını merak ediyor musunuz? Bu sırlar sizin için çok mu önemli, yoksa takip etmekte zorlanacağınız kadar çok sırrınız mı var?

Tırnakları tekrar avucunun yumuşak merkezine battı. Solma tehlikesiyle karşı karşıya olan tek şey iradesi değildi. Göz kapakları ağırlaşmıştı; başı da öyle.

"Bu kişisel meselenin sizi ilgilendirdiğini sanmıyorum; siz, bayım, buna ihtiyacınız varmış gibi görünmüyorsunuz."

Yardım edin. O halde başka biriyle ilgili olmalı. Berlin'e, hatta belki de Viyana'ya benzer bir boylamda bulunan bir yerden bu kadar uzağa gitmiş olmanız

-Bu kişi çok önemli biri olmalı. Büyük olasılıkla bir aile üyesi. Kadın bir aile üyesi."

Moriarty'nin yüzünde bir şey belirdi. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten de. Bir erkekle ilgili sorunlarda polise başvurmak, bir kadınla ilgili sorunlarda polise başvurmaktan çok daha kolaydır. Bu nedenle, sağduyulu bir danışman dedektife ihtiyaç vardır."

Daha yavaş konuşuyordu. Üzerine muazzam bir uyuşukluk çökmüştü, büyülenmeye aktif olarak direnmemenin bedeliydi bu. Bir yanı içtenlikle dehşete düşmüştü ama geri kalanı, belki de çoğu, umursuyor gibi görünmüyordu.

Göğüslerinin arasından bir ter damlası süzüldü. Sözlerini biraz geveleyerek ama aynı zamanda amatörce bir cilve yaparak devam etmek için kendini zorladı. "Bir hanımefendiyi kendinizle eş konumuna getirmenin zorluklarını tahmin edemezdiniz. O kadar uzun bir yoldan geldiniz ki efendim, bu da bana bu aile üyesinin sizinle birlikte Berlin'de, Viyana'da ya da bilmem nerede değil, burada, Britanya'da yaşadığını düşündürüyor. Yarım kıtaya yayılan bir mesafe, diğer taraftaki kişinin bir ev arkadaşından ziyade yetişkin bir çocuk olduğunu düşündürüyor."

O ana kadar sandalyesinde öne doğru eğilmiş olan Moriarty geri çekildi. Yüzünü hafifçe yukarı kaldırdı ve Charlotte'u inceledi.

Charlotte'un mantığının temeli, onun daha büyük sorunları olan bir adam olduğu gerçeğine dayanıyordu. Daha kısa bir süre önce sadık adamları onu, örgütünde kendisini deviren ve hapsedenlerden kurtarmıştı. Başarılı bir darbe ve kendi saflarındaki hainlerle karşılaştırıldığında, Sherlock Holmes & Co. küçük bir sıkıntıdan, neredeyse yerle bir olmuş bir evin bir köşesinde vızıldayan bir sinekten daha fazlasını ifade edemezdi. Belli ki bu hasarlı yapının sahibi olan Moriarty, daha büyük bir tehdide dönüşme ihtimaline karşı emrindekilere Charlotte'a göz kulak olmaları talimatını vermişti, ama Moriarty'nin aniden bizzat Charlotte'un yanına gelmesi?

Eğer haklıysa, o zaman bu tür bir kişisel ilgiyi hak etmiyordu. Her halükarda henüz değil. Onun varlığı ancak *bir şekilde*

İngiltere'de olduğunu ve sağduyulu bir kadın dedektife ihtiyacı olduğunu söyledi. Eğer haklı olsaydı. Leydi Ingram yakalanıp sorgulanmasaydı. Bay Marbleton isteyerek ya da istemeyerek onlara ihanet etmemiş olsaydı. Eğer Moriarty hala hazinelerini Château Vaudrieu'dan kimin çaldığını bilmiyor olsaydı.

Doğrudan Charlotte'un zihninin derinliklerine bakarken gerçeği tahmin etmemiş olsaydı.

Moriarty onu iyiliksever bir tavırla incelemeye devam etti. Davranışlarında göz korkutucu hiçbir şey yoktu, sadece cevabına nereden başlayacağını bilemeyen şaşkın bir adam gibi görünüyordu. Yine de kendini camdan bir vivaryumda, kaçacak ve saklanacak yeri olmayan küçük bir yaratık gibi hissediyordu.

Neyse ki, bu daha önceki hipnotik incelemeyle aynı değildi. Belki de bu çaba onu yormuştu. Ya da belki de sonunda yaptığı çıkarımlarla onun dikkatini dağıtmıştı.

Ancak artık yüz kiloluk bir battaniyenin altında sıkışıp kalmamış olma hissi yorgunluğunu azaltmamıştı. Aksine, kendini daha da bitkin hissetti; üstelik aç ve susuzdu. Ama sanki çok daldığı bir hayalden çıkıyormuş gibi sadece birkaç kez gözlerini kırptırdı ve saçının var olmayan bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı.

"Çıkarımlarınızdan etkilendiğimi söylemeliyim, Bayan Holmes," dedi Moriarty. "Gerçekten de sizi kızım hakkında görmeye geldim."

Eteklerinin altında Charlotte'un bacakları titriyordu. Demek hâlâ güvendeydiler.

Şimdilik.

Kendini hareketsiz durmaya zorladı ve göz ucuyla Bay Marbleton'a baktı. Bakışlarını yere dikmiş, olan bitenle ilgilenmiyor gibi görünüyordu. Halının üzerinde tek tabanını sürtmek yerine, şimdi her iki topuğunu da çekiyordu, pırıl pırıl siyah Oxford ayakkabıları alaca gül yapraklarının üzerinde ilerliyordu.

Birkaç dakika öncesine kıyasla daha sakin miydi? Daha sakindi belki ama daha rahat değildi.

Charlotte, Moriarty'nin onu hafife almasını istediğine daha en başından karar vermişti. Sherlock Holmes'un zekâsının ünü

Bu yüzden kendini bu konuda yanlış tanıtmaya çalışmazdı. Aksine, mizacını çarpıtarak kibir, palavra ve özellikle güçlü yaşlı erkeklerden onay alma ihtiyacı duyacaktır.

"Düşündüğüm gibi," dedi kendini beğenmiş bir ifadeyle, taze bir demlik çay için ispirto lambasının üzerine biraz daha su koyarak kaynamaya bıraktı. "Lütfen, can kulağıyla dinliyorum."

Moriarty iç çekti. Aynı anda hem yorgunluk hem de yenilgi yayıyordu. Çocukken insani duyguları anlamakta zorlanmış olan ve anladığı kadarıyla hâlâ diğerlerine göre daha az ve daha az yoğun duygular yaşayan kadın, adamın kaybının derinliğini hissetti.

Bay Marbleton bu yüzden mi rahatlamamıştı? Moriarty'nin yetenekleri büyücülüğün ötesine geçtiği için mi? Gösterdiği acı ve ıstırap, gerçek olsun ya da olmasın, gafil pervaneleri kandıran alevlerdi.

Bu yüzden dikkatsiz bir güve rolünü oynasa iyi olacaktı. Neyse ki müşteri toplantılarına her zaman bir not defteri getirirdi. Defteri nadiren kullanırdı ama Moriarty'nin sözlerini yazıya dökmek ona doğrudan Moriarty'ye bakmamak için geçerli bir mazeret sağlıyordu.

Kanatlarını yakmaya çalışan alevlere.

"İlk Bayan Baxter doğum sırasında öldü, kendimi hâlâ tam olarak affedemediğim bir trajedi," diye başladı, sesinde belli belirsiz bir tutukluk vardı. "Bebek hayatta kaldı ama doktor onun ilk doğum gününü görecektik kadar yaşayacağına inanmıyordu. Bayan Baxter'ı kaybettikten sonra başka birini sevip kaybetmek istemedim. Bu yüzden kızımın anne tarafından büyükannesinin onun yetiştirilmesinden sorumlu olmasına izin verdim.

"Daha sert bir malzemedен yapıldığını kanıtladı çocuğum. Sadece ilk doğum gününe ulaşmakla kalmadı, erken ölüm tahminlerine aldırmandan sonraki doğum günlerini de geride bıraktı. Öte yandan ben, onun sadece büyükannesinin bakımı altında gelişip gelişmeyeceğini merak ederek yıllar boyunca tereddüt etme hatasını yaptım. Acaba onu hayatıma geri getirecek olsam, kader hemen müdahale eder ve onu benden alır mıydı?"

Tabağına bir ekler yerleştirmiş olan Charlotte, bunu görmezden gelerek, bir sekreter çırağının ciddiyetiyle onun hikâyesini yazıya dökmeye başladı.

"Büyükannesi öldükten sonra nihayet benimle yaşamaya başladığında on yaşındaydı. Çok iyi anlaşıcağımızı düşünmüştüm ve öyle de oldu,

Ama hiçbir zaman yakınlaşamadık. Eski hayatını özlüyordu ve her zaman İngiltere'ye dönüp büyüdüğü ve büyükannesinin vasiyetinde kendisine miras bırakılan evde yaşamak istiyordu.

"Yirmi bir yaşındayken tam da bunu yaptı, İngiltere'ye taşındı ve eski eve yerleşti. Ama orada uzun süre kalmadı. Birkaç ay sonra, dünyevi eşyalarını topladığını ve Cornwall'da kendi topluluklarını kuran bir grup Hermetiste katıldığını öğrendim."

Charlotte'un şaşkınlıkla başını kaldırmaktan başka çaresi yoktu. "Hermetistler derken, *Corpus Hermeticum*'da bulunan Hermes Trismegistus'un öğretilerini takip edenleri mi kastediyorsunuz?"

"Doğru. Okültist bir kızım olduğunu kabul etmek benim için zor, ama öyle."

Charlotte'a göre okültizm, henüz bir ordu toplamamış ve bir kral atamamış bir dinden başka bir şey değildi. Ama steno ile not almaya devam etmeden önce sempatiyle başını salladı.

"Çok sinirlenmiştim. Onunla bir sonraki görüşmemde bu sıkıntımı dile getirdim. Hem reşit olduğunu hem de artık benim desteğime muhtaç olmadığını söyledi. Bu nedenle kendi iradesinin emirlerini takip etmekte özgürdü. Ve eğer bir süreliğine ya da sonsuza kadar okültistler arasında yaşamak onu memnun edecekse, o zaman bunu yapacaktı.

"Verdiği yanıt beni daha da öfkeliendirdi. Ama bir süre sonra onun fikrini değiştiremeyeceğimi anladım. Bunu değiştirebilecek tek şey zamandı; zaman ve onun dostları ve destekçileri olarak gördüğü insanların arasında yaşama deneyimi. Ben de yumuşadım ve o da istediğini elde etti."

Durakladı. "Sanırım suyunuz kaynadı, Bayan Holmes."

Charlotte bunun farkındaydı ama bunu ona gösterenin o olmasını istemişti. "Ah, haklısınız. Özür dilerim, hesabınıza o kadar dalmışım ki fark etmedim bile."

İspirto ocağını kapattı, çaydanlığı yeniden ısıttı ve demlemek için daha fazla çay yaprağı ölçtü. "Çay yapımına daha fazla dikkat etsem iyi olacak, yoksa acı bir demlik içeceğiz. Ama sakıncası yoksa, Bay Baxter.

Lütfen bana yumuşamanızın ne kadar sürdüğünü ve Bayan Baxter'ın bu fikir değişikliğini sağlamak için ne yapmak zorunda kaldığını söyleyin."

Daha muhtaç ve daha kibirli bir Charlotte Holmes, yine de hikâyede bir eksiklik olduğunu fark edebilecektir.

"Ah, görüyorum ki bazı şeyleri geçiştirme çabam gözden kaçmamış," dedi Moriarty sessizce. "Pekala, komünü yakıp kül etmekle tehdit ettim ve o da benimle eve geldi. Ama bunu takip eden on beş ay içinde, en az altı uygunsuz adamla nişanlandı ve sizi temin ederim ki Bayan Holmes, onunki uygunsuz adamların ister istemez girmesine izin verilen bir varoluş değildi."

Bu özel bilgiyi böylesine acıklı bir şekilde aktarmayı başarması inanılmaz. Bir başkası tarafından anlatılsa komedi olabilecek bu olay, bir babanın engellenen aşkına yakılan bir ağda dönüşü.

Charlotte, Bayan Baxter'a hayranlık duyuyordu. Belki de kendi babası onun eğitimine sponsor olma sözünden caydığında benzer bir şey denemeliydi. Moriarty'nin ne tür erkekleri uygunsuz bulduğunu bilmiyordu ama bu kadar kısa sürede bu kadar çok erkeği kazanmış olması Bayan Baxter'ın çekiciliğinin ve kararlılığının bir göstergesiydi.

"Gerçekten de, başlangıçta tahammül edilemez bir seçim olduğuna inandığım şeyin aslında daha az kötü olduğunu gösterdi. Ebeveyn otoritesini kullanmaya devam edebilir ve onu herhangi bir erkekle tanışmamasını garanti altına alacak koşullarla sınırlayabilirdim, ancak onun gardiyanı olmak istemedim."

Charlotte'un Bay Marbleton'a bakmaması için biraz çaba harcaması gerekti. Moriarty'nin onun gardiyanı olmakta hiç zorlanmadığı açıktı.

"Belirli koşullar altında komüne geri döndü. Haftada bir mektup yazacaktı. Ben ya da temsilcilerim her altı ayda bir onunla görüşecekti. Komüne, kendisinin ve komünün bakımı için, yıllık gelirinin tamamına kadar para bağışlayabilirdi, ancak gelirinin elde edildiği ana meblağa dokunmasına izin verilmiyordu.

"Bunların ağır koşullar olduğunu düşünmedim ve o da kabul etti. Beş yıla yakın bir süre boyunca o kendi payına düşeni yaptı, ben de benimkini. Ama son zamanlarda,

işler değişti."

Sessizliğe
gömüldü.

"İlk ne zaman fark ettiniz?" Charlotte sormak zorunda kaldı.

"Korkarım çok geç. Geçen yılın ikinci yarısında kendi hayatımda çalkantılar oldu. Aylarca rahatsızlandım diyebiliriz."

Sesi değişmişti. Şimdiye kadar bu ses ona bir fagot ya da çelloyu, alçak ama güzel notalar çıkaran bir enstrümanı hatırlatmıştı. Ama birdenbire müzik sözlerini terk etti ve onsuz bu sözler öfkeyle kaynadı.

Kendisini deviren darbenin düşüncesi onu hâlâ öfkeliyordu, öyle ki normalde mükemmel olan performansında bir tökezlemeye neden oldu. O kadar ki Bay Marbleton içine kapandı.

Moriarty de bunu fark etmiş olmalı ki konuşmayı kesti. Yeniden konuşmaya başladığında sesi, eğer mümkünse, daha da ahenkli bir hal almıştı. "Rahatsızlığım sürdüğü sürece etrafımdakiler ona dikkat etmediler. Bazı astlarım onun varlığından haberdar değildi, birçoğu da unutmuştu. Onu sık sık ziyaret eden avukat vefat etmişti. Mektupları İsviçre'de özel bir posta kutusunda okunmadan duruyordu çünkü kimse onları toplamıyordu.

"Geçen yılın sonuna kadar kendi işlerime tekrar bakamadım. Deyim yerindeyse, evimi düzene sokmak hatırı sayılır bir zaman ve enerji gerektirdi. İtiraf etmekten utanıyorum ama kızım komüne döndüğünden beri sakin bir yaşam sürüyordu ve ben de onu ilgime muhtaç biri olarak görmemeye alışmıştım."

Bayan Baxter için bir rahatlama, şüphesiz.

"Geçen aya kadar onu ziyaret etmesi için başka bir avukat atamadım," diye devam etti Moriarty. "Şaşırtıcı bir şekilde, kapıda reddedildi. Gösterilen mazeret basitti: Kızımın her altı ayda bir benimle ya da temsilcimle görüşmesi gerekiyordu ama bir önceki ziyaretin üzerinden henüz altı ay geçmemişti.

"Selefi döneminde neler olduğunu pek bilmeyen yeni avukatım bu redde itiraz etmedi. Ofisine döndü ve bana mektup yazdı. Mektubunun üzerinde acil ibaresi olmadığı için

En azından bir hafta boyunca. Sonunda konu önüme geldiğinde kafam karışmıştı. İngiltere'deki eski avukatım bir sebepten dolayı onu görmeye kendi başına mı gitmişti?

"Sonra bir şey fark ettim. Komün, yeni avukatımın ziyaretinin Mayıs ayına kadar gerçekleşmeyeceğini, çünkü Kasım ayında bir ziyaret gerçekleştiğini iddia etti. Ama eski avukatım Ekim ayında öldü. Şirketine gönderdiğim bir telgraf, orada hiç kimseye kendi adına onu ziyaret etmesi için talimat vermediği ve kesinlikle hiçbirinin kendi inisiyatifiyle gitmediği yönündeki endişe verici haberi getirdi."

Charlotte herkes için taze çay bardakları doldurdu. Güzel kokulu bir buhar yükseldi. Altın çerçeveli çay fincanını kaldırıp bir yudum alan, bir kez daha babacan bir endişeyle kaşlarını çatmış olan Moriarty'nin kendisi olmasaydı, ne kadar sıradan bir manzara, ne kadar sıradan bir kokuydu.

"Kızımın mektupları, yarım yıldan fazla bir süredir biriktirdiği mektuplar bana getirildi," dedi. "Kızım her zaman ilginç bir insan olmuştur, belki de fazla ilginç. Ama mektupları, en azından bana gönderilenler, okumaya teşvik edici değildi. Hiç değişmeyen bir haftalık rutinin üstünkörü tekrarlarıydı ve onları beklemeyi uzun zaman önce bırakmışım.

"Ve her birini geldiği gibi okumayı bıraktım. Bazen her seferinde birkaç tanesine göz gezdirdim; bazen bunu bile yapamadım. Söylemeye gerek yok, sonunda tüm bu yığın gereken ilgiyi gördü. Mektuplar her zamanki gibi monotondur. Ama göze batan bir eksiklik göze çarpıyordu. Herhangi bir avukatın ziyaretinden bahsetmiyordu - ki bunu bir olay teşkil ettiği için daha önce hep yapmıştı.

"Bu noktada biraz endişelendim ve sonra büyükannesine ait olan evi sattığını öğrendim. Bu, daha önce bahsettiğim dokunulmazlık prensibinin bir parçası değildi - onun için kurduğum şey buydu. Ayrıca, evle birlikte büyükannesinden kalan küçük bir mirası da vardı, ancak bu mirasın her kuruşunun eski evin bakımı için gerekli olduğunu söylemek gerekir.

"Evi çok severdi. Onu hafızasından çizirdi. Her kuytu köşesinde değer verdiği anılar vardı." Sesi yumuşadı, çünkü

Eğer kızını çocukluğunda hiç ziyaret etmemiş olsaydı, bu anıları onunla paylaşır ve onlara aynı derinlikte değer verirdi. "Baskı altında olmasaydı satacağına inanmıyorum."

Sana inanmıyorum. Baş belası kızının yaşamasını ya da ölmesini umursadığına inanmıyorum. Neden bu numarayı bırakıp tam olarak neden kapımı çaldığını söylemiyorsun?

Charlotte dikkatle nefesini verdi, kalemini bıraktı ve doğruldu. "Bay Baxter, bu kadar uzun süre aralarında sorunsuzca yaşamış olmasına rağmen işlerin birdenbire bu derece değişmesi size de tuhaf gelmiyor mu?"

"Hayır, kesinlikle, Bayan Holmes. Komünü yönetenlerin benim acizliğimi öğrenmiş, tüm ihtiyatı bir kenara bırakmış ve sonunda uzun zamandır sakladıkları şehvet duygularıyla hareket etmiş olma ihtimalleri çok yüksek."

"Yani, Bayan Baxter'a büyükannesinden miras kalan evi satması için baskı yaptılar ve sonra da mülkünü gasp ettiklerinin fark edilmeyeceği umuduyla geçen Kasım ayında avukatlar aracılığıyla bir ziyaret mi düzenlediler?"

"Aynen öyle."

Bu kulağa mantıklı geliyordu. Ancak- "Bay Baxter, neden Bayan Baxter'ı bu komünden uzaklaştırmıyorsunuz?"

"Daha önce büyük bir başarıyla yaptığım gibi mi? Hayır, bu sefer irademi dayatmak için yürümeyeceğim," dedi her nefesinde ve her eyleminde iradesini dayatan adam.

Ama Charlotte'a bakarken, sadece son derece endişeli bir babanın erdemli kararlılığını yansıtıyordu. Alçakgönüllü danışman dedektifin sorularına yeterince tahammül etmiş biri. "Kızımla yaptığım anlaşmaya göre, her dört yılda bir, seçimimi onaylaması koşuluyla, yaşam koşullarını denetlemesi için tarafsız bir kişi atayabilirim. Soruşturmalar yaptım. Müvekkilleriniz Bayan Holmes, kardeşinizin tümdengelim yeteneğine hayranlık duymakla birlikte, nezaketiniz ve sağduyunuz için daha az iltifat etmiyorlar. Şimdi sizinle tanıştığıma göre, haklı olduklarını görüyorum. Elimizdeki görev için çok uygunsunuz, bu da ince ama keskin bir yaklaşım gerektiriyor."

Charlotte, Hermetistlerden bahsedildiği ilk andan itibaren bu konuşmanın nereye varacağını tahmin etmişti. Yine de midesi bulandı. "Sen

Bu komüne girmemi mi öneriyorsunuz efendim?"

"Zahmetinizin karşılığını cömertçe ödemeye hazırım."

Burada yalvaran oydu, görünüşte yardım isteyen oydu. Yine de Charlotte kendini, efendisinin emirlerine itaat etmesi gereken bir şövalye gibi hissediyordu. "Bayan Baxter'ın tarafsız bir müfettiş seçmenizi onaylaması gerektiğini söylemişsiniz-"

Moriarty gülümsedi. "Sherlock Holmes'tan bir temsilci seçmemi çoktan onayladı -ya da Hermopolis Bahçesi'nin idaresinden sorumlu olanlar bana böyle bildirdi."

İfadesi Charlotte'un boğazını sıkan bir kavrama gibi hissettirdi.

"Bunu duyduğuma sevindim Bay Baxter. Ancak geçici olarak ikamet etmemi istediğiniz bu topluluk hakkında hemen hemen hiçbir şey bilmiyorum. Üstelik ben bekâr bir genç kadını; saygın bir şekilde seyahat edebilmem için bir yol arkadaşım olmalı. Her ne kadar belirtmekten nefret etsem de, Bayan Baxter'ın başına kötü bir şey gelmiş olabileceğinden bahsetmiyorum bile, efendim. Onun kaderi beni üzse de, kendi güvenliğim için çok daha fazla üzülürüm."

Dengesizliği Moriarty'nin hoşuna gitmiş gibiydi. Gülümsemesi genişledi. "Korkmayın, Bayan Holmes. Size bir dosya getirdim; onu okuduktan sonra yeterince bilgi sahibi olduğunuzu hissedeceksiniz. Ve tabii ki saygınlığınız ve güvenliğiniz için gerekli gördüğünüz her şeyi yapmalısınız. Tedbirleri tamamen size bırakıyorum."

Daha fazla itiraz edebilirdi ama faydasız olurdu ve düşmanının gitmesini istiyordu. "Bu durumda, öncelikle bu çabaya dahil olacak herkese danışmam gerekecek. Adresinizi bırakırsanız, Bay Baxter, cevabımızı yarın iletiriz."

Oynadığı kibirli ve aptal Charlotte, bu anlamsız zaferi, ona hemen bir yanıt vermediğini söyleyebilmek için isterdi.

Kendini beğenmiş ve aptal Charlotte'u çok iyi anlıyor gibi görünen Moriarty başını eğdi, nezaketinde bir parça küçümseme vardı. "Pekâlâ, yarın sabah saat dokuzda cevabınız için birini göndereceğim."

Charlotte zayıf bir gülümseme takındı. "Bu tamamen kabul edilebilir."

Moriarty ayağa kalkarak, "O halde sizi müzakerelerinizle baş başa bırakıyor ve olumlu bir sonuç bekliyoruz," dedi.

Birkaç dakikadır bir heykel gibi hareketsiz duran Bay Marbleton ayakkabısını son bir kez halıya sürterek ayağa kalktı.

Charlotte onları uğurladı ve tokalaşmaları için her birine elini uzattı. "İyi akşamlar, beyler. Sherlock Holmes'a ve tabii ki bana duyduğunuz güven için tekrar teşekkür ederim."

Beş

AKapı kapandıktan sonra Charlotte geriye doğru tökezledi ve merdivene yığıldı. Biraz zorlukla yana doğru döndü. Onun Ellerini korkuluklara dayayarak kendini tekrar yukarı çekmeye çalıştı. Ama kolları -ve diğer her yeri- jelatine dönüşmüş gibiydi. Nefesleri yankılanıyordu; kararsız tempoları bitkinlikten çok korkmuş gibi geliyordu.

Güçlü eller onu ayağa kaldırdı. Lord Ingram. Onun elini tuttu ve bir kolunu ortasına doladı. Ona yaslanarak yavaşça basamakları tırmanmaya başladı.

Livia da aceleyle merdivenlerden inmişti. Charlotte'un diğer elini tuttu. "Ah, Charlotte. İyi misin?"

Charlotte hem başıyla onayladı hem de başını salladı; bu ikinci hareketin Livia'ya endişelenmemesini söylemek için mi yoksa daha önce başını sallayarak ifade ettiği şeyi boşa çıkarmak için mi yapıldığından kendisi bile emin değildi.

Salona döndüklerinde Bayan Watson, Lord Ingram ve Livia onu sandalyeye oturtur oturtmaz Charlotte'un eline iki parmak viski sıkıştırdı. Charlotte'un sinirleri neredeyse hiçbir zaman yatıştırılmaya ihtiyaç duymazdı ve kesinlikle bir dilim pastadan daha sert bir şeyle yatıştırılmaya ihtiyaç duymazdı. Ama bu sefer viskinin yarısını bir dikişte içti, bardağı sert bir *gümbürtüyle* yere bıraktı ve ardından bir ekler kapıp beş saniye içinde mideye indirdi.

Kimse ona daha yavaş yemesini söylemedi. Kimse onu yemekten boğulmaması için uyarmadı. Kıpırdamadan durdular ve onun her şeyi bir fincan soğuk çay ile yıkamasını izlediler.

Lord Ingram ancak o zaman çaydanlığı aldı. "Biraz daha su getireyim."

Bayan Watson sandalyenin yanındaki kolunu Charlotte'un omuzlarına doladı. Livia kalçalarına doğru çöktü, Charlotte'un elindeki tabak ve fincanı aldı ve taşı un ufak edecek kadar güçlü bir kavrayışla Charlotte'un elini tuttu.

"Charlotte, söylediklerimi duydun mu? İyi misin?"

Charlotte'un öyle olmadığı açıktı. İyi olsaydı, Livia'yla sohbete devam eder, etrafındaki bir düzine insanı takip eder ve Lord Ingram'ın aceleyle odadan çıkarkenki üstün formuna gereken ilgiyi gösterirdi.

Ve Livia'nın ellerinin buz gibi olduğunu çok daha erken fark ederdi. "Git ateşin yanına otur."

Sesi hırıltılıydı ama yeterince kararlıydı.

Livia yerinden kıpırdamadı. "Sen de gel. Hepimiz ateşin yanında oturacağız."

Charlotte başını salladı. "Ben değil. Daha fazla ısınırsam uyuyakalabilirim. Aslında ben gidip pencere kenarına oturacağım."

Ama hareket etmedi, Livia'nın elini de bırakmadı. Hatta boştaki eliyle Bayan Watson'ın elini de tuttu. Moriarty kızının iyiliği için geldiğini açıkladığında, en azından o an için, onun için önemli olan herkesin güvende kalacağını biliyordu. Ama bazen bilmek, el ele tutuşmak, avuç içlerini avuç içlerine dayamak kadar sağlam bir güvence vermiyordu.

Ancak Lord Ingram çaydanlıkla döndükten sonra Charlotte nihayet pencere kenarına geçebildi. Onun isteği üzerine, ikisi de Charlotte'un etrafında dolanmaya devam eden Bayan Watson ve Livia için sandalyelerin ızgaraya yaklaştırılmasına yardım etti. Sonra yatak odasına gitti ve Sherlock Holmes'un yatağının üzerine bırakılmış olan büyük siyah şalı alıp Charlotte'un omuzlarına örttü. "Isınmak istemiyor olabilirsin ama üşümemelisin de."

Şalını son bir kez düzeltirken Charlotte da elini onunkinin üzerine koydu. Başka bir durumda, bu jest onu-

Livia ve Bayan Watson da kendilerini mahcup hissediyorlardı. Ama bugün elini dudaklarına götürdü ve hanımlar gözlerini bile kırpmadı.

Elini bıraktı ve Bayan Watson'a döndü. "Dışarıya bir göz atıp ev halkınızı kontrol edeceğim, hanımefendi. Her şey yolundaysa, personelinize Bayan Bernadine Holmes'u odasına geri götürüp görevlerine dönebileceklerini bildirmemi ister misiniz?"

"Evet, lütfen," dedi Bayan Watson minnetle. "Teşekkür ederim, canım."

Elini kısa bir süreliğine kızın omzuna koydu, Charlotte'a baktı ve gitti.

Çaydanlıktan buhar çıkana ve Bayan Watson çay yapmaya gidene kadar salon birkaç dakika sessiz kaldı.

"Adını ilk duyduğumdan beri ondan hep korktum," diye mırıldandı Livia, Charlotte'un yanına otururken. "Yanlış şeylerden korktuğumu hiç bilmiyordum."

Charlotte kendini yüksek ateşten kurtuluyormuş gibi hissediyordu, kolları ve bacakları güçsüz, ağzı kuru, şakakları hafifçe zonkluyordu ama en azından artık konuşamayacak durumda değildi. "Hayır, başından beri doğru şeylerden korkuyorduk. Sadece şimdi korkacak daha çok şeyimiz var."

Livia hıçkırık gibi bir sesle güldü. "Umarım bununla beni rahatlatmak istememiştir."

Charlotte nefes verdi. "Özgürlüğümüzü ya da çok daha fazlasını kaybetmeden onun hakkında çok şey öğrendiğimiz gerçeği beni en azından biraz rahatlattı."

Daha fazla sessizlik. Bayan Watson soba demirini ızgaradaki kömür üzerinde oldukça güçlü bir şekilde kullandı.

Bir sonraki an Charlotte ayağa kalktı, o kadar hızlı yükseliyordu ki biraz sallandı.

Livia da ayağa fırladı. "Sorun nedir Charlotte?"

Charlotte koşarak Bay Marbleton'ın oturduğu yere gitti ve dört ayak üzerine düştü.

Lord Ingram'ın hanımlar için ızgaranın önüne yerleştirdiği ince sandalyeler yatak odasından gelmişti. Yeni döşenmiş iki koltuk yerinden oynatılmamıştı. Birincisi, onlar çok daha ağırdı. İki -ve bu daha da ağırdı

Bunun önemli bir nedeni vardı: Bu odalar, içlerinde oturan ziyaretçilerin görüntülerinin odalar arasına yerleştirilen kamera obscura tarafından çekilebilmesi ve salondaki müşteriler sorunlarının ayrıntılarını anlatırken yatak odasındaki gözlemcilerin onları sadece duymakla kalmayıp aynı zamanda iyi bir şekilde görebilmeleri için dikkatlice yerleştirilmişti.

Koltukların alt kısımlarında püsküllü saçaklar vardı; bu da Bayan Watson'ın, firfırlara ve süslere bayılan ve moda anlayışı en sevdiği büyük teyzesi tarafından oya tabureye benzetilen Charlotte'a bir göz kırpmasıydı. Charlotte'un bu eklemelerden çok hoşlandığını söylemeye gerek yok.

Bay Marbleton da onları gördüğüne çok sevinmiş olmalı.

Saçakları bir kenara süpürdü ve hiçbir şey göremedi. Ancak o zaman bisküvi rengine bir kâğıt parçası, benzer renkte bir halının üzerinde görünür hale geldi.

Ayağa kalktı, masaya gitti, bir cımbız ve küçük bir tahta tepsi çıkardı ve sandalyeye döndü. Livia da şimdi orada diz çökmüş, altına bakıyordu. "Bu bir tren bileti mi?"

"Sanırım öyle."

Tepsideki bilet kirli ve buruşuktu, üzerine birden fazla kez basıldığına dair izler taşıyordu. Bu açıdan bakıldığında, demiryolu platformlarını süsleyen, artık onlara ihtiyacı olmayanlar tarafından düşürülen ve diğer telaşlı yolcular tarafından ayaklar altında çiğnenen türden sıradan bir koçandı.

Koçanın bir ucundan yaklaşık çeyrek inçlik bir kısım yırtılmıştı. Ancak bunun dışında basılı bilgiler, Londra, Chatham ve Dover Demiryolu tarafından, Kent'teki Snowham ile Londra'daki Victoria İstasyonu arasında seyahat için düzenlendiğini ve tek bir ikinci sınıf yolculuk için geçerli olduğunu bildiriyordu.

Charlotte cımbızıyla ters çevirdiğinde, tersi sadece seyahat koşullarını ve daha fazla çizme izini gösteriyordu.

Bir süre sonra diğer iki kadın dikkatlerini Charlotte'a çevirdi ve Charlotte başını salladı. "Bu bilete bakarak belirli bir sırrı kavrayamıyorum."

Livia kaşlarını çattı. "Ama bu Bay Marbleton tarafından mı bırakıldı, yoksa önceki bir müşteri tarafından değil mi? Onunla birlikte seyahat ettik ve bu seyahatler sırasında birden fazla kez

Yolculuklarda, istasyondan ayrılmadan önce bir koçanı parçalara ayırdığını ve tüm parçaları çöp kutusuna attığını gördüm."

"Bunu Manş Denizi'ni geçerken aldığı feribot biletlerine de yaptığını gördüm," dedi Bayan Watson. "Bagaj etiketleri de öyle - amaçlarına hizmet eder etmez onları atardı. Alışkanlıkları mantıklıydı. Her an anne babasının ve kız kardeşinin kaldığı bir yerden geliyor olabilirdi. Moriarty onu her an bulabilirdi. Bu yüzden üzerinde ailesinin geri kalanının nerede olduğuna dair ipucu verebilecek hiçbir şey taşımıyordu."

Charlotte, Bay Marbleton'la ilgili olarak da aynı şeyi gözlemlediği için onların anlattıklarına itiraz etmedi. Onun yerine, "Bayan Watson, salonun bugün temizlendiğini sanıyorum. Bannings'lere sandalyelerin altını süpürüp süpürmediklerini soralım mı?"

Bayan Watson ayağa fırladı. "Ben gidip yapacağım. Siz ikiniz yetişin."

Kapı Bayan Watson'ın arkasından kapandığında Charlotte içinde muhtemelen çok değerli olan tren biletinin bulunduğu tepsiyi yere bıraktı ve Livia'yı kucakladı.

Livia ona sıkıca sarıldı. Charlotte da neredeyse aynı şiddetle ona sarıldı. Livia zar zor nefes alabiliyordu ama bu harika boğulmayı memnuniyetle karşıladı.

Sonunda bıraktılar ve yırtık bilete doğru baktılar. Charlotte başını hafifçe salladı. "Her gün Moriarty'ye karşı koymayı nasıl başardığını bilmiyorum ama bunu gerçekten başardığına inanıyorum."

Livia'nın gözleri yaşlarla doldu. Bay Marbleton'ı düşündüğünde her zaman gülümsemesini, doğuştan gelen nezaketini ve bastırılmaz yaşama sevincini hatırlardı. Ama o ve ailesi onlarca yılını kaçak olarak geçirdiği için, onun cesur ya da güçlü olduğunu pek düşünmemişti. Ne kadar da yanılmıştı. Onun yaşadığı hayatı yaşamış olması ve hâlâ gülümseyebilmesi, nezaketi ve yaşama sevincine sahip olması bile başlı başına onun karakter gücünün bir göstergesiydi. Ve sonra, sırlarını saklamak, onları güvende tutmak için yeterli cesarete ve azme sahip olmak

"Bize anlatmadığı o kadar çok şey vardı ki," diye mırıldandı.

Charlotte onun sırtını sıvazladı. "Çünkü ona daha güzel şeyler düşündürdün. Ona belki de farklı bir hayatın, normal bir hayatın mümkün olabileceğini düşündürdün."

Livia Charlotte'a yaslandı. "O hayat şimdi her zamankinden daha uzakta." "Doğru," dedi Charlotte. "Sahip olduğumuzdan daha büyük bir dezavantajla karşı karşıyayız.

Moriarty'ye karşı hiç olmadığı kadar."

Livia'nın ıstırabı acı bir kahkahaya dönüştü - Charlotte'un kürek dışında bir şeye asla kürek demeyeceğine güvenin. Yapacak bir şeye ihtiyacı vardı, ızgaranın yanına gitti ve ateşi yaktı. Isı tenine doğru yayılıyordu, neredeyse bunaltıcı bir sıcaklık. Yine de bu bile gölgelerin yayıldığı, odada uğursuz bir soğuğun büyüdüğü hissini engelleyemedi. Hayatlarında.

"Ama kim pes etmedi biliyor musun, Livia?" Charlotte'un sesi hâlâ biraz cılızdı ama giderek güçleniyordu.

Livia, hâlâ kalçalarının üzerinde, arkasını döndü.

Charlotte yırtık bileti bir kez daha cımbızla tuttu ve sanki uzatılması gereken bir meşale gibi Livia'ya doğru uzattı. "Bay Marbleton yapmadı. Harcadığı çaba, aldığı riskler, *bugün* bir esir olarak, Moriarty'nin zaten mağluplardan biri olarak gördüğü biri olarak."

Gözyaşları bir kez daha Livia'nın gözlerine hücum etti.

O kadar insan arasında o bile pes etmediyse, kadının umutsuzluğa kapılması için ne sebep vardı?

Lord Ingram, Bernadine'in uyanmak üzere olduğu ve Charlotte ile Livia'ya ihtiyaç duyulduğu haberiyle geri döndü.

Bernadine sakinleştirici ilaçlara alışık değildi ve bilinci yerine geldiğinde kafasının karışması ve sıkıntıya girmesi muhtemeldi. Ancak Bernadine yatağında gözlerini açtığında odasındaki kalabalığa şöyle bir baktı, köşedeki iplik eğirme istasyonuna geçti ve iki makara ve ahşap bir çark üzerinde çalışmaya başladı.

Özel bir ilgiye ihtiyacı olmadığı, en azından hemen olmadığı anlaşılınca, Bayan Watson herkesi Bay Mears'ın erken bir akşam yemeği hazırlamış olduğu yemek odasına götürdü.

Bayan Watson özür dileyerek, "Fazla bir şey değil, sadece Madam Gascoigne'in yolda yememiz için hazırladıkları," dedi.

Ama Charlotte'un anlayabildiği kadarıyla Madam Gascoigne potansiyel kaçaklar için yemek hazırlarken standartlarından vazgeçmemiştir. Masada dilimlenmiş biftek, patates kroketleri, küçük jambonlu turtalar, ıstiridye köftesi, ızgara mantar ve tatlı olarak da incirli puding ile peynirli kek vardı.

Lord Ingram tren biletini inceledi; Charlotte onu sandalyenin altında bulduğunda 18 numarada değildi. Bayan Watson onlara hizmetçileri Banning kardeşlerle konuştuğunu söyledi. Polly Banning bu sabah saçaklı sandalyelerin altını süpürdüğünden emindi ve Rosie Banning de onun anlattıklarını doğrulayarak, Polly'nin poposu havadayken nasıl görüldüğü konusunda onunla alay ettiğini hatırladığını söyledi.

Bilet Bay Marbleton'dan başkası tarafından bırakılmış olamaz.

Livia belli ki hızlı hızlı nefes alıyor ve şarap yudumlayarak kendini sakinleştirmeye çalışıyordu. Lord Ingram bileti tekrar inceledi, alnında bir konsantrasyon kırışıklığı vardı. Charlotte arka arkaya üç patates kroketi yedi. Kızartılmalarının üzerinden epey zaman geçmişti ve artık mükemmel çıtırılıkta bir kabukları yoktu ama yine de çok lezzetliydi.

Lord Ingram bilet koçanını, geçici kabı haline gelen küçük emaye mücevher kutusuna geri koydu ve yumuşak bir *tıkırtıyla* kapattı. "Bay Marbleton daha az şifreli bir şeyler söyleyebilseydi iyi olurdu."

Bayan Watson elindekileri bıraktı ve küçük parmağındaki cameo yüzüğü evirip çevirdi. "Öte yandan, Moriarty çok konuştu. Ama söylediği tek bir kelimeye bile inanabilir miyiz?"

Charlotte bir patates kroketi daha mızrakladı ve üzerine ıstiridye köftesi için hazırlanan hollandaise sosundan biraz gezdirdi. Maksimum Dayanılabılır Çene'yi savuşturmaya yönelik cesur çaba yarın yeniden başlasın. Bu gece her şeyi yiyip bitirecekti.

Hollandaise sosu sürülmüş kroketin tadı daha da güzeldi.

"Moriarty'nin sevgi dolu bir baba olduğuna inanmıyorum. Ancak kızıyla ilgili hikâyenin en azından bir kısmına inanma eğilimindeyim," dedi. "Hatırlayın, Vaudrieu Şatosu'nda Livia ve Bay Marbleton, kulaklarını yere dayamış birkaç adamın bir şeyler duymaya çalıştığına tanık oldular. Ve siz, Lord Ingram, o gece yolunuz sizi şatonun zindanlarına en yakın yere götürdüğü için şans eseri o şeyi duydunuz. Duyduğunuz ve kaydettiğiniz seslerin, sonunda açtığımız kasanın şifresini i ç e r d i ğ i ortaya çıktı.

"O sesleri çıkaran kişi Moriarty olmalıydı. Seslerin iletilmesi, onu kurtarmaya gelecek olanlara şifreyi vermek üzere yaptığı pazarlığı yerine getirmesiydi. Ancak bu pazarlığın, birincisi, sesleri duymak için doğru yerde olmayan ve ikincisi, saflarında deneyimli bir kriptograf bulunmayan herhangi biri için tamamen işe yaramaz olacağından emin oldu.

"Eskiden onun çarpık bir onur anlayışı olduğunu düşünürdüm. Ama onunla tanıştıktan sonra, zayıflar için bir taktik olarak yalan söylemeyi küçümsemesi daha muhtemel. Doğruyu *söylerken* istediğini elde etmek onu güçlü hissettiriyor olmalı."

Bayan Watson gibi Livia da çatalını ve bıçağını bırakmış, yemek yiyormuş gibi yapmaktan vazgeçmişti. "Kızı hakkında anlattığı hikâyenin gerçek olduğunu mu söylüyorsunuz? Ama kızının bir grup okültistle birlikte yaşamaya gittiğini bilmiyoruz. Bu toplulukta yanlış giden bir şeyler olduğunu bilmiyoruz. Yetişkin bir kızı olduğunu doğrulayacak imkanlara bile sahip değiliz."

Charlotte küçük bir jambonlu turta kesti, hamuru güzel bir altın sarısı renginde pişmişti. "Bay Marbleton bir keresinde ilk Bayan Moriarty'nin doğum sırasında öldüğünden bahsetmişti. Çocuğun yaşayıp yaşamadığı hakkında bir şey söylemedi. Ama Moriarty'nin yetişkin bir kızı olması imkânsız değil, hatta ihtimal dışı bile değil. Böyle bir Hermetist topluluğunun var olup olmadığını tespit etmek, belirli bir yer göz önüne alındığında zor olmamalı ve bu da dosya tarafından sağlanmalıdır. Ve bir kez gerçek bir yerin önünde durduğumuzda, sakinlerine Bayan Baxter'ın uzun zamandır onlardan biri olup olmadığını sormamızı engelleyecek hiçbir şey olmayacaktır.

"Bununla birlikte, Moriarty'nin iddialarını doğrulamanın görece kolay olması, kızı hakkında doğruyu söylediğine inanmamın nedeni değil. Aksine, beni doğruluğuna ya da en azından kısmi doğruluğuna ikna eden hikayesinin doğasıdır. Kendisi nazik ya da hoşgörülü bir insan değildir; kendisini terk etmeye cüret eden karısının peşini onlarca yıl bırakmamıştır. Peki kendi çocuğu üzerinde bu kadar az kontrolü olduğunu kabul etmesi? Hikayesinin genel hatlarının uydurma olmadığı sonucuna varmak zorundayım."

Lord Ingram, "Ben de tam olarak aynı nedenden dolayı her şeyden şüphe duyuyorum," dedi. Kapları hâlâ elindeydi ama bir parça bifteği ağzına götürmek yerine çatalının üzerinde yavaşça döndürüyordu. "Dersini aldığı ve artık kızının hayatına açıkça müdahale etmeyeceği iddiasına zerre kadar inanmadım."

"Bu iddiaya ben de inanamıyorum," diye yineledi Bayan Watson.

"Ben de öyle," dedi Charlotte. İştahı konusunda dikkat çekmeye başlamıştı ama bu onu jambonlu turtadan daha fazla yemekten alıkoymadı. "18 numarada bir an, büyük bir rahatlama içinde, Moriarty'nin beni görmeye gelmediğini, kadın bir dedektife ihtiyacı olduğu için geldiğini düşündüm. Şimdi fazla iyimser olup olmadığımı merak ediyorum. Ya tam tersi olduysa? Kızıyla ilgili olarak bana yaklaşılabileceği bir durumla karşılaştıysa?"

Masadaki diğer herkes daha dik oturdu. Bayan Watson yüzüğüyle oynamayı bıraktı, Livia'nın şarap kadehi dudaklarına doğru giderken durakladı, Lord Ingram çatal ve bıçağını bırakmakla kalmayıp tabağını itti.

Charlotte bunun o kadar da endişe verici bir fikir olduğunu düşünmemişti ama belki de öyleydi. "Treadles davasının sonunda, suçlu ile De Lacey Industries arasında herhangi bir bağlantı kurmamaya dikkat ettik. Ama ben Moriarty olsaydım, söylediğimizden daha fazlasını bildiğimizden hemen şüphelenirdim.

"Ayrıca, Stern Hollow olaylarından sonra Moriarty'ye suçlayıcı bir parmak doğrultan Sherlock Holmes değil Leydi Ingram olsa da, Sherlock Holmes gerçeği keşfetmemiş olsaydı Leydi Ingram gerçeği bilemezdi.

"Yani Moriarty'nin beni başlangıçta düşündüğümünden daha büyük bir baş belası olarak görmesi için bir nedeni var. Ama eğer durum buysa, neden benden kolayca kurtulmak yerine yardımımı talep ediyor?"

"Belki de senin Londra'dan gitmeni istiyordur," dedi Bayan Watson. "Belki de yapmak istediği bir şey vardır ve senin ayak altında dolaşmanı istemiyordur."

"Bakalım Londra'dan ne kadar uzağa gitmemi istiyor?" Charlotte peçetesiyle parmak uçlarını sildi ve kendisinin yanındaki boş sandalyeye koyduğu dosyayı aldı.

Kahverengi zarfın içinden üç çeyrek inçlik bir yığın çıkardı. Farklı boyutlardaki kâğıtlar, onları bağlayan lastik şeridi çıkardığında hışırdadı. Ön sayfada HERMOPOLIS BAHÇESİ yazıyordu. Tam bir kenara bırakacaktı ki, başlığın altındaki dört küçük kelime gözüne çarptı.

"Ne oldu?" diye sordu Lord Ingram.

Charlotte yanlış okumadığından emin olmak için gözlerini kısıtı ve ancak o zaman başını kaldırdı. "Aralık ayında Müfettiş Treadles'ın Moriarty'nin tercih ettiği ana yüklenicinin çalıştığı yerleri görmek için ülkenin çeşitli yerlerine gittiğini hatırlıyor musunuz?"

"Nasıl unutabiliriz ki?" dedi Bayan Watson. "Son gittiği yerden kaçmak zorunda kaldı ve Londra'ya kadar kovalandı."

Umutsuzca kaçıışının, iki ölü adamla birlikte bir odada kilitli kalmasıyla son bulduğu yer.

Charlotte, orada bulunmayan Livia'ya, "Yeni yıldan kısa bir süre sonra Müfettiş ve Bayan Treadles, Bayan Watson'la beni ziyaret ettiler," dedi. Lord Ingram da orada değildi ama yazışmalarla görüşmenin içeriğinden haberdar edilmişti. "Bu ziyaret sırasında Müfettiş Treadles bize Cousins Manufacturing'in mali durumuyla ilgili soruşturması sırasında elde ettiği her şeyi anlattı, Aralık ayında o gece kaçtığı yerleşkenin yeri de dahil. Cornwall'ın güney kıyısında, Porthangan adlı bir köyden üç mil uzaklıktaydı."

Ön sayfayı uzattı. HERMOPOLIS BAHÇESİ'nin altında CORNWALL'DA PORTHANGAN YAKINLARI yazıyordu.

Bayan Watson nefesini içine çekti.

"Orayı Moriarty'nin kalesi sanıyordum," dedi Lord Ingram.

"Ben de öyle. Ama görünüşe göre tam tersi."

Livia başını salladı. "Bu bir oyun olmalı. Moriarty seni oraya çekmeye çalışıyor."

"Açık bir olasılık." Charlotte bunu inkâr etmedi. "Ama ne yapmak için?"

"Bunun bir önemi yok," dedi Livia şiddetle. "Bunun olması gerektiğini biliyoruz."

Haince bir şey ve bu Hermopolis Bahçesi'nden uzak durmamız için yeterli bir sebep."

"Peki Moriarty'ye hizmetlerimi sunmayı reddettiğimde, kızıyla ilgili utanç verici hikayeyi itiraf ettikten sonra ne olacağını düşünüyorsun?"

Sessizlik.

Bayan Watson kadehini boşalttı. "Gözetim altında olduğumuzu öğrenir öğrenmez kaçmalıydık."

Kimse bir şey söylemedi çünkü söylenecek bir şey yoktu. Leydi Ingram, Sherlock Holmes'un ardındaki gerçeği çok önceden fark ettiği için, Moriarty Charlotte'un gerçek kimliğini biliyordu. Ailesini nerede bulacağını biliyordu.

-ve muhtemelen Bayan Redmayne'i de, eğer havasında olsaydı. Sadece bu tehdit bile Charlotte ve Bayan Watson'ı yerinde tutabilirdi.

"Ben hâlâ Moriarty'nin hikâyesinin özünün yanlış olduğunu düşünmüyorum," dedi Charlotte, acımasız sessizliği bozarak. "Tercih ettiği ana yüklenicinin Hermopolis Bahçesi'nde çalışmış olması, Moriarty'nin aslında buranın efendisi ve derebeyi olduğu anlamına gelmez. Belki de bu onun topluluğu gözetleme yöntemi idi. Ya da belki de topluluk, iç işleyişine göz atma fırsatı için daha az ücret talep edeceğini bilerek yeni binaları ucuza almayı seçti."

Bayan Watson yine yüzüğünü döndürüyordu. Livia şarap şişesine baktı. Lord Ingram ön sayfayı dosyanın üstüne koydu. Kimse ikna olmuş görünmüyordu.

Charlotte kendine bir top incir pudingi ikram etti; patates kroketten, hatta hollandaise sosuna bulanmış patates kroketten bile daha güçlü bir şeye ihtiyaç duyulduğu zaman gelmişti. "Yine, eğer Moriarty'nin hikâyesinin özü doğruysa, o zaman düşmanca bir ilişki

Hermopolis Bahçesi'yle arasında uzun zamandır bir ilişki vardı. Okültistlerimiz Moriarty'nin devrilmesi sırasında Bayan Baxter'a bir şey yapmışlarsa, misilleme tehditlerine karşı tetikte olmak için her türlü nedenleri vardı. Ve Müfettiş Treadles'ı Londra'ya kadar takip eden adam, Moriarty'ye sadık biri olmak yerine, Moriarty'ye sadık birinin peşinde olduğunu düşünen biri olabilir."

Livia ona bön bön baktı. "Bu nasıl bir gelişme?"

Charlotte yoğun, çökmekte olan pudingin içine daha derin daldı. "Moriarty'nin bakışları üzerimde toplandığına göre başka seçeneğim olduğunu sanmıyorum. Bu sadece şimdi ya da sonra tatsızlık meselesi."

Oda yine sessizliğe gömüldü.

Bayan Watson önce Livia'ya, sonra da kendisine şarap doldurdu. Sessizlikte, kadehlere düşen lal rengi akıntı, fokurdayan bir musluk kadar gürültülü geliyordu. Bayan Watson şişeyi yere bıraktı ve Charlotte'a baktı, gözleri kuşkularla doluydu. "Peki sen ne seçeceksin, canım?"

Altı

Livia ağır bir ruh haliyle Bayan Watson'ın arabasına yerleşti. olmak alındı geri için Claridge's. Charlotte ve Lordum Ingram, yolculuk boyunca ona eşlik etti, arkasından tırmandı.

"Daha çok erken," dedi Charlotte, botlarını ayak ısıtıcısının üzerine koyarken, "ve neredeyse hiçbir şey yemedin. Döndüğünde kendine bir akşam yemeği ısmarla, kimse bunun akşamki ikinci yemeğin olduğunu anlamaz."

Şehir arabasının içi, Livia'nın genellikle hoş bulduğu deri cilası kokuyordu. Ama bugün burun deliklerine saldırıyordu. "Akşam yemeği sipariş edeceğim ama yine de bir şey yiyemeyeceğim."

"Açlıkla kendinize eziyet etmeyin. Yiyin ve güçlü kalın, özellikle de önünüzde zor zamanlar olduğundan şüpheleniyorsanız."

Livia asla açlıkla kendine eziyet etmezdi. İştahı sadece baskı altında kaybolurdu. "Önümüzde zor zamanlar mı var?"

Lord Ingram bastonuyla arabanın kapısına vurdu. Araba trafiğin akışına karıştı ve Charlotte bu fırsatı değerlendirerek cevap vermedi. Onun yerine, "Eğer ihtiyacın olursa Livia, her zaman Bayan Newell'a yaslanabilirsin. Seni Londra'ya benimle buluşman için getirdiğini söyleyebilirim."

"Ne?"

Sokak lambaları ve arabaların fenerleri arasında, Livia'nın Charlotte'un pürüzsüz, sakın yüzünü seçmesine yetecek kadar ışık vardı. Karşısında

Lord Ingram, Livia'nın söylediklerinden biraz şaşırmış görünüyordu ama bu Livia'nın beklediği ölçüde değildi.

Charlotte şapkasının kenarını düzeltti. "Bayan Newell bizi çocukluğumuzdan beri tanır. Zihnimin nasıl çalıştığını bilir. Stern Hollow'da olanlardan sonra, eğer Sherlock Holmes'un Charlotte Holmes'tan başkası olmadığı sonucuna varmadıysa, çok şaşırım. Bu öğleden sonra otelinize vardığınızda, size günün geri kalanında az ya da çok iş göremez durumda olacağını ve bu nedenle zamanınızı istediğiniz gibi geçirmeniz gerektiğini söyledi mi?"

"Evet, ama düşündüm ki-"

"Yolculuktan yorulduğunu mu? O kadın senin ve benim toplamımızdan daha fazla enerjiye sahip. Beni bulmak için tilki avındaki bir işaretçiden daha hızlı gideceğini biliyordu. Bir hükümdar yarın da benzer bir şey yapacağını söylüyor."

"Hiçbir fikrim yoktu," diye biraz daha geveledi Livia.

Bayan Newell'ı iyi tanıdığını sanıyordu. Toplumdaki diğer herkes gibi Bayan Newell'ın da Charlotte'un kaderi konusunda karanlıkta kaldığını düşünmüştü. Ne düşündüğünü boş verin, belli ki mezara götüremeyeceği bir varsayımla hiç karşılaşmamıştı.

Lord Ingram kıkırdadı. "Bir zamanlar Holmes için beyaz bir evlilik yapmayı planladığını biliyor muydunuz?"

Livia gözlerini kırptırdı. Beyaz evlilik (mariage blanc) zifafsız bir evlilikti, alışılmadık bir şekilde zifafsızdı çünkü koca kadınlara meyilli değildi.

"Bay Newell hakkında ne biliyorsunuz?" diye sordu Charlotte.

Bayan Newell'ın rahmetli kocası mı? Bay Newell uzun zaman önce, Livia henüz çocukken vefat etmişti. Bembeyaz saçlı ve gür kahkahalı bir adamı hayal meyal hatırlıyordu. Yaramaz ve aceleci bir figür. İstedikini yapan biriydi.

"Bayan Newell'ın anlattığı hikayeler dışında onun hakkında pek bir şey hatırladığımı söyleyemem. Bir keresinde yanlış basılmış nadir bir pul için bir pul koleksiyoncusunu tüm Kıta'da kovalamıştı. Ve o zaman- Durun! Bay Newell'ın-"

"Hiçbir şey ima etmiyorum. Bayan Newell bana kendisi söyledi," diye yanıtladı Charlotte, Livia'nın şaşkınlığının tadını çıkardığı her halinden belli olan bir gülümsemeyle. "Mirasçılarının doğumu için gerekli olan birkaç durum dışında, onlarınki tam bir beyaz evlilikti. Adam evlilik ve çocuklarla ortadan kalkacak bazı dedikodularla boğuşuyordu, kadınsa bağımsız bir kız kurusu olmak istiyordu ama bunu finanse edecek bir mirastan yoksundu. Onlarınki uyumlu bir birliktelikti ve aynı şeyin benim için de çözüm olabileceğini düşünüyordu."

"Bu ne zaman oldu?"

"Geçen bahar, sezon başlamadan önce. Bunu ciddi olarak düşündüm."

Verdiği cevap Lord Ingram'ın ona bir bakış atmasına neden oldu. "Holmes'a katılıyorum," dedi. "Sanırım Bayan Newell, Sherlock Holmes'un Charlotte Holmes'tan başkası olmadığını ve işinde hem kendine bir destek hem de bir tatmin kaynağı bulduğunu tahmin etmiştir. Bayan Newell sizi de, Bayan Olivia, tüm kardeşlik bağlarını koparmadığınız için aşağılık biri olarak görmedi. Hatta Stern Hollow olaylarından beri sizden daha sıcak, hatta hayranlıkla bahsediyor."

Bunun üzerine Livia'nın yanakları ısındı. Yine de, biraz önce kendisine söylenen her şeyin biraz sakinleşmesi için başını sallamak zorunda kaldı. Çenesinin altında bağlı olan şapka kurdelesini hafifçe sürtünerek rüya görmediğini hatırlattı.

Charlotte eldivenlerini düzeltti. "Gerçekten de sevgili Bayan Newell'dan çok daha kötü bir müttefik bulabilirdiniz."

"Yani bugünlerde ne yaptığınız hakkında onunla açıkça konuşmam gerektiğini mi söylüyorsunuz?"

"Evet, genel anlamda. Onu ayrıntılarla boğmaya gerek yok."

Tartışılmaması gereken detaylardan bahsedildiğinde, Moriarty'nin gölgesi bir kez daha şirketin üzerine düştü. Huzursuz bir sessizlik oluştu. Livia eldivenli elini Charlotte'unkinin üzerine koyup pencereden dışarı baktı, zihni korkunç olasılıklarla doluydu ve arada bir umut ışıltısı da kendi olasılıksızlığıyla çabucak sönüyordu.

Otele yaklaştıklarında Charlotte, Livia'ya Bay Marbleton'dan aldığı bilet koçanının içinde bulunduğu küçük emaye mücevher kutusunu verdi. "Bu neden sende kalmıyor?"

"Teşekkür ederim. Onu dikkatle koruyacağım." Livia'nın eli kutunun üzerine kapandı. Karanlıkta bileğinin derisiyle okşadı, emayenin pürüzsüzlüğüyle tel işçiliğinin hafif cızırtısını hissetti. "Bunu akşam yemeğinde uzun uzun tartıştığımızı biliyorum ama Moriarty'ye sadece olumlu cevap verebileceğinden emin misin?"

"Korkarım yapmalıyım," dedi
Charlotte. Livia Lord Ingram'a
doğru baktı.

"Hayatta sana verilen el ile oynarsın ve bize verilen el de bu," dedi Charlotte'unkine uyan bir sakinlikle.

Şehir arabasından indikten sonra Livia bir süre kaldırımında durarak arabanın uzaklaşmasını izledi. Bayan Newell'ın süitine döndüğünde, refakatçisinin odasından belli belirsiz sesler geliyordu, muhtemelen sevgili hanımefendi hizmetçisiyle konuşuyordu. Livia olduğu yerde durdu, hem son derece minnettar hem de dikkatsizliği yüzünden neredeyse bir o kadar mahcup hissediyordu.

Bu gece Bayan Newell'la kendisi konuşmalı, ona teşekkür etmeli ve Charlotte'un izin verdiği kadarını anlatmalı ve belki de bu anlatma sırasında Charlotte'un maceralarından esinlenerek bir roman yazdığını ve Noel'de popüler bir yıllık dergide yayınlanacağını söylemeli miydi?

Kararsız kaldı. Ve biraz daha bocaladı.

Bayan Newell'ın hizmetçisi dışarı çıktı, onu salonda gördü ve akşam yemeğine ihtiyacı olup olmadığını sordu.

Livia kendi yemeğini çoktan sipariş etmişti. Yine de hizmetçiye Bayan Newell'ın kısa bir yatak başı ziyaretine uygun olup olmadığını sorabilirdi. Ama sadece başını salladı, hizmetçiye iyi geceler diledi ve üstünü değiştirip yemeğini beklemek üzere odasına yöneldi.

Daha sonra, tepsisine eğilip yemeğini karıştırırken, her zaman hem hayranlık hem de sevgi duyduğu sevgili Bayan Newell ile neden samimi ve hoş bir sohbet yapmak istemediğini merak etti.

Charlotte aylardır Bayan Newell'ın Sherlock Holmes hakkındaki gerçeği öğrendiğinden şüpheleniyor olmalıydı. Bu süre boyunca, Bayan Newell'a

Livia'ya hiçbir şey vermedi. Ama bu gece, Moriarty'nin ziyaretinden hemen sonra, Livia'nın hayatında yeni bir müttefike sahip olmasının yolunu açtı.

Livia ürpererek Bayan Newell'a doğru o son adımı atmayı neden reddettiğini anladı.

Charlotte, Bayan Watson ve Lord Ingram gibi en sadık müttefikleri zaten vardı. Charlotte bir şeyler mi öngörmüştü? Yakında Livia'nın artık bu müttefiklere sahip olmayacağına mı inanıyordu?

Hermopolis Bahçesi, hayatının büyük bir bölümünde özel bir konut, Cador Malikânesi gibi büyük bir unvana sahip, ancak görkemli bir evi andırmaktan çok genişletilmiş bir çiftlik evi olan uzak, köhne bir yapıydı.

Buranın son sakini 1840'larda ölmüştür. Torunları burayı, Buhar Çağı'ndaki pek çok kişi gibi, refahının temeli olan kömür ve kurumdan uzakta, taşrada bir yere sahip olmak isteyen Plymouthlu bir gemi yapımcısına sattı.

Ailesi ondan önce vefat etmiş, gemi yapımcısının ölümü üzerine mülk, başı dertte olan genç kadınlar için bir sığınak yaratma niyetinde olan reformcu bir dula kalmıştır. Dul kadın, vizyonunu gerçeğe dönüştüremeden ölümlü bedenini terk etti. Oğlu ana evi yeniledi ve demiryoluyla kolayca ulaşılabilen, ancak rafine edilmemiş turist orduları tarafından henüz bozulmamış bir tatil beldesi kurma hedefiyle daha küçük kulübelere dönüşen bir koleksiyon ekledi.

Ne yazık ki, ticari cenneti rafine ya da başka türlü turistleri çekmeyi başaramadı. Tatil köyü, yerinde kendi kalesini inşa etmeyi amaçlayan ünlü bir eksantriğe satıldı. Ancak eksantrik kişi birbiri ardına mimarları kovduğu için sadece kalenin duvarları inşa edilebildi.

Ölümünden sonra mülkün satılması zor oldu. Kimse bir kale inşa etme zahmetine girmek istemedi ve bir tatil köyü vaadiyle cezbedilecek olanlar, manzarası duvarlar tarafından engellendiği için uzak durdu. Bu da Bayan Fairchild'ın

Hermopolis Bahçesi'nin kurucusu, yerleşkeyi çok az bir masrafla satın almayı başardı.

Bir ticaret filosu sahibinin çocuğu olarak dünyaya gelen Bayan Fairchild, bağımsız bir servete sahipti. Daha genç bir kadinken yedi denize yelken açmış ve Rusya, Avustralya ve Yoruba ülkesi gibi uzak diyarlarda geçen bir düzine seyahatname yazmıştı. Kendi yazdıklarına göre, seyahatleri sırasında Hermes Trismegistus'un öğretileriyle karşılaşmış ve İngiltere'ye tekrar yerleştiğinde benzer düşünenlerden oluşan bir topluluk kurmaya karar verecek kadar etkilenmişti.

Bu özet Moriarty'nin dosyasında verilmişti. Ama Charlotte, Hermopolis Bahçesi konusunda kişisel deneyimi olan birine danışmak istiyordu. Charlotte ve Lord Ingram buluşma yerine, Portman Meydanı yakınlarındaki, gizli görüşmelerde fazlasıyla kullanılmış bir eve vardıklarında, kanun adamı çoktan bir kadeh viskisini yudumlamış, son derece şatafatlı bir salonda oturuyordu. Altın saçaklar ve püsküller her çevreyi süslüyor, kaplan derileri sıradan bir salondaki antimakaslar kadar bol bulunuyor ve her rengin en cafcacılı tonları bakanların gözlerini kamaştırmak için var gücüyle çabalıyordu.

Charlotte bir kez daha üzerinde sadece aynı çok sade ceket-etek takımı olduğu ve bu görkemli kaosa katkıda bulunamadığı için pişmanlık duydu.

Daha önceki bir çağda böyle bir buluşmayı, Moriarty'nin onunla tanıştıktan hemen sonra Charlotte'un Müfettiş Treadles'ı görmek istediği gerçeğini fark ettirmeden gerçekleştirmek daha zor olabilirdi. Ama hem Bayan Watson'ın hem de Treadles'ların yakın zamanda ev telefonları taktırmış olmaları ve böyle bir ihtiyaç anını öngörerek önceden kararlaştırdıkları bazı şifreli sözcükler sayesinde, Lord Ingram akşam yemeğinden önce Bayan Watson'ın evinden Müfettiş Treadles'ı arayabilmiş ve aynı akşam için bir buluşma ayarlayabilmişti.

Adamlar birbirlerini sıcak bir şekilde selamladıktan sonra Müfettiş Treadles Charlotte'u selamladı.

Başını eğdi.

Bir zamanlar Müfettiş Treadles ona hem güvensizlik hem de tiksintiyle bakmıştı. Şimdi bile, başka türlü saygılı bakışlarında

Hâlâ bir miktar ürkeklik vardı ama bu, sırtlan sürüsüyle karşılaşan birinin ürkekliğinden ziyade, savanada bir gergedanla karşılaşan bir gezginin ürkekliğiydi.

Müfettiş Treadles, "Lord Ingram'ı cihazda yanlış duyduğumdan neredeyse emindim. Gerçekten Glasgow mu dediniz? Ne oldu?"

Glasgow, Moriarty ile ilgili olarak en yüksek alarm seviyesi olarak belirledikleri terimdi.

Charlotte'un işaretiyle Lord Ingram, Moriarty'nin ziyareti hakkında kısa bir açıklama yaptı. Kalın saçaklı bir sakalı olan ve arkasına kaplan postu örtülmüş kırmızı kadife bir sandalyede oturuyordu, ama içindeki ağırbaşlılık öyle bir şeydi ki, sandalye onun yakınında olduğu için görkemli görünmeye yakındı. Kısa bir süre için onun böyle bir sandalyeye yığılıp bayıldığını, hafif müstehcen hikâyesinin ellerinde buruştuğunu hayal etti ve sevgili Ash'in muhteşem mektubunun tadını çıkarması için ona daha fazla zaman vermediği için Moriarty'ye lanet okudu.

Müfettiş Treadles, elleri sandalyesinin kolçaklarında kenetlenmiş bir halde, şüphesiz onunkinden çok daha az sorgulanabilir bir dikkatle dinliyordu. Lord Ingram, Bayan Baxter'ın komününün Aralık ayında keşif yapmaya çalıştığı Cornwall yerleşkesinden başkası olmadığı için onu hemen görmek istediklerini açıkladığında nefesini içine çekti.

Lord Ingram'dan Charlotte'a baktı. "Emin misiniz?"

Charlotte yine Lord Ingram'ın soruyu cevaplamasını işaret etti; eğer cevaplamayı o yaparsa Müfettiş Treadles'a bakması gerekecekti. Bunun yerine Lord Ingram'ı süzmeyi tercih etti.

Adam ona tuhaf bir bakış attı ama yine de kabul etti. "Evet, Cornwall'ın o bölgesinde iki büyük duvarlı yerleşke olmadığı sürece eminiz."

"Hayır, yok." Müfettiş Treadles başını salladı. Aniden sustu. "Bu, ziyaretim sırasında buranın Moriarty'nin kontrolü altında *olmadığı* anlamına mı geliyor?"

Lord Ingram elini kaldırdı ve dalgın bir hareket gibi görünen bir hareketle elinin tersini omzunun üstündeki kaplan derisi boyunca kaydırды. "Moriarty'nin anlattıklarının özü kesinlikle buydu."

Müfettiş Treadles'ın kaşları havaya kalktı. "Ev sakinlerinin Moriarty ile, kızını aralarında barındırmak dışında bir ilgisi yok mu?"

"Öyle görünüyor," dedi Lord Ingram. Elini bıraktı, sandalyesinden mavi-turuncu bir minder çıkardı ve solundaki masanın üzerine koydu.

"Ve böyle barışçıl bir işgalci beni Londra'ya kadar kovaladı ve bıçakla yaraladı?"

"Eğer Moriarty'ye inanıyorsan." "Sen inanıyor musun?"

"Ben değil ama Bayan Holmes bir dereceye kadar biliyor."

Artık Charlotte'un durumunu açıklığa kavuşturmaktan başka çaresi yoktu. "Moriarty'nin tamamen yalan söylediğine inanmadığım doğru. Ancak, kendimi ışısız bir odaya konmuş ve dışarıyı sadece camları lekeli bir gözetleme deliğinden görebiliyormuşum gibi hissediyorum. Acaba şenlikli bir şekilde dekore edilmiş, hausfraus'ların sağa sola koşuşturduğu bir köye mi bakıyorum, yoksa sadece özenle hazırlanmış bir saatin dış cephesine mi?"

"Bunun bir tuzak olmasından mı korkuyorsunuz?"

"Bundan korkmuyorum; bunun bir tuzak olduğunu biliyorum. Anlayamadığım şey ise bu tuzağın amacı."

Müfettiş Treadles dengesiz bir şekilde nefes verdi. "Yapabileceğim bir şey var mı? Yapabileceğim herhangi bir yardım?"

"Evet," dedi Charlotte. "Müfettiş, Ocak ayında Bayan Watson'la beni ziyaret ettiğinizde size Cornwall'da neler gördüğünüzü sormuştum. O zaman paylaşacak fazla bir şeyiniz olmadığını söylemiştiniz ve bundan hiç şüphem yok. Ama bugün hatırlayabileceğiniz her türlü ayrıntıya ihtiyacımız var."

"Deneyeceğim," dedi müfettiş. Viskisinden bir yudum aldı ve bardağı tuttu. "Duvarların ne kadar yüksek olduğunu hatırlıyorum. Bölgede eski kaleler var ve yüksek duvarları var. Ancak müstahkem bir yapıda kalenin kendisi daha ön plandadır. Bu yerleşkede ise duvarlar daha baskındı. Çevredeki en yüksek noktada dursam bile içeriyi göremiyordum."

Charlotte, mimarlarıyla asla anlaşılamayan eksantrik adamdan ve kalenin kendisinin değil, sadece duvarlarının inşa edildiğinden bahsetti. "Merak ediyorum, Müfettiş. O zaman bu duvarları nasıl tırmandınız?"

"Bir demirciye bana bir kanca yaptırdım."

"Övgüye değer bir fikir," dedi Lord Ingram. Eli, bir dakika önce sandalyesinin yanındaki masanın üzerine koyduğu mavi-turuncu minderin üzerine yerleşti.

Müfettiş Treadles alaycı bir tavırla, "Bunu düşündüğüm zaman kendimi kesinlikle tebrik ettim," dedi. "Cornwall'da iklim nispeten ılımandır, bu yüzden sağır edici fırtınaların taşa inen bir kancanın gümbürtüsünü gizleyeceğine güvenemezdim. Ama Aralık ayıydı, rüzgar şiddetliydi ve çiseleyen bir yağmur vardı. Çatal uçları uçları hariç beze sardım ve rüzgar, yağmur ve bezin boğucu etkisi arasında duyulmayacağımı düşündüm."

Acı dolu bir iç geçirdi. "Daha fazla yanılamazdım. Gümbürtü açısından, kabul edilebilir derecede sessiz olduğunu hissettim. Yine de duvarı ancak üçte bir oranında tırmanmışım ki tepedeki biri yüzüme son derece parlak bir fener tuttu ve orada kimin olduğunu öğrenmek istedi. Ben de bir silah sesi duydum. Aşağı indim ve koştum, parlak yeni kancamı arkamda bıraktım."

Lord Ingram, "Yani yerleşkenin içine hiç bakmadınız mı?" diye sordu.

"Hiç de değil."

Lord Ingram'ın elinin altındaki yuvarlak minderin çevresi boyunca, Charlotte'a zamanında giydiği birkaç balo elbisesinin yakasını hatırlatan mavi fırırlar vardı. Minder püsküllüydü, tam ortasında derin bir girinti vardı ve bu da minderin geri kalanının kabarmasına neden oluyordu. Fırırlar zaten Charlotte'a bir yakayı hatırlattığından, bu çıkıntıyı bir elbisenin yakasının içermeye çalıştığı şey olarak görmekten kendini alamadı.

Lord Ingram büzgünün şişkinlikle birleştiği yerde bir parmak eklemine sürükledi.

Charlotte, masanın sandalyesinin kıvrılmış kolundan daha aşağıda olması nedeniyle Müfettiş Treadles'ın ne minderi ne de Lord Ingram'ın ne yaptığını göremediğinin farkındaydı. Yine de Müfettiş Treadles'a baktı, o da kaşlarını çatarak tavandaki büyümüş avizeye baktı ve şöyle dedi: "Sanırım beni yükselişimin ortasında yakalayan kişi bir kadındı. Şimdi, birlikte olduğum kişi

Kavga eden kesinlikle bir erkekti ama 'Kim var orada' diye bağırان kişinin sesi bir kadına aitti."

"Takip edildiniz mi?" diye sordu Lord Ingram.

Bu kez başparmağını firfırların üst kısmına sürttü. Charlotte'un boğazı kurudu.

Müfettiş Treadles -masum, kendini bilmez bir adam- elini çenesinin altına koydu. "O sırada arkamdan kimsenin koştuğunu duymadım. Ama geriye dönüp baktığımda, sanırım şube hattındaki tren istasyonlarına dağılmış olmalılar. En yakın istasyona gitmeyecek kadar aklım başımdaydı ama bir sonraki en yakın istasyon yine de yeterince iyi değildi."

Lord Ingram sandalyesinde öne doğru eğildi ve Charlotte'un rahatlamasına ve hayal kırıklığına uğramasına neden olacak şekilde elini minderden çekti. "Sizi Londra'ya kadar takip eden ve sonunda orada size saldıran adam hakkında bir şey hatırlıyor musunuz?"

"Beni kolumdan tuttu ve 'Sen kimsin ve ne istiyorsun?' diye sordu. Sis bastırmıştı. Bir sokak lambasından çok uzakta olmamamıza rağmen, üst dudağında bir kesik olması dışında yüzünü çok iyi göremiyordum. Vahşi bir bıçak dövüşçüsüydü - 33 Cold Street'e kaçıp oraya sığınmamın tek nedeninin beni kapalı bir bahçeye kadar takip etmekten çekinmesi olduğundan oldukça eminim."

Müfettiş Treadles Charlotte'a doğru baktı. "Ve Moriarty Cornwall'daki yerin aslında bir öğrenim ve tefekkür yeri olduğunu söylüyor?"

"Bu açıdan senin şüphelerin Moriarty'ninkilerle örtüşüyor."

Müfettiş Treadles çenesini kaşıdı. "Emin olmak için, vahşi bıçak dövüşü becerileri ve Hermetizm'e olan ilgi birbirini dışlayan şeyler değil. Ama şimdi düşündüğümde beni daha çok rahatsız eden şey, keşfedilme hızım. O zamanlar belki de Moriarty'nin sırları orada saklandığı için sıkı bir şekilde devriye gezildiğini düşünmüştüm. Ama eğer dini bir topluluksa, hatta okült bir topluluksa - kiliselerin ya da manastırların gelen herkesi kovmaya bu kadar hazır olduğunu duymamıştık, değil mi?"

Bayan Watson, "Hermopolis Bahçesi'nin yüksek duvarlarının tepesinde izinsiz girmek isteyenleri kovmak için nöbetçiler olduğunu mu söylemek istiyorsunuz?" diye haykırdı.

Charlotte ve Lord Ingram, Bayan Watson'ın öğleden sonraki salonuna geri dönmüşlerdi. Livia bu mekâna bayılıyor, burayı konfor ve zarafetin hayranlık uyandıran bir karışımı olarak görüyordu. Charlotte ise mavi-beyaz dekoru her zaman kendi zevkine göre biraz fazla sessiz bulmuştu. Ama Portman Meydanı yakınlarındaki evin renk ve doku kakofonisinden sonra, Bayan Watson'ın iç mekan seçimi şimdi daha çok ... dinlendiriciydi.

Lord Ingram, "Müfettiş Treadles kesinlikle buranın dikkatle korunduğunu düşünüyordu," diye cevap verdi. "Gerçi dürüst olmak gerekirse, o sadece bir keşif sortisinin görgü tanığı."

Öte yandan, bu adamın görüntüsü huzurlu olmanın tam tersiydi.

Bayan Watson ona Bay Mears'ın ev yapımı viski liköründen bir "dram" ikram etmişti. Bunu kabul etti, içki bardağını sandalyesinin yanındaki küçük masanın üzerine koydu ve elini bardağın sapına gevşekçe dolayarak oturdu. Charlotte'un Bayan Watson'a Müfettiş Treadles'tan öğrendiklerini tekrarlamasını dinlerken ara sıra bardağı birkaç derece çeviriyordu.

Bunun dışında, müstehcen olarak yorumlanabilecek herhangi bir jest yapmak bir yana, neredeyse hiç hareket etmedi.

Yine de kendini huzursuz ve aşırı sıcak hissediyordu.

En azından Moriarty'nin ziyaretinin kalıcı etkilerinden kurtulmuştu ve biraz huzursuzluk -ve aşırı ısınma- eldeki tartışmaya dikkatini vermesini engellemiyordu.

Bayan Watson tereddütle, "Müfettişi gören duvardaki kadının sadece bir kış gezintisinin tadını çıkarıyor olması mümkün mü?" diye sordu.

"Gece, yağmurda mı?" diye mırıldandı Lord Ingram.

İşaret parmağını içki bardağının dibinde gezdirdi. Derin düşüncelere dalmış bir adamın yapacağı kadar önemsiz bir hareketti bu. Yine de Charlotte onun dokunuşunu hissetti, sanki çıplak tenini okşamış gibiydi.

"Livia böyle bir şey yapabilir," dedi. "Ama fener, gezintiye çıkmış biri olduğu fikrini ortadan kaldırıyor."

Bayan Watson kaşlarının arasındaki noktayı çimdikledi. "Fener mi?"

Lord Ingram da Charlotte'a baktı, yüz ifadesi ciddiye ama doğrudan bakışları kadının midesinin bulanmasına neden oldu.

"Müfettiş Treadles kancasını bir beze sardı," dedi, "bu yüzden girişimde bulunmadan önce surların tepesinde fener sallayan bir devriye olmadığından da emin olduğumu varsaymalıyım. Yine de tırmanmaya başladıktan kısa bir süre sonra bir fenerin ışığı yüzüne vurdu. Açık havada, yağmurlu bir gecede, şiddetli bir rüzgâr eserken, durum fener yakmak için pek de uygun değildi. Fenerin daha önce yakılmış olması ve ışıklarının görülmesini engellemek için bir panjura sahip olması çok daha muhtemeldir. Bu tür bir aydınlatma sıradan bir gece gezgininin değil, pusuya yatmış birinin tercihidir."

Lord Ingram'ın başparmağı içki bardağının çanağını sıyırdı, hafifçe yukarı doğru bir fiske vurdu. Charlotte yutkundu.

"Burası her geçen saat daha tehlikeli görünüyor," dedi. Bardağını sapından tutarak biraz salladı. İçindeki karamela rengindeki sıvı girdaplar oluşturup dönüyordu. "Moriarty'nin kızına gerçekten bir şey yaptıklarına inanmaya başlıyorum. Yoksa neden gecenin bir yarısı bu kadar tedirgin bir şekilde yaklaşan birine dikkat etsinler ki?"

Bayan Watson'ın beti benzi attı. "Siz ikiniz dışarıdayken dosyayı okuyordum. Orada, bu kadar küçük bir topluluk için üyelerin bazen hızlı bir şekilde öldüğünden bahsediliyor. Ya Hermopolis'in Bahçesi'nden etkilenen tek kişi Bayan Baxter değilse? Sizce burası bizim için ne kadar tehlikeli olabilir?"

"Kümeler halinde ölümler pek de dikkate değer bir olay değil - bulaşıcı bir hastalık olabilir," diye yanıtladı Charlotte. "Buranın ne kadar tehlikeli olacağına gelince, *bizim* için tehlikeli olmasına gerek yok. Dul bir kadın kılığında tek başıma gidebilirim."

Bayan Watson bir süre ona baktı. "Saçmalama, çocuğum. Oraya tek başına girmene izin vermem mümkün değil."

Charlotte, Bayan Watson'dan büyük bir centilmenlikten başka bir şey beklemiyordu. Yine de Bayan Watson'ın yiğitliği her kendini gösterdiğinde, böylesine yiğitçe bir cömertliğin daha önce yaşanmamış olmasına daha çok şaşıırıyordu.

Kendini verirken azalmış ya da tükenmiş, ama her zaman yenilenmiş ve tazelenmiştir.

"En başından beri, hanımefendi, sizin bilgeliğinize ve aslan yüreğinize güvendim. Küçük ortağınız olmaktan gurur duyuyorum. Ama bu sadece Sherlock Holmes'a emanet edilmiş başka bir dava değil. Yapabilseydim kendim için reddederdim. En azından senin için reddetmeme izin ver."

Bayan Watson'ın yüzü, mızrağını fırlatmaya hazır, parlak gözlü bir Athena gibi yontulmuş bir kararlılığa büründü. "Canım, sadece on beş ay içinde altı nişanlısı olan bir kadınla tanışma fırsatını nasıl geri çevirebilirsin?"

Charlotte oturduğu yerden kalktı. "Hanımefendi-"

Bayan Watson ayağa kalkmakla kalmayıp öne çıktı ve Charlotte'un ellerini kendi ellerinin arasına aldı. "Beni geride bırakman çok kaba bir davranış olur, canım. Kendimi telaşa kaptıracağımı biliyorsun. Ne yemek yiyebileceğim ne de uyuyabileceğim. En kötü senaryolarla dolu gerçek bir denizde sürükleneceğim. *Ve* seni asla affetmeyeceğim. Bunların hepsi sağlığım için zararlı ve güzelliğim için korkunç olacak.

"Sağlığını önemsemeyecek kadar genç olabilirsin ama güzelliğine verilen zararı geri almanın ne kadar zor olduğunu çok iyi anlarsın." Acı acı gülümsedi. "Bu yüzden gitmeliyim, sağlığım ve güzelliğim için - elbette her şeyden önce güzelliğim için."

Bayan Watson'ın saçma ve görünüşte kaygısız ricaları Charlotte'u çok etkilemişti. Karşılaştıkları tehlikeleri tekrar tekrar sıralamak onun âdeti değildi ama sanki böyle yaparak Bayan Watson'ı geride kalmaya ikna edecek yeni bir tehlike bulabilecekmiş gibi kendini tüm risklerin envanterini çıkarırken buldu.

Böyle bir şey yoktu. Bayan Watson hayal gücü ve duyarlılığı sayesinde olası her türlü tehlikeyi düşünmeye başlamıştı bile. Buna rağmen ve doğuştan tehlikeli girişimlere yatkın olmamasına rağmen, Charlotte'un tek başına ilerlemediğinden emin olacaktı.

Charlotte hayır diyemiyordu ama evet demeyi de kendine yediremiyor. Sessizlik daha da arttı.

Bayan Watson'ın dudakları sanki Charlotte'u biraz daha ikna edecekmiş gibi hafifçe aralandı. Aynı zamanda Charlotte'un ellerini tutuşu da gevşedi - umudunu mu kaybediyordu?

Tutuşu yeniden sıkılaştı. Ve başka bir şey söylemedi, sadece Charlotte'un gözlerinin içine sonsuz bir sabırla yalvarırcasına baktı.

"Nasıl isterseniz öyle olacak, hanımefendi," dediğini duydu Charlotte.

Bayan Watson onu omuzlarından tuttu ve alnından öptü. Sonra sandalyesine dönerek, "Buranın ne kadar tehlikeli olmasını beklediğini henüz söylemedin, hayatım," dedi.

Charlotte yavaşça yerine oturdu. "Müfettiş Treadles gece vakti izinsiz giren biriydi, bir erkekti ve Hermopolis Bahçesi sakinleri onu gördükleri yerde vurmadılar. Bizler gündüz vakti ön kapıdan girecek ve nazik konuklarımız olacak iki zararsız kadınız. Bu nedenle vurulma ihtimalimiz daha da düşük."

Her halükarda hemen değil.

Bayan Watson ve Lord Ingram, Charlotte'un yüksek sesle söylemediği şeyi duyduklarını onaylamak istercesine birbirlerine baktılar.

Bayan Watson içini çekti. "Moriarty gibi ben de Bayan Baxter'ın burada tam olarak ne gördüğünü merak ediyorum."

Lord Ingram başparmağını saatinin koluna dayadı. "Beni en çok etkileyen, Bayan Baxter'ın babasını yumuşamaya zorlamak için yaptığı altı anlaşma oldu. Nasıl başlamış olursa olsun, babası onu komünden ayrılmaya zorladığında, geri dönmeye o kadar kararlıydı ki, Moriarty'nin kendisini bile korkuttu."

Bayan Baxter'ın Hermopolis Bahçesi'ne ve yardımcılara olan bağlılığı böyleydi. Ve yine de, eğer Moriarty'ye inanılacaksa, ona ihanet etmişlerdi.

Charlotte gözlerini kırıştırdı. De Lacey'nin mektubu geldiğinden beri en büyük meşguliyetleri Moriarty ve onun arz ettiği büyük tehlike olmuştu. Charlotte o ana kadar Bayan Baxter'ı Moriarty'nin oynadığı oyunlarda bir piyon olarak değil, hem özgürlüğü hem de ait olmayı arzulayan ve her ikisine de sahip olmak için çok büyük bedeller ödemiş olabilecek kanlı canlı bir kadın olarak düşünmüştü.

Bayan Watson, Lord Ingram'ı yanağından öpmeye gitti. "Geç oluyor, hayatım. Ben artık gideyim. Bayan Charlotte, Lord hazretlerini hoş karşılamaya devam eder misiniz?"

Charlotte'un kalbi biraz daha hızlı atmaya başladı. "Benim için zevktir." Ve o da bundan hoşlanacaktı.

Ancak Bayan Watson ayrılırken adamın dosyayı tekrar eline alacağını tahmin etmemişti. Bir sayfayı, sonra bir başkasını, sonra bir başkasını çevirirken alını çatıldı.

Arabada baş başa geçirdikleri zamanı, Müfettiş Treadles'tan öğrendiklerini ve Livia'nın bilet koçanını incelemesine nasıl yardımcı olacaklarını ciddiyetle tartışarak geçirmişlerdi bile. Kısa bir süre önce ona bir çift pembe çorap gönderen ve daha da kısa bir süre önce onun orta derecede uygunsuz hikâyesini tüketen bir adamın aklında sadece Moriarty olamazdı herhalde?

Dosyayı bıraktı ve elini saçlarında gezdirdi. "Ne gündü ama."

Hala hayattayken yatmaya gidelim mi?

Ama durumun ciddiyeti düşünüldüğünde, o bile bu kadar kayıtsız kalamazdı. "Evet," diye mırıldandı gönülsüzce. "Ne gün ama."

Sağ şakağını ovuşturdu ve sıkıntı ve yorgunluk dolu bir sesle içini çekti. Sonunda ona baktı. "Pekâlâ Holmes, artık yapabileceğimiz başka bir şey yok. Yatmaya gidelim mi?"

Yedi

T soru havada asılı kaldı, parıldayan, lezzetli imalarla doluydu. Bayan Watson'ı uyarmamak için parmak uçlarına basarak merdivenlerden çıkabiliyorlardı.

gizli saklı işler çeviriyorlardı. Ya da karanlık ve dar olan servis merdivenine başvurabiliyorlardı, bu da katlar arasında ateşli öpüşmelere ve kucaklaşmalara yol açardı.

Charlotte kendini sırtını duvara yaslamış bulabilir. Lord Ingram kendini merdivenlerden aşağı itilmiş bulabilir. . .

"Eşyalarım 18 numarada," dedi, ses tonu hiç de sıra dışı değildi. "Bu gece orada kalacağım."

Sadece orada durdu. Ama fiziksel yapısıyla, koyu renk saçlarındaki lamba ışığının parıltısından, düzgün, açık omuzlarına, vücudundaki kontrapposto-dinamik duruş izlenimi veren hafif dönüş kadar vücudunun her ayrıntısının farkında olması için hareketsiz kalması yeterliydi.

Ayağa kalktı. "Sizinle yürüyeceğim. Moriarty Hermetik öğretilerle ilgili bir cilt bıraktı ve hâlâ 18 numaradaki salonda duruyor."

Salon kapısını açtı. "Önden buyur, Holmes."

Benimle servis merdivenlerinden yukarı çıkmak istemez misin? Yol boyunca akıl almaz derecede şehvet dolu birkaç durak yapmak ve sonrasında beni o pembe çorapların içinde görmek?

Ama hayır, aşığı inerken hiç duraksamasına izin vermedi, gereksiz bir etkinlikle paltosunu giymesine yardım etti ve sonra arka kapıdan çıkıp Yukarı Baker Sokağı'na doğru ilerlediler.

Kalkan bir trenin ardından koşturuluyormuş gibi hissederken o ahlaksız çorapları gündeme getirmek biraz zordu.

"Bayan Lucinda ve Efendi Carlisle Londra'da değiller," dedi sonunda.

Yatmadan önce onları görmek için kasabadaki evine gitmemişti, bu da onları getirmediğı anlamına geliyordu. Ama onları Derbyshire'da bıraktığını da düşünmüyordu.

Önüne baktı. "Hayır. Onları yolun dışında bir yere götürdüm." Yukarı Baker Sokağı bu saatte ıssızdı. Hafif bir yağmur çiseliyordu. Pas-Sokak lambalarının renkli ışığı kaldırımında belli belirsiz parlayan daireler oluşturuyordu. Bakışları Moriarty'nin kölelerini barındıran daireye kaydı. Pencereleği diğerleği gibi karanlıktı, perdeler dalgalanmıyor, gölgeler kaymıyordu.

Ancak bu, kimsenin gözlem yapmadığı anlamına gelmiyordu.

"Bayan Potter çocuklarla birlikte mi?" diye sorularına devam etti.

"Evet."

Bayan Potter bir zamanlar onun mürebbiyesiydi ve Bayan Lucinda ile Efendi Carlisle'a bakmak için emekliye ayrılmayı kabul etmişti.

"Ya Bayan Yarmouth?"

Çocukların önceki mürebbiyesi Bayan Yarmouth, Charlotte'un çok hoşuna gidecek bir şekilde, işverenine mantık evliliğı teklif etmişti.

"Bayan Yarmouth haftalar önce Avustralya'ya gitti," dedi küstahça, "zengin taliplerle dolu keyifli bir gelecek için kuzenine katılmak üzere."

"Ona iyi avlar dileyelim," diye mırıldandı.

Çocuklarının nerede olduğunu söylememişti ama şimdi merak ediyordu. "Lord Bancroft'un orada burada birkaç mülkü vardı, değil mi?"

Lord Bancroft, Lord Ingram'ın gözden düşmüş kardeşiydi ama onun gözden düştüğü sadece birkaç kişi tarafından biliniyordu. Halkı uyarmaktan korktuğı için

Lord Bancroft'un kamu hayatından çekilmesinde bir yanlışlık vardı, Kraliyet mallarına el koymamıştı.

"Doğru. Bancroft'un mülkleri Remington'a emanet edildi ve onun izniyle çocukları onlardan birine yerleştirdim."

Lord Ingram'ın ağabeylerinden bir diğeri olan Lord Remington, kraliçenin Alt Kıta'daki gizli hizmetlerinden sorumlu olarak çoğu zaman yurtdışındaydı.

"Moriarty'nin burayı bilmediğinden emin misin?"

Leydi Ingram Moriarty için casusluk yapmıştı.

Charlotte 18 numaranın kapısını açtı ve biraz dönerek pek de hoşlanmadığı sevgilisine baktı.

En yakındaki sokak lambasının ışığı profilini keskin bir şekilde ortaya çıkardı. Homurdandı. "Bancroft kendi sırlarını, Kraliyet'in sırlarını sakladığından daha iyi saklıyordu. Leydi Ingram burayı bilmiyordu, ben de bilmiyordum, Bancroft'un avukatları bile bilmiyordu."

18 numarada, salonun ve "Sherlock" Holmes'un yatak odasının üst katında bir yatak odası daha vardı. Bayan Watson burayı, Sherlock Holmes'un kendisi için çok şey yapmış olan kız kardeşine yakışır şekilde ipekler ve çiçeklerle donatmıştı. Charlotte orada hiç kalmamıştı ama Bay Marbleton ara sıra kalmıştı. Ve Lord Ingram'ın geceyi geçireceği yer de orası olacaktı.

Ancak doğrudan oraya gitmedi, onunla birlikte salona geldi. "Maxim silahını sökmem gerekiyor. Burada pek işe yaramaz."

"Önce bana fişek kayışını nasıl dolduracağımı göster."

Maxim silahı neredeyse tanınmaz hale gelmişti. Namluya sadece büyük bir teneke kutu -soğutucu ceket- takılmakla kalmamış, aynı zamanda çelik plakalar

-kalkanlar- tertibatın üstüne ve yanlarına tutturulmuştu, bu da ona garip bir şekilde aslansı bir görünüm veriyordu.

Uzun fişek kayışı bir kutu içinde düzgünce katlanmış olarak geldi. İlk mermiyi namluya sürdü, yerine sıkıca oturduğundan emin oldu ve "İşte bu kadar. Gerisi geri tepmeyle dolacak."

İşlemi bir kez daha gösterdikten sonra kızın denemesi için kenara çekildi.

Tam arkasında durması, ellerini onun ellerinin üzerine koyması, böylece ikisinin neredeyse kucaklaşması gerekmez miydi? Yıllar önce bir beyefendinin bir bayana bu şekilde okçuluk öğrettiğini görmüştü. Başka insanlarla evlenmişlerdi ama daha sonra ateşli bir ilişkide bir araya gelmişlerdi.

Ne yazık ki operasyon ilk denemede başarabileceği kadar basitti ve üç kez art arda hiç hata yapmadan gerçekleştirebildi, bu da onun uygulamalı gösteriler yapma ihtiyacını ortadan kaldırdı.

"Devam et ve silahı parçalarına ayır," dedi ve ona bir anahtar uzattı. "Böylece bir dahaki sefere bir araya getirebilirsin."

Charlotte taşrada büyümüştü ve atış yapmaktan payına düşeni almıştı. Temizlik ve bakım için sıradan ateşli silahların nasıl parçalara ayrılacağını biliyordu. Maxim silahı farklıydı ama deneyimini işe yaramaz hale getirecek kadar da farklı değildi.

Eklemler uygun şekilde yağlanmış ve sadece orta derecede bir çabayla ayrılmıştı. Her bir parçayı Lord Ingram'a uzattı. Demonte Maxim silahının içinde geldiği sandık, tüm parçaları yerleştirmek için özel olarak yastıklı tepsilerle yapılmıştı. Parçaların birbirine nasıl uyduğunu ve her şeyin tepsilerde nereye yerleştirildiğini takip etti.

Büyük ölçüde konuşmadan çalıştılar. Neredeyse birbirlerini tanıdıkları kadar uzun süredir muhabir oldukları için, yazışmaları daha kolay ve rahattı. Ancak yüz yüze, özellikle de uzun bir aradan sonra, sessizliğe geri dönme eğilimindeydiler.

Bazı sessizlikler yaz yapraklarının altındaki serin bir gölge gibi, bazıları ise karanlık, sisli geceler gibi hissettiriyordu. Bu sessizlik ona bir ağacın dallarında kitap okuduğunu ve başını kaldırdığını düşündürdü çünkü bir esinti beraberinde yakınlarda kabaran zengin bir maya hamurunun kokusunu getirmişti.

Beklentiyle dolu bir sessizlik.

Ama bu beklenti karşılıklı mıydı, yoksa sadece onun tarafında mıydı?

Her şeyin ağırlığını, Maxim silahının kendisini, kalkanları, mühimmatı ve namlunun aşırı ısınmasını önlemek için soğutma ceketinde gereken suyu hesapladı. "Bu şeyi tamamen monte edilmiş halde, Bayan Watson'ın şehir arabasına kaçmam için bir ateş patlaması sağlayabileceğiniz bir yere taşıyabilir miydiniz?"

Yoksa gerçekten de Sherlock Holmes'un yatak odasında son bir direniş gibi en kasvetli sonuca mı hazırlanmıştı?

"Elbette," dedi hafifçe, fişek kutusunu başka bir çantaya koyarken. "Şimdi gidip ellerini yıkayabilirsin Holmes. Gerisini ben hallederim."

Gitmek için ayağa kalkmadan önce, halının üzerinde bağdaş kurmuş oturan, gövdesinin hizası aynı anda hem mükemmel derecede düz hem de mükemmel derecede gevşek olan adama bir süre baktı. Bodrumdan geri döndüğünde Sherlock Holmes'un yatak odası tertemizdi ve Holmes artık orada değildi.

Salona geri döndü. Moriarty'den Hermetik öğretilerle ilgili kitabı henüz almıştı ki -bu konuda yalan söylememişti- Moriarty elinde siyah bir şemsiyeyle içeri girdi ve şemsiyeyi ona doğru uzattı.

Bu şemsiyeyi eline aldığı anda, ona zaten mızrak olarak da kullanılabilen ağır bir şemsiyesi olduğunu söylemek üzereydi. Şişkin sapı farklı hissettiriyordu. Şemsiyeyi çevirdi ve gizli bir ateşleme mekanizması gördü. Şemsiyeyi açtı. Aha, sapın yarısında bir hazne vardı -içine baktı- ... gibi görünüyordu.

"İki tur mu sürüyor?"

"İki tur. Ancak bazen şemsiyenin kumaşı alev alıyor," dedi gözleri biraz kırışarak. "Şemsiyeyi ateşli silah olarak kullanmayı tercih ederseniz bunu çok fazla önemsemeyeceğinizi varsayıyorum."

"Oh, ilgileneceğimden emin olabilirsiniz. Sonrasında yanmış bir şemsiye taşımak çok utanç verici olur," dedi, midesi kasılırken bile havalı bir şekilde.

Çocuklarını sakladığı yer, şemsiye ve Maxim tabancası ile felaketler için hazırlık yapmıştı ve kadın onun aşırı tepki verdiğini düşünemezdi.

"Bu şemsiyeyle eve tek başına dönerken yeterince güvende olacaksın." Bir kolunu kızın omzuna doladı ve onu yanağından öptü, sanki onun şefkatli ama pek de aşk dolu olmayan kocasıymış gibi. Ya da, Tanrı korusun, sevecen erkek kardeşiymiş gibi. "Ben yatmaya gidiyorum. Hermetizm çalışmalarınızın tadını çıkarın."

Bir saniye sonra salonun kapısını arkasından kapatıp merdivenleri tırmanarak gitmişti.

Charlotte şemsiyeyle biraz daha oynadı. Sonra oturdu ve kitabı tekrar eline aldı. Üst kattan, bir çekmeceyi açıp kapatan birinin yumuşak sesleri geliyordu. Izgarada, saatler önce yakılmış bir parça kömür usulca patladı. Sayfaları baştan sona çevirirken kitabın sırtı gıcırdadı.

İlk sayfaya döndü, daha dikkatli okudu. Altı sayfa sonra kitabı kapattı, salondan çıktı, merdivenleri tırmandı ve kapıyı çaldı.

Çok fazla gecikmeden kapıyı açtı, yüzünde meraklı bir ifade vardı. "Evet?"

Onun yanından geçti. Oda Sherlock Holmes'un kiyle hemen hemen aynı büyüklükteydi ve sade bir şekilde döşenmişti, ancak abartılı görünümlü turuncu ve altın rengi duvar kâğıtları vardı; bu duvar kâğıtlarının şatafatı, büyük ölçüde gökyüzü ve çayırardan oluşan bir çift manzara resmiyle biraz yumuşatılmıştı.

Avı ızgaraya doğru ilerledi ve bir şömine tırnığıyla yanan kömürleri düzeltti. Ceketini ve kravatını çıkarmıştı. Yakası açık gömleği, hoş bir ten üçgenini ortaya çıkarıyordu.

Dişlerinin arkasını yaladı. "Sana söylemeyi unuttum. Evde bazı çalışmalar yaptık ve artık bu katta düzgün bir şekilde tesisatlandırılmış bir komodin var. Ama biraz huysuz; su tankını iki hızlı çekişle doldurmayı unutmamalısın. On saniye kadar bekleyin ve sonra yavaşça ve sıkıca çekin."

Ne yazık ki, kadının yararlı bilgilerle dolu önsözü onda şehvet değil, zengin katmanlı bir şüphe uyandırdı. Cevabı ihtiyatlıydı. "Anlıyorum. Teşekkür ederim."

Sessizlik.

Hem çay elbisesini hem de yeni çoraplarını bir taş atımı ve yarım dünya ötedeki Bayan Watson'ın evinde bıraktığını düşününce.

"Size söylemek istediğim başka bir şey daha var." "Evet?"

Sabırsız görünmüyordu, sadece biraz şaşkındı, sanki ona söyleyecek başka neyi olabileceğini kesinlikle anlayamıyormuş gibiydi. Ve o, hafif müstehcen sahnesini kaleme alırken neşeyle kıkırdayan ve yıllar boyunca ona defalarca teklifte bulunan kadın, neredeyse devam edemiyordu.

Yakasını biraz çekti. "Haklı olduğuna karar verdim. Yatma vaktimiz geldi."

"Ah," dedi.

Bu *ah* ne anlama geliyordu?

Şömine tırnığını yere bıraktı, şöminenin üzerindeki pirinç şamdanı bir santim sola kaydırды, aynı yerde kıpırdamadan duran kadına baktı ve "Peki, kıyafetlerini çıkarmayacak mısın?" dedi.

Charlotte'un içinden ona bir şey fırlatmak geldi. Belki bir torba tüy. Ya da belki taze pişmiş bir çörek. Alçak herif! Kendinden şüphe etmek üzereydi.

Aynı zamanda, bir neşe balonunun yükseldiğini ve alışılmadık derecede geniş bir gülümsemeye dönüşmekle tehdit ettiğini hissetti. Yani küçük hikâyesinin kışkırtıcılığının karşılığını ödüyordu, öyle mi? Gerçekten gülümsememek için dudaklarını düzleştirdi ve oldukça sert bir şekilde, "Peki, daha fazla itiraz etmeyecek misin?" dedi.

Kaşlarını kaldırdı. "Sen bir şey yapmadığın sürece itiraz edemem."

Doğru. Ona Kraliyet Postası'yla hafif-ama pekâlâ-erotik bir hikâye göndermekle kıyaslandığında, odasının ortasında çıplak durmak pek de haddini aşmak gibi görünmüyordu. Yine de, yıllardır çamura batmışlığından yakındığı Ash, onu *daha büyük* ihlallere mi çağırıyordu?

Doğru, çay elbisesi ve çoraplar açık teşviklerdi. Ama bunlar *çok* yeni gelişmelerdi ve tam olarak farkına varmadan, hâlâ onun kendisini en kötüsünü yapmaya teşvik etmek yerine dizginlemesini bekliyordu.

Yeni tavrı yeni, yüreklendirici ve biraz da sinir bozucuydu.

Ceketinin düğmelerini çözdü ve omuzlarını silkti.

"Seni birkaç kez bluz ve etekle gördüm," dedi.

Ses tonu değişmedi ama bakışları kızın vücudunda aşağı doğru kaydı ve sonra tekrar yukarı çıktı. Gözleri tekrar buluştuğunda, göz bebekleri daha da koyulaşmıştı.

Kalbi daha hızlı atıyordu. Bluzunu ve korse kılıfını çıkardı. "Peki ya şimdi?"

Boğazındaki sütun hareket etti. "Öfkemin yükseldiğini hissetmeye başlıyorum."

Öfke. Hmm, bugünlerde bir erkeğin üzerinde yükselen şey bu muydu? Ona bir parmak salladı. "Orada öylece durma genç adam. Gel de korsemi taşımama yardım et."

Parmakları şöminenin üzerindeki şamdanın etrafında kenetlendi. "Bu tarif edilemez bir istek, genç bayan. Benim için hazırda bir bayılma koltuğu var mı?"

Bir tutam saçını süslü bir şekilde kulağının arkasına sıkıştırdı ve arkasındaki yatağı okşadı. "Bu olur mu?"

şömineden çıktı, yürüyüşü yavaş ama yırtıcıydı, gece yarısı ormanda sinsice dolaşan bir panter gibiydi. Kadın nefesini tuttu. Onu hareket halinde, akıcı ve kinetik çevikliğiyle seviyordu. Ama adam odanın yarısında durdu. "Ya korsen için sana yardım etmezsem? Bu sefahati bırakacak mısın?"

"Pek sayılmaz. Eteğimi çıkarmak için yardıma ihtiyacım yok. Gördün mü?"

Gri tiftik eteğinden sıyrıldı, yatak taburesine çıktı ve yatağın kenarına oturdu. Üzerinde metrelerce kumaş kalmıştı -korse ve kombinezon, iki kat kombinezon ve bir çift merinos yünü pantolon- ama aynadaki yansıması bariz bir şekilde itibarsız görünüyordu.

Başını bir santim kadar yukarı kaldırdı. Her zaman karanlık, Byronvari gözleri vardı. Ama onca yıllık tanışıklıkları boyunca ona hiç böyle bakmamıştı; dudaklarında hafif bir gülümseme ve açıkçası ... cinsel bir bakış.

"Görünüşe göre bu gece bedensel yozlaşmadan kaçamayabilirim," diye mırıldandı.

İstemedenden de olsa dudaklarını yaladı. "Burada sadece bedensel yüceltme var. Bu senin için iyi."

Korsesinin dantel üst kısmının hemen üzerinde bir parmağını gezdirdi, tıpkı daha önce mavi-turuncu minderlerin firfırlarını gezdirdiği gibi

Akşam. "Bedensel yüceltme mi? Kulağa hoş geliyor."

Giysisi adamın tenini kadınınkinden ayırsa da, adamın okşayışının baskısı hâlâ kadının karnına bir sıcaklık gönderiyordu. Adamın dikkati dokunduğu cömert kıvrımdaydı ama şimdi bakışlarını kaldırdı. Gözleri buluştu ve Charlotte başka bir sıcaklık sarsıntısı daha hissetti, bu seferki onu ayak tabanlarına kadar yakıyordu.

"Ama biliyor musun Holmes?" Parmaklarını araladı, gözleri onunkilerden hiç ayrılmıyordu. "İkimizin arasında, ben kendimi çok daha iyi kontrol edebiliyorum. Ve ben kabul etmediğim sürece, bu gece bedensel bir yüceltme olmayacak. Ya da bedensel yozlaşma."

Nefes verdi ve adamın yakasına yapıştı. "Bedensel bir şeyi kabul etmen için ne yapabilirim?"

Doğrudan kızın kulağına konuştu, nefesi kızın teninde sıcaktı. "Beni Hermopolis Bahçesi'ne götürebilirsin."

Yakasındaki parmakları gevşedi. "Neden her zaman yoluma bu kadar çok engel koymak zorundasın?" diye fısıldadı.

"Cornwall'da Porthangan yakınlarında duvarlarla çevrili bir yerleşke, onu bulmamın ne kadar zor olacağını düşünüyorsun Holmes?"

Elleriyle onun yüzünü kavradı. "Çocuklarını düşün."

"Onları düşünüyorum. Moriarty onlar için de bir tehlike." Onu öptü, sadece dudaklarından oluşan bir öpücük. "Şimdi kendini düşün. Bana sahip olmak için ne kadar uzun zamandır planlar yaptığını düşün. Eğer isteğimi reddedersen, sadece bu gece tatmin olmamış olmakla kalmayacaksın, yarın Hermopolis Bahçesi'nde yine karşına çıkacağım."

Eğer daha iyi bir kadın olsaydı, onun taleplerini kabul etmezdi. "Çok fazla şey istiyorsun."

"Her zaman büyük bir anlaşma istedim. Şimdi günah işlememi istiyor musun, istemiyor musun?"

Sözlerine boynuna hafif, nazik, çok hafif nemli küçük damla öpücükleri eşlik etti, ardından hiç acıtmayan ama ayak parmaklarının kıvrılmasına ve kirpiklerinin titremesine neden olan bir ısırık geldi.

Elbette onun da kendisiyle Cornwall'a gelmesini istiyordu. Hiç bu kadar iyi bir kadın olmamıştı ve Hermopolis Bahçesi'ni ve Moriarty'nin karanlık amaçlarını düşünmek bile içini ürpertiyordu.

Ama kendi kaderini onunkine bağlaması, hatta başka bir yolu asla seçmeyeceğini bilmesi ... İçini çekti, onu kendine yaklaştırdı ve sertçe öptü.
"O zaman günah işleyelim. Sodom ve Gomorra'ya nasıl yapıldığını gösterelim."

Sekiz

Livia yapmadı uyku çok o Gece. İçinde ve sabah katıldı. Bayan Newell'a kahvaltı için yaşlı kadının yatak odasında

"Seni bugün benimle gelmeye davet etmeyi düşünüyordum, eski bir dostumla uzun bir ziyaret planladık. Ama yabancılara gülümsemekten ve ilgileniyormuş gibi yapmaktan ne kadar hoşlanmadığını biliyorum, canım," dedi Bayan Newell göz kırparak. "Öyleyse günü biz eski dostlardan uzakta geçirmeye ve sadece dilediğini yapmaya ne dersin?"

Livia Charlotte'un söylediklerini hatırladı. Bayan Newell tam da Charlotte'un tahmin ettiği gibi onu yeniden özgür bırakıyordu.

Kalbi minnettarlıkla çarpıyordu. "Bu harika olurdu. Eminim arkadaşın da harikadır, ama parkta uzun bir yürüyüş yapmak ve ardından British Museum'da, özellikle de Okuma Odası'nda biraz vakit geçirmek için can atıyorum."

Bayan Newell gül brokarından sabahlığının yakalarını düzeltirken, "O halde öyle olacak," dedi. "İki gazete ve bir dergiyle lüks bir kahvaltı için tamamen yerleştim ve saat dokuz buçuğa kadar bu masadan kalkmayacağım. Her şeyi kendi hızında yap benim sabırsız kızım ve bu yaşlı kemikleri hareket ettirmek için beni bekleme."

Onun canlı nezaketi Livia'nın moralini yükseltti. İştahı genellikle kansız olan Livia, iyi miktarda domuz pastırması ve yumurta tüketti ve hatta

Bayan Newell yaklaşan Jübile ile ilgili nefes kesici bir makaleden bölümler okurken tüm uygun tepkileri verdi.

Gitmeye hazır olan Livia vedalaşmak için başını uzattığında, Bayan Newell gerçekten de hâlâ masadaydı ve hizmetçisi de yanında geziniyordu.

"Arkadaşım! hem öğle yemeği hem de çay içeceğim. Eğer geri döndüğünüzde ben henüz dönmemiş olursam, beni beklemeyin. Çayınızı kendiniz sipariş edin," dedi Bayan Newell hizmetçisine hangi elbiseleri hazırlaması gerektiği konusunda talimatlar verirken.

Kasabada Bayan Newell çayını saat beşte alır ve sohbet etmek için bir süre daha oyalanmayı severdi. Bu nedenle Livia'nın hava kararmadan otele dönmesine gerek yoktu. Oradan gülümseyerek ayrıldı. İyi ruh hali sokağın ilk köşesini dönene kadar sürdü. Ve sonra Bayan Newell'in güçlendirici arkadaşlığının uzak tuttuğu tüm şüpheler ve kuşkular geri geldi.

Moriarty'nin emriyle Charlotte'u en son arayan kişinin amacı, Moriarty'nin hizmetinden kaçan gayrimeşru üvey kardeşi Bay Myron Finch'in nerede olduğunu bulmaktı. Livia gecenin bir yarısı uyanıp Moriarty'nin hangi yeni şeytani planlara katılması gerektiğini düşünürken, aniden kendine Bay Finch'in bu yeni maskaralığa dahil olup olmadığını sordu.

Bu fikir, annesinin açık elle attığı tokatlardan birinin şiddetiyle çarpmıştı ve ardından, damarlarında pompalanan endişe, sert nefes alarak yatakta fırlamasına neden olmuştu.

Bay Finch'in tehlikede olduğunu düşündüğünde, bunu genellikle Moriarty'nin kindarlığı olarak anlıyordu; adamlarının onun bayrağı altında toplanmasına izin veriliyor ama asla kendi istekleriyle ayrılamıyorlardı. Ama zaman zaman, Bay Marbleton'dan duymuş olan Charlotte'a göre, Bay Finch'in Moriarty'ye ait hayati önem taşıyan bir şeyle kaçmış olabileceğini hatırlıyordu.

O kadar önemliydi ki, Moriarty onu ele geçirme şansı için değerli ve iyi konumlanmış bir casusunu riske atmıştı.

Bir önceki yaz sahnelenen bu özel oyun başarısız olmuştu. Bay Finch bir daha görülmemek üzere ortadan kaybolmuştu. Kısa süre sonra ondan gelen şifreli mesajlar bile artık gazetelerde yer almıyordu. Charlotte ve Livia

Bu kardeşinden pek bahsetmiyordu ama Livia, Charlotte'un da onun uzun süren sessizliğinden giderek rahatsız olduğunu biliyordu.

Livia Bay Finch'le tanışmadan önce onun hakkında konuşmayı hiç istememişti - evlilik dışı bir çocuk doğurduğu için babasına duyduğu tiksinti Bay Finch'in kendisine de sirayet etmişti. Ama Bay Finch güvenebileceği birkaç kişiden b i r i olmuştı ve onun iyiliği sık sık aklına geliyordu. İki sokak ötede Lord Ingram bir taksinin içinde bekliyordu. Livia Hermopolis Bahçesi'ne gidemiyordu ama bu sabah o ve Lord Ingram vardı başlı için Snowham, ve ülke istasyon isimli üzerinde

Bay Marbleton'ın bilet koçanı.

Selamlaştıktan sonra Livia ona dün gece kendisini rahatsız eden kuşkulardan söz etti. "Durumun böyle olduğuna dair elimde somut bir kanıt yok. Ama Moriarty, Bay Finch'ten aradığı şeyi hâlâ bulamadıysa, bu olasılığı ortadan kaldıramayız."

Lord Ingram, "Geçerli bir düşünce tarzı," dedi.

Her zaman onaylanmaya aç olan Livia, hem övülmekten duyduğu zevkten hem de sonunda bu övgüye layık olamayacağı korkusundan, midesinde her zamanki gergin çırpınışları hissetti. "Teşekkür ederim, Lordum."

Lord Ingram, "Eğer sizi rahatlatacaksa, yılın başında gazetelerde Bay Finch'ten gelen bir mesaj vardı," dedi. "Bunu ben de yakın zamanda Holmes'tan öğrendim."

Livia'nın eli dudaklarına gitti. "Yani iyiydi - en azından o zaman itibariyle!"

Eğer dün böyle olmasaydı, Charlotte muhtemelen bunu tanıştıkları anda ona yüz yüze söyleyecekti.

"Ve eğer şüphelendiğiniz gibiyse, Moriarty hâlâ tüm gücüyle Bay Finch'i arıyorsa, o zaman bu da bir tür iyi haber. Bu, şu an itibariyle Bay Finch'in hâlâ serbest olduğu anlamına gelir."

Ancak Livia'nın hissettiği rahatlama kısa sürdü; Moriarty'nin gölgesi sadece büyük değil, aynı zamanda soğuktu da. "Umarım güvende kalmaya devam edebilir," diye mırıldandı. "Moriarty'nin ne yapıyor olabileceğini her düşündüğünde ürpermiyor musun?"

"Öyle," dedi Lord Ingram. "Bazen başım dönüyor."

Ama korkudan başı dönmüş gibi görünmüyordu. Aslında, taksiciye durmasını işaret etmek için taksinin tepesine vururken ve sonra kısa bir mesafe yürüyüp onu başka bir araca bindirirken - onları takip edebilecek herhangi birinin kafasını karıştırmak için tasarlanmış manevralar - zor, tehlikeli ve muhtemelen beyhude bir çaba içinde olmalarına rağmen, ... iyi, cıvıl cıvıl görünüyordu.

Gevezelik ettiğinden ya da sırtıttığından değil, ama adımlarındaki sıçramayı ve etrafına bakarken ara sıra takındığı gülümsemeyi fark etmemek zordu.

İlk başta tamamen şaşkındı, ta ki içgörü gümbürtüyle yere inene kadar: Charlotte için mutluydu.

Livia onu bu kadar memnun etmek için tam olarak ne yaptıklarını derinlemesine düşünmeye cesaret edemedi. Belki de sadece aylardır ayrı oldukları ve şimdi tekrar birlikte oldukları gerçeği idi.

Charlotte'un da o kadar mutlu olup olmadığını merak ediyordu; Charlotte'un mutluluktan havalara uçtuğunu hayal bile edemiyordu. Livia, Lord Ingram'ın karısına aşık olduğunda olduğu gibi mutluluğunda yalnız kalmasını istemiyordu. Ama adama başının dönüp dönmediğini soramıyordu.

Onlar için bir tren kompartımanı ayarladı. Tren istasyondan ayrıldığında, Bay Marbleton'ın onlara bıraktığı bilet koçanını istedi. Livia bileti getirdi. Sessiz bir çeyrek saat boyunca bileti inceledi, uçları yastıklı bir cımbızla tutup bir o yana bir bu yana çevirdi. Hem önceki gece hem de bu sabah aynı şeyi yapmış, bir zamanlar açık kahverengi olan kâğıt parçasına gözleri şaşı olana kadar bakmıştı ama bilet hiçbir ipucu vermemişti.

"Snowham'da ne bulabileceğimiz hakkında bir fikrin var mı?" diye yüksek sesle merak etti.

Bileti kutusuna geri koydu ve kutuyu kadına geri verdi. "İlk aklıma gelen başka bir Moriarty holdingi olabileceğiydi ama Snowham civarı endüstriyel bir bölge değil. Büyük zenginlik üretecek tesislerden ziyade, kırılık alanlara ve mütevazı bir ya da iki malikâneye rastlama olasılığımız çok daha yüksek."

"Belki bir değirmen ya da fabrika değil de Château Vaudrieu gibi bir şeydir?" diye cüret etti.

Paris'in dışındaki Vaudrieu Şatosu, Moriarty'nin kalesiydi. Burası aynı zamanda eski teğmenleri tarafından bir süre hapsedildiği yerd. İngiltere'de de benzer bir yere sahip olmayacağını kim söyleyebilirdi? Ve kim diyebilirdi ki-

Kalbi hızla çarpıyordu. Elindeki emaye mücevher kutusunu çevirdi, daha hızlı ve daha hızlı, kapaktaki şeftali ve pembe çiçekler kobalt emayenin içinde bulanıklaşıyordu.

Lord Ingram ona baktı. "Sizce Snowham, Bay Marbleton'ın tutulduğu yer olabilir mi?"

Düşünceleri gerçekten de o yöne doğru hızla ilerlemişti. Bir sonraki an birlikte başlarını salladılar.

Livia mücevher kutusunu yere bıraktı ve şakaklarını ovuşturdu. "Hayır. Ne düşünüyordum ki? Elinde olsa bile bize böyle bir şey söylemezdi."

Çünkü bu, onu serbest bırakma sorumluluğunu onlara yükleyecekti ve o da onları asla böyle bir tehlikeye atmazdı.

Sonra ne oldu? Üzerinde el yazısı bile olmayan yırtık bir tren biletiyle ne anlatmayı umabilirdi ki?

Şakaklarını biraz daha ovuşturdu. "Snowham'da bir şey bulacağımıza gerçekten inanıyor musun?"

Neredeyse çok açık bir ipucu gibi görünüyordu.

"Lord Ingram, "Bay Marbleton Londra'dan ayrıldıktan sonra, Manş Denizi'ni Dover'dan geçtiyse Snowham'dan geçmiş olması fazlasıyla mümkün," diye düşündü. Ama bugün önemli bir şey ortaya çıkarma konusunda iyimser değilim. Tek umudum, bize söylemek istediklerinin bizim yeteneğimizi aşan bir bulmacanın altında saklı olmaması."

Livia tam onaylamak üzereydi ki kompartımanlarının kapısı çalındı.

"Biletleriniz lütfen," dedi kondüktör.

Biletlerini zımbalanmak üzere gösterdiler. Kondüktör başıyla onayladı ve kapıyı arkasından kapatarak gitti. Livia delinmiş biletini kaldırdı. Lord Ingram ise sanki daha önce hiç görmemiş gibi onunkine bakıyordu.

"Ne oldu lordum?"

"Bay Marbleton'ın bileti lütfen."

Sesindeki bastırılmış heyecan Livia'nın nabzının yeniden hızlanmasına neden oldu. Kararsız parmaklarıyla mücevher kutusunu açtı. İçinde, bilet koçanı siyah kadife bir yatağın üzerinde duruyordu. Lord Ingram kendi biletini kutunun yanındaki masanın üzerine koydu. Livia da aynısını yaptı.

Bay Marbleton'ın bileti bej rengindeydi, bugün satın aldıkları bilet ise soluk bir yeşildi. Ancak her üçü de aynı şirket tarafından düzenlenmişti ve format olarak neredeyse aynıydı, sadece onlarınki Londra'dan Snowham'a, Bay Marbleton'ınki ise Snowham'dan Londra'ya idi.

"Şimdi anlıyor musunuz?" diye sordu Lord Ingram, sesini kasten alçak tutarak.

Livia sertçe başını salladı. Bay Marbleton'ın biletinin yırtılan kısmı, seyahat için geçerli tarihin damgalandığı ve aynı zamanda biletin bir kondüktör tarafından delineceği kısımdı.

"Tarihin bilinmesini neden istemediğini anlayabiliyorum," dedi. "Birinin botunun altına sıkışmış bir bilet başka bir şeydir. İki ay öncesine ait bir biletin botun altına sıkışması ise tamamen başka bir şeydir." İlki, son zamanlarda bir tren istasyonundan geçen herkesin başına gelebilecek küçük bir sıkıntıydı. İkincisi ise ancak aynı botların bütün bir sezon boyunca giyilmemiş olmasıyla açıklanabilirdi. Ne de olsa, demiryolu platformları süpürülüp yıkanır ve bir botun bir sezon boyunca giyilmemesi için hiçbir neden yoktu.

Noel'den kalma koçan hâlâ pusuda bekliyor.

"Ve bu da demek oluyor ki, asıl önemli olan Snowham'dan ziyade bu bilet olabilir." Ancak Lord Ingram'ın gözlerine gelen ışık hızla söndü. "Bu bileti en ince ayrıntısına kadar inceledik ve daha fazla incelemeden başka ne çıkarabileceğimizi bilmiyorum."

"Mikroskop altına koyabilir miyiz?"

"Yapabiliriz ama kağıt opak. Bir mikroskobun düzgün çalışabilmesi için ışığın numunenin içinden geçebilmesi gerekir. Aksi takdirde büyütme işleminin tüm ayrıntıları kaybolur."

Livia hayal kırıklığıyla homurdandı.

Lord Ingram bileti biraz daha inceledi, kutuyu kapattı ve ona geri verdi. "Sabır, Bayan Olivia, sabır," dedi neşeli bir gülümsemeyle. "Daha başlamadık bile."

Saat dokuzu beş geçe, Yukarı Baker Sokağı 18 numaranın kapı zili çaldı.

Charlotte başındaki türbanı düzeltti. Bir yıl önce peruk takabilmek ve kendini bir beyefendi gibi gösterebilmek için saçlarının çoğunu kestirmişti. O zamandan beri saçları biraz uzamıştı ama henüz müşterilerin karşısına başı açık çıkmasına yetecek kadar uzun değildi.

Elbisesi sarı ile süslenmiş mavi-yeşil bir ekoseydi ve türbanı da tepesinde lacivert ipek güller olan aynı sarı renkteydi. Çiçeklerin mor ya da pembe olmasını tercih ederdi ama o zaman da Livia'nın zarif sadelik zevkini paylaşan ama Livia'nın aksine, Charlotte'un kıyafetindeki renk bolluğunun gözlere bir saldırı oluşturduğunu belirtmekten çekinmeyen sevgili Bayan Watson'a fazla gelebilirdi.

Gerçi Bayan Watson bugün Charlotte'un tuvaletine hiç dikkat etmemişti. Son çeyrek saattir çenesini sıkmış, volta atıyor, Charlotte'un hem alışılmadık hem de duruma uygun olmayan tek tük gülümsemelerinin fark edilmemesini sağlayan yeni, güzel halılarının üzerinde bir yol izliyordu.

Muhteşem bir gece olmuştu. Sevgilisi onu ailesinin yoluna sokabilecek herhangi bir şey yapmayı reddetmişti. Ama adam hem yaramaz hem de yaratıcıydı ve kadın da iki insanın birlikte zevk alabileceği pek çok yolu keşfetmekten ve temel piston ve silindir rotasını atlamaktan mutluluk duymuştu.

Evet, çok yaramaz.

Gülümsemesini tam Bayan Watson zilin sesiyle sıçrayacakken bastırdı.

"Bunun Moriarty'nin kendisi olduğundan şüpheliyim," dedi Charlotte.

Ne de olsa adam açıkça birini göndereceğini söylemişti. Ama o da gerildi, parmaklarını büktü ve uzun bir nefes verdi.

Bayan Watson gitti ve bir dakika sonra kırklı yaşlarının başında, orta boylu, dikkat çekici olmayan yüz hatlarına sahip ama çok iyi dikilmiş giysiler giyen bir adamla döndü; siyah frak ceket ve çizgili şehir pantolonu, sıkıcı ama mükemmel malzemeden ve kusursuz kesimli. Bir avukat gibi görünmeyi arzuluyor gibiydi ve yüzündeki yara izi olmasaydı fena bir taklitçi olmayabilirdi - ilk bakışta belli olmuyordu ama sakalında gizlemek için oldukça fazla miktarda pomatum gerektiren bir yaraya neden olmuştu.

"Bay de Lacey sizi görmek istiyor, Bayan Holmes," dedi Bayan Watson.

Charlotte kendine yakışır bir gülümsemeyle ayağa kalktı. "Nasılsınız Bay de Lacey?"

Bana ilk yazan sen miydin?"

Şu anki görevinizde ne kadar süredir çalışıyorsunuz?

Moriarty'nin Britanya'daki baş teğmeni de Lacey olarak anılıyordu ama bir önceki yaz bu görevi yürüten adamın o yıl hayatta kalmadığına dair şüpheleri vardı.

De Lacey eğildi. "Bu doğru Bayan Holmes. Bay Baxter adına yazdım, onun Britanya Adaları'ndaki çıkarlarıyla ilgileniyorum."

Net ve dikkatli bir telaffuzu vardı. Bayan Watson onun kökenini tam olarak saptayabilirdi. Charlotte, onun kadar uzman bir kulağa sahip olmasa da, sesli harflerini ehlileştirmek, onları yuvarlaklaştırmak ve parlatmak için çok çaba harcandığını söyleyebilirdi.

Ona oturmasını teklif etti. Çayları demlikte demlenirken zorunlu küçük sohbetler başladı. Bayan Watson, hasta bilgeye bakma bahanesiyle Sherlock Holmes'un odasına gitmişti, bu yüzden salonda sadece Charlotte ve de Lacey vardı.

Bir fincan çay doldurdu ve cevabıyla birlikte ona verdi. "Uzun uzun düşündükten sonra Bay Baxter'ı müşterimiz olarak kabul etmeye karar verdik."

"Bay Baxter bunu duyduğuna memnun olacak. Bugün ayrılıyor musunuz?"

Charlotte ve Bayan Watson yakında yola çıkacakları için hazırlıklıydılar; Moriarty'den kaçmak için topladıkları her şey Cornwall'a yapacakları zorunlu bir gezide işlerine yarayacaktı. Ama de Lacey'nin kel sorusu onu hâlâ düşündürüyordu.

Sıcak çayından bir yudum aldı. "Gitmeden önce bazı sorularım var."

De Lacey ciddiyle, "Sizin için cevap vermekten memnuniyet duyarım, Bayan Holmes," dedi.

Yardımsverliği samimi görünüyordu. Charlotte bir an için hangisinin daha kötü olduğunu bilemedi: Acımasızlığının kökeninde hırs ve megalomani olan bir Moriarty mi, yoksa de Lacey gibi dünyanın Moriarty'lerinin uşadı olmaktan memnun biri mi?

"Sorularım hassas nitelikte, en iyisi bir aile üyesine yönelmek. Eğer Bay James Baxter'ın kendisi müsait değilse, belki Bay Stephen Baxter onun yerine geçebilir - tabii genç Bay Baxter'ın da Bayan Baxter ile akraba olduğunu varsayarsak."

"Bay Baxter gerçekten de başka işlerle meşgul. Bay Stephen Baxter Londra'da gezip tozuyor ve öğleden sonraya kadar dönmesi beklenmiyor. Her an önemli ve sizi temin ederim ki Bayan Holmes, gerekli tüm bilgileri vermek üzere yetkilendirildim."

Bay Marbleton, Londra'da gezip tozuyor mu?

De Lacey -ya da Moriarty- Charlotte'un Bay Marbleton'la konuşmasını istemediyse, Bay Marbleton'ın dışarıda eğlendiğinden başka bir bahane bulabilirdi. İyi bir yalancı her zaman mümkün olduğunca az yalan söyler. Bu, de Lacey'nin doğruyu söylediğİ anlamına mı geliyordu?

"Pekala, o zaman, Bay de Lacey. Bay Baxter'ın, Bayan Baxter'ın Hermopolis Bahçesi'ne olan ilk ilgisinin ve bağlılığının sebebinin ne olduğuna inandığını bilmek istiyorum. Özellikle de - şimdiden özür dilerim - herhangi bir romantik bağının olup olmadığını bilmek istiyorum."

"Bu elbette mümkün, ancak biz öyle olduğuna inanmıyoruz."

İnsanlar gerçeği söylemekte zorlandıklarında bazı eylemlerde bulunma eğilimi gösterirlerdi. Ancak De Lacey'nin bakışları odanın bir köşesine kaymadı. Kıpırdanmadı. Göğsünü çökertecek türden bir omuz yuvarlama hareketi de yapmadı. Bunun yerine bir elini yakasından aşağıya doğru indirdi, ama bu bir sinir hareketinden çok bir keyif jesti gibiydi, sanki hâlâ ince kaşmir giysiler giydiğİne inanamıyormuş gibiydi.

"Durumun böyle olmadığını düşündüren nedir?"

"Bir kere, en embriyonik aşamasında Bahçe'nin sadece kadın sakinleri vardı."

"Sadece başka kadınların olması Bayan Baxter'ın romantik bir bağ kurma ihtimalini ortadan kaldırmıyordu."

De Lacey gözünü bile kırpmadı. "Bayan Baxter'ın safir eğilimleri olduğuna inanmak için hiçbir nedenimiz yok."

"Anlıyorum," dedi Charlotte, ama bu sorgulamanın ona pek bir şey kazandırmayacağını da görüyordu. "Bay Baxter, Bayan Baxter'ın komüne katılma kararına rağmen zeki ve anlayışlı bir kadın olduğunu belirtti. Neden hala Hermopolis Bahçesi'ni seçtiğine dair herhangi bir teorisi yok mu?"

"Kabul ediyor, ama bunu kabul etmek ona acı veriyor. Genel olarak, Bayan Baxter'ın çocukken büyükannesinin gözetiminden çıkarıldığı için çok mutsuz olduğuna inanıyor. Bu mutsuzluk hiçbir zaman dağılmamış ve babasına karşı bir kızgınlığa dönüşmüş."

"Ama ne kadar kızgın olursa olsun, büyükannesinin evine dönüp kendi başına yaşama iznini aldıktan sonra, bu baba ve kız arasında yeterli bir mesafe olmaz mı?"

De Lacey nazıkçe öksürdü. "Rahmetli büyükannesi o zamana kadar birkaç yıl önce aramızdan ayrılmıştı. Ve evin eski personeli de başka iş yerlerine dağılmıştı. Yerine getirilen yeni personel Bay Baxter tarafından seçildi."

"Ah," dedi Charlotte.

"O halde Bay Baxter'ın kızının etrafının güvendiği kişilerle çevrili olmasını sağlamasının ne kadar doğru bir davranış olduğunu da anlamış olmalısınız."

"Bir babanın endişesini kesinlikle anlayabiliyorum. Yani Bayan Baxter'ın eski evinin kendisine yeterince özerklik sağlamadığını düşündüğünü ve bu nedenle daha da uzağa gitmesi gerektiğini düşünüyorsunuz."

"İstiyorum."

Charlotte parmaklarını çay fincanının kenarına vurdu. "Personel onun gittiğini fark etmiş ve hemen Bay Baxter'a bildirmiş olabilir mi?"

"Evet."

"Yine de, Bay Baxter'ın kendisine göre, birkaç ay sonrasına kadar büyükannesinin evinden kaçtığını öğrenmemiş."

Moriarty'nin kesin sözleri şöyleydi: *Yirmi bir yaşına geldiğinde tam da bunu yaptı, İngiltere'ye taşındı ve eski eve yerleşti. Ama orada uzun süre kalmadı. Birkaç ay sonra, dünyevi eşyalarını topladığını ve Cornwall'da kendi topluluklarını kuran bir grup Hermetiste katıldığını öğrendim.*

Birkaç ay sonra ifadesi, Bayan Baxter'ın ayrılmadan önce birkaç ay büyükannesinin evinde kaldığı ya da Moriarty'nin onun kaçtığını birkaç ay sonrasına kadar öğrenmediği şeklinde yorumlanabilir.

De Lacey birkaç kez gözlerini kırptırdıktan sonra, "Belki de yanlış anladınız, Bayan Holmes. Bay Baxter'ın başka bir şey kastettiğine eminim."

"Oh?"

De Lacey Charlotte'un solundaki şömineye baktı, sonra tekrar ona döndü. "Bayan Baxter'la aylar sonra görüştüğünü kastettiğine eminim, ayrıldığını o zaman öğrendiğini değil."

İlginç.

Charlotte başını sallayarak bu ayrıntıyı şimdilik geçiştirdi. "Konumuza dönecek olursak, Bayan Baxter'ın bir isyan halinde komüne girdiğini hayal edebiliyorum. Ama bir noktadan sonra insan kendi iyiliğini düşünmeli, ilk başta ne kadar rahatsız edici görünürse görünsün, sadece yüzüne inat burnunu kesmenin tatminini değil. Bay Baxter, Bayan Baxter'ın Hermopolis Bahçesi'nde kalmaya devam etmesinin tek nedeninin kendisine olan kızgınlığı olduğuna mı inanıyor?"

De Lacey özenle bakımlı sakalını okşadı. Elinde yara izleri vardı ama bunun dışında, en azından son yıllarda, yumuşak görünümlü cildi ve güzel temiz tırnaklarıyla eline iyi bakılmış görünüyordu. "Eğer koşulları dramatik bir şekilde kötüleşirse, bu sahte güvenlik duygusundan sıyrılabilirdi. Ancak insanların neredeyse her şeye alışabildiğini gözlemledim. Değişiklikler ince ve kademeli olduğunda, yeni duruma uyum sağlarlar ve bir şey yapmaları için çok geç olana kadar devam ederler."

Charlotte sadece ona baktı.

De Lacey bir dirseğini kol dayanağına sürttü ve isteksizce ekledi, "Sanırım baba ile kız arasındaki uzlaşmanın bir parçasının da Bayan Baxter'ın komünü terk etmesi halinde Bay Baxter'ın bakımına geri döneceği konusunda anlaşması olduğunu belirtmem gerekiyor."

Charlotte'un düşündüğü gibi. "Bu 'bakımın' ne anlama geldiği konusunda biraz daha açık olabilir misiniz?"

"Büyükannesinin evinde bildiklerine benzer bir yer olacaktı. Nerede yaşayacağına dair bir seçeneği olacaktı ve ona bakacak personeli de o atayacaktı."

Yaldızlı bir kafes.

"Yani sonuçta siz -ve Bay Baxter- onun Bay Baxter'ın gözetimi altında yaşamaktansa Hermopolis Bahçesi'nde kötüleşen koşullarda kalmayı tercih ettiğine inanıyorsunuz."

Bu, *"Babasıyla bir daha herhangi bir şey yapmaktansa ölmeyi tercih ederdi," cümlesinden daha iyi bir cümleydi* ama yine de de de Lacey yüzünü buruşturdu. "Bayan Baxter - Bayan Baxter her zaman çok gururlu olmuştur ve evet, Bay Baxter bu durumda gururunu kendi iyiliğinden üstün tutmayı akılsızca seçtiğine ve bunun bedelini ödediğine inanıyor."

Charlotte atağa geçti. "Yanıtınızın başında Bayan Baxter'dan geçmiş zamanda söz ettiniz Bay de Lacey. Siz ya da Bay Baxter, Bayan Baxter'ın artık olmadığına inanıyor musunuz?"

De Lacey'nin ifadesi ciddileşti. "Bu üzerinde düşündüğümüz bir olasılık ama henüz düşüncelerimize hakim olan bir olasılık değil. Bayan Baxter'ın zamansız bir şekilde öldüğüne gerçekten inanıyor olsaydık çok farklı davranırdık."

Sen yapar mıydın?

Bir gün önce Charlotte'un, Moriarty'nin kendisine son derece eksik bir resim verdiğine dair şüphesi, büyük ölçüde adamın karakterinin ve Charlotte karşısındaki konumunun analizine dayanıyordu. Moriarty kadar yetenekli bir yalancı olmayan De Lacey aslında ağzından bir şey kaçırmıştı: Moriarty kızının yeni bağlılığını öğrenir öğrenmez onu Hermopolis Bahçesi'nden uzaklaştırmamış, ancak bir süre sonra uzaklaştırmıştı.

Önemli bir ayrıntı mıydı? Karar verecek kadar bilgisi yoktu. Ama Bayan Baxter, Hermopolis Bahçesi ve Moriarty'nin nihai amaçları hakkında olabildiğince karanlıkta tutulduğu hipotezini destekliyordu.

De Lacey'nin Moriarty'nin gerçek planlarından haberi olup olmadığını merak etti. "Bayan Baxter ile hiç tanıştınız mı, Bay de Lacey?"

"Ona takdim edilme şerefine nail olmadım ama Bay Baxter'a hikâyesinin genel hatlarını bilecek kadar uzun süre hizmet ettim. Görevlerimden birinin de onun güvenliğine göz kulak olmak olduğundan bahsetmiyorum bile."

Charlotte manşetinin dantelini düzeltti. "Bay Baxter dün ya da bugün sizinle onun hakkında konuştu mu?"

Basit bir soruydu ama de Lacey yine dirseğini kolçağa sürttü. "Bizzat bir tartışma yaşamadık. Dün gece bir not aldım ve bu sabah sizi ziyaret etmemi, sorularınızı yanıtlayarak ve Bayan Baxter'ın fotoğraflarını size vererek soruşturmanızı kolaylaştırmamı istediler."

Samimiyetini kanıtlamak istercesine Charlotte'a bir zarf uzattı. Charlotte içindeki üç resme şöyle bir baktı. Charlotte'tan belki bir ya da iki yaş büyük olan Bayan Baxter, Moriarty'ye Bay Marbleton kadar benzemiyordu. Bayan Baxter'ın yüz hatları mağrur ve köşeliydi; daha önce güzel bir çocukken birdenbire kendini güzel bir yetişkin olarak bulan bir kadının yüz hatları.

Tekrar de Lacey'ye baktı. Daha önce olduğundan daha temkinliydi; ayaklarını içeri çekmiş, bileklerini çaprazlamıştı ve elleri artık kolçaklar yerine kucağındaydı. Farkında olmadan ona söylediği şey yüzünden mi?

"Bay Baxter'ın bu tür özel konuların tartışılmasını başkasına bırakmasını hâlâ şaşırtıcı buluyorum."

De Lacey yutkundu. "Bay Baxter çok meşgul bir adam." "Başka çocukları var mı?"

De Lacey yine birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Korkarım bunu tartışmaya yetkim yok."

Charlotte sadece Bayan Baxter'ın Moriarty için ne kadar önemli olabileceğini ölçmeye çalışıyordu. Ancak De Lacey'nin cevabı, baba ve kızı hakkında konuşmasına ne kadar az izin verildiğini pekiştirdi.

"Pekâlâ o zaman," dedi. "Bu durumda Bay de Lacey, yıllar boyunca onun güvenliğini nasıl sağladığınızı bilmek isterim."

Snowham'daki istasyon Londra'nın yaklaşık bir saat doğu-güneydoğusundaydı. Giden yolcular hızlıca inerek Livia ve Lord Ingram'ı boş zamanlarında burayı gezmeleri için bıraktılar. Görülecek pek bir şey yoktu, sadece küçük bir binanın yanında, diğer küçük taşra duraklarından ayırt edilemeyen, yarı kapalı tek bir peron vardı. Birkaç yolcu Londra'ya giden bir sonraki treni bekliyor, sıkılmış bir istasyon şefi biletçiyle konuşuyor ve arada bir ekspres tren yavaşlamaya tenezzül etmeden gümbür gümbür geçiyordu.

"Hiç dikkatinizi çeken bir şey var mı?" Bir süre istasyonda kaldıktan sonra Livia arkadaşına sordu.

"Hayır, korkarım hiçbir şey," dedi Lord Ingram. "İstasyonun ötesine bir göz atalım mı?"

Bir taksi buldular ve yakınlarla yerleşmek isteyen bir çift kardeş gibi davranarak etrafta dolaştırılmayı istediler. Yolculuklarının amacına şaşırmayan taksici, altmışlı yıllarda demiryolu geçtiğinden beri köyün iki kattan fazla büyüdüğünü söyledi.

"Londra'ya kıyasla çok daha ucuz ve güzel, değil mi?" diye düşündü.

Köy gerçekten de High Street civarında, kırmızı çatıları yaşla kararmış eski binalardan oluşan bir çekirdek ve daha yeni ama daha tekdüze görünümlü evlerin bulunduğu diğer bazı sokaklardan oluşuyordu. Lord Ingram, çevredeki kırsal alana doğru hızlı bir gezintinin ardından, yatırım yapılabilecek değirmen, fabrika ya da benzeri yerleri görmek istedi.

Bir tuğla ocağına, boş duran bir tabakhaneye ve son olarak da sahibi emekli olmak istediği için yeni boyanmış ve satışa çıkarılmış olan köydeki tek hana götürüldüler. Lord Ingram, Livia'ya bu tesislerin hiçbirinin Charlotte'la birlikte gördükleri De Lacey Industries tesislerinin ölçeğine ve gelişmişliğine uzaktan bile yaklaşmadığını fısıldadı.

Ama yine de hana uğradılar, çünkü Bay Marbleton Snowham'da bir günden fazla zaman geçirmiş olsaydı, burayı mutlaka ziyaret ederdi.

Öğle yemeği için erken bir saatti ve pencereleri yeşil kırlara ve uzaktaki söğütlerle kaplı nehir kıyısına bakan yemek salonunda yemek yiyen tek kişiler onlardı. Dumanları tüten çoban turtaları beyaz saçlı bir hancıyla birlikte geliyordu ve hancı, iki kişinin şimdiden işletmesiyle ilgilendiğini bildirmekten mutluluk duyuyordu. "Bana kalırsa burası çok iyi muhafaza edilmiş. Ve çok fazla bir şey istemiyorum, sadece makul değerini istiyorum."

Hanın tarihi, mevcut faaliyetleri ve hancının emekli olduktan sonraki planları üzerine biraz daha sohbet ettikten sonra Lord Ingram, "Sakıncası yoksa, Mr.

"Adım Upton, efendim."

"Doğru, Bay Upton. Kız kardeşim ve ben bir arkadaşımızı aramak için muhtemelen sonuçsuz bir arayış içindeyiz. Birkaç ay önce aramızdan ayrıldı ve o zamandan beri kendisinden haber alınamadı. Geçenlerde Snowham'dan geçtiğini öğrendik. Anladığım kadarıyla kasabadaki tek han sizinki."

"Meyhanenin üstünde iki oda var ama bu odalar hiçbir seyahat rehberinde yer almıyor. Yani arkadaşınız başka bir yerden gelip geceyi burada geçirseydi benimle kalırdı," dedi Bay Upton gururla. Sonra iç çekti. "Ama artık isimler ve yüzler konusunda gençliğimdeki kadar iyi bir hafızam yok, haberiniz olsun."

Lord Ingram elini uzattı. "Her ne olursa olsun, bu arkadaşımızın bir fotoğrafı."

Livia sustu. *Onda* Bay Marbleton'ın resmi yoktu ama Lord Ingram'da vardı, öyle mi?

Fotoğrafta Bay Marbleton açık bir alanda durmuş, kollarını iki yana açmış, yüzü gökyüzüne doğru eğilmiş.

Hancı müsaade isteyip okuma gözlüğünü almaya gitti. Livia, Lord Ingram'a yaklaştı ve fısıldayarak, "Lordum, bunu nereden buldunuz?" diye sordu.

"Uzun hikâye," diye fısıldadı. "Bu resim geçen yaz Sackville soruşturması sırasında Marbleton'lardan ödünç aldığım negatiflerden birinden banyo edildi."

"Ödünç mü?"

"Evet." Sırıttı. "Yine de tabakları iade etmeye çalıştığımnda, Marbletonlar bunu pek hoş karşılamadı."

Hancı gözlüklerini takmış olarak döndü ve fotoğrafa bir kez bakarak, "Evet, onu hatırlıyorum. Bu Bay Openshaw. Daha sevimli bir genç adamla nadiren karşılaştım ve tüm dünyanın geçip gittiğini gördüm."

Livia'nın içinde bir şeyler çatırdadı. Bay Marbleton'ı kendi gözleriyle gördüğünden, yirmi dört saatten daha az bir süre önce hâlâ hayatta ve tek parça olduğunu biliyordu. Yine de geçen Aralık ayındaki seyahatinin bu beklenmedik teyidi, sanki on yıldır yokmuş ve bu haberi ilk kez alıyormuş gibi hissetmesine neden oldu.

Evet, bir şeyler kırılmıştı - günün her saati onun kaderini takıntı haline getirmemek için koyduğu koruyucu kısıtlama. Bu hasarlı barajdan, soracak kimsesi olmadığı tüm sorular akıyordu. Nasıl görünüyordu? Ne söylemişti? Doğru dürüst yemek yemiş miydi? Geçmiş ya da geleceği hakkında herhangi bir ipucu vermiş miydi?

Yanağının içini ısırdı. En iyisi Lord Ingram'ın konuşmasına izin vermektir. Eğer ağzını açarsa, duyguları sadece masanın üzerine dökülmekle kalmayacak, hanı ve muhtemelen tüm köyü sular altında bırakacaktı.

Lord Ingram tekrar hancıya dönmeden önce ona baktı. "Bu gerçekten de harika bir haber Bay Upton. Sizinle ne zaman kaldığını hatırlıyor musunuz?"

"Geçen yılın sonuna doğru. Ama sizin için kayıtlardan tam tarihleri öğrenebilirim."

Hancı bir kez daha, bu kez kitaplarına bakmak üzere oradan ayrıldı. "İyi misiniz Bayan Olivia?" diye sordu Lord Ingram sessizce.

"Evet, sanırım öyle," dedi başını sallarken bile.

Bay Marbleton'ın ayrılışından sonra bir kez bile ağlamamıştı ama şimdi gözlerinden yaşlar süzülüyor, kornealarını yakıyordu. Sanki Bay Marbleton onu merdivenin tepesinde ya da koridorun sonunda bekliyormuş gibi masadan kalkıp hana doğru koşmak için çılgınca bir istek duydu.

Hancı ellerini memnun bir şekilde ovuşturarak geri döndü. "Bay Openshaw Noel'den kısa bir süre önce iki gece kaldı. "Bay Openshaw

Aslında Aralık ayının yirminci ve yirmi birinci günleri."

Livia'nın midesi altüst oldu. Yirminci Aralık, Bay Marbleton'ın Londra'dan ayrıldığı gündü. Yani Bay Upton'ın gözetimi altında bu küçük handa kaldığı sırada gerçekten de Moriarty'ye gidiyordu.

"İki gece mi demiştiniz?" Lord Ingram'ın sesi sanki çok uzaklardan geliyordu. "Burada kalışıyla ilgili başka bir şey hatırlıyor musunuz?"

"Peki nereye gittiğini söyledi mi?" diye sordu Livia, kendine ihanet etmeme arzusuna rağmen.

Bay Marbleton'ın nereye gittiğini biliyordu -hepsi biliyordu- ama hâlâ ayrıntıları öğrenmek için yanıp tutuşuyordu. Açgözlü.

Lord Ingram kendisine en yakın sandalyeyi çekip hancıya oturmasını işaret etti ama Bay Upton ellerini sandalyenin üstüne koymakla yetindi. "Bay Openshaw yakında Manş Denizi'ni geçmeyi planladığını söylemişti, hatırladığım kadarıyla. Bir süre İngiltere'ye dönemeyebileceğini ve burayı özleyeceğini söyledi.

"Onunla ilgili hatırladığım diğer şeylere gelince, burada kaldığı süre boyunca çoğunlukla odasındaydı. Akşamları yemek yemek ve bir şeyler içmek için bir saat kadar aşağı inerdi. Günümle ilgili saçmalamamı dinlemekten rahatsız olmazdı - hanımla konuşmaya alışkındım ama üç yıl önce dinlenmeye çekildi ve onun yarısı kadar sabırlı başka birini bulmak zor oldu." "O her zaman en nazik dinleyiciydi," dedi Livia, dürtüsü yine sadece orta derecede ilgili görünme arzusunu bastırıyordu.

"Evet, öyleydi. Kayıp olduğunu duyduğuma çok üzüldüm."

Bir süre sessiz kaldılar, sonra Lord Ingram, "Tuttuğu odayı görebilir miyiz Bay Upton? Elbette zahmetlerinizi telafi etmekten mutluluk duyarız."

Hancı, seçimlerini tartıyormuş gibi elini başının üzerinde iki kez gezdirdi. "Gelin o zaman. Kayıtlarda 5 numaralı odada kaldığı yazıyor ama şu anda orada kimse yok."

Oda 5 bir sonraki kattaydı. Hancıyı merdivenlerden yukarı doğru takip ederlerken, Livia Lord Ingram'a fısıldadı, "Sence o odada bir şey bırakmış mıdır?"

Lord Ingram başını salladı. "Ben olsam yapmazdım. Gelen giden misafirler var, temizlik yapan hizmetçilerden ve her şeyi denetleyen hancıdan bahsetmiyorum bile."

Ama Livia'nın umudu, 5 numaralı odanın tertemiz zeminini ve pırıl pırıl mobilyalarını görene kadar devam etti. Kabartılmış beyaz yastıklardan süslenmiş lamba fitillerine kadar her şey ayrıntılara gösterilen özeni gösteriyordu. Alt dudağının iç kısmını ısırdı. Hayır, gerçekten de Bay Marbleton burada bir şey saklamayı ummuş olamazdı, tabii ...

"Arkasında hiçbir şey bırakmadı Bay Openshaw," dedi Bay Upton, sanki onun dile getirilmemiş sorusunu duymuş gibi, gardırop kapaklarını açıp incelemeleri için komodin çekmecelerini çıkarırken bile. "Bazılarının sormak için yazacağı gibi, unutulmuş eşyaları dikkatle takip ediyorum. Doğru miktarda posta ücreti eklerlerse, eşyalarını postayla gönderiyorum. Ve Bay Openshaw geride hiçbir şey bırakmamış, bir kağıt parçası bile. Çok düzenliydi."

"Onunla ilgili başka bir şey hatırlıyor musun?" dedi Livia, artık hiçbir soğukkanlılık numarası yapamıyordu. "Söylemiş ya da yapmış olabileceği başka bir şey?"

Bay Upton ona sempatik bir bakış attı. "Nasıl olduğunu bilirsiniz, hanımefendi. Bazen çok sevimli misafirleriniz olur, ama ancak gittikten sonra size kendilerinden pek bahsetmediklerini fark edersiniz. Ben de düşündüm ki ..."

Bir an tereddüt etti. "Genç Bay Openshaw'ımız çabuk gülümserdi. Hoş bir gülümsemesi de vardı. Ama gülümsemesine rağmen, içinin üzgün olduğundan emindim. Acılarla doluydu."

Bunu zaten biliyorsunuz. Zorla gittiğini anladığınız andan itibaren, kendini perişan hissetmiş olması gerektiğini biliyordunuz.

Yine de hancının sözleri göğsüne bir çığ gibi düştü.

Lord Ingram bir kolunu onun omzuna doladı. Livia kendini ona bıraktı. Daha fazla soru sordular ama çok geçmeden hancının onlara hatırlayabildiği her şeyi anlattığı anlaşıldı. Lord Ingram ona teşekkür etti ve Bay Marbleton'ın odasını temizleyen hizmetçiyle konuşup konuşamayacağını öğrenmek istedi.

"Bu Ellen Bailey olmalı. Ama artık burada çalışmıyor. Size yeni işverenin adresini vereyim."

Ellen Bailey'nin yeni işvereni, köyün eteklerinde, önünde ve arkasında geniş bahçeleri olan bir evde yaşıyordu. Kapıyı epeyce çaldıktan sonra, kapıcıdan ailenin ve Ellen Bailey de dahil olmak üzere çalışanların çoğunun şehre döndüğünü öğrendiler. Ve hayır, ev sahibesine posta yoluyla danışmadan Londra'daki adreslerini veremezdi.

Lord Ingram bir not yazdı ve notu Ellen Bailey'e göndermesi için yüklü bir bahşişle birlikte bekçiye verdi.

Livia olanları izliyordu ama akıllı Bay Marbleton'da takılı kalmıştı. Özgürlüğünün son günlerinde hissetmiş olması gereken korku, yalnızlık, hayatı boyunca kaçtığı kötü niyetli güçler tarafından sonunda dibe çekilmenin dehşeti.

Arabaya dönmeleri için Lord Ingram onu kolundan tutmak zorunda kaldı.

Her zaman yaptığı gibi arkaya bakan koltuğa oturmak yerine, onun yanına oturdu ve bir kez daha ona yaslanmasına izin verdi. Hatta bu sefer yüzünü onun koluna gömdü.

"Her şey yolunda," dedi tekrar tekrar. "Her şey yoluna girecek."

Olmayabilir de. Hepsi korkunç bir sonla karşılaşabilirdi ve kader aksini düşünme cüretini gösterenlere gülerdi.

Yine de, her nasılsa, sabırlı, nazik sesi, güvence vermesinin yatıştırıcı yinelemeleri ve hatta paltosunun yumuşak, nişasta kokulu yünü onu rahatlatmıştı.

Her şey yolunda, diye onun ardından sessizce tekrarlamaya başladı. Her şey yoluna girecek.

Dokuz

THERESA FELTON TARAFINDAN [REDACTED]'A YAZDIRILAN RAPORLARDAN ALINTILAR (HERMOPOLIS BAHÇESİ DOSYASININ BİR PARÇASI)

Ağustos 1883

Sanırım burada yeterince uzun süredir bulunuyorum -dört aydır- ve bunların tuhaf insanlar olduğunu söyleyebilirim. Eksantrik değiller, sadece son derece sessizler. Kimse bana kendisi hakkında bir şey söylemiyor. Ne günleri hakkında, ne ağırları ve sızıları hakkında, ne de falancanın ne kadar yakışıklı ya da düpedüz sinir bozucu olduğu hakkında.

Şimdi benim gibi sıradan bir kadınla konuşmak istemeyen kibirli hanımefendiler ve beyefendiler var. Ama buradaki komündeki hizmetçiler bile daha dost canlısı değil. Bölgedeki barları, hangilerinin iyi biraları olduğunu ya da düzgün bir Pazar rostosu yaptıklarını hiç sormuyorlar. Elbette, can sıkıntısından bazılarının sohbet etmesi gerekir, değil mi? Bu dağ başlarında yapacak ne var ve bu yabancı dinle ilgilenenler bile bu hizmetkârlar değil mi?

Ve onları birbirleriyle de nadiren görüyorum. Temizlik yaparken pencerelerden dışarı bakarım - Bayan Baxter'ın etrafındakilere göz kulak olmak da ona göz kulak olmanın bir parçası, değil mi? Birlikte yürüyen iki kişiden fazlasını neredeyse hiç görmüyorum. Birlikte yürüyenler bile - birbirlerinin arkadaşlığından hoşlanmadıklarını söylemek istemiyorum, ama her zaman çok ciddi görünüyorlar ve hiç kimse kahkaha atmıyor.

Yine de, sonuç olarak, iyi insanlar gibi görünüyorlar. Ve bana sorarsanız, yaşamak için çalışmak zorunda olmayan herhangi bir insan topluluğundan daha tuhaf değiller. Kimse bana zorluk çıkarmıyor. Bayan Baxter dışında kimse.

Yaptığım hiçbir şey onun için yeterince iyi değil. Eğer iyice temizlersem, çok uzun sürdüğünü söylüyor. Hızlı çalışsam, özensiz olduğumu söylüyor. Doğruyu söylemek gerekirse, onun evine gitmekten korkmaya başladım.

Mayıs 1884

Bayan Baxter da aynı. Onu iki haftada bir görüyorum. Çalışmalarımı hala çok yetersiz buluyor ve ben de onun için çalışmaktan hala korkuyorum.

Muhtemelen bunu söylemek bana düşmez ama Bayan Baxter'dan birilerinin nasıl faydalanabileceğini gerçekten anlamıyorum. Garden'daki herkesle tanışmadım ve belki Bayan Fairchild sesini geri kazanırsa yaşlı bir savaş baltası olacak. Ama zenginler, iyi doğmuşlar ve her ikisi de olan insanlar için çalıştım ve beni bu kadar işe yaramaz hissettiren biriyle tanıştığımı söyleyemem.

Bayan Baxter öyle bir kadındır ki, eğer size karşı bir kusur bulmazsa, dizlerinizin üzerine çöküp Tanrı'ya şükredersiniz. Onu alt etmeye çalışacak kadar büyük ya da aptal kim var bilmiyorum.

Hâlâ kütüphaneye ya da ibadethaneye girmeme izin verilmedi. Bir keresinde sordum Bay Kaplan'ın uşağı onları içeriden görüp görmediğini sordu, o da bana hiç görmediğini ve görmeyi de düşünmediğini söyledi!

Ayrıca Bayan Ellery'e ikinci kez bu yerlerin arada bir iyice temizlenmesi gerekip gerekmediğini sordum ve yine bunu üyelerin yapacağını ve benim endişelenmeme gerek olmadığını söyledi.

Bay de Lacey için sorun yoksa daha fazla sormayı düşünmüyorum. Çalıştığım her yerden övgü dolu mektuplarla ayrıldım. Çok meraklı biri olarak görülmekten nefret ederim.

Ağustos 1886

Bayan Baxter'ı bu ay sadece bir kez gördüm - normalde onu iki kez görürdüm - ve onu gördüğümde kendini iyi hissetmiyordu.

Elbette herkes bazen hasta olabilir, ama Bayan Baxter her zaman o kadar heybetli olmuştur ki, onun bir hastalıktan muzdarip olduğunu hayal bile edemezdim. Ama işte buradaydı, yüzü neredeyse yeşil görünüyordu.

O gün Bayan Crosby de onunla birlikteydi - locasında ilk kez başka birini görüyordum. Daha sonra Bayan Crosby'yi tekrar gördüğümde Bayan Baxter'ı sordum. Bana Bayan Baxter'ın daha iyi olduğunu, sadece kendisiyle uyuşmayan bir şey yediğini söyledi.

Ve sanırım bu kadar.

Eylül 1886

Yine Bayan Baxter'ı bu ay sadece bir kez gördüm. Ve yine yatağına götürüldü. Bu sefer yanında Bayan Fairchild vardı. Bayan Fairchild konuşmadığı için Dr. Robinson -baharda Garden'a ilk katıldığında ondan bahsetmiştim- Bayan Baxter hakkında.

Dr. Robinson, Bayan Baxter'ın sağlığı konusunda Bayan Crosby'den daha endişeli değildi. Hafif bir zatürre geçirdiğini ve tekrar ayağa kalkması için sadece zamana ve iyi bir et çayına ihtiyacı olduğunu söyledi.

Ama rahatsız oldum. Belki de olmamalıyım, ama oluyorum.

Ekim 1886

Geçen sefer rahatsız olduğumu söylemiştim. Bu sefer gerçekten rahatsızım. Bayan Baxter'ı üç ay üst üste yatarken gördüm. Onu hastanede gördüğümde kalbim biraz titredi.

Şöminenin yanındaki kanepede, bir yığın battaniyenin altına gömülmüştü.

Bayan Crosby yine onunla birlikteydi. Daha sonra ona Bayan Baxter'ı sordum ve son üç aydır Bayan Baxter'ı sadece yatarken gördüğümü söyledim. Bayan Crosby, Bayan Baxter'ın kendini kötü hissettiği birkaç güne tesadüfen denk geldiğimi söyledi. Ve Bayan Baxter'ın bu kez hasta bile olmadığını, sadece alışılmadık bir aylık rahatsızlıktan muzdarip olduğunu söyledi.

Ona inandığımdan emin değilim. Ama onun yanıldığını kanıtlamamın da bir yolu yok. Sadece bu konuda doğru hissetmiyorum. Tanrı biliyor ya, Bayan Baxter bana hiç iyi davranmadı. Ama o, ormanda sinsice dolaşan bir kaplan gibi büyük, korkunç, büyük. Kaplanlardan korkuyor olsanız bile, yerde yatan ve kötü durumda olan bir kaplan görseniz, yine de onun için üzülürdünüz, değil mi?

AŞAĞIDAKİ RAPORUN TAMAMI THERESA FELTON TARAFINDAN YAZILMIŞTIR

Bay [Redacted] gelip raporumu almalı uzun zaman oldu. Umarım iyidir. Lütfen onu ya da başka birini gönderin.

Yazmak benim için zor olduğundan fazla bir şey yazmayacağım ama Bayan Baxter için her zamankinden daha fazla endişeleniyorum. Onu en son Ekim ayının başında gördüm. O ayın sonunda Bay [Redacted] ile son kez konuştum. O zamandan beri Kasım ve Aralık aylarının tamamı ve Ocak ayının büyük bir kısmı geçti. Bu da en az üç ay boyunca Bayan Baxter'ı görmediğim ama duyduğum anlamına geliyor.

Ne demek istediğimi açıklayabilirim ama yazmak çok zahmetli olur. Lütfen birini gönderin. Bir şeylerin yanlış olduğunu kanıtlayamam ama yine de kendimi huzursuz hissediyorum.

"En azından hava güzel," diye bağırdı Bayan Watson. "Güneş neredeyse sıcacık!"

Charlotte da yüzünü geriye doğru eğmiş, tenindeki zorlukla fark edilebilen sıcak dikenleri hissediyordu.

Londra soğuk ve yağışlı kalmaya devam etti ama burada, Britanya'nın en güneybatısında kış sessizce çekip gitmiş gibiydi. Gökyüzü açık mavi bir kubbeydi, esinti serin ama ısırmıyordu. Deniz hafifçe dalgalanıyor ve kiraladıkları küçük tekne, bir balo salonunun zemininde süzülen deneyimli bir uşağın becerisiyle dalgaları yarararak ilerliyordu.

Kıyı yüksekti ama korkutucu derecede yüksek değildi, sarp kayalıklar büyük ölçüde çıplaktı, şurada burada yosun yeşili lekeler vardı. Girintilerin ve taşlıkların yanından geçtiler.

Kayaların arasında kamburlaşan bir leş yiyici dışında çoğunlukla boş olan koylar.

Dümen Bayan Watson'ın elindeydi, Bay Mears direğin yanında oturuyordu ve yelkenli teknede pek işe yaramayan Charlotte da yoldan uzak durmak için pruvaya yerleşmişti. Zaman zaman kıyı şeridi neredeyse deniz seviyesine kadar alçalıyor ve yamaçlara yaslanmış birkaç düzine kırmızı çatılı evden oluşan bir köy belirliyordu. Ve sonra sahipsiz doğanın bir başka genişliği, kayalıkların tabanına çarpan beyaz köpük kapakları, yukarıda ise yeşil bozkır uzaklara doğru uzanıyordu.

Güzel bir gün, güzel bir manzara, ama Bayan Watson'ın hava durumuyla ilgili yorumu dışında şirket neredeyse tamamen sessizdi; kıyı şeridine olan dikkatleri keyiften çok tetikleydi.

Charlotte, Bay Mears'ın dahil edilmesini yarı yarıya tahmin etmişti. Dosya neredeyse sadece Hermopolis Bahçesi'nde olanlarla ilgiliydi; daha fazla bilgi toplamak için Porthangan köyünde birine ihtiyaçları vardı. Daha da önemlisi, bilinen ve bilinmeyen tüm tehlikeler göz önüne alındığında, en yakın müttefiklerinin yüzlerce mil uzakta olmasını istemiyorlardı.

Bay Mears iyi bir denizci olduğunu çoktan kanıtlamıştı; bu beceriyi Bayan Watson'la birlikte edinmişlerdi, kadın Wycliffe Dükü'nün metresi, erkek de onun tavsiyesi üzerine Majesteleri'nin yeni uşağı olmuştu. Rüzgârı okur, yelkenleri ayarlar ve telaşsız bir yetkinlikle kıyı şeridini tarardı; sanki evinde, ev ofislerindeymiş, Bayan Watson'ın ikindi çayı için suyun kaynamasını beklerken gümüşleri parlatıyormuş gibi.

"Görüyorum," diye bağırdı.

Hermopolis Bahçesi ilk bakışta Charlotte'a bir zamanlar ziyaret ettiği özel bir akıl hastanesini anımsatıyordu; görünüşte pastoral bir kır evi, alışılmadık derecede yüksek duvarların varlığıyla ince bir şekilde uğursuz hale getirilmişti.

Haritada Cornwall'ın güney kıyısı kabaca doğudan batıya-güneybatıya uzanıyordu. Ancak bu özel kısım kuzeyden güneye doğru uzanıyordu; Bahçe'nin üzerinde bulunduğu yüksek kayalık doğuda denize bakıyordu. Kayalık kuzeydeki bir girişe doğru neredeyse dikey olarak alçalıyordu, ancak deniz tarafında bir çanağın kenarı gibi bir buruna doğru alçalıyor ve bir

Hafifçe kavranmış bir elin avuç içini andıran sığ bir çukur, ardından dalgaların içine dalmadan önce diğer tarafta tekrar yükselerek kayalığın üçte iki yüksekliğine ulaşıyordu.

"Sanırım şu küçük burnun üzerinde biri var," dedi Bayan Watson. "Aslında ben iki kişi görüyorum."

Rüzgâr yükseliyordu. Bayan Watson sesini yükseltmekle kalmadı, ayağa kalkıp öne doğru eğildi ama yine de sözleri Charlotte'a zorlukla ulaşıyordu.

Charlotte dürbününden baktı. "Bir kadın ve bir erkek."

Kadın yaşlıydı, Bayan Fairchild olabilir mi? Adam ise genç görünüyordu. Ciddi bir ifadeyle onu dinleyen yaşlı kadınla dikkatle konuştu.

Charlotte ve beraberindekiler Hermopolis Bahçesi'nin altındaki kayalıkların yakınından geçmek niyetindeydiler ama eğer bunlar gerçekten de yerleşkenin sakinleriye, o zaman bu izinsiz girmeye girerdi. Bayan Watson tekneyi denize doğru sürmeye başlamıştı bile. Charlotte dürbünü Bay Mears'a uzattı, o da Bayan Watson'a vermeden önce bir süre dürbüne baktı.

"Duvarda da biri var," diye bildirdi. "Umarım gün muhteşem olduğu içindir, yoksa sürekli gözcülük yaptıkları için değil."

Gün daha az görkemli bir hal almıştı; ufukta bulutlar toplanmıştı.

Charlotte gökyüzüne bakarak fırtınaları tahmin edebilen eski bir denizci değildi ama hava sert ve fırtınalı bir hal alırsa şaşırmayacaktı.

Dürbün Charlotte'a geri döndüğünde, duvardaki kişinin bir kadın olduğunu ve elinde de bir dürbün olduğunu gördü. El salladı ama kadın karşılık vermedi.

Kıyıdaki yolculukları üç mil daha güneyde, Porthangan köyünde sona erdi. Orada Bayan Watson ve Charlotte valizleriyle birlikte karaya çıktılar.

Moriarty'nin dosyasındaki istihbaratın çoğunun kaynağı olan iri kemikli, kırmızı yüzlü bir kadın olan Bayan Felton tarafından karşılandılar. Dosyada hakkında yazılanlara göre, Porthangan'ın yerlisiydi ama doğduğu köye dönüp Hermopolis Bahçesi'nde temizlikçilik yapmaya başlamadan önce Exeter'de yaklaşık yirmi yıl ev hizmetlerinde çalışmıştı.

"Ama gelmenize çok sevindim hanımlar. Kendimi o kadar huzursuz hissediyordum ki artık bahçeye çıkmak istemiyordum. Bay Baxter'ın adamı her zamanki gibi devam etmem gerektiğini söyledi. Ama Bayan Baxter için endişelenirken bunu nasıl yapabilirim?"

Bu sözler Charlotte ve Bayan Watson'a, Bayan Felton onları yeşil süslemeli, parlak, lake bir köpek arabasına götürürken fısıldanmıştı.

"Güzel araç," dedi Bayan Watson, Bayan Felton'ın şoför mahalline kadar kendisine yardım etmek için uzattığı eli tutarak. "Bu Garden'ın mı?"

"Hayır, bu benim," dedi Bayan Felton gururla. Arkaya bakan koltuğa oturmuş olan Charlotte'a bir araba battaniyesi uzattı, sonra kendisi sürücü koltuğuna çıktı ve Bayan Watson'ın yanına oturdu. "At benim. Kendi evim de var."

Geçinmek için temizlik yapan kadınlar genellikle fazla ücret almadıklarından, de Lacey'nin cömertçe ödeme yapması mantıklıydı.

Yol yukarı tırmanıyor ve girişten çıkıyordu. Tarlalar ve otlaklar önlerinde uzanıyor, çimen kokuları tuzlu su kokusuyla karışıyordu. Güneş ufka yakın bir yerde batıyor, soluk sarı ışığı arabanın gölgesini şimdi daha keskin olan denize doğru uzatıyordu.

Köpek arabası, düzenli ama seyrek bir trafiğin yıprattığı, birbirine paralel iki kısa çimen çizgisinden ibaret olan yoldaki tek araçtı. Bayan Watson boğazını temizledi. "Artık kulak misafiri olabilecek kişilerden uzaklaştığımıza göre, Bayan Felton, bize her şeyi tam olarak anlatacak mısınız?"

Lord Ingram ve Bayan Olivia öğleden sonra erken saatlerde Londra'ya döndüler. İki gazete arşivini ziyaret ettiler ve Snowham'ın bırakın başka bir şey olmasını, bir yer olarak bile adı geçmiyordu. Daha sonra Bayan Olivia başka bir arşive bakma isteğini dile getirdi ve Lord Ingram ondan ayrıldı: Londra'dan ayrılmadan önce görmesi gereken biri vardı, ikinci büyük kardeşi Lord Bancroft Ashburton.

Bancroft bir zamanlar Kraliyet'in daha gizli işleriyle ilgilenmişti. Ama hem Kraliyet'e hem de Lord Ingram'a ihanet etmişti ve şimdi

Çoğu mahkûmun lüks sayacağı bir ortamda hapsedilmişti: maun lambri ve krem-gül tonlarında duvar kâğıdı olan bir evde kendisine ait iki oda, emrinde kitaplar ve gazeteler ve parmaklıklı da olsa pencerelerinin dışında bir bahçe manzarası.

Lord Ingram, Bancroft'un makamından ve özgürlüğünden ilk kez mahrum bırakıldığı önceki sonbahardan beri onu ziyaret etmemişti. Bir ihanetçinin şöyle bir gücü vardı: İhanete uğrayanın güvenini elinde tutarken, aynı güveni asla vermiyordu. Bancroft'u tekrar görmek aynı kırılğanlığı, hem Bancroft'a hem de kendisine karşı aynı öfkeyi hissetmek demekti.

"Seni buraya getiren nedir Ash?" diye sordu Bancroft, normalde renksiz olan ses tonunda bir şüphe izi vardı. "Boşanma nasıl gidiyor?"

"Yakında verilecek, teşekkür ederim."

"İyi bir şey. İnsan dostlarını yakın, düşmanlarını daha yakın tutmalı.
-Ama mümkünse aynı çatı altında değil."

Bancroft, elbette, onun tüm yumuşak noktalarını biliyordu. Lord Ingram cevap vermedi.

Bir süre sonra Bancroft, "Noel'deki şarap ve pasta için de teşekkür ederim. Ne yazık ki çok erken bitti."

Lord Ingram hafifçe gülümsedi. Güzel. Şarap ve hamur işlerini iyi niyetinden değil, çok yakında bitecekleri için göndermişti

-Ve Bancroft'a artık onsuz yapmak zorunda olduğu her şeyi hatırlattı.

Geçmişte kendisinin böyle bir şey yapıp yapmayacağından emin değildi ama Holmes'un acımasızlığının bir kısmı ona da bulaşmıştı. Ve ona kötü niyetli hediyesi hakkında yazdığında, tam teşekkürllü bir onay ile cevap vermişti. *Aferin Ash. Seni cinayetle suçlayan bir adama ancak bu şekilde davranabilirsin.*

"Sana daha fazlasını getirdim. Bir şişe Sauternes ve armutlu tart."

Bancroft burnunu çekti. "Armutlu tart için Riesling tercih ederdim ama Sauternes de olur."

Şarap eski moda bir şarap torbasına boşaltılmıştı ve armutlu tart, karton kutusunda, bıçak ya da çatala ihtiyaç duyulmaması için çoktan küçük parçalara bölünmüştü.

Bancroft, eski halinin küçümseyeceği bir hevesle armutlu tartı mideye indirdi, ancak birkaç saniye sonra başını kaldırıp baktı. "Bu senin malikanesindeki kadın tarafından yapılmadı."

"Hayır, Reform Kulübü'nden."

Bancroft tekrar burnunu çekti. "Daha az, ama yine de kabul edilebilir."

Armutlu tartın birkaç lokmasını daha mideye indirdi. "Hâlâ neden geldiğinizi söylemediniz. Sanırım sadece iyi bir yemek yediğimi görmek istemediniz."

"Hayır, gerçekten. Size belli bir kişi hakkında soru sormaya geldim." "Kim?"

"Onun hakkında ilk kez geçen yaz konuşmuştuk. Ve o zaman bana, kesin bir dille, onunla asla kişisel bir ilişkiye girmememi söylemiştiniz."

Moriarty.

Bancroft kaşlarını çatı. "Sanırım kimden bahsettiğinizi biliyorum. Ne oldu? Tavsiyeme karşı mı geldin?"

"Leydi Ingram'ı Kraliyet'in çıkarlarına aykırı bir şekilde alaşağı ettiğinden beri bu karakterle kişisel olarak ve ayrılmaz bir şekilde iç içe olduğum kolayca iddia edilebilir, ama hayır, kendimi onun yörüngesine sokmaktan kaçındım. Ancak, çoğu zaman erişim alanının tahmin ettiğimizden çok daha geniş olduğu ortaya çıkıyor. Belki gazetelerde arkadaşımın geçen Aralık ayında yaptığı soruşturmayı okumuşsunuzdur?"

"Gerçekten de öyle."

Bancroft'un gözlerinde karanlık ve düşmanca bir şey parlıyordu; onun tutuklanmasına neden olan da aynı dedektif, Charlotte Holmes'tu.

Lord Ingram bir memnuniyet dalgası daha hissetti. "Gazetelerde öğrenemediğiniz şey, gerçek suçlunun beni uyardığınız kişiyle işbirliği içinde olduğuuydu. Davanın merkezinde yer alan çalıntı fonlar, bundan böyle meşru kazançlar elde edebileceği fabrikalar inşa etmek için ona aktarılmıştı."

Bancroft'un kaşları bir santim kadar kalktı. Elini bir mendille sildi, cebinden sarılmış bir boya kalemi çıkardı ve bir kâğıt parçasının üzerine *De Lacey Industries?*

"Biliyor muydun?"

Bancroft elindeki kâğıt parçasını şömineye fırlattı. "Hayır, girişimin fabrikalarının inşasının nasıl finanse edildiği hakkında değil. Ama geçen yaz, bu kişinin İngiltere'deki teğmeninin adını öğrendiğimizde, bu isimle ilişkili kuruluşları araştırması için birini görevlendirdim. Köleleri bir servet çalmış olmalı."

"Görünüşe göre bu gambiti sadece bir firma üzerinde kullanmamış. Ama her halükarda, araştırmacı arkadaşımın bu kişiyi kışkırtmak gibi bir niyeti olmamasına rağmen, bu kişi olayı farklı görmüş."

"Oh, o kesinlikle farklı şekilde görürdü." Bancroft hafifçe güldü. "Aslında, söz konusu araştırmacıdan hiç hoşnut olmazdı."

Sesi zevkten keskinleşmişti. Muhtemelen çöküşünden kendisinin sorumlu olduğuna inanmayan Bancroft, suçun büyük bir kısmının buna sebep olan Charlotte Holmes'a ait olduğunu düşünüyor olmalıydı.

Lord Ingram, "Adını vermediğimiz kişi dün müfettişi aradı ve kızının Hermetik bir dini topluluktaki akıbetini öğrenmesi için müfettişi görevlendirdi" dedi.

Ve Holmes, onun Holmes'u, tam şu anda ölümcül bir tehlikeyle karşılaşmak üzereydi.

Bancroft'un gözlerinde bir parıltı belirdi. "Bu topluluğun adı ne?"

Lord Ingram'ın parmakları sandalyesinin kolçaklarına gömüldü. "Neden sordunuz?"

"Müfettişinizin geçtiğimiz yaz yaptığı çalışma, bize insanoğlunun kölesinin uzun bir süre boyunca kullandığı şifrelerin anahtarlarını verdi. Adamlarım geri döndü ve arşivlerde ele geçirilen ve önemsiz ya da çözülemez olduğu düşünülen her şeyi taradı. Daha sonra bu anahtarları uyguladık ve yeni anlam kazanan mesajlardan bazıları Bahçe olarak adlandırılan şeyle ilgiliydi."

"O mesajlarda ne yazıyordu?"

" 'Bahçede her şey yolunda' ve benzeri."

Hayal kırıklığının tadı buruktu. Lord Ingram sadece Kraliyet'in de Lacey'nin bazı mesajlarını ele geçirdiğini öğrenmek için gelmemiştir.

Bayan Baxter'ın iyi olduğu haberini babasına verdi. "Bana söyleyebileceğiniz başka bir şey var mı?"

Seninle bir ziyaretin tiksinti ve kalp kırıklığına değecek bir şey.

Bancroft cevap vermedi.

Bir süre sonra Lord Ingram, "Rahmetli vaftiz babamın Bordeaux'daki üzüm bağından bir şişe bordo şarap göndermekten memnuniyet duyarım, çikolatalı tartla birlikte gider." dedi.

Bancroft sessizliğini korudu ama teneke bir bardağa biraz Sauternes doldurdu ve her hareketiyle Lord Ingram'ın teklifinin yetersizliğini ifade ederek bardağın etrafında döndürdü.

"Ya da kendimi bu zahmetten kurtarabilirim," dedi Lord Ingram, "çünkü ne yazık ki bu adam hakkında sizden daha çok şey biliyorum."

Bancroft fincanı aniden yere bıraktı. Bir süre sonra, "Bordo şarap en az yirmi yıllık olmalı ve çikolatalı tart da sizin için çalışan kadın tarafından yapılmış olmalı," dedi.

Lord Ingram soğukkanlılıkla, "Hangi bağbozumunu alacağınız ve çikolatalı tartı kimin yapacağı bugün öğrendiklerime bağlı," dedi. Oyun oynamak umurunda değildi ama yıllarca Bancroft'un emrinde çalışmış ve en iyisinden öğrenmişti.

Bancroft'un gözleri kısıldı. Lord Ingram onun soğuk bakışlarına karşılık verdi. Bancroft, küçük kardeşi üzerinde hâlâ bir etkisi olduğunu düşünüyordu ve belki de bu konuda tamamen haksız değildi. Ama burada Holmes'un güvenliği söz konusuydu ve Holmes için Bancroft'un onunu bir saniye bile düşünmeden ezebilirdi.

Bancroft önce başını çevirdi. Sauternes'den büyük bir yudum aldı, kaşlarını çattı ve teneke bardağı itti. "Dün gece bir kadın beni görmeye geldi. Kesin konuşmak gerekirse, eş ziyaretlerine izin verilmiyor. Ama avuçlar yeterince yağlandığında, gözler başka yere bakar. Bu ziyaretçiyi beklemiyordum ve -çok kısa bir süre için- hoş bir sürpriz oldu. Ne senin ne de Remington'ın beni böyle bir eş gönderecek kadar sevdiğini sanmıyordum ve gerçekten de çok hoş görünüyordu.

"Ne yazık ki, o sadece benimle konuşmak istedi. Ve ilettiği mesaj benim için değil, sizin içindi. Çocuklarınızın annesini güvende tuttuğunu söyledi. Zamanla senin de bu iyiliğe karşılık vereceğini umuyormuş."

Lord Ingram bunu beklemiyordu. Leydi Ingram'ı koruyabilecek tek kadın, Moriarty'nin bir darbe düzenleyerek onu tahttan indiren -bir süreliğine- ve Leydi Ingram'ın da kaderini paylaştığı eski metresi Madam Desrosiers olabilirdi.

Moriarty bu yüzden mi İngiltere'deydi, Madam Desrosiers'i yakalamak için mi? "Dün gece geldiğini mi söylemiştiniz?"

"Garip, değil mi? Hiç ziyaret etmeyen sana bir mesajı vardı ve ertesi gün buradasın."

Lord Ingram arkasına yaslandı ve Bancroft'a, Bancroft'un hiç bakmadığı kadar uzun ve soğuk bir bakış attı. "Peki bunu bana ne zaman söyleyecektin, sevgili kardeşim?"

Bancroft sandalyesinde kıpırdandı. "Hiçbir iletişim aracı bırakmadı, o yüzden neden size bir şey söylemek için acele edeyim ki?"

Lord Ingram, Madam Desrosiers'in Bancroft'a şöyle bir bakıp, onun güvenilir bir ulak olacağına karar verdiğini ve bu nedenle hiçbir iletişim aracı bırakmadığını merak etti. Ama neden ona değil de Bancroft'a yaklaşmıştı? Bancroft'un Moriarty'nin gözetimi altında olma ihtimalinin daha düşük olduğunu düşündüğü için mi?

Gitmek için ayağa kalktı. Kapıda Bancroft'un sesi duyuldu, tonu neredeyse uzlaştıracıydı. "Yerinizde olsam dedektifiniz hakkında çok fazla endişelenmezdim. Sizin için Kraliyet'in bir ajanı olmayabilir, kendisi için de öyle, ama diğer kardeşimizle birlikte çalıştı ve onun nasıl biri olduğunu biliyorsunuz."

Lord Ingram'ın dışarı çıkmak için kapıya vurmak üzere kaldırdığı eli hareketsiz kaldı. Remington, Bancroft'tan daha iyi bir adamdı ama Remington, Holmes'u gerçekten de Kraliyet'in yedek bir ajanı olarak görüyordu, belki de şu anda izinde olan ve ihtiyaç duyulduğunda çağrılacak bir ajan.

"Dolayısıyla," diye devam etti Bancroft, "bu kişinin ona zarar vermesi, kendisini diğer kardeşimizle karşı karşıya getirmesiyle aynı şey olacaktır. Müfettişiniz için böyle bir belayı üstlenir mi? Sanmıyorum. Henüz değil, her halükarda. O yüzden rahat ol, küçük kardeşim."

Bayan Watson, Bayan Felton'a karşı temkinliydi; ne de olsa Moriarty için çalışıyordu. Ama Bayan Felton kendinden bahsetmekten hoşlanan, konuşkan bir kadındı ve merkezinde gizli işverenin oturduğu uğursuz ağ hakkında hiçbir fikri yok gibiydi.

Ona göre Bayan Baxter sadece bir mirasçıydı. Ve mirasçıların, özellikle de şüpheli yabancı dinleri uygulayan komünlerde yaşamayı seçen mirasçıların kesinlikle fazladan bir çift göze ihtiyaçları vardı. Bu görev için seçildiği için kendini şanslı hissediyordu - "Bayan Fairchild Porthangan'dan birini istiyordu ve Bay de Lacey'nin adamı beni Exeter'de buldu"- ve bunun getirdiği gelir ve prestij için minnettardı - "Pazar sabahı kilise için bu güzel arabada ve tüylü düzgün bir şapkayla köye gitmek kesinlikle güzel hissettiriyor, oh, öyle."

Bayan Watson gururlu patavatsızlığı karşısında neredeyse nefesi kesiliyordu - Moriarty'nin ajanı olmak böyle bir şey miydi? Ama Bayan Felton De Lacey Endüstrileri'nden elde ettiği geliri gizleme zahmetine girmedigine göre, gerçek işlevi Hermopolis Bahçesi'ndeki herkes ya da en azından Bayan Baxter'ın kendisi tarafından biliniyor olmalıydı. Bu da Bayan Baxter'ın onun işinden neden hiç memnun olamadığını kısmen açıklıyor.

"Ve Bayan Baxter, bana baktığı zaman dizlerimi dövüyor," diye devam etti Bayan Felton, dizginleri sallayarak, tereyağı rengi sürücü eldivenleri Bayan Watson'ın kendi ellerindeki çift kadar pürüzsüz ve esnek görünüyordu. "Bir bakıKta öldürebilir. Ama köydekilere ondan bahsettiğimde hem çok merak ediyorlar hem de çok kıskanıyorlar."

Bayan Baxter'ın açıkça bir sohbet konusu olması fikri, Moriarty'den -ve onunla ilişkili herkes ve her şeyden- mümkün olduğunca az bahsetmeye alışmış olan Bayan Watson için daha da büyük bir şok oldu. "Köylülere onun hakkında ne söylüyorsunuz?"

"Her şey," dedi Bayan Felton büyük bir el hareketiyle. "Salonu Exeter'de gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor. Kıyafetleri, aman Tanrım, ama köye geldiğinde herkes onun güzel kıyafetlerini gördü. Beni asıl şaşırtan evde giydikleri. Diğer hanımların giydiklerinden pek farklı görünmüyorlar, ama onun üzerinde daha güzel duruyorlar, çünkü

Nedense. Temizlik yaparken bile bir resimde, yağlı boya bir tabloda olması gerekiyormuş gibi görünüyor."

"Temizlik mi yapıyor?" diye hayret etti Bayan Watson.

"Hafif temizlik," diye açıkladı Bayan Felton. "Garden'daki herkes evinin Steeles'ler gibi gün aşırı temizlenmesini istemiyor. Bazıları zaten kendi hizmetçileri olduğu için benim yardımımı hiç istemiyor. Bayan Fairchild ve Bayan Ellery beni haftada iki kez çağırıyor. Bayan Baxter'ın bana haftada sadece bir kez ihtiyacı oluyor.

"Daha ağır temizlik yapmak için para alıyorum. Bu yüzden çoğu zaman, ben evini temizlerken o da oradaysa, süslerin tozunu alır, gardırobu siler ve aynayı parlatır."

Bayan Felton sessizliğe gömüldü. Önlerinde, uysal kısırağı iyi huylu bir şekilde ilerliyor, yelesi rüzgârda savruluyordu. "Ama onu böyle şeyler yaparken görmeyeli uzun zaman oldu."

Hüznü gerçek gibiydi.

Yerde yatan ve kötü durumda olan bir kaplan görseydiniz, kaplanlardan korkuyor olsanız bile yine de onun için üzülürdünüz, değil mi?

"Raporlarınızda onu son birkaç kez gördüğünüzde hep hasta olduğundan bahsetmişsiniz."

Bayan Felton ağır ağır başını salladı. "Böyle hanımlar var. Bir keresinde iki kız kardeşin yanında çalışmışım ve içlerinden biri o kadar çok kocasını ve çocuğunu kaybetmişti ki, ölenlerin saçlarından yapılmış o kadar çok saç süsü vardı ki, korkunçtu. Kendisi de, Tanrı ona güç versin, kederden bitkin düşmüştü ve onu sallanan bir sandalyeye büzülmekten başka bir şey yaparken görmedim. Ama Bayan Baxter hiç de öyle değildi. O ..."

Sanki doğru kelimeleri arıyormuş gibi başını kaldırdı. Siyah uçlu kanatlarının açıklığı bir metreyi bulan bir çift deniz kuşu tepesinde dönüyordu.

"Doğanın bir gücü mü?" diye sordu Bayan Charlotte arkadan. Bayan Watson insanları rahatlatmakta ve itiraflarını almakta daha iyi olduğu için burayı seçmişti. Ama Bayan Felton'ın bildiği her şeyi anlatmaya ne kadar hevesli olduğu düşünülürse, bu bugün bir fark yaratmayabilirdi.

"Evet, işte bu!" diye bağırdı Bayan Felton. "Yatağa girmeden önce doğanın bir gücüydü."

"Eğer raporlarınızı doğru anladıysam," dedi Bayan Charlotte, "onu üç ay boyunca ayda bir kez gördünüz, her seferinde iş göremez hale geldi ve sonra onu bir daha hiç görmediniz, sadece *dinlediniz*?"

"Bu doğru."

Küçük bir tepeyi aştılar. Uzaktan Hermopolis Bahçesi'nin taş duvarları görünüyordu, batan güneşin ışığında uzun ve altın rengindeydi. Hiçliğin ortasında böylesine yüksek duvarlar oldukça tedirgin edici bir manzaraydı. Yine de Bayan Watson, Hermetizm'in bu uzak köprübaşında muhteşem bir şeyler olduğunu da inkâr edemezdi.

Bayan Charlotte sorgulamasına devam etti. "Onu görmediğiniz ama duyduğunuz anda neler olduğunu bana anlatabilir misiniz?"

"Evet, hanımefendi," dedi Bayan Felton büyük bir hevesle. "İlk seferinde, kulübeye girdiğimde 'Sen misin, Felton?' diye sormuştu. Bunca zaman sonra onun sesini duymak beni rahatlatmıştı. Daha önceki üç seferde, hasta olduğu zamanlarda benimle hiç konuşmamıştı - belki de orada olduğumu bile bilmiyordu. Bu sefer sesi zayıf ve biraz boğuk çıksa da, yine de bunun bir gelişme olduğunu düşündüm.

"Ben olduğumu söyledim ve o da 'Izgaraların bakıma ihtiyacı var. Son zamanlarda onları düzgün bir şekilde yaptığınızı sanmıyorum. Bugün ayrılmadan önce parlak ve lekesiz olduklarından emin olun' dedi. "

"Izgaralar konusunda haksız değildi. Bir süredir beni uyarmadığı için biraz gevşek davranmıştım. Bu yüzden ızgaraları sert bir şekilde ovmaya ve parlatmaya başladım. İşim bittiğinde, onu dinlediğimi görsün diye aradım. Ama kimse cevap vermedi. Onu çağırmak için iki kez kulübesine doğru yürüdüm ama içerisi boştu.

"Garden'da kabinler ve localar var. Bir kulübe bir kulübeden daha büyüktür ama devasa değildir. Zemin katta bir salon, bir yemek odası ve bir çalışma odası var. Üst katta Bayan Baxter'ın yatak odası ve oturma odası var. Evin biri önde, diğeri arkada olmak üzere iki kapısı var ama arka kapı her zaman sürgülü ve ızgaraları cilaladığım süre boyunca iki kapının da açıldığını ya da kapandığını duymadım. Kimsenin hareket ettiğini de duymadım. Ve kesinlikle onun dışarı çıktığını da görmedim."

Bayan Felton beklentiyle Bayan Watson'a baktı. Bayan Watson mecburen, "Çok tuhaf," dedi.

"Ben de öyle düşünmüştüm!" Bayan Felton haklı çıkmıştı. "Ertesi ay, kulübesine girdiğimde benimle tekrar konuştu. Bu kez benden Bayan Fairchild'ın evine gidip onun için bir kitap almamı istedi. Genelde bu tür ayak işlerine gitmem istenmez ama gideceğimi söyledim. Ve kitabı aldığımda şöminenin üzerine bırakmamı söyledi.

"Kitapla birlikte geri döndüğümde, onun nerede olduğuna daha fazla dikkat edeceğimi hatırladım. Onu aradım ama cevap vermedi. Kulübeye doğru yürüdüm ve artık orada değildi. Bu kez kayboluşunda tuhaf bir şey olduğunu söyleyemezdim - belli ki ben gittikten sonra gitmişti. Ama bu konuda garip hissettim. Sesini duyar duymaz evinden çıkmam için bunu ayarladığını hissettim."

Bayan Watson, Bayan Charlotte'un tepkisini görebilmeyi diledi, her ne kadar yüzü her zamanki gibi tatlı ve yumuşak olsa da, hiçbir şey belli etmiyordu. Omzunun üzerinden, kucağındaki bir parça erikli pastaya bakan kıza baktı.

"Peki ya üçüncüsü?" diye sordu Bayan Watson, kızın yüzünü köpek arabasının önüne çevirmesini isteyerek, ama o sadece pastadan bir kuru üzüm koparıp ağzına attı.

"Üçüncü sefer daha da ... normaldi sanırım," dedi Bayan Felton. Yine de yüzündeki şaşkınlık dolu ifade aksini gösteriyordu. "Bayan Crosby'nin evindeydim. Birisi ön kapıyı çaldı. Bayan Crosby kapıyı açmaya gitti ve Bayan Baxter'ın sesini duydum, Bayan Fairchild'dan kendisine biraz pasta getirdiğini söylüyordu. Bayan Crosby Bayan Baxter'ı çaya davet etti ama Bayan Baxter kabul etmedi ve belki başka zaman dedi."

Bayan Watson yine göz ucuyla Bayan Charlotte'a baktı. Şimdi batmakta olan güneşe doğru bakıyordu, ufuk ışıltı ışıltıydı.

"Ama?" dedi Bayan Watson, Bayan Felton'a.

Bayan Felton sanki tam da bu soruyu bekliyormuş gibi bir elini dizginlerden kaldırdı ve muzaffer bir edayla gökyüzünü işaret etti. "Ama Bayan Baxter, 'Bayan Fairchild bunları size vermemi istedi,' dedi. Şimdi bunu söylemiyorum.

Bayan Fairchild hiç kimse için bir şey yapmaz; eminim ruhu onu harekete geçirdiğinde canı ne isterse onu yapar ve eminim zaman zaman yardım eli uzatmak onu memnun eder.

"Ama o büyük biri, Bayan Baxter. Ve *gösteriş* yapmak diyebileceğiniz türden bir gösteriş değil. Hava atmasına gerek yok; hava atarak geldi. Eğer böreğinizi arkadaşınıza götürmeyi teklif etseydi, ona izin vermemeye cesaret edemezsiniz. Ama teklif etmeseydi, bunun için onu rahatsız etmeyi asla düşünmezsiniz. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

"Anlıyorum. Ama Bayan Baxter'ın birinin kendisinden bir Gey yapmasını istediğini asla söylemeyeceğini öne sürmek biraz aÇırı değil mi?" Bayan Watson bu kez Bayan Charlotte'a dönüp bakmadı. Genç kadının olağanüstü zekâsına alışmıştı ama kendisi de insanları okumakta ve çıkarım yapmakta hiç de beceriksiz değildi. "Sizi *gerçekten* rahatsız eden neydi Bayan Felton?"

Bayan Felton Bayan Watson'a yaklaştı ve sesini alçalttı; açık tepede başka kimse yoktu ve Bahçe'nin duvarları daha önce olduğundan çok daha yakın olmasına rağmen hâlâ yarım mil uzaktaydı. "Gördüğünüz gibi Bayan Crosby. Tam bir taklitçi. Bir keresinde, yazın, yeni ipimi onun kulübesinde unuttuğumu fark ettim. Ön pencere açıktı ve yürüyüş yolundan yukarı çıkarken, yakındaki bir koyda kumsalda piknik yapmayı planlayan diğer birkaç kadınla aralarında geçen konuşmayı duydum. Bayan Ellery, Bayan Steele ve hatta Bayan Baxter'ı duydum. Bayan Baxter'ın orada olmasına çok şaşırdığımı hatırlıyorum. Çok şaşırdığım için ne dediğini bile hatırlıyordum. 'Güzel ıstakoz salatanızın içinde düzinelerce kum piresi olacak. Ve haftalarca kıyafetlerinden kum temizlemek zorunda kalacaksınız.

"Ama pencereden bakacak kadar yaklaştığımda salon Bayan Crosby ve Bay Peters dışında boştu. Bayan Ellery'nin sesiyle, 'Kum pireleri, aman Tanrım' derken kıkırdıyordu. Kum pirelerinden ne kadar nefret ederim.' "

"Yani sizce o olayda konuşan Bayan Baxter değil de Bayan Crosby rol mü yapıyor?"

"Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum." Bayan Felton'ın yüzü buruştu. "Ayaklarımın üzerinde karıncaların gezinmesi gibi garip hissettiriyor bana.

bu konuda. Bunu düşünmek bile."

"Ama Bayan Baxter'ın ortadan kaybolduğundan ve Bayan Crosby'nin de bunu örtbas etmek için yardım ettiğinden şüpheleniyorsunuz, öyle mi?" diye sordu Bayan Charlotte amansızca.

Bir rüzgar esti. Bayan Watson titredi ve elini şapkasına götürdü.

Bayan Felton da ürperdi. "Sanırım öyle olmalı. Ailesinin ona göz kulak olmamı istemesinin nedeni de bu değil miydi zaten? Bahçeden birinin onu kaçırmamasından korktukları için mi?

"Ve sonra kendime tamamen delirip delirmediğimi soruyorum. Bu hafta Bayan Baxter'ın kulübesini temizledim. Süpürdüğüm saçların Bayan Baxter'a ait olduğundan eminim. Saçları kumral. Burada başka kimsenin saçı aynı renkte değil. Hâlâ orada olup olmadığını merak ettiğimden beri dikkat ediyorum.

"Yastığı üzerinde uyumuş gibi görünüyor. Makyaj koltuğunun etrafında evin diğer yerlerinden daha fazla saç var. Uzun teller ve bazı küçük teller var - bilirsiniz, saçlar tam olarak nasıldır."

Bu çelişkili kanıt karşısında Bayan Watson'ın başı zonklamaya başladı. Bir el omzuna yerleşti. Arkasına baktı. Bayan Charlotte'tu bu, sonunda koltuğunu ön tarafa ve gün batımıyla boyanmış yüksek duvarları daha kırmızı ve daha uğursuz görünen Hermopolis Bahçesi'ne bakacak şekilde kaydırmişti.

"Bayan Felton, Bayan Baxter'ın saç dağılımının yıllar içinde fark ettiğiniz doğal modellere çok uygun olduğunu söylüyorsunuz," dedi.

"Evet, ben de bunu söylüyorum." Bayan Felton onlara doğru döndü, kaşları birbirine çatılmıştı. "Neler olup bittiği konusunda kafam çok karışık. Bu kadar uzun süre onu görmeden sadece sesini duymuş olmam çok garip. Ama başka kanıtlara bakarsam, sanki orada, Garden'da çalıştığımdan beri yaptığı gibi güvenli ve huzurlu bir şekilde yaşıyor gibi görünüyor!"

On

W Bayan Watson Hermopolis Bahçesi'nin içini ilk gördüğünde, aklına müstahkem bir ortaçağ köyü geldi.

Fransız kırsalında, yüksek duvarların gölgesinde bir araya toplanmış evler ve çekilmiş perdelerin arkasından turistlere dikkatle bakan sakinler.

Ama şimdi o ve Bayan Charlotte kendilerine tahsis edilen kulübeye yerleşmek için biraz zaman harcadıklarından ve bir kez daha Bahçe'de yürüdüklerinden, bir ortaçağ köyü izlenimi azalmıştı - buradaki konutlar yeterince kalabalık değildi. Daha ziyade, Bahçe olduğu gibi görünüyordu: Yıllar boyunca, çok farklı insanlar tarafından çok farklı amaçlar için tasarlanmış binalar ve mimari unsurlardan oluşan bir koleksiyon.

Kapalı alanın yaklaşık merkezinde, muhtemelen orijinal çiftlik evi olan ve şu anda hem Bahçe'nin kutsal alanı hem de kütüphanesi olarak hizmet veren büyükçe bir bina vardı. Arkasında -batıda- mutfak binası, kuzeyde ise Bahçe'nin meditasyon kulübesi olan sivri çatılı daha küçük bir yapı yer alıyordu.

Bu ortak binaların etrafına üç kaba küme halinde on beş kadar müstakil ev dağılmıştı -çoğunlukla küçük kulübeler ve birkaç tane de tekke olarak adlandırılan daha büyük evler. Bayan Baxter'ın kulübesini de içeren küme, yerleşkenin kuzeybatı çeyreğini kaplıyordu. Bayan Baxter'ın

Bu bölgelerdeki bozkır denize doğru eğimliydi. Surlar inşa edilmeden önceki günlerde, bu kümedeki evler en yüksek panoramik manzaraya sahipti.

Bayan Watson ve Bayan Charlotte'un farklı bir kümede yer alan kulübesi, yerleşkenin güneydoğu köşesinde neredeyse çapraz olarak konumlanmıştı ve ne yazık ki ortak binalar, Bayan Baxter'ın kulübesine doğru olan doğrudan görüş hattının çoğunu engelliyordu.

Bayan Watson bunu bir tesadüf olarak değerlendirmemi.

Ama kulübelerinden Bayan Fairchild'ın yaşadığı üçüncü konut kümesini görebiliyorlardı; şimdi pelerinleri alacakaranlıkta dalgalanırken, düzgün taş patikalarda ilerliyorlardı.

Tepedeki bulutlar gökyüzünün yarısını kaplamıştı; havanın açık olduğu yerlerde ise soğuk yıldız ışıkları parılıyordu. Bayan Watson'ın görüşünü engelleyen duvarlar olmasa bile denizi ve bozkırları görmekte zorlanacağı kadar karanlıktı. Ama duvarlar oradaydı, her yöne daha büyük bir karanlık yayıyorlardı ve giderek şiddetlenen rüzgârın çapraz akımlarıyla burayı havasız hissettiriyorlardı.

Daha önce, bavullarını indirip kulübelerine girdiklerinde, Bahçe'nin görünmeyen sakinlerinin ilgisinin ağırlığı onları boğmuştu. Ama şimdi, evlerin en az yarısı aydınlanmışken ve pencerelerde hiç kimse fenerlerini sallayarak arazide ilerleyen iki yeni geleni izlemiyorsa, ilgisizlik de bir o kadar rahatsız ediciydi.

"Moriarty'nin uzun gölgesini mi, Bahçe sakinlerinin entrikalarını mı yoksa sadece değişen havayı mı hissediyorum bilmiyorum," diye düşündü. "Hangisi kalbinizin çarpmasına, omurganızın karıncalanmasına ve eklemlerinizin ağrmasına neden oluyor?"

"Ama mizah anlayışınız bozulmamış, öyle mi?" diye mırıldandı Bayan Charlotte, pelerini daha sıkı sararak. "Her neyse, üstesinden gelebilirsiniz hanımefendi."

Bayan Watson öyle umuyordu ama ev sahipleriyle tokalaştığında, diğer tüm gerginlik belirtilerinin yanı sıra parmakları da buz kesmişti.

Bayan Fairchild ufak tefek bir kadındı, saçları biberden çok tuzluydu ve bakışları pek bir şey belli etmiyordu. Çok daha uzun boylu ve yuvarlak hatlı olan Bayan Ellery, Bayan Fairchild'ın etrafında büyük bir ilgiyle dolaşıyor, bir yandan hoş geldiniz derken bir yandan da şalını düzeltiyordu.

"Bayan Fairchild sizinle istediği gibi konuşamadığı için üzgün," diye ekledi. "Kendisi ses tellerinde ağırlı bir durumdan muzdarip ve doktoru tarafından sessizlik istirahati tavsiye edildi."

Moriarty'den gelen dosyada Bahçe sakinleriyle ilgili bir bölüm vardı ve bu bölümde Bayan Fairchild'dan nadiren haber alındığından ve arkadaşı Bayan Ellery'nin günlük işlerde onun yardımcısı olarak görev yaptığından bahsediliyordu.

Salonları, burada yaşayan iki kadının pagan bir dini cemaat kurduğunu ya da yönettiğini kesinlikle düşündürmüyordu. Bayan Fairchild'ın seyahat hatıraları -kendi kaidesi üzerinde duran büyük bir gümüş semaver, kazınmış desenleri olan bir çift bumerang- olmasaydı, burası sadece suluboyalar, çerçeveli nakışlar ve ipek çiçek demetlerinden ibaret olurdu, güzel ama ikinci bir bakış için fazla sıradan.

"Rahatsızlığınızı duyduğumuza üzüldük, Bayan Fairchild," dedi Bayan Watson. "Umarız iyileşmeniz çabuk ve eksiksiz olur."

"Bizim de umudumuz bu yönde," dedi Bayan Ellery. "Yolculuğunuz iyi geçti mi hanımlar? Kulübeniz hoşunuza gitti mi? Bay Hudson sizinle gelmedi mi?"

Ziyaretçi sayısı de Lacey'e bildirilmişti, o da bu bilgiyi Bahçe'ye iletenecekti.

"Keyifli bir yolculuk geçirdik. Kulübemizi çok rahatlatıcı buluyoruz. Yeğenimin de halletmesi gereken birkaç işi vardı ama bu gece geç saatlerde bize katılacak." Bayan Watson başını eğdi. "Bahçe'nin huzurunu ve büyüsunü deneyimlememize izin verme nezaketini gösterdiğiniz için çok müteşekkirimiz."

Sahne geçirdiği yıllar sayesinde, düzgün bir ses tonu ve sevimli bir gülümsemeyi korumayı başarmıştı. Ev sahiplerinden aldığı gülümsemeler biraz sertti ama Bayan Ellery oyunbaz bir tavırla, "Umarız kalışınızdan keyif alırsınız. Ve aradığınız huzuru ve büyüyü bulacağınızı umuyoruz."

Oturmalar teklif edildi ve şeri kadehleri elden ele dolaştırıldı. Bayan Charlotte kadehini kaldırdı ve "Toplumdaki herkesle tanışmak için sabırsızlanıyoruz" dedi.

İfadesi parlaktı ama Bayan Watson'ın içi burkulmuştu. Moriarty onları imkânsız bir duruma sokmuştu: Bayan Fairchild'ın kafasına bir silah dayayıp ondan Bayan Baxter'ı getirmesini talep etmedikleri sürece, söyledikleri her şey yanlış çıkacaktı.

Ve bu özel durumda, biraz tehditkar bile gelebilir.

Bayan Ellery boğazını temizledi. "Topluluk şu anda biraz zayıf. Üyelerimizden bazıları arkadaşlarını ve ailelerini ziyaret ediyor, diğerleri ise buradaki ve yurtdışındaki üniversitelerde akademik araştırmalar yapıyor."

Neden? Beklenen beladan önce çoktan kaçtılar mı? Yoksa Bayan Baxter gibi "rahatsız" mıydılar?

Bayan Charlotte şeri bardağını bir kenara bıraktı. "Kulübemizin önceki sakini böyle bir yolculuk yaptı mı?"

"Bay Craddock mu?" dedi Bayan Ellery. "Hayır, Angelino kardeşler Palermo Üniversitesi'ne gittiler ve Bay Craddock da onların kulübesini aldı. Duvarın iç tarafına doğru sıralanmış meyve ağaçlarına bakıyor."

Dışarıda böylesine muhteşem bir manzara varken, içeride yaşayanlar meyve ağaçlarına bakmakla mı yetiniyorlardı? Bayan Watson neredeyse Bay Craddock'un manzara için bir rekabetle karşılaşp karşılaşmadığını soracaktı ki Bayan Holmes, "Biz konuşurken kaç kişi olduğunu sorabilir miyim?" diyerek onu engelledi.

"On dört, Bayan Fairchild ve ben dahil. Bayan Crosby, Bay ve Bayan Steele, Dr. Robinson ve bu gece tanışacağınız Bay Peters. Ayrıca Bayan Stoppard, Bay Craddock, Bay McEwan ve tabii ki Bayan Baxter da var. Onların yanı sıra aşçımız Bayan Brown, mutfak hizmetçisi Abby Hurley ve atlara, arabaya ve bahçeye bakan John Spackett da var."

Dosyada verilen sayı da on dördtü. Ve Bayan Ellery'nin listelediği isimler, Garden'da çalışan ama Porthangan'da kendi evinde yaşayan Bayan Felton'ın verdiği isimlerle uyuşuyordu.

"Diğer sakinlerden birkaçının da buraya geleceğini mi söylediniz?" diye sordu Bayan Watson. "Bunu duyduğuma çok sevindim. İyi bir tanışma yemeğine bayılırım."

İkiyüzlü uyumluluk rüzgârında tam yol ileri de gidebilir.

"Bu yemeğin kuraldan ziyade bir istisna olacağını açıkça belirtmek isterim. Kendi aramızda bile pek sosyalleşmeyiz," dedi Bayan Ellery özür dileyerek. "Bizim topluluğumuz güçlü bir etkileşimden ziyade sessiz bir tefekkür topluluğudur."

Yanındaki Bayan Fairchild yavaşça başını salladı.

Bayan Watson üzgün bir ifade takındı. "O zaman düzenli olarak ortak yemekler yemeyi beklemeyecek miyiz?"

Bayan Ellery ayağa kalktı ve salonun diğer tarafına geçti. "Kapımız bir fincan çay içmek isteyen herkese her zaman açıktır, ancak Garden'da başka hiç kimse ağırlamak zorunda değildir."

"Hayır, hayır, öyle demek istemedim. Sadece Bahçe üyelerinin, tıpkı bir üniversitenin öğretim üyeleri ve öğrencilerinin yemekhanesinde olduğu gibi birlikte yemek yiyeceğini düşünmüştüm."

"Anlıyorum." Bayan Ellery lacivert bir şalla döndü ve onu Bayan Fairchild'ın kucağına örttü. "Bizi çalışma ve tefekküre adanmış bir manastır tarikatı olarak düşünmek daha yararlı olabilir. Bu nedenle de atmosferimiz gürültülü değil, düşüncelidir. Sessizliğe büyük değer verilir."

Bayan Watson dosyadan, sakinlerin öğle yemeklerini birlikte yemediklerini zaten biliyordu. Öğle yemeği her zaman öğünler arasında ikinci planda kaldığından, akşam yemeği hakkında bilgi almak mantıklı gelmişti. Ama Bayan Ellery'nin cevabı ne kadar doğrudu? Ayrı ayrı yemek yeme geleneği çok eskiden beri mi vardı, yoksa sadece Moriarty tarafından gönderilen davetsiz misafirlerin yararına mıydı?

Bayan Charlotte'a baktı ama genç kadının düşünceleri farklı bir yöne gitmişti.

"Pencerelerinden burnun ve denizin görünmesi, üyelerin huzurlu bir şekilde düşünmelerine yardımcı olmaz mı?" diye sordu. Doğal güzelliklerin geniş bir panoramasının meditatif bir hayat yaşayanlar için son derece faydalı olduğunu duydum."

"Yani, duvarları yıkmak mı?" Bayan Ellery'nin gözleri büyüdü. Kendi koltuğuna dönmemişti ama Bayan Fairchild'ın yanında duruyordu. "Ama panoramik manzara için herkesin yapması gereken tek şey duvarların tepesine tırmanmak ya da Bahçe'den dışarı çıkmak."

Bayan Fairchild elini Bayan Ellery'ye doğru kaldırdı, sanki daha fazlasını söylemesi için onu çağırıyordu.

Bayan Ellery alt dudağını ısırdı. "Duvarların bazen duvarların yapması gereken şeyi yaptığından ve bizi davetsiz misafirlerden koruduğundan bahsetmiyorum bile."

Bayan Watson parmaklarının şeri bardağının etrafında gerildiğini hissetti. "Oh?"

"Geçtiğimiz Aralık ayıydı. Bayan Stoppard bir akşam bahçede gezinirken duvarda bir gümbürtü duydu. Erişim merdivenlerinden birine yakın olduğu için, bakmak için yukarı tırmandı, ancak her şeyden önce bir kanca ve onun altında tüm gücüyle tırmanan bir beyefendi gördü."

O konuşurken Bayan Ellery sırayla Bayan Charlotte ve Bayan Watson'a baktı. Bayan Fairchild da öyle, gözleri deliciydi. Bayan Watson'ın nabızı hızla atıyordu. Yüz ifadesinden kibarca endişelenmekten başka bir şey anlaşılmamasını umabilirdi.

"Buralı bir genç mi?" diye sordu Bayan Charlotte, bu bakışlardan hiç rahatsız olmamıştı.

Leylak rengi bir akşam yemeği elbisesi giymiş ve ona uygun leylak rengi bir türban takmıştı; bu koşullar altında, kesilmiş bir bıçak kadar saldırgan hissettiren o kayıtsızlığı, tepkisizliği olmasaydı, neredeyse anlatılamayacak kadar sevimli, canlanmış bir porselen bebek gibi görünebilirdi.

"İşin tuhafı, biz öyle düşünmüyoruz." Bayan Ellery'nin sesi gerginleşti. "Sakinlerimizden biri davetsiz misafiri takip etti ve onun bir tren istasyonunun yakınında yavaşlayan ama durmayan bir ekspres trene atladığını gördü. Tren Plymouth'a gidiyormuş. Yerel bir gencin yapacağı bir şey gibi görünmüyor, değil mi? Buralarda saklanacak bir sürü yer var. Her köşe bucağı gözetleyemeyiz. Yerel bir gencin tek yapması gereken, biz aramaktan yorulana kadar küçük bir mağaraya ya da bir kayalığın arkasına gizlenmek."

"Hmm," dedi Bayan Charlotte. "Eğer meraklı bir hırsız değilse, sizce kim olabilir?"

Bayan Ellery, Bayan Fairchild'a baktı. Bayan Fairchild başıyla onaylayınca, "Bahçedeki ortak kanı, davetsiz misafirimizin Bayan Baxter'ın babasının bir elçisi olduğu yönünde," dedi.

Bayan Watson'ın kalbi küt küt atmaya başladı. Moriarty konuşmaya girmişti.

"Bayan Baxter?" dedi Bayan Charlotte, sanki bu ismi daha önce hiç duymamış gibi.

"Evet, üyemiz Bayan Baxter. Ona çok değer veriyoruz. Ne yazık ki, babası zorba ve her şeye karışan bir tip. Kendisi reşit olduktan sonra topluluğumuza katılmış yetişkin bir kadın. Bizler dünyayla ya da birbirleriyle kavgası olmayan bir arayışçılar topluluğuyuz. Ancak Bay Baxter'ın davranışlarına bakılırsa, Bayan Baxter'ı bir kötülük yuvasına kaçırdığımızı düşünebilirsiniz."

Bayan Ellery, sanki heyecanı aynı yerde kalamayacağı kadar artmış gibi Bayan Fairchild'ın sandalyesinden uzaklaştı. "Cemaatimize ilk katıldığında, gitmesine izin vermediğimiz takdirde her türlü korkunç saçmalıkla tehdit ederek onu zorla çıkardı - sanki kimseyi kendi isteği dışında burada tutacaktı gibi. Geri döndüğünde ise saçma sapan koşullar öne sürdü; en ağırı da avukatını Bahçeye kabul etmemizdi, böylece bu adam Bayan Baxter'la konuşabilecek ve onun iyi durumda olup olmadığını kendi gözleriyle görebilecekti. Bayan Baxter'ın Bahçe'ye yaptığı yıllık katkı payının bir daha artmamak üzere sınırlandırılması da cabasıydı; sanki biz bu miktarı başkaları için ahlaksızca arttırmışız gibi."

Şikayetleri kulağa çok gerçekçi geliyordu. Ve perde arkasında neler olabileceği düşünüldüğünde çok önemsizdi. Ama Bayan Ellery için bunlar dünyayı sarsacak kadar önemli görünüyordu. Yüzü kızarmış, gözleri aşırı parlamış, hatta saçının küçük bir teli bile düzgün saç modelinden kaçarak genel haklı öfke tablosuna katkıda bulunmuştu.

Bayan Ellery, işaret parmağını havaya kaldırarak, "Kimsenin yapmaya cesaret edemediği tüm bu koşulları bize dayatmak," diye söylenmeye devam ediyordu, "ve sonra da dönüp bizi gözetlemeye çalışmak? Bu adamın derdi ne?"

Cesur bir performans. Başka birine içini döküyor olsaydı, Bayan Watson onun duygularından şüphe etmezdi. Ama tam da bu adama karşı

Bayan Watson ve Bayan Charlotte'u kim göndermişti, bu yüzden Bayan Watson bunu bir gösteri olarak görmeliydi. Belki gerçek duygularla hareket ediyordu ama yine de onların iyiliği için sergilenen bir gösteriydi.

İkinizin Garden'a gelmesini engelleyemeyiz. Ama Tanrı şahidimiz olsun ki bunu sineye çekmeyeceğiz ve mutemedinizi yüzünüze karşı ve her fırsatta şiddetle kınayacağız.

Bayan Charlotte eteklerini düzeltti. "Bayan Ellery, Bayan Baxter'ın babasının onu zorla bahçeden çıkardığına şahsen tanık oldunuz mu?"

Bayan Ellery gözlerini kırıştırdı. "Ah, o zamanlar henüz Garden'a katılmamıştım. Ama az önce anlattıklarım bana Bayan Baxter'ın kendisinden başkası tarafından söylenmedi."

"Anlıyorum. Peki Bay Baxter'ın aniden davetsiz bir misafir göndermesinin nedeni neydi sizce?"

Bayan Ellery sanki bir tuzaktan şüpheleniyormuş gibi ona temkinli bir bakış attı. "Biz de kendimize aynı soruyu sorduk. Daha bir ay önce birisi onun adına Bayan Baxter'ı görmeye gelmişti. Kabul edelim ki o zaman gelen farklı bir beyefendiydi. Ama elinde doğru tanıtım mektubu vardı ve tüm olağan prosedürleri izlemişti. Bay Baxter'ın Kasım ayında tatmin olmuş olması gerekirken Aralık ayında casusluk yapması için birini göndermesi hiç mantıklı değildi.

"Bayan Crosby, Bayan Baxter'ın da herkes gibi şaşkın olduğunu söyledi. Ve birkaç hafta sonra başka bir beyefendi ortaya çıkıp Kasım ayında gelen kişinin değil de kendisinin Bay Baxter'ı gerçekten temsil ettiğini iddia ettiğinde hepimiz çok şaşırdık."

"Bayan Baxter ikisini de tanımıyor muydu?" diye sordu Bayan Charlotte. İfadesinde inançsızlık yoktu ama yine de her hecesi şüphecilik yayıyordu.

Bayan Ellery buna karşılık olarak Bayan Fairchild'ın arkasına koymak üzere bir minder getirmeye gitti; bu hizmetleri Bayan Fairchild'ın ihtiyacı olduğu için değil, kendi sınırlarını boşaltmak için yapıyor gibiydi. "Bayan Baxter iki adamı da tanımıyordu. Aslında bu ikinci ziyaretçiyle de tanışmamıştı. Ama adam Bayan Crosby tarafından kabul edildiğinde Bayan Baxter yan odadaydı. Adam gittiğinde de çok üzülmüş. Daha sonra Bayan Crosby bize Bayan Baxter'ın bir şeylerin çok yanlış gittiğinden korktuğunu söyledi."

Bayan Charlotte kaşlarını kaldırdı. "Tanımadığı iki farklı adam onu görmeye gönderildiği için mi?"

"Bu, ve her ikisi de babası tarafından yazılmış tanıtım mektupları taşıyordu, ancak ikinci 'avukat' ilkinin sahte olması gerektiğini iddia etti."

Bayan Watson'ın kafası karışmıştı. Kadehini dudaklarına götürdü. "Böyle durumlarda ikinci 'avukatla' da tanışmış olması gerekmez mi?"

Şimdi yine Bayan Fairchild'ın sandalyesinin yanında duran Bayan Ellery çenesini bir santim kadar kaldırarak muzaffer bir edayla baktı. "Bütün bunları Bayan Baxter'dan duyan Bayan Crosby'ye göre, babası tarafından en son farklı bir kişi 'gönderildiğinde' Bayan Baxter kaçırılmış."

Bayan Watson şarabını yudumlamayı bıraktı. "Aman Tanrım! Bu ne kadar korkunç olmalı!"

Ama aynı zamanda, Bayan Baxter'ın babası tarafından gönderilen herhangi biriyle görüşmeyi reddetmesi için ne harika bir açıklama, eğer yardımcıları gerçekten de onu ortadan kaldırdıysa. Bu hayali hikâyeyi Bayan Ellery ya da Bayan Fairchild mi uydurmuştu? "Adam kaçırma..." diye mırıldandı Bayan Charlotte, sesi daha da ikna olmamış.

Bayan Ellery kendi sandalyesine gitti ve sanki sözlerine daha büyük bir otorite katacakmış gibi ellerini sandalyenin üzerine koydu. "Bayan Baxter o zamanlar çocuktü. Büyükannesi yeni vefat etmişti ve babasının adamlarının gelip onu Kıta'daki babasının yanına götürmesini bekliyordu. Babası adına onu düzenli olarak ziyaret eden kişi olmayan bir kadın geldi ve diğerinin maalesef hasta olduğunu, bu yüzden onun yerine gönderildiğini söyledi. Kendisinden önceki gibi o da uygun kimlik belgelerini ibraz etti ve Bayan Baxter'ın sorumluluğunu üstlendi. Londra'ya gittiler, sonra da Manş Denizi'ni geçtiler. Ancak Paris'teki otellerinde onları bekleyen bir telgraf vardı: Bay Baxter'ın Yunanistan'da bazı işleri vardı ve onun yerine lütfen ona katılabilirler miydi? Böylece Paris'ten Marsilya'ya gittiler ve Atina'ya giden bir gemiye bindiler.

"Atina'da karaya çıktılar ve antik kentleri gezdiler. Ancak bir ya da iki hafta sonra tekrar yola çıktılar, bu kez daha küçük bir gemiyle Ege Denizi'nde, ardından Çanakkale Boğazı'ndan Marmara Denizi'ne ve nihayetinde Konstantinopolis'e doğru yavaş bir tur yaptılar. Konstantinopolis'teki üçüncü günü,

Bayan Baxter otel odasında tek başına uyandı. Ona göz kulak olan kadın gitmişti. Bekledi ve bekledi. Büyük bir cesarete sahip genç bir kadındı. Bir sorun olduğunu kimseye söylemek yerine, yemek getirilmesini ve kapının önüne bırakılmasını emretti.

"İki gün geçti ve üçüncü sabah babası geldi, onu kollarına aldı ve adamlarıyla birlikte tüm güçleriyle onu aradıklarını söyledi. Çünkü onu büyükannesinin yanından alan kadın aslında onun tarafından gönderilmemişti, büyük bir fidye isteyen bir fidyeciydi.

"Fidyeyi hemen telgrafla ödemişti ama ancak haftalar sonra onu geri almak için İstanbul'a gelmesi söylendi. Tüm bunların genç Bayan Baxter için son derece kafa karıştırıcı ve rahatsız edici olduğunu söylemeye gerek yok. Olayın üzerinden yıllar geçmişti ve artık güvenliğinden endişe etmiyordu ama o ikinci adam geldiğinde, tüm o olayı yeniden yaşamak zorunda kaldı ve üzülmekten kendini alamadı."

Bayan Ellery sözlerini bitirdikten iki saniye sonra Bayan Watson çenesinin gevşediğini fark etti. Ağzını kapattı ve ellerini büyük bir asaletle kucağında birleştirmiş olan Bayan Charlotte'a baktı.

Bayan Watson daha önce kendisini doğruluğu ölçme konusunda bir uzman olarak görüyordu. Leydi Ingram'ın daha sonra tamamen yalan olduğu ortaya çıkan kederli bir hikâyeyle onlara gelmesinden sonra, kendi sempatik doğasına kapılabileceğini bildiği için onun yargılarına biraz daha güvensiz hale gelmişti.

Ama bu üçüncü elden anlatımda, yeni keşfettiği sinizmin prizmasından kırılmış olsa bile, bir gerçeklik payı vardı. Belki uçuşun zirve noktası Konstantinopolis'ti, belki de ayrıntılı seyahat programıydı, ama Bayan Watson kendini Bayan Baxter'ın gerçekten de çocukken kaçırıldığına ve uğursuz da olsa unutulmaz bir büyük tura çıkarıldığına inanmaya yakın buldu.

"Bayan Baxter, yıllar önce onu kaçıran kişilerin daha fazla sorun çıkarmak için geri döndüğüne mi inanıyor?" diye düşündü Bayan Charlotte.

"Bayan Crosby'ye göre, Bayan Baxter bilmiyor. Bayan Crosby'ye söylediği tek şey, babasının güçlü bir adam olduğu, ancak tehlikeli

ve eşit derecede gl düşmanlar. Ve bir kez daha kendi güvenliği için korkuyor."

Bayan Charlotte'un bakışları ev sahiplerinin üzerinde gezindi. "Babasının da onun güvenliği için endişelenebileceğini düşünüyor musunuz, özellikle de gelen ikinci avukat gerçek avukatsa ve onunla görüşmeyi reddederse?"

Bayan Ellery göğsünü kabarttı. "Bayan Crosby de ona aynı şeyi sordu ve o da her şeyden önce kendi güvenliğine odaklanması gerektiğini, eğer babası hayatta ve iyiye ve kendi hareketinden sorumluysa, onu bizzat görmeye geleceğini ve her şeyi onun ağzından öğreneceğini söyledi. O zamana kadar, babası tarafından gönderildiğini iddia eden herkese şüpheyile bakmalıdır."

Bayan Watson ve Bayan Charlotte, Moriarty'nin elçileri oldukları için, Bayan Ellery'nin bu haklı açıklaması üzerine konuşma durdu.

Neyse ki o anda n kapı çalındı.

Kapıyı açan Bayan Ellery, Bay ve Bayan Steele, Dr. Robinson ve Bay Peters olarak tanıtılan dört kişiyi geri getirdi.

Bayan Watson derin bir nefes aldı. Bayan Felton'la tanıştıktan sonra, de Lacey'nin aksi yöndeki iddialarına rağmen, oldukça naif olan Bayan Felton'ın Moriarty'nin Bahçe'deki tek gözü ve kulağı olamayacağı anlaşılmıştı. Moriarty için başka kim çalışıyordu? Bu dört yeni gelenden biri miydi?

Altmış yaşlarında, uzun boylu, ağırbaşlı bir adam olan Dr. Robinson kolayca gülüyordu. Bay Steele'in tel çerçeveli gözlükleri ve bilgin bir havası vardı; Bayan Steele'in bükülmüş, örülmüş ve incilerle süslenmiş saçları Bayan Watson'ın, kadının sıradan sosyeteyi zleyip zlemediğini merak etmesine neden oldu. Muhtemelen Bayan Charlotte'tan bir ya da iki yaş küçük olan Bay Peters'ın kahverengi bukleleri ve çekici yüz hatları vardı. Sezon boyunca Londra'da bir davette grnseydi, genç hanımlar ona akın ederdi.

Charlotte ve Bayan Watson'ı merak ve ihtiyat karışımı bir tavırla karşıladılar ve gelmeyen "Bay Hudson "ı sordular; bu, küçük ve izole bir toplulukta, aniden gelen yeni insanlara herkesin vereceği tepkiden çok da farklı değildi.

Öte yandan, taşıdıkları rattan ve deri sepetler

Bayan Watson'ın şaşkın bakışları üzerine Bayan Steele, memnun etmeye hevesli bir ses tonuyla, "Ah, size sepetler hakkında kimse bir şey söylemedi mi hanımlar? Ortak yemek uygulamamız olmadığı için mutfak bunun yerine sepetler hazırlıyor. Öğle ya da akşam yemeği için mutfaktan alınabilir ya da Bayan Brown'ın asistanı küçük bir ücret karşılığında sepetleri teslim edebilir ve daha sonra tekrar alabilir."

Kapı bir kez daha çalındı. Bayan Ellery, Bayan Watson'a, "Ah, bunlar bu kulübenin sepetleri olmalı," dedi.

Yanında sadece sepetleri değil, otuz yaşlarında uzun boylu, görkemli bir kadını da getirdi. Kadın bakır kadifeden hoş bir akşam yemeği elbisesi giymiş ve buyurgan bir tavırla öne doğru yürümüştü.

Bayan Watson'ın nefesi
kesildi. Bayan Baxter, kanlı
canlı mı?

Ama benzerlik sadece yüzünün genel şeklinden kaynaklanıyordu. Kadın Bayan Crosby olarak tanıtıldı. Bayan Watson onun boynundaki zincire takılı evlilik yüzüğünü fark etti. Bayan Watson da eski evlilik yüzüğünü kolye olarak taşıyordu ama onunki kat kat giysilerin altında, kalbine yakın bir yerde saklıydı.

Bayan Fairchild ve Bayan Ellery'nin yemek masası, yaprakları takıldıktan sonra bile sadece altı kişilikti. Dr. Robinson ve Bayan Crosby ev sahiplerine ve ziyaretçilere masada eşlik ederken, Steeles bir çift sandalyeyi büfeye çekti ve Bay Peters sepetini kucağına koydu.

Masada sepetler açıldı. Etli bir yahninin doyurucu kokusu havayı doldurdu. Bayan Watson, iyi bir bavul titizliğiyle yapılmış, kaplar ve çeşniler için cepleri ve çeşitli kapları tutan, taşıma sırasında kapaklarının kaymasını önleyen kemerleri ve tokaları olan sepetlere hayranlıkla bakmak zorunda kaldı.

Bayan Ellery sepetlerden birinden k p şeklinde bir kap çıkarıp Bayan Watson ve Charlotte'un önüne koydu. Kubbe şeklindeki kapağı ters çevirdi ve " ki kişilik evlerde kapak, ev sakinlerinden biri için k se, diğer için çömlek görevi görür," dedi.

Sofra takımları, ilginç bir şekilde, a  aptı. Sadece tahta ka ıklar vardı ve bunlar da sığır eti ve mantar yahnisi ile havuç ve bezelye için gereken tek şeydi. Bir dilim ekmek isteyen Bayan Charlotte, tereyağı için tahta bir yayacak buldu.

"Bu mutfak eşyalarını seviyorum," dedi. "Sade ama zarifler."

"Teşekkür ederim," diye cevap verdi Bay Peters hemen. "Onları ben yaptım."

Bayan Crosby ona sevgiyle bakarak, "Gerçekten de," dedi. "Bay Peters'in çok hünerli ve becerikli elleri var."

Bay Peters onun iltifatını neşeli, gamzeli bir gülümsemeyle karşıladı. "Teşekkür ederim, güzel bayan. A  ap i lerinin tefekküre yardımcı olduğunu düşünüyorum, çoğumuz da bunun için buradayız."

Sözleri Bayan Crosby'ye söylenmişti ama asıl muhatapları   phesiz Bayan Charlotte ve Bayan Watson'dı - buranın yarı-dinsel bir topluluk olduğunu hatırlatmaya başka kimin ihtiya ı vardı ki?

Bayan Charlotte bir ka ık havu la kendine yardım etti. "Tefekk rden bahsetmi ken, bu gece burada bulunan Hermes Trismegistus'un müritlerinin onun öğretilerine nasıl ulaştıklarını çok merak ediyorum. Bize biraz yolculuklarınızdan bahseder misiniz?"

Bahçe sakinlerinin hepsi Bayan Fairchild'a doğru baktı. Bayan Ellery onun ba ını sallaması  zerine, "Bayan Fairchild'ın uzun yıllar boyunca Hermes Trismegistus'un öğretileriyle ilk kez kar ıla an bir yol arkadaşı vardı. Onun bağlılığı sonunda Bayan Fairchild'ın da ilgi duymasını sağladı. Arkadaşı son yolculukları sırasında vefat etti ve Hermopolis Bahçesi aynı yoldaki diğer öğrencilere olduğu kadar ona da adanmıştır.

"Bana gelince, ben sadece Bayan Fairchild'ın yolda ı ve yardımcısıyım - Noel ve Paskalya'da beni en yakın kilisede bile bulabilirsiniz. Hermetik  ğretiler hakkında herhangi bir otorite ile konu amam, ama inanıyorum ki

Bayan Fairchild tanıdığım en iyi insan ve bu nedenle benimsediği öğretiler de iyi ve takdire şayan olmalı."

Bay Peters ve Dr. Robinson birlikte, "Duyduk duymadık demeyin," dediler.

Dr. Robinson boyun örtüsünü düzeltti ve kendisinin de Hermetizm'le ilgilenmediğini itiraf etti, ancak topluluk bir hekime ihtiyaç duyuyordu ve yaşlılığında böyle hoş insanlar arasında yaşamaktan mutluydu, onların pagan inançlarıyla hiçbir kavgası olmayacak kadar dinsizdi.

Steeles'in Hermetizm'le tanışmasının nedeni Bayan Steele'in babasının Hristiyanlık öncesi düşüncelerle ilgilenen bir papaz olmasıydı. Bay Peters ortaçağ simya tarihini incelemiş ve Hermes Trismegitus'tan bahsedilen neredeyse tüm önemli simya yazılarını bulmuştu.

Bayan Crosby, parmakları kolye olarak taktığı alyansın üzerinde, "Rahmetli kocam çok ve çeşitli ilgi alanları olan ve buna uygun olarak kitap toplayan bir adamdı," dedi. "Ama o vefat edene kadar kitaplarını tanımaya çalışmadım. Belki de yeni dul kaldığım içindir, ama 'Yeryüzündeki Her Şey Değiştirilebilir'i okuduğumda, o tek cümle nefesimi kesti."

Diğer yardımcıları ciddiyetle başlarını salladılar. Hatta yanında oturan Bayan Ellery koluna hafifçe vurdu. Kocasını ani ve yıkıcı bir darbeye kaybetmiş olan Bayan Watson gözlerinin buğulandığını hissetti ve bu zarif genç dul da dahil olmak üzere, yerleşkedeki herkesin potansiyel bir katil ve zehirleyici olduğunu kendine hatırlatmak zorunda kaldı.

Bayan Charlotte yahnisine konsantre oldu ve gayri resmi sorgulamasına dönmeden önce o anın geçmesine izin verdi. "Burada Bayan Baxter'ın Hermetik öğretilere nasıl ulaştığını bana anlatabilecek biri var mı?"

Bayan Baxter'ın adının geçmesiyle birlikte toplu bir *utanç* duraksaması yaşanır gibi oldu. Bay Steele kaşığını ters çevirdi, Bayan Steele boğazını temizledi, Bayan Ellery kulağının altını kaşıdı.

Ama Bayan Crosby de vardı, soğuk bakışları doğrudan Bayan Charlotte'a yönelmişti ve Bay Peters'ın çekici yüzü Bayan Watson'ın tahmin edebileceğinden çok daha hızlı bir şekilde sertleşmişti.

Bayan Steele özür dileyerek, "Bayan Baxter çene çalmayı pek sevmez," dedi. "En azından ben onu hiçbir zaman düzgün bir

konusma."

"Ben de öyle," dedi Bayan Ellery üzgün bir tavırla. "Ben de Bayan Fairchild'a aynı soruyu sordum ama Bayan Fairchild da Bayan Baxter'ın bağlılığının kaynağını bilmiyor."

Bayan Fairchild, Bayan Ellery'nin cevabının altını çizmek istercesine başını yavaşça salladı.

Bayan Crosby sandalyesinde arkasına yaslandı. "Bayan Baxter'ın bu öğretilere nasıl ulaştığını bilmiyorum ama bir keresinde bana üzerinde *"Ekilen her zaman doğmaz; ama doğan her zaman ekilir"* yazan bir mendil vermişti. Ona neden özellikle bu sözü seçtiğini sorduğumda, bunun kendisine adalete çok inanan büyükannesini hatırlattığını söylemişti."

Esrarengiz Bayan Baxter hakkında daha fazla bilgi sahibi olduğu için gurur duyarak değil, kaybolmuş bir yolcuya yol tarif eden birinin açık sözlülüğüyle konuşuyordu.

Bayan Charlotte yavaşça suyundan bir yudum aldı. "Burada Bayan Baxter'ı en son ne zaman gören oldu?"

Bir garip duraklama daha.

"Aylardır görmedim," dedi Bayan Ellery. "Sanırım onu Eylül ayından beri görmedim."

"Muhtemelen bizim için de aynı zamanda," dedi Bay Steele. Sonra karısına döndü: "Söylemez miydin, hayatım?"

Bayan Steele başıyla onayladı. "Doğru, canım."

"Bayan Fairchild," diye sordu Bayan Charlotte, "kendisini iyi hissetmediği bir gün yanında kaldığınız Eylül ayından bu yana onu gördünüz mü?"

Bayan Fairchild başını salladı.

"Onu geçen hafta gördüm," dedi Bay Peters neşeyle. "Gecenin ilerleyen saatlerinde gezintiye çıkmıştım ve o da dışarıdaydı. İçeri doğru gidiyordu, yoksa yürüyüşünün geri kalanında ona eşlik ederdim."

Bayan Watson şaşkınlığını gizleyemeyerek ona baktı. Bayan Charlotte başını eğdi. "Nasıl görünüyordu?"

"Karanlıktı ama bana iyi göründü."

"Gece geç saatlerde yaptığı gezintiden bahsetmeniz komik. Bu hafta onu ben de gördüm," dedi Dr. Robinson rahat bir tavırla, "uykusuzluğu konusunda danışmak için. Laudanum'u hiç sevmiyor ve ona yardımcı olabilecek başka bir şey olup olmadığını öğrenmek istedi. Ama esrar, kloral ve potasyum bromürü de reddetti. Sonunda daha fazla aktivite önerdim. Tecrübelerime göre on millik bir yürüyüşten sonra mışıl mışıl uyumayan kimse yoktur. Ama kesinlikle bunu geceleri yapmasını tavsiye etmedim."

Bayan Watson bu doğrulamayı beklemiyordu. *Robinson*. Robinson bir İngiliz ismiydi ama yine de konuKmasında Kıta aksanının izlerini duyduğunu düKündü.

"Onu bugün bizzat gördüm," dedi Bayan Crosby.

Bayan Watson elini masaya vurma ve "*Bu iş çok ileri gidiyor!*" diye bağırma isteğini bastırmak zorunda kaldı.

"Uykusuzluğu daha mı iyi?" diye sordu Dr. Robinson hemen.

Bayan Crosby omuz silkti. "Sağlığıyla ilgili sorulardan nefret eder, özellikle de bu konuda hoşuna gitmeyen bir şey olduğunda, o yüzden sormadım. Ama babasının Bahçe'ye yabancıları göndermesine kızmıştı."

Bayan Charlotte sanki o iğrenç yabancılardan biri değilmiş gibi dostça, "Çok anlaşılır," dedi. "Bu arada puding var mı?"

Bayan Watson da dahil olmak üzere odadaki herkesin konunun Bayan Baxter'dan açıldığını anlaması bir an sürdü.

"Evet," dedi Bayan Ellery, "güzel bir içyağı pudingi olmalı.

Bayan Brown'ın haşlanmış pudinglerle arası iyidir."

"Oh, iyi bir haşlanmış pudinge bayılırım," dedi Bayan Charlotte.

Bayan Ellery, Bayan Charlotte'a puding kabını sepetten nasıl çıkaracağını gösterdi. Odadaki diğer kişilerden sadece Bayan Crosby ve Bay Peters pudinglerine yumuldular. Bay Peters'da sadece daha fazla yemeğe ihtiyacı olan biri havası vardı ama Bayan Crosby de pudinginden en az Bayan Charlotte kadar keyif almış görünüyordu ve ilk kaşığından sonra küçük bir iç çekti.

Bir süre üçü yemek yedi, diğerleri de Bayan Ellery'nin getirdiği çay ve kahveleri içerek onları değışik derecelerde

Belirsizlik.

Bayan Crosby bir kez daha iç çekerek kaşığını bıraktı. "Bayan Watson, Bayan Holmes, Bay Peters ve ben yemekten sonra mabedi ziyaret etmeyi planlıyoruz. Dışarıdaki bir geziden sağ salım döndükten sonra orada şükranlarını sunmak Bahçe'de bir gelenektir. Mabet diğer pek çok durumda açılmaz. Ama madem gidiyoruz, bize katılmak ister misiniz? Güzel iç mekanını görmeden ayrılmanızı hiç istemem."

"Teşekkür ederim!" dedi Bayan Watson, şaşkınlığı gerçektir. Burası Bayan Felton'ın yıllarca hizmet etmesine rağmen içini hiç görmediği mabet miydi? "Bu ayrıcalığı beklemiyorduk, ama sizi temin ederim ki bu fırsat için çok minnettarız."

"Mabedin pek de gizemli olmadığı konusunda sizi uyarmak isterim. Bu evler ve kulübeler bir sahil beldesinin parçası olarak tasarlandığında burası bir zamanlar yemekhaneydi. İçini daha güzel hale getirdik ama gizemli nesneler ya da fenomenler yok."

Bayan Charlotte ciddiyle, "Bir akşamı eğlenceli bir şekilde geçirmek için ruh çağırma seanslarından hoşlanırım, ama lütfen Bahçe'ye okült bir şeyler bekleyerek gelmediğimden emin olun," diye cevap verdi.

Bayan Crosby gülümsedi. "Gerçekten de burada bunlardan hiçbirisi yok, sadece içsel ışığı aramak için bir araya gelmiş iyi insanlar var."

On bir

TEski yemekhanenin içi maviye boyanmıştı. Renk, Bayan Watson'a berrak kumsalı hatırlatan bir akuamarin olarak başlamıştı.

Akdeniz'in sularını okşuyor ve göz yukarı doğru çıktıkça giderek koyulaşıyordu. Akuamarin, gök mavisi, alacakaranlık mavisi ve nihayet tepede, takımyıldızları ve bunlarla ilişkili astrolojik işaretlerin altın rengiyle tasvir edildiği gece yarısı mavisi.

Salon, uzun kenarı denize bakacak şekilde yönlendirilmişti. Duvarlar olmasaydı iyi bir panoramik manzara sunabilirdi. Ama şimdi tüm pencereler kalın perdelerle kaplıydı; dıştaki koyu mavi, içteki ise altın yaldızlı tülден yapılmıştı.

Burası Bayan Watson'a romantik gelmişti. Doğru, romantik bir ruhu vardı. Ama gökyüzü, yıldızlar ve mum ışığına kim itiraz edebilirdi ki? Eğer günün birinde Bayan Olivia sevgili Bay Marbleton'la evlenirse, Bayan Watson ona böyle bir düğün çiçeği yapabilirdi. Belki mavi ve altın değil ama mavi ve gümüş. Ne kadar güzel olurdu, gümüş yıldızlarla dolu bir tavan, mavi ipekle kaplanmış ve al renkli yapraklarla serpilmiş bir yatağın üzerine sarkardı. Ve-

"Göz ilginç," diye mırıldandı Bayan Charlotte.

Bayan Watson hayallerinden sıyrıldı. Hangi göz? Bayan Charlotte başını geriye atmış, doğrudan tepeye bakıyordu. Biraz daha yaşlı olan Bayan Watson, boynunun yeterince yağlanmamış bir menteşe gibi gıcırdadığını duydu,

Çenesini de başının arkası neredeyse yere paralel olacak şekilde yukarı kaldırdı.

Neredeyse bir yığın halinde düşüyordu.

Daha önce doruk noktasındaki güneş zannettiği şey aslında devasa bir gözün gözbebeği idi.

Gözler ona bakıyordu. İlk başta ifadesiz, taş heykellerinki kadar boş görünüyordu. Ama kız ona baktıkça, göz daha da soğuk ve kötü niyetli bir şekilde ona bakıyor gibiydi; ta ki kız bakışlarını kaçırıp kalbi küt küt atana kadar.

"Her şeyi gören bir göz," dedi Bayan Charlotte, *başka* birinin İngiliz kışının ortasında, *bulutlu bir günde* söyleyebileceği bir tonla.

Bayan Watson hâlâ tedirgindi ve dikkatini toplayabileceği daha az sakıncalı bir şey arıyordu.

Gözün hemen altında su kabağı şeklinde, altta göbekli, yukarıya doğru kabaca beşte üç oranında kıvrılan ve sonra tekrar biraz şişen büyük bir sunak duruyordu. Bir süre sonra bunun bir imbiğin alt kısmı olan kabakgillerin bir temsili olduğunu anladı.

Kabakgillerin tepesine bir gölgelik dikilmişti. Bayan Watson biraz daha yaklaştı ve umutla sordu: "Sunak acaba her şeyi gören gözlerden korunuyor mu?"

Bayan Crosby'nin yanında, yerden bir buçuk metre yükseklikteki sütunlara yerleştirilmiş yağlı mumları yakmakta olan Bay Peters, "Kesinlikle hayır," diye cevap verdi. Sütunlar eşmerkezli iki daire şeklinde düzenlenmişti, toplamda iki düzine, ortalarında kabakgillerden sunak bulunuyordu. "Gölgeğin altında gözün bir başka yinelemesi daha var."

Gizli bir şey yok, ha? Gizli bir şey yok, ayağı. Bayan Watson el sallayacağı ağır bir haçı özlemeye başlamıştı.

Bay Peters ve Bayan Crosby mabedi aydınlatmayı bitirdiklerinde önce birbirlerini sonra da mihrabı selamladılar.

"Şimdi anlatacaklarım biraz ... gereksiz gibi görünebilir," dedi Bayan Crosby, "ama bu sadece eve dönüş töreninin bir parçasıdır; bu törende geri dönenler ve dönüşüm ateşini yakmaya devam edenler

yokluklarında davaya ve birbirlerine olan bağılıklarını yeniden teyit etmek için birleşirler."

Bayan Watson gülümsemeye zorladı. "Lütfen varlığımız sizi engellemesin."

Sunağın önüne, iki yanında minderler bulunan alçak bir masa yerleştirilmişti. Bay Peters masanın üzerine büyük bir kadeh koydu ve içine şarap olduğu anlaşılan bir şey döktü. Bayan Crosby kadehin yanına bir kandil koydu. Şimdi ikisi masanın iki yanındaki minderlerin üzerine diz çöktüler ve birbirlerinin önünde tekrar eğildiler.

Bay Peters Bayan Crosby'ye ince bir alet uzattı. Bayan Crosby aletin ucunu birkaç kez kandilin alevinden geçirdikten sonra diğer elinin avuç içine soktu.

Bayan Watson'ın nefesi mabette yankılandı.

Bayan Crosby elini kadehin üzerinde tutarken o da Bayan Charlotte'un kolunu kavradı. İçine bir damla koyu renkli sıvı düştü. Bayan Crosby aleti Bay Peters'a geri verdi, o da lamba alevinde iki saniye ısıttı ve aynı işlemi kendi eline uygulayarak kadeh için bir damla kan sıktı.

Elbette ... düşünce Bayan Watson'ın kafasında çılgınca zıpladı, elbette yapmayacaklar

Ama yaptılar. Şarabı paylaştılar, kadehi üçer yudumla boşalttılar.

Bayan Charlotte onun elini yakalayana kadar Bayan Watson bulantısını yatıştırmak için telaşlı bir şekilde karnını ovuşturduğunu fark etmedi.

Bayan Crosby ve Bay Peters yaralı ellerini mendillerle sardılar ve birbirlerini son bir kez selamladılar. Bay Peters ayağa kalktı ve boş kadehi, kandili ve kazmayı alıp götürdü. Bayan Crosby daha yavaş kalktı ve araya girenlere gülümsedi.

"Dediğim gibi hanımlar, basit küçük bir tören."

"Basit, küçük bir tören mi?" diye öfkeleni Bayan Watson. "İnsan kurban etmekten sadece bu kadar uzaktaydılar."

Başparmağını ve işaret parmağını birbirinden bir santim kadar uzak tuttu.

O ve Bayan Charlotte, eski yemek salonunu çevreleyen civanperçemiyle kaplı patikada yürüyorlardı. Bay Peters -Bayan Watson'a göre kötü niyetle-kütüphaneyi ve meditasyon kabinini görmek isteyip istemediklerini sormuş, Bayan Charlotte da bu fırsatı kaçırmamıştı. Ama Bayan Watson'ı düşünerek, Bay Peters ve Bayan Crosby mabedin içini temizlemeyi bitirene kadar dışarıda beklemelerini söylemişti.

Aslında Bayan Watson'a onlarla gelmesine gerek olmadığını söylemişti ama Bayan Watson her ne kadar gitmek istese de kızı ne yapacağı belli olmayan iki okültistle yalnız bırakmayı reddetti.

Bayan Charlotte her zamanki soğukkanlılığıyla, "İnsan kurban edilmesini bekliyor olsaydım, fena halde hayal kırıklığına uğrardım," dedi. "Karışımın içinde kafası kesilmiş bir tavuk bile yoktu."

"Kendilerinin ve birbirlerinin kanını içtiler." Bayan Watson ürperdi. Bu manzara bir daha asla şarap içmek istememesine neden olmuştu ve bir kadeh iyi bordoya bayılırdı.

Bayan Charlotte heyecanlanmadı. "Kavramsal olarak Efkaristiya'dan çok da farklı değil."

"Ama Efkaristiya ayini cemaatin toplanan yaşamsal sıvılarıyla yapılmaz!"

Bayan Watson sesini fısıltıya indirmeyi başarmıştı ama kollarının hareketine engel olamıyordu. Fenerinin ışığı, zayıf bakırımsı bir parıltıdan oluşan bir daire, o çılgınca el kol hareketleri yaparken bir o yana bir bu yana sallanıyordu.

"En azından şimdi mabedin içini gördük. Artık yakalanmadan içeri girmenin bir yolunu bulmama gerek yok."

Bayan Watson içini çekti. Bir zamanlar Bayan Charlotte, Bayan Olivia'nın şikâyetlerin dile getirilmesinde kendisini pek de tatmin edici bir ortak bulmadığından söz etmişti: Bayan Olivia'nın tutkulu memnuniyetsizlik duygularını haklı çıkarmakta sık sık başarısız oluyordu.

Bayan Watson kendini daha iyi açıklamaya çalıştı. "Beni en çok rahatsız eden şeyin kan ve benzeri şeyler olduğunu sanmıyorum -her ne kadar çok rahatsız olsam da- daha çok bu insanların görünüşteki mantıklı ve medeni görünümünün altında fanatik olabileceklerinden korkuyorum. Ya öyleyse? Ya Bayan Baxter bunu çok geç fark ettiyse, gitmek istediye ama gidemediyse?

"Basit bir eve dönüş töreni zaten çok ... alışılmadık. Ya tavuk, keçi gibi hayvanların kurban edildiği başka ritüeller *de* varsa? Eğer bu duyulursa, sizce ne olur? Bahçe sakinlerinin katranla kaplanıp tüylerinin yolunacağını söylemiyorum, ama yine de dinsiz topluluklarını ve küçük eve dönüş törenlerini huzur içinde yapmalarına izin verilir mi sizce?"

Bayan Charlotte cevap veremeden neşeli bir ses, "Bayan Watson, Bayan Holmes!" diye s e s l e n d i .

Bay Peters, yüzünde tatlı bir gülümsemeyle yanlarına geldi.

Bayan Charlotte da benzer bir gülümsemeyle onu selamladı: "Nasılsınız efendim? Bayan Crosby bize katılmayacak mı?"

"Bayan Crosby mabette bir dakika yalnız kalmak istiyor ve sonra Bayan Baxter'ı ziyarete gidecek, eminim ki onun siz hanımlar hakkındaki izlenimlerini duymak çok ilgisini çekecektir."

Bayan Watson, Bayan Crosby'nin Bayan Baxter'ı o gün gördüğüne dair iddiasına inanmamıştı. Ama Bay Peters'ın Bayan Baxter'ı kısa süre sonra tekrar göreceğini akıcı bir dille ifade etmesiyle Bayan Watson kararının çok erken olup olmadığını ya da bu yalanların tekrarlandığı otoriteye bir şekilde karşılık verip vermediğini merak etmeye başladı.

"Bayan Baxter bizim ölçümüzü kendisi alabilir," diye cevap verdi Bayan Charlotte. "Onunla her zaman görüşmekten mutluluk duyarız."

Bay Peters hâlâ gülümseyerek, "Her şeyin zamanı var, eminim," dedi. "Her şeyin zamanı var."

Binanın yan tarafını işaret etti. "Gidelim mi?"

Eski çiftlik evi, ortak bir duvarla bölünmüş daha büyük bir ev ve daha küçük bir evden oluşuyordu. Büyük olan kısım yemekhaneye ve daha sonra da ibadethaneye dönüştürülmüştü. Daha küçük olan kısım ise, burası bir tatil köyü olarak tasarlandığında, okuma odası ve misafirler için bir yer olmuştu.

Bir kitapla oturmak ya da memleketteki arkadaş ve akrabalarına mektup ve kartpostal yazmak için. Bu nedenle, Bayan Fairchild mülkü devraldığında, topluluğun edinmeyi amaçladığı Hermetik yazılar koleksiyonuna ev sahipliği yapmak için alanı bir kütüphaneye dönüştürmek doğal görünmüştü.

Kapıya doğru yürürlerken Bay Peters onlara bunu söyledi. Anahtarı kilide sokarken Bayan Charlotte, "Kütüphaneyi görmek için sabırsızlanıyorum," dedi.

-Mabedin tadını çıkardım."

Ah bu kız, diye homurdandı Bayan Watson sessizce. Onun da bu gösteriden içtenlikle zevk alması gerekirdi.

İçeri girdikten sonra Bay Peters hızlıca bir çift aplik yaktı ve Bayan Watson boş bir göz çukurundan yılan çıkan devasa bir kafatası ve sırttan dişlerin arasında tutulan neredeyse çıplak bir genç kadın karşısında neredeyse tökezliyordu.

En az bir metre genişliğinde ve sekiz metre yüksekliğinde büyük bir tabloydu, o kadar ürkütücü ve ürkütücüydü ki Bayan Watson gözlerini kapatıp yeniden açtıktan sonra bile bir nefesi bastırmak zorunda kaldı: Bu kez kafatasının diğer göz çukurundan damlayan kanı fark etti; bu kan genç kadının uzun altın sarısı saçlarına düşmüş, saçları kızıla boyamış ve sonra uçlarından tekrar damlamaya başlamıştı.

"Büyüleyici," dedi Bayan Charlotte.

İleriye doğru yürüdü. Resme daha fazla yaklaşmak istemeyen ama yalnız kalmak da istemeyen Bayan Watson da onu yakından takip etti. Bakışlarını korkunç görüntüden kaçırdı ama duvarları kaplayan raflarda, kitapların, el yazmalarının ve imbiklerin arasında hem hayvan hem de insan kafatasları olduğunu gördü.

Ve şimdi tablonun hemen önünde durduklarına göre, Bayan Watson'ın büyük, süslü çerçevenin içine yerleştirilmiş yüzlerce küçük kafatasına tanık olmaktan başka çaresi yoktu. Geri çekildi, midesinin sıkıştığını hissetti.

Bayan Charlotte eldivenli parmağını uzatıp çerçeveyi okşadı. "Bunlar fare kafatası mı?"

"Gerçekten de öyleler," diye cevap verdi Bay Peters, rahat gülümsemesi yerinde duruyordu. Bayan Watson onun üzüntüsüyle alay ettiğini hissetti.

"Ama bu

Bu arada resim Bayan Baxter tarafından yapılmıştı, insanlık durumu ve herhangi bir aşkınlık ölçüsüne ulaşmak için nelerin üstesinden gelmemiz gerektiği üzerine bir başyapıt. Nasıl çerçeveleneceği konusunda çok titizdi ve çerçeveyi kaplamak için gereken sayıda kafatası elde etmek için Exeter'e gidip bir fare avcısı bulmak zorunda kaldım. Ama nasıl bir etki, sizce de öyle değil mi?"

"Bence de öyle," diye kabul etti Bayan Charlotte hemen. "Ama diğer hayvan kafataslarının Exeterli bir fare avcısından gelmediğine eminim."

Bir hayvanat bahçesini dolduracak kadar hayvan kafatası vardı; büyük bir kedi, bir köpekbalıgı, bir timsah, hepsinin ağzı açıktı ve keskin dişleri dışarı fırlamıştı. Ama Bayan Watson bu yırtıcıları, kedi ve köpeklere ait olması gereken bir düzine kadar küçük kafatasından daha az rahatsız edici buldu.

"Bunların çoğu amatör bir doğa bilimci olan Bay Kaplan'dan bize miras kaldı," diye yanıtladı Bay Peters.

Bu isim Bayan Watson'a tanıdık gelmişti; dosyada bu isme rastlamıştı. Bay Kaplan birkaç yıl önce arka arkaya ölen üç kişiden biriydi. Bayan Charlotte ve Lord Ingram'a bu ölümlerden bahsetmişti ama Bayan Charlotte bunların pek de uğursuz olduğunu düşünmemişti. "Zatürreden vefat eden Bay Kaplan mı?"

"Evet, şu saygıdeğer beyefendi."

"Size insan kafataslarını da miras bıraktı mı?"

Bir düzine kadar vardı ve her yerden sırtıyorlardı. Bayan Charlotte sorusunu sorarken parmağını bir tanesinin tamamlanmamış dişlerinin üzerinde gezdirdi.

Bay Peters, "İnsan kafataslarının çoğu alçıdan yapılmış kopyalardır ve düşürdüğünüzde paramparça olurlar," dedi. "Elimizde gerçek olan sadece bir tane var - aslında sizin incelediğiniz kafatası."

Bayan Charlotte daha yakından bakmak için başını eğdi.

"Uzun zaman önce biri Dr. Robinson'a vermiş," diye devam etti Bay Peters, "kütüphanenin içini görünce buraya bırakmaya karar vermiş."

Bayan Watson, elinde sadece alçıdan bir kafatası değil, alçıdan bir iskelet bulundurmakla övünen bir doktorla evliydi. Hindistan'da yaşadıkları dönemde, sevgili John bir kavanoz formaldehit içinde kesilmiş bir tümör bile saklamıştı ve onun etrafında kadeh tokuşturup yemeklerini paylaşmışlardı.

Yeğeni de tıp öğrencisiydi ve dersleri sırasında tanık olduklarını anlatmaktan çekinmedi.

İnsan anatomisi tek başına Bayan Watson'ı rahatsız etmezdi. Ama buradaki insan kafatasları o kadar da masum değildi. Bay Peters'ın çoğunun alçıdan kopya olduğu iddiasına inanmıyordu. Eğer öyle değillerse, kimin kafataslarıydı?

Ürperdi.

Bayan Charlotte sonunda "tek" gerçek insan kafatasından uzaklaştı ve elini odada gezdirdi. "Kafatasları Hermetizm çalışmaları için özellikle önemli mi?"

Bay Peters başını salladı. "Burayı kitaplarla ve el yazmalarıyla doldurmak gibi iddialı bir planımız vardı, ancak tüm çabalarımıza rağmen, elde edilecek o kadar çok eser yok. Rafların daha az boş görünmesini sağlamak için onları imbik setleriyle süslemeye başladık. Bayan Baxter'ın tablosu yerleştirildikten sonra, bol miktarda fare kafatasıyla birlikte, diğer kafataslarını da eklemek doğal hale geldi."

Etrafına bakındı. "Hâlâ daha fazla kitabımız olmasını isterdim ama olmadığına göre, bu mevcut koleksiyon da çok güzel görünüyor. Burada vakit geçirmeyi seviyorum."

Bu son söz, Bayan Watson'ın gülümsemeye çalıştığında yüzünün kuru bir tutkal gibi kaskatı kesilmesine neden olan mutlu bir iç çekişle söylenmişti.

Meditasyon kulübesi bir zamanlar eski tatil yerleşkesinin şapeliydi. İbadethane gibi buranın da içi boyalıydı ama tonlar kırmızının degradeleri idi ve tavanda pıhtılaşmış kan gibi rahatsız edici bir renkle son buluyordu. Başka bir göz en tepeden aşağıya bakıyordu. Bayan Watson hemen bakışlarını indirdi ve Bayan Crosby ile Bay Peters'ın "küçük, basit" eve dönüş törenlerinde kullandıkları aletleri andıran bir dizi alet gördü.

Bu nedenle, Bayan Charlotte meditasyon kabinine doyduktan sonra Bay Peters'ın yanından ayrılmaya fazlasıyla hazırды. Ancak Bay Peters bir davetiye çıkardı. "Duvar da küçük bir gezinti için bana katılmak ister misiniz hanımlar?"

"Öyle mi?" diye cevap verdi Bayan Charlotte neşeyle. "Özel bir izne ihtiyacımız olacağını düşünmüştüm."

"Tabii ki hayır. Buradaki herkes yukarı çıkıp manzarayı seyredebilir." Bay Peters ona gülümsedi. "Açık bir gecede yıldızlar nefes kesici olabiliyor. Bazen deniz yıldız ışıklarıyla parıldıyor ve ben sanki zamanın geçişi ya da endüstrinin ilerlemesiyle kirlenmemiş dünyanın gençliğine bakıyormuşum gibi hissediyorum."

Bayan Watson gözlerini kırıştırdı. Bay Peters'ın niyeti konusunda yanılıyor muydu? Onları sinirlendirmek istediği için değil de Bayan Charlotte'u etkilemek için mi gezdiriyordu?

Bayan Charlotte da aynı şeyi düşündüyse de bunu belli etmedi, sadece akşam karanlığından beri yuvarlanıp gelen bulutlara bakmakla yetindi. "Bu gece hiç yıldız kalmamış olması ne yazık. Yine de yukarıda hava taze ve canlandırıcı olacaktır."

Bay Peters yarı eğik bir ifadeyle, "Başka bir şey olmasa bile, misafirlikten memnun olurum," dedi. "Bu taraftan lütfen."

Gece keskinleşmişti. Rüzgar neredeyse Bayan Watson'ın şapkasını uçuracaktı.

Bay Peters onları batıya doğru yönlendirdi. "Bu benim en sevdiğim bina, mutfak. Her zaman gidip kendi sepetimi alırım; insanın yemeklerini önceden tahmin etmesi güzel bir şey. Hava bu kadar karanlıkken görebiliyor musunuz bilmiyorum ama mutfak bahçemiz var, aramızdaki bahçıvanlar bununla gurur duyuyor. Ben bahçıvan değilim, her halükarda henüz değilim. Ama Dr. Robinson bahçeciliğin bir gün her erkeğin içine işleyeceği konusunda kararlı. Siz hanımlardan bahar ekimiyle ilgilenen var mı?"

Buraya baldıran otu mu ekmişler? Ya da güzelavrat otu?

Bayan Charlotte başını salladı. "İlkbahar ekim zamanı geldi mi?" "Pek sayılmaz ama Dr. Robinson ve Bayan Ellery'nin havuç tohumları var. sarmaşıklar altında büyüyor. Ve toprağı çoktan gevşetmişler."

Ön kapıya kadar yürüdüler; kapının iki yanında, korkunç yükseklikteki duvarın içine gömülmüş ferforje bir merdiven vardı. Normalde yükseklik korkusu olmayan Bayan Watson'ın dişlerini sıkması gerekti.

ilk basamakta. Yolun üçte ikisinde güçlü bir rüzgâr estiğinde inledi ama devam etti.

Korkuluklu duvarın üst kısmı sadece bir kişi için yeterli genişlikteydi. Bugünlerde elbiseler önden dar bir profile sahipti, bu yüzden her iki tarafta da biraz boşluk vardı. Ama Bayan Watson arkasını dönecek olursa, eteğinin arkasındaki kabarık kıvrımlar duvara sürtünecek ve muhtemelen zarar görecekti.

O da bir eli korkulukta, Bayan Charlotte'un adımlarıyla ilerledi.

Rüzgâr şiddetlenmişti; bulutlar gökyüzünde savrulmuş bir yapağı gibi yuvarlanıyordu - zar zor görülebilen savrulmuş bir yapağı. Yerleşkenin içinde yarım düzine pencere aydınlanmıştı. Başka pek az şey görülebiliyordu. Uçurumun kenarına en yakın olan doğu surlarında bile deniz sadece duyulabilen bir hayalet, burunlar ise karanlık, sessiz bir katılık olarak kalmıştı.

"Çok güzel," dedi Bayan Charlotte. "Her şey çok güzel. Geceleri havanın daha tuzlu kokması hoşuma gidiyor, sanki deniz yaklaşmış gibi."

Ön kapının yakınında, batı duvarının üzerindeydiler. Bayan Charlotte elini bir merdivenin yan korkuluğuna dayamıştı.

"Gerçekten de öyle," dedi Bay Peters. "Burada olduğumuz için hepimiz çok şanslıyız. Bahçe'ye geldiğimden beri kendimi hiç bu kadar güvende ve huzurlu hissetmemiştim. Ve her şeyin olduğu gibi kalması için elimden gelen her şeyi yapmaya kararlıyım."

Ve Londra'dan gelen iki kadının her şeyi berbat etmesine izin vermeyecek miyiz?

Bakışları öne doğru eğilmiş, merdivenden aşağıya bakan Bayan Charlotte'un üzerinde gezindi. "Dikkatli olmalısınız Bayan Holmes. Bu ölümcül bir düşüş."

Bayan Watson ona sertçe baktı. Bu bir tehdit miydi?

Bayan Charlotte tehdide doğrudan yanıt vererek, "Benim düşmem büyük plan içinde hiçbir fark yaratmaz," dedi. "Bay Baxter başka birini gönderirdi."

"Kaç kişi gönderirse göndersin, Bayan Baxter hepsinden daha uzun ömürlü olacaktır."

Sesi, sarsılmaz inancıyla neredeyse çocuksu geliyordu.

"Bizim de en içten dileğımız bu," diye cevap verdi Bayan Charlotte, sesi sakın ve soğukkanlıydı. "Bizim ne Bayan Baxter'la ne de Hermopolis Bahçesi'yle bir alıp veremediğımız var. Biz sadece onun sağ salim olduğunu görmek istiyoruz."

"İşte burada," dedi Bay Peters.

Sanki bir işaretmiş gibi, bahçenin aşağısında karanlık bir pencere içeriden parladı. "Burası Bayan Baxter'ın yatak odası," dedi Bay Peters.

"Ve şu anda
günün sonunda genellikle yatağa gider."

Bayan Baxter'ın yatak odasının penceresi içeriden sadece yarı saydam bir kumaş tabakasıyla ayrılmıştı. Sabahlık giymiş bir kadın silueti belirdi. Kadın daha ağır olan dış perdeleri kapattı ve artık onu göremiyorlardı.

On iki

Mrs. Watson, Bay Peters ile yollarını mümkün olan en kısa sürede ayırmak isterdi. Ancak anlaşıldığı üzere, biraz daha zaman geçirmeleri gerekti.

Çünkü o anda Bayan Charlotte güneybatıya baktı ve "Yaklaşan bir araç mı var?" dedi.

Gerçekten de bir arabaydı, fenerlerinin ışığı arabayı kullanan Lord Ingram'dan başkasını göstermiyordu.

Merdivenden indiler, Bayan Watson sevgili oğlunun gelişiyle o kadar güçlenmişti ki ne kadar aşağı inmesi gerektiğini ya da bir kertenkeleyi duvardan söken rüzgârı fark etmedi bile. Bay Peters sağlam metal kapıyı açtı. Araba yanaştı ve Lord Ingram şoför mahallinden aşağı atladı.

Bayan Holmes hakkında henüz doğru dürüst bir fikri olmayan Bay Peters, korkunç görünümlü "Bay Hudson" ile karşılaştığında çok daha temkinli davrandı. Lord Ingram her zamanki kibarlığı ve centilmen rahatlığı içindeydi. Ekisinden biri, onun nazik bir ev sahibi, Bay Peters'ın ise garip bir konuk olduğunu tahmin edebilirdi.

Tanışma faslı hızlı bir şekilde gerçekleşti ve ufak tefek konuşmalar sadece iki dakika sürdü, ardından uyuklu görünümlü bir adam -muhtemelen Garden'ın seyisi- at ve arabanın sorumluluğunu almaya geldi. Bay Peters selam verdi ve uzaklaştı.

Lord Ingram, elinde bavulu, giden arkasına baktı. Birkaç saniye sonra gözleri önce Bayan Charlotte'unkilerle, sonra da Bayan Watson'inkilerle buluştu. Gülümsedi.

Bayan Watson'ın üzerinden bir ağırlık kalktı. Kolunu onunkiyle birleştirdi ve rahatlayarak iç çekti.

Eğildi ve onu şapkasının üstünden öptü. "Sizi görmek güzel, hanımefendi."

Ve bir süre sonra, "Sen de Holmes," dedi.

"İçeride konuşalım," diye mırıldandı Bayan Charlotte.

Bayan Watson onun yüzünü göremiyordu ama genç kadının sözlerinde bir gülümseme duydu.

Ah, ama pek de ketum davranmıyorlardı, değil mi? Bir gece önce Bayan Watson uyuyamadığı için Bay Mears'la konuşmaya gitmişti. Daha sonra Bayan Charlotte'un kapısını çalıp Bay Mears'ın kendileriyle Cornwall'a gelmeye gönüllü olduğunu söylemiş ve kızın odasını boş bulmuştu.

Bu sabah tekrar kontrol ettiğinde de aynı şekilde boştu.

Bu gelişme Bayan Watson'ı pek şaşırtmamıştı. Leydi Ingram'ın Moriarty'nin bir ajanı olduğu ortaya çıktığı andan itibaren, bu iki gencin birbirlerine ulaşacakları aşağı yukarı kesin bir sonuç olmuştu.

Bayan Watson romantizmi severdi. Gazetelerdeki nişan ilanlarını severdi. Nedimelerin saçlarında çiçeklerle bir yaz düğününü severdi. Ama aynı zamanda tüm bunların sadece birinci perde olduğunu ve oyunun bir trajediye dönüşebileceğini bilecek kadar da yaşıydı.

Lord Ingram ve Bayan Charlotte birbirlerine hem çok yakışıyor hem de hiç yakışmıyordu. Onlar için güzel bir gelecek hayal etmek istiyordu ama aynı zamanda yavaş, ruhunu ezen bir felaket de hayal edebiliyordu.

Bayan Watson yüzünü Lord Ingram'ın koluna gömdü. Gelecek her ne getirecekse, önce onu görecektik kadar yaşamaları gerekiyordu.

Daha önce, evlerine ilk yerleştiklerinde, Bayan Charlotte evde casus delikleri ve dinleme portları gibi şeyler olup olmadığını kontrol etmişti. Şimdi Lord Ingram geldiğine göre, ondan da benzer bir inceleme yapmasını istedi.

Kulübe büyük değildi; zemin katta bir salon ve bir yatak odası, çatı katında da bir yatak vardı. Lord Ingram acele etmedi. Çalışırken Bayan Watson ona yolculuğu hakkında sorular sordu.

Açıkta duran kirişleri, tuğla şöminesi ve basit rustik mobilyalarıyla geçici konutu, Devon sahilindeki kendi deniz kenarı kulübesine hiç benzemiyordu.

Ancak duyulmayacaklarından emin olduktan sonra gün boyunca öğrendiklerini birbirlerine aktardılar. Bayan Watson yırtık tren biletinin onu ve Bayan Olivia'yı doğrudan Bay Marbleton'ın kaldığı yere götürmüş olmasına hayret etti. Lord Ingram da onun mabetteki "eve dönüş ritüeli"yle ilgili anlattıkları karşısında tatmin edici bir skandala uğramıştı.

Ama Bay Peters'in duvarın üstündeki tehdidini anlattıktan sonra hiçbir şey söylemedi, sadece pencerenin önünde durup dışarı bakan Bayan Charlotte'a baktı. O da aynı şekilde hiçbir şey söylemedi.

Sessizlikleri Bayan Watson'ı sinirlendirdi. "Belki de -belki de siz orada olsaydınız Bay Peters bize karşı o tehditleri savurmazdı, lordum."

Lord Ingram omzunu kaba yontulmuş bir ahşap kiriş olan şömineye yasladı. "Bunun bir fark yaratacağından şüpheliyim, çünkü o -ve bu Bayan Crosby de- bizim üzerimizde bir etki bırakmaya kararlı görünüyor."

Bayan Watson homurdandı. Onu, görünüşte normal insanların kendi kanlarıyla kirlenmiş şarap içmelerine tanık olmaya zorlayarak ve sonra da yarı yaşından daha küçük bir tıfılın tehditleriyle yüzleşerek gerçekten de büyük bir etki yaratmışlardı!

Lord Ingram'ın sözlerinin ima ettiği anlamın kafasına dank etmesi için birkaç saniye geçti. Kesinlikle . . . Şakaklarına masaj yaptı ve odaya baktı. "Karşı çıktığım her şeyin bizi ya da en azından beni tedirgin etmeye yönelik hesaplanmış hamleler olduğunu mu söylemek istiyorsunuz?"

"Şaşkınlığınız uzun sürmezdi," dedi Lord Ingram.

Penceredeki Bayan Charlotte yarı yoldan döndü. "Gerçekten de yapamazdınız."

Berrak gözleri ve içten sözleri Bayan Watson'ın daha da utanmasına neden oldu. "Bundan emin değilim. Bizim -ve Bayan Baxter'ın- bir şekilde şeytani bir tarikata dahil olduğumuzu ve şeytani ortodoksluktan birazcık bile sapmaya cesaret eden herkesin bunu hayatlarıyla ödeyeceğini düşünerek aklımı kaçıırıyordum.

"Ama Şimdi bize bir gösteri sunulmuŐ olma ihtimaline dikkat  ektiğinize göre..." Yemek davetiyesi hâlâ Bayan Watson'ın en son bıraktığı sehpanın üzerinde duruyordu. Ona bir fiske vurdu. Belli ki Bayan Crosby ve Bay Peters gösterinin baŐrol ndeydi. Ama yemekteki diğer herkes de rol almış mıydı? Peki ya yemeğe katılmayan sakinler?

Tekrar arkadaşlarına doğru baktı. "EĞer misafirliğimizi fazla uzatmıŐ yolcular olsaydık, bu taktikler bizden kurtulmak için m kemmek bir Şekilde kullanılırdı. Ama biz geçici de olsa Moriarty'nin ajanlarıyız. O kadar kolay uzaklaŐtırılamayacaĐımızı biliyor olmalılar. Yoksa gerçekten de Moriarty'ye kendilerinin katil eğilimli dini fanatiklerden oluşan bir topluluk olduklarını bildirmemizi mi *istiyorlar*?"

Lord Ingram çenesini ovuşturdu. "Kesinlikle  yle görünüyor, değil mi?"

"EĞer vermek istedikleri izlenim buysa ..." Bayan Charlotte düştü. tuttuğu perdeyi kaldırdı. "İnsan merak ediyor, değil mi, neleri bilmemize izin veremeyeceklerini."

Bayan Watson kısa bir süre sonra, önceki iki gece çok az uyuduğunu ve dinlenmeye ihtiya ı olduğunu söyleyerek odasına çekildi. O zemin kattaki yatak odasında gözden kaybolur kaybolmaz Charlotte, Lord Ingram'a kaşlarını kaldırarak baktı.

Hayır, seninle o yatakta hiçbir Şey yapmayacağım, der gibi başını abartılı bir Şekilde salladı.

Kendisine, yarım duvarı sadece arkasındaki küçük karyolada uyuyabileceği kadar mahremiyet sunan çatı katı tahsis edilmişti.

Ona doğru ilerledi, ellerini uzattı.

Onun ellerini tuttu. "Gürültücü olduğundan bahsetmiyorum bile," dedi fısıltıyla.

Charlotte göz kırpıttı.

"Holmes!"

Kirpiklerini kırıştırdı. "Sorun değil Ash. Hiçbir şey yapmak istemiyorum -"Sadece yüzündeki o skandal ifadeyi tekrar görmek istedim."

"Oh, öyle mi?"

Onu göğüs kafesinin altından hafifçe dürttü. Kız sıçrayarak uzaklaştı. Çocukken Livia ya da babası tarafından elinin tutulması dışında seilmeyi ya da dokunulmayı umursamamıştı. Büyüdükten sonra bu konuda çok yalnız kalmıştı. Dün geceye kadar onun gıdıklandığını tesadüfen keşfetmemişlerdi.

Ve tabii ki tek bir gıdıklamayla yetinmeyecekti. Kadın geri çekildi, geriye doğru gitti. Adam ilerledi, dudaklarında yırtıcı bir gülümseme vardı. Birden ileri atıldı, Charlotte'un sağ omzunu yakaladı ve göğüs kafesinin altından tekrar dürtmeye başladı. Charlotte sessiz bir çığlık attı ve direnmek için ellerini kaldırdı. Adam onu kucağına aldı, sehpanın yanındaki banka oturttu ve yanına oturdu.

Demek sevgili olmak bunu gerektiriyordu, soyunmaya niyetleri olmasa bile bu kadar yakın oturacaklardı. Bu fikre alışmak için kendine bir dakika verdi ve sonra elini kaldırıp onun saçlarını okşadı.

"Birazdan yatmalıyım," dedi iç çekerek. "Saat bir ya da iki gibi kalkıp dışarı çıkıp bir göz atmayı planlıyordum. Duvarlarda kimse var mı, yok mu diye bakacaktım."

"Gece gözetleme yapmamız gerekebilir diye sıcak su şişeleri getirdim."

"Ah?" Ona doğru döndü ve sıırttı. "Yeni sıcak su şişesi kılıfları yaptın mı?"

Ona Noel hediyesi olarak kendi elleriyle ördüğü, oldukça gösterişli bir çift sıcak su torbası örmüştü. "Evet, sana postayla müstehcenlik gönderme fikrine o kadar kapıldım ki, damgalı zarflara benzeyen iki kılıf ördüm."

Adam gülerek eğildi. O da bir gülümseme yaydı.

Ardından gelen sessizlik çok güzeldi, çiçeklerin açmasının sessizliği.

Sessizliği bozduğunda iç çekti. "Bugün Bancroft'u gördüm."

"Oh?"

Kardeşinden öğrendiklerini anlattı. "Daha önce Moriarty'nin İngiltere'ye başka bir amaçla gelip gelmediğini ve sizi sadece tesadüfen arayıp aramadığını merak etmişsiniz. Bence Madam Desrosiers'i avlamak için Manş Denizi'ni geçmiş olabilir."

Charlotte onun yakasıyla oynadı, yünün hafif cızırtısının tadını çıkardı. "Lord Bancroft'un, Lord Remington beni Kraliyet için bir varlık olarak gördüğü için Moriarty'den tehlike görmediğim iddiası hakkında ne düşünüyorsun?"

Dudakları inceldi. "Bancroft'un sana karşı iyi niyet beslediğinden şüpheliyim. Eğer beni tehlikeleriniz hakkında en açık ifadelerle uyardıysaydı, o zaman beni endişelendirmek için abartıyor olabilirdi. Ama tehlikeyi tamamen görmezden gelmesi? Bundan emin değilim."

O da değildi.

Eğildi ve onu çenesinden öptü. "Yatağına git. Senin için uzun bir gece olacak."

Paris. İlkbahar. Kuşlar şarkı söylüyor, çocuklar gülüyor, güneş ışığı fiskiye'nin berrak suyunda dans ediyordu. Arka planda, arduvaz çatıları ve parıldayan pencereleriyle Louvre Sarayı yükseliyordu.

Geniş yürüyüş yolu pırıl pırıl parlayan siyah silindir şapkalar ve pastel şemsiyelerle doluydu. Bayan Watson ve Penelope kol kola yürüyor, Bayan Charlotte ve Lord Ingram da kol kola yürüyorlardı. Bu manzara Bayan Watson'a Penelope'nin bu ikili arasındaki son gelişmeden henüz haberdar olmadığını hatırlattı. Yeğenine doğru döndü, kızı şaşırtmayı planlıyordu.

Ama romantizm Penelope'nin aklından geçen en uzak şey gibi görünüyordu. "Kütüphanede gerçek bir insan kafatası mı?" dedi, yüzü ilgiyle canlanmıştı. "Bu hoşuma giderdi. Kitaplığım için mükemmel bir ek olurdu."

Bayan Watson engellenmiş bir halde yeni aşıklara seslendi. "Canlarım, siz neden bahsediyorsunuz?"

Şüphesiz, bu ikisi birbirlerine karşı duydukları, uzun süre inkâr edilmiş ve şimdi, nihayet tamamlanmış tutkulu arzuları hakkında konuşuyor olmalılar.

Bayan Charlotte ve Lord Ingram arkalarını döndüler, ikisi de ciddi görünüyordu.

"Bu Paris Savaşı," diye ilan etti. "Banliyölerdeki top seslerini duyabiliyorum. Koalisyon ordusu saldırıya başladı."

Bayan Charlotte başını salladı. "Hayır, Paris Komünü'ndeyiz. Bombardıman şehrin içinde; toplar Montmartre'a taşındı."

Penelope'ye baktılar ve hep bir ağızdan, "Siz ne düşünüyorsunuz Bayan Redmayne?" dediler.

Penelope başını eğdi ve dinledi. Bayan Watson da bir şeyler duymaya başlamıştı. Bir çatırtı. Bir gümbürtü. Fıskiye'nin durgun suyu titredi. İnsanlar birbirlerine bağırarak koşuştular.

"Bu Paris Komünü," dedi Penelope. "Ama duyduğumuz Montmartre'daki top sesleri değil. Çatışma çok yakınımızda, Louvre'un hemen dışında. Rue de Rivoli'deki barikatı savunuyorlar!"

İfadesini noktalamak istercesine, bir çatırtı daha duyuldu.

Bayan Watson sersemlemiş ve kafası karışmış bir halde gözlerini açtı. Küçük bir yatak odasıydı. Bir mum yakılmıştı. Bayan Charlotte yatağın kenarında durmuş, pantolonunu ve kombinezonunu giymiş, eteğinin içine adım atıyordu.

"Dışarıda havai fişekler patlıyor," dedi. "Bir göz atmaya gidiyorum."

"Havai fişekler mi?" diye mırıldandı Bayan Watson.

Yani rüya görmüyordu - en azından sesler hakkında. "Ben de geleceğim."

Bayan Charlotte bir fener daha yaktı ve "Sizin için bir fener hazırlayacağım" dedi.

Bayan Watson çabucak giyindi. Boş salona adım attığında, gerçekten de onu bekleyen yanan bir fener vardı. Onu aldı ve ön kapıyı açtı.

Bir fırtına onu neredeyse geriye doğru itiyordu. Salondaki mumlar sönüp sönüp karanlığa gömüldü. Omuzlarını kaldırarak dışarı çıktı. Birkaç adım ötede, henüz yağmur yağmadığı halde mackintosh giymiş olan Lord Ingram koşarak geri geldi ve kapıyı tekrar kapatmasına yardım etti.

"Bayan Charlotte daha ileride," dedi ona.

Dört kulübeden oluşan bu kümenin en doğusunda, denize ve doğu duvarına en yakın olan ev onlarınkiydi. Üzerinde yürüdükleri patika batı-kuzeybatı yönünde ilerliyor ve en yakın kulübenin yanından geçiyordu.

Bir şey Bayan Watson'ın başını kaldırmasına neden oldu. Kulübenin pencereleri karanlıktı ama birisinin ona baktığını hissederek rahatsız oldu.

Lord Ingram, "Sizi beklerken o kulübede bir perdenin hafifçe kımıldadığını gördüm," diye mırıldandı.

Sözlerinin hemen ardından bir havai fişek gümbürtü ve ıslıkla patladı ve neredeyse tam tepesinde yeşil ve altın rengi bir kıvılcım yağmuru oluşturdu.

İleri doğru koştular. Yerleşkenin merkezinde, doğudan batıya uzanan açık bir alan vardı; ön girişin doğuda olduğu duvar öncesi yıllardan kalma merkezi araba yolu. Duvarların inşasından sonra, batı duvarındaki yeni kapı ve hemen güneybatı köşesindeki ahır ve araba evi ile birlikte, eski yolda artık araba trafiği yoktu ve çimenlik bir alana dönüştü.

Bayan Charlotte çimlerin üzerinde durmuş, başını hafifçe kaldırmış, hareketsiz duruyordu. Bayan Watson onunla konuşmadan bir havai fişek daha patladı ve parlak kırmızı izler bıraktı.

"Kuzey duvarının ötesinde havai fişekler atılıyor. Gidip bir bakar mısınız lordum?" diye sordu.

Bayan Watson'ın midesi sıkışmıştı. Neler olup bittiğini bilmeleri gerekiyordu ama ya bu Bayan Charlotte'u ve kendisini tecrit etmeye yönelik bir komploya?

Lord Ingram onlara baktı. "Silahlarınız yanınızda mı hanımlar?"

Bayan Charlotte başıyla onayladı. Bayan Watson'ın eli eteğinin cebine gitti, orada bir derringer vardı. Sol ayağını da kaydırды ve botunun içine sıkışmış tabancanın dış hatlarını hissetti.

"Evet," dedi kısık sesle.

"O zaman dikkatli ol."

"Siz de," dedi Bayan Charlotte.

Şövalyeleri koşarak uzaklaştı, fenerinin ışığı yerde hızla kayıyordu. Bayan Watson bir an için onun nasıl dışarı çıkacağını düşündü; Bay Peters birkaç ağır kilidi tutan asma kilitleri açmak için anahtarlar kullanmıştı.

cıvataları yerine oturttu. Ancak kapıya ulaştığında, bir havai fişek daha gökyüzüne fırladı ve altın rengi yanması, girişin her iki yanındaki merdivenlerden duvardan aşağı inen iki kişiyi aydınlattı.

Bayan Watson yüzlerini seçemeyecek kadar uzaktaydı ama bir erkek ve bir kadın oldukları anlaşılıyordu. Kadın, adamla Lord Ingram'ı kapıdan çıkardı, kapıyı kapattı ve sonra tekrar surlara tırmandı.

Bayan Charlotte yürümeye başlamıştı bile. "Öğleden sonra gemideyken duvarda gördüğümüz kadın bu olabilir," diye mırıldandı.

Bayan Watson ona yetişti ve arkasına baktı. Bir tarafta, kendilerinininkine en yakın olan kulübe hâlâ zifiri karanlıktı. Diğer tarafta, atıl bir bahçe yatağı boyunca -sebze bahçesi değil, çiçek bahçesi- Bayan Fairfield'in kümesindeki evlerden figürler çıkıyordu.

Bayan Charlotte eski at arabası yolundan geçti. Bayan Watson, Lord Ingram'ın ardından bu yolu takip ederek kapıya varacaklarını düşünmüştü ama şimdi yolun kuzeyinde, mutfak bahçesinin kenarından geçiyorlardı. Onun yerine kuzey duvarına mı gidiyorlardı?

"Bayan Stoppard, Bayan Stoppard!"

Bayan Watson arkasına döndü. Nefes nefese gelen ses, yirmi adım kadar arkalarında duran ve yüzü yukarı dönük bir halde bağırان Bayan Ellery'ye aitti. "Neler oluyor Bayan Stoppard?"

"Henüz bilmiyorum!" Cevap surlardan geldi. "Bay Peters ve ziyaretçilerden biri bakmak için gittiler."

"Saat kaç?" diye sordu Bayan Watson, bunu hiç düşünmediğini fark ederek.

"Kulübemizden gece yarısını beş geçe ayrıldım," dedi Bayan Charlotte. "Yani şu andan itibaren saat on civarında olmalı."

"Ne tuhaf bir olay," dedi az ilerideki bir erkek sesi, Bayan Watson'ı irkiltti. "Elbette çok güzel ama tuhaf."

Dr. Robinson. Ne zamandır orada, gölgelerin arasında duruyordu?

"Sanırım bu sık sık olan bir şey değil?" diye sordu Bayan Charlotte, sanki bir yemek masasının etrafında sohbet ediyorlarmış gibi sakin bir ses tonuyla.

"Falmouth'ta Guy Fawkes için bir kez havai fişek gördüm ama buralarda hiç görmedim. Bu günün havai fişekleri zorunlu kılacak ne gibi gizli bir önemi olduğunu anlayamıyorum."

Bayan Watson tam aynı fikirdeydi ki Bayan Charlotte sözünü kesti. "Canım, nereye gidiyorsun?"

Kız cevap vermedi ama Bayan Baxter'ın kulübesinin bulunduğu altı konutluk küme çok uzakta görünmüyordu. Bayan Watson'ın kalbi daha hızlı atıyordu. Adımlarını hızlandırdı.

Kümedeki evlerden en az dördünün pencereleri aydınlıktı. Bayan Charlotte ilk kulübenin yanından geçti. Daha büyük, ışıksız bir evin etrafından dolaşmak üzereydi ki bir kadın sertçe, "Nereye gittiğinizi sanıyorsunuz, Bayan Holmes?" dedi.

Bayan Crosby, sabahlığının üzerine kalın bir palto giymiş, bu kulübenin verandasında duruyordu.

Bayan Baxter'ın kulübesi.

Bayan Charlotte'un dudakları aralandı. Keskin bir çatırtı geldi. Herkes sıçradı. Bayan Crosby ceketinden bir tabanca çıkardı. Ama bu sadece yarım düzine havai fişegin aynı anda gökyüzüne fırlamasıydı ve arkasında altın kıvılcımlar, kırmızı çizgiler ve mor parıltılardan oluşan parlak ve şatafatlı bir görüntü bıraktı.

Ne oldu? Acımasız Bay Peters tarafından kısıtılmak üzere olan yaramaz, kalan tüm havai fişekleri bir anda mı patlattı?

Bayan Charlotte sanki kükürtlü kokuları uzaklaştırabilecekmiş gibi bir elini yüzünün önünde salladı. "Bu yönden gelen bir ateş ışığı gördüğümü sandım ve haklıymışım."

Bayan Crosby'nin yüzünde açık bir küçümseme ifadesi belirdi. "Gerçekten mi, Bayan Holmes?"

"Aman Tanrım, kadın haklı," diye bağırdı Dr. Robinson.

Evin arka tarafına doğru koştu. Patlayıcı bir küfür geldi. "Odun yığını alev aldı. Çabuk, çabuk, söndürmemiz gerek!"

Bayan Crosby verandanın merdivenlerinden hızla indi ve sanki Bayan Charlotte'un başına gelenlerden bir şekilde o sorumluymuş gibi silahını Bayan Charlotte'a doğru kaldırdı.

Ateş.

Bayan Watson bir çığlık atarak öne fırladı ve Bayan Charlotte'un önünde durdu. Ama kız onun arkasından çıktı, Bayan Crosby'nin kolunu itti ve sesini hiç eğip bükmeden, "Bu evde kova var mı?" diye sordu.

"Bizimkinde de var," dedi kocasıyla birlikte olay yerine gelen Bayan Steele. Sesi soluğu kesilmiş ve korkmuş gibiydi ama hemen koşarak uzaklaştı. "Ben onları getiririm."

Dr. Robinson evin önüne döndüğünde aceleyle onun peşinden gitti. "Ben de gidip benimkini alayım."

"Bayan Baxter hâlâ içeride mi? Bayan Baxter? Bayan Baxter?" diye bağırdı Bay Steele. "Hemen dışarı çıkması gerekiyor. Güvenli değil."

"Uyanmayacak," dedi Bayan Crosby sert bir sesle. "Dr. Robinson'un yazdığı bir şeyi aldı. Git odun yığınının üzerine dökmek için su getir. Uyuyacaktır."

Bay Steele sanki ona odun yığınının gazyağı dökmesini söylemiş gibi baktı. Bayan Watson kendini o kadar gergin hissediyordu ki ellerini ve çenesini sıkmak zorunda kaldı. Bayan Crosby'nin tabancasını neredeyse Bayan Charlotte'a doğrultmasının etkisinden hâlâ kurtulamamıştı ve şimdi bu kadın, yakın olduğunu iddia ettiği birinin, evinin arka duvarında ateş yanarken öylece uyumasına izin vermeye mi hazırlanıyordu?

"Bu gürültüde kim nasıl uyuyabilir bilmiyorum," diye bağırdı Bay Steele, sesi hayal kırıklığıyla yükseliyordu. "Ama uyusa bile sorun değil. Onu dışarı taşıyabilirim. Hiç sorun olmaz."

Bayan Crosby'nin sesi daha da soğudu. "Su içseniz daha iyi olur. Bayan Ellery burada. Mutfağın anahtarı onda, içinde de bir sürü kova var. Çabuk, herkes gitsin!"

Bayan Ellery, "Ama evden çıkarken anahtarlığımı yanıma almadım," diye üzüldü. "Neden, hâlâ ev terliklerimi giyiyorum. Bu konuda neden tartıştığınızı bilmiyorum ama hem Bayan Baxter'ı daha güvenli bir yere taşımak hem de aynı yerdeki yangını söndürmek için yeterli sayıda insanımız var."

Güçlü bir metal şingirtisiyle konuşması kesildi: Bayan Fairchild, elinde anahtarlarla geliyordu.

Bayan Fairchild mutfağa doğru buyurgan bir el salladı ve yolu açtı. Onun peşinden koşarken başını sallayan Bay Steele de dahil olmak üzere herkes onu takip etti. "Bayan Baxter'ın rahatsız edilmekten nefret ettiğini biliyorum ama insan evi yanarken bir istisna yapmak zorunda değil mi?"

Görünüşe göre öyle değil.

Ya da en azından Bayan Crosby onun için böyle bir istisna yapmaya istekli değildi.

"Bu delilik!" Bayan Watson, Bayan Charlotte'a fısıldadı. "Bayan Crosby nasıl olur da Bayan Baxter'ın yerinde kalmasına izin verir? Hem de yardımı geri çevirerek!"

"Bayan Baxter'ın kulübesinin boş olması her zaman mümkündür," diye cevap verdi Bayan Charlotte, sürüye ayak uydurmak için daha hızlı yürüyerek, "ve Bayan Crosby kimsenin bunu öğrenmesini istemiyor."

Bayan Watson adımlarını uzatmak için eteklerini topladı, aklı bir kargaşadaydı.

Mutfakta Bayan Ellery, Bayan Fairchild'dan anahtarları aldı, kapıyı açtı ve bir lamba yaktı. Bu sırada aşçı Bayan Brown ve yardımcısı Abigail Hurley de kalabalığa katılmıştı. Bayan Ellery kovaları dağıttı ve herkesi iki gruba ayırdı; bir grup mutfaktaki tulumbayı kullanacak, diğeri de güneydeki sarnıca gidecekti. "Kovayla bekleyen başka kimse olmadığı sürece bir kişi pompanın başında kalmalı; böylece daha hızlı gider!"

Bayan Watson ve Bayan Charlotte'un kovanı dolduğunda, Bayan Watson'ın tahmin ettiğinden daha ağırdı. Kulübeden çıkarken eldivenlerini unutmuştu. Kovanın sapı buz gibi soğuktu. Yine de soğuğun yakıcılığını ya da kovanın avucuna batan ağırlığını hissetmedi bile.

Bayan Baxter locasında mıydı, değil miydi? Bayan Crosby ona yardım ediyor muydu yoksa tam tersi mi?

Bayan Steele önce yanan odun yığınının ulaştı. Suyunu kükreyen, rüzgârla savrulan ateşin üzerine boşalttı. Bayan Watson ve Bayan Charlotte da aynı şeyi yaptı. Odun yığını duman çıkarmaya başladı.

Bayan Steele nefes nefese, "Birkaç kova daha işimizi görür," dedi, "ama bence ne olur ne olmaz diye hepimiz geri dönüp biraz daha su almalıyız."

Bayan Watson da hem yorulmaktan hem de rahatlamaktan nefes nefese kalmıştı. Bayan Steele'in önerdiği gibi yapmak üzereydi ki Bayan Charlotte, "Hanımefendi, sağlığınız bundan daha fazla çalışmaya izin vermez. Gidip biraz daha su getireyim."

Bayan Watson bir atın yapısına sahipti ve kovayla bir kez daha sarsılsa bile yıkılmazdı. Ama Bayan Charlotte onun yerinde kalmasını istiyor gibiydi.

"Kova senin için çok ağır olmaz mı canım?"

Bayan Charlotte koluyla alnını sildi. "Haklısınız hanımefendi, bunu hiç düşünmemiştim. Umarım size engel olmuyoruzdur, Bayan Steele."

Bayan Steele kıpırdamadan, "Pek sayılmaz, pek sayılmaz," dedi. "Yaklaşan bir sürü ayak sesi duyuyorum. Sanırım artık kimsenin başka bir yolculuk yapmasına gerek yok."

Çok geçmeden Bay Steele kovasıyla geldi, onu mutfak hizmetçisi izledi. Onun yükü de boşaltılınca, yanma neredeyse tamamen durdu. Sırılsıklam odun yığınının dumandan çok buhar yükseliyordu ve bir iki kıvılcım Bayan Ellery ve Bayan Fairchild tarafından çabucak söndürüldü.

"Yangın söndürüldü mü?" diye sordu Dr. Robinson topallayarak. "Korkarım faydalı olma hevesiyle ayağım bir kayaya takıldı ve düştüm. Neyse ki sadece gururum incindi ve dizim sıyrıldı."

Kulübenin önüne doğru ağır adımlarla yürüdü ve "Bayan Baxter iyi mi, Bayan Crosby?" diye seslendi.

Bayan Crosby'nin sesi, "Her şey boyunca uyumuş olmalı," diye geldi. "Doktor, içeri gelip bir bakabilir misiniz?"

Bayan Watson kaşlarını çattı. O kadını hâlâ affetmemişti.

Doktor arkasını döndü. "Diğer herkes iyi mi? Ben Bayan Baxter'a bakmadan önce tıbbi müdahaleye ihtiyacı olan var mı?"

Herkes başını salladı.

Bayan Ellery, "Peki ya diziniz? Önce onu bandajlamamı ister misiniz?"

"ok nazıksınız Bayan Ellery," dedi Dr. Robinson, çoktan uzaklaşmaya başlamıştı. "Ama bu biraz bekleyebilir."

Kalabalık onu evin önüne kadar takip etti ama o sırada o ve Bayan Crosby içeride kaybolmuştu. Bayan Watson'ın gördüğü tek şey kapıydı.

Kapanış.

Bir rüzgâr daha esti. Kadın titredi. Kovadaki su kaynamış ve sağ kolu sıırılsıklam olmuştu. Nemli soğuk iliklerine kadar işliyordu.

Bayan Crosby, elinde parlak bir fenerle Bayan Baxter'ın kulübesinden tekrar çıkınca şaşırdı. Ama o daha bir şey söyleyemeden duvardaki Bayan Stoppard bağırdı: "Onları yakaladık. Baş belalarını yakaladık."

On üç

T Sorun çıkaranların yirmili yaşlarının sonlarında mahcup görünümlü bir adam ve dokuz yaşlarında titreyen bir çocuk olduğu ortaya çıktı. Adamın eli

Diğer eli zorlayıcı bir şekilde açılıp kapanırken bile çocuğun omuzlarını sıkıyordu.

Bay Peters onları yerleşkenin içine sokmak yerine, hâlâ kilitli olan ön kapının yanına sürükledi. Lord Ingram birkaç adım ötede duruyordu. Yangını söndüren sakinlerle Bayan Watson ve Bayan Charlotte duvarın tepesinden aşağıya bakıyorlardı.

Bayan Watson, aşağıdan bakıldığında surları dolduranların, trompe-l'oeil bir tavandaki azizlere ve bilgelere benzeyip benzemediğini merak ediyordu; oysa içlerinden birkaçı sabahlık giymişti, Bayan Ellery'nin ayağında uyumsuz terlikler vardı ve neredeyse herkes titriyordu. Duvarın üstü daha soğuktu, rüzgâr daha şiddetliydi ve ıslak kolundaki kolu sanki buzla kaplanmış gibi hissediyordu.

"Bu adam Porthangan'lı bir tekne yapımcısı olan Sam Young olduğunu iddia ediyor," dedi Bay Peters, sesi net bir şekilde yükseliyordu, "ve bunun kendisiyle birlikte yaşayan yetim yeğeni olduğunu söylüyor. Bayan Crosby ve Bayan Ellery'nin de onun kimliğini doğrulayabileceğini söylüyor."

Bayan Ellery gözlerini kıstı. "Evet, bunlar onlar. Bay Young, genç Efendi Timothy'yi gecenin bir yarısı oradan oraya sürükleyip gürültü çıkarırken aklınızdan ne geçiyordu? Havai fişeklerinizden biri neredeyse Bayan

Baxter'ın kulübesi yanıyor ve söndürmek için su taşımaktan hepimiz üşüdük ve ıslandık."

"Özür dilerim Bayan Ellery," dedi Sam Young, sesi titreyerek. "Çok üzgünüm. Zarar vermek istememiştim. Değiştirilmesi gereken bir şey var mı? Tüm onarımları ben yaparım."

Bayan Crosby soğuk bir tavırla, "Buna gerek yok," dedi. "Ve Bayan Ellery'nin sorusuna cevap vermediniz."

Adam yüzünü eğdi ve konuşmadı. Başı çıplaktı. Çocuğun başında kasket vardı ama şapkası yoktu. Bay Peters ya da Lord Ingram'dan kaçmaya çalışırken mi kaybetmişti?

Birkaç saniye sonra Bay Peters, "Bana daha önce bugünün adaşınız olan aziz Bayan Crosby'nin yortu günü olduğunu ve Katolik ülkelerde sevgilinin yortu gününde gece yarısı havai fişek patlatmanın romantik bir jest olarak kabul edildiğini duyduğunu söyledi," dedi.

Toplu bir nefes alma oldu. Genellikle dedikodulara bayılan Bayan Watson, zavallı köylünün hissettikleri karşısında dehşete düşmüştü. "Ona böyle bir şeyi kim söyledi?" Bayan Crosby'nin sesi sanki dişlerini sıkarak.

"Bugün köye yelken açan Brothers adında bir beyefendi olduğunu söyledi. Bu Bay Brothers onu ziyaret etmiş çünkü Bay Young'ın burada hızlı bir yelkenli yaptığını duymuş. Daha sonra kendisi gibi iyi bir gencin neden hala evlenmediğini sormuş, Bay Young da kendisine iki kez bakmayan size aşık olduğunu söylemiş. Bay Brothers çok sempatikti ve gerçek adınızı bilip bilmediğini sordu. Isabel olduğunu duyunca, Aziz Isabel'in yortu gününün yarın olmasının ne kadar ilginç olduğunu söyledi."

Bayan Crosby dönüp Bayan Watson ve Bayan Charlotte'a baktı. "Bunu siz mi ayarladınız? Yanınızda bir adam getirdiniz, değil mi?"

Öfkesinin şiddeti o kadar büyüktü ki, dişleri takırdamaya başlayan Bayan Watson neredeyse bir adım geri atacaktı. Kendi kendine kaşlarını çattı ve hemen bir adım ilerledi. Bayan Crosby, yeri geldiğinde bir anda silahını çıkarabilecek tek kişi değildi.

Bayan Charlotte soğukkanlılıkla, "Porthangan'a giderken bize ev çalışanlarımızdan biri eşlik etti," dedi. "Ama o herhangi bir yaramazlığa karışmadı."

Bayan Crosby alay etti. "Onun adına bu kadar kesin cevap verebilir misiniz?" "Gerçekten de, yanımızda hiç havai fişek getirmediğimiz için, tek bir tane bile," dedi.

Bayan Charlotte. Aşağıdaki iki adamla yüzleşmek için döndü. "Bay Young, bayram gününün gece yarısı başlayacağını size bildirdikten sonra, bu Bay Brothers teknesinde bir miktar havai fişek taşıdığını hemen hatırladı mı?"

Sam Young başını kaldırdı ve sertçe onayladı. "Evet, evet, öyle yaptı." "Size havai fişekleri verdikten sonra limandan uzaklaştı mı?"

"Evet, Timmy ve ben gidişini izledik."

"Saat kaçta?"

"Gün

batımından

önce."

Bayan Charlotte tekrar Bayan Crosby'ye döndü. "Kiraladığımız teknenin adı *A Tide of Hope* - kontrol etmesi için birini gönderebilirsiniz ama hâlâ limanda olmalı. Adamımız da barın üstünde kalıyor, eğer bunu da doğrulamak isterseniz."

"Bayan Crosby," diye bağırdı hayranı aniden, "lütfen özür dilememe izin verin. İşleri karıştırdığım için özür dilerim. Bu kadar soruna yol açacağını hiç düşünmemiştim."

"Oh, öyle mi?" diye karşılık verdi Bayan Crosby. "Sizi hiç tanımayan bir kadının evinin önünde havai fişek patlatarak ona onur ve şeref kazandıracağınızı mı sandınız?"

Bay Young sustu.

Bayan Crosby, Bayan Fairchild'a döndü. "Bu aptal bir çocuğun gözleri önünde vurmadan önce gitsem iyi olacak."

Çok yorgun görünen Bayan Fairchild, Bayan Crosby'nin gitmesi gerektiğini belirten bir el salladı. Aynı hareketi Bay Peters'a da tekrarladı.

Bay Peters, Lord Ingram'a, "Bay Hudson," dedi, "bu beylere göz kulak olursanız, kendime bir mackintosh alıp onlara köye kadar eşlik edeceğim."

Şirketin duvardan güvenli bir şekilde inmesi biraz zaman aldı. Bayan Watson yere ayak bastığında, parmakları merdivenin delici soğukluktaki yan korkuluklarını kavramaktan tüm hislerini kaybedecekmiş gibi hissediyordu.

Lord Ingram onu aşağıda bekliyordu; Bay Peters yaramazlarla birlikte ayrılmıştı.

"Hadi dağılalım," dedi Bayan Ellery. "Yağmur yağacak."

Daha önce ayakkabıları sıırıslıkla olan Bayan Steele ısınmak için iki eliyle kocasına sarıldı. "Yağmur yağdığında," dedi soğuktan kekeleyerek, "en azından başka hiçbir şey alev almayacak."

Kulübelerine döndüklerinde Charlotte suyu kaynamaya bıraktı ve ıslak giysilerini değıştirdi. Suyun çoğı sıcak su şişelerine gitti ama Bayan Watson çay da yaptı. Charlotte eldivenlerini giyerken ona bir fincan çay verdi.

Bayan Watson üçüncü kez, "Ben de sizinle geleyim mi?" diye sordu. "Nasıl olsa uyuyamayacağım."

Charlotte ise tam tersi bir sorun yaşıyordu. Mışıl mışıl uyuyabilirdi ama gecenin olayları yüzünden henüz yatağına dönememişti. "Sizin için fazladan bir sıcak su şişem yok hanımefendi, ayrıca herhangi bir ısı kaynağı olmadan uzun süre dışarıda kalmak için çok soğuk bir gece. Yapabilirsiniz dinlenin. Dinlenemezseniz, bahçeden görebildiklerinize göz kulak olun."

Çaydan bir yudum aldı ve Bayan Watson'a çabucak sarıldı. "Ve beni Bayan Crosby'den koruduğunuz için teşekkür ederim."

Bu olağanüstü kadının yörüngesine girdiğı için ne kadar şanslıydı.

En azından dışarıdaki soğuk hava yüzünü kesiyor, kendisini daha uyanık ve tetikte hissetmesini sağlıyordu. Lord Ingram'ı meditasyon kulübesinin yakınında, Bayan Baxter'ın kulübesini izlediğı yerde buldu.

Ona bir sıcak su şişesi, bir matara sıcak çay ve bir şişe viski uzattı. "Dr. Robinson gitti mi?"

"Ben öyle düşünmüyorum. Dikkatli ol."

Bir ışık huzmesi doğu duvarından aşağıya doğru parladı ve araba yolu boyunca zikzaklar çizdi. Sonra Bayan Baxter'ın kulübesine doğru süzüldü ve onları sadece birkaç metre farkla ıskaladı.

Charlotte odun yığınının bir kez daha bakmayı tercih ederdi ama duvardan süzülen ışık olmasa bile Bayan Baxter'ın kulübesine yaklaşması hiç de kolay olmayacaktı. Ama bir alternatif hazırlamıştı: Bayan Crosby, Bay Peters ve Dr. Robinson'ın evlerine girmeyi deneyebilirdi.

Bu üçü arasından Dr. Robinson'un kulübesi ilk tercihiydi: Bayan Crosby ve Bay Peters, Bayan Baxter'ın yakınında oturuyorlardı ama doktorun evi bahçenin başka bir köşesinde, Bayan Fairchild ve Bayan Ellery'nin kulübesiyle aynı yerdeydi. Bu nedenle Lord Ingram'dan Dr. Robinson'ın nerede olduğuna göz kulak olmasını istemişti.

"Duvarlardan gelen ışık bu noktaya çok yakın geçiyor. Gitmem gerek," dedi Lord Ingram.

Teorik olarak Bahçe'de dolaşmakta özgürdüler ama yine de gece gözlemcileri olarak görünmemek daha iyiydi. Ve Charlotte, Bay Peters ya da Bayan Stoppard tarafından yakalanırlarsa diye akla yakın bir bahane bulmuştu: Yarattıkları yangın tehlikesini bertaraf etmek için başka kullanılmış havai fişek kovanları aradıklarını iddia edeceklerdi.

"Dikkatli ol Holmes," diye devam etti sevgilisi. "Ve hemen içeri dön. İkimizin de burada olmasına gerek yok." "Sen de dikkatli ol," dedi.

Onu kendine çekti, dudaklarından öptü ve gecenin içinde kayboldu.

Ters yöne, Dr. Robinson'un kaldığı yere doğru yola koyuldu. Daha önce, havai fişek fiyaskosunun ortasında evler aydınlatılmış ve fenerler serbestçe sallanmıştı. Ama şimdi Bahçe neredeyse tamamen karanlıktı.

Onu saklıyordu ama ilerlemesini de yavaşlatıyordu. Araba yolu çok daha yumuşak bir yürüyüş sağlayabilirdi, ama başka bir ışık huzmesi Bayan Baxter'ın kulübesine doğru uzaklaşmadan önce tam şimdi uzunluğunu süpürdü

tekrar. Dikkatlice ilerledi. İki dakika sonra yerdeki keskin bir çukura yüzüstü düşmekten zor kurtuldu ve bir sonraki adımda neredeyse ayak bileğini yuvarlıyordu.

Ama kışının üzerinde kaymak için otururken bile daha fazla karanlık olmasını diledi. Bayan Fairchild ve Bayan Ellery'nin kulübesinin penceresinde hâlâ bir lamba vardı. Lambanın ışığı ayaklarının altındaki araziye aydınlatamayacak kadar uzaktaydı ama Dr. Robinson'ın kapısının önüne çıkarsa, kendi kulübesinin yanındaki kulübedeki gözlemci tarafından görülmesini sağlayacak kadar parlak olabilirdi.

Lamba yanmaya devam etti. Ayağa kalktı, tekrar tökezledi ve devam etti. Lamba yanmaya devam etti. Durdu - Dr. Robinson'ın evine cesaret edebildiği kadar yaklaştı. Lamba yanmaya devam etti. Eldivenli ellerini birbirine sürttü. Gömleğinin içine soktuğu sıcak su şişesine rağmen elleri ve ayakları sıcaklığını kaybediyordu.

Toynak vuruşları. Tekerlekler çarpıyor ve kesiyor. Bir at arabası yaklaştı. Anında iki fener yandı, biri kuzey duvarında, diğeri güney duvarında. Güney duvarındaki hemen söndü. Ancak diğeri yanmaya devam etti, batı duvarına gitti ve merdivenden indi.

Işığı sallanarak açılan kapıyı aydınlattı. Bay Peters geri dönmüştü. Köye üç mil gitmiş ve üç mil dönmüştü, arabayı son sürat kullanmış, Bay Young ve çocuğu araçtan atmış ve aynı hızla geri dönmüş olmalıydı.

Gündüz vakti, burundaki araba yolu tehlikeli değildi. Ama geceleyin, fırtına yaklaşırken, Noel ağacı gibi aydınlatılmış bir aracı olsa bile, bu hızda bir araç kullanmazdı. Peki onun acelesi neydi? Bayan Watson'ın kiraladığı tekne *A Tide of Hope'un* hâlâ limanda olduğu iddiasını doğrulamakla hiç mi ilgilenmiyordu?

Ayrıca, dönüşüyle birlikte Dr. Robinson, Charlotte kulübesine bakamadan eve geri mi dönecekti?

Parmakları mackintosh'unun ceplerini daha da derinlemesine kazdı. Uzun bir nefes aldı, sonra bir nefes daha. Hava hâlâ belli belirsiz küçük patlamaların kokusunu taşıyor, denizin tınısıyla destekleniyordu. Dalgalar, çalkantılı bir hava tarafından kamçılanıyordu,

kayalıklara arpdı -çarpma, gümbürtü, bir sonraki saldırıdan önce çekilen bir nefes gibi keskin bir geri ekilme.

Karanlık. Zifiri karanlık. Birisi sonunda o lambayı söndürmüştü.

Duvarlardan aşağıya doğru bir ışık huzmesi daha parladı. Dağıldığında, Charlotte taşındı.

Dr. Robinson'ın kulübesi bunca zamandır ışıksızdı; muhtemelen neler olup bittiğini görmek için dışarı çıktığında içerideki fenerler sönmüştü. Bayan Watson kulübeden aceleyle çıkmış, kapıyı kilitlememiştı. Eğer Dr. Robinson da o kadar acele etseydi.

Yavaşça kapı kolunu çevirdi. Kapı açıldı. İçeri süzüldü, sonra kapıyı aynı naziklikle kapattı - ya da en azından rüzgâr kapıyı tekrar ardına kadar açmakla tehdit ederken kapatabildiğı kadar nazikçe.

Cep fenerini çıkarıp azıcık ışık verdi ve etrafına bakındı. Bu kulübe, şu anda oturduğu kulbeyle aynı tasarıma sahip gibi görünüyordu, ancak yöneliminde bir değişiklik vardı. Onun kulübesinde şömine kapının sağındaydı, burada ise solundaydı. şöminenin ötesinde, kıvrımlı çubuklara asılı perdeler bütün bir köşeyi -büyük olasılıkla bir muayene alanını-gizliyordu.

şmineyle aynı tarafta ama kapıya daha yakın bir yerde n camlı büyük bir dolap duruyordu. Yaklaştı ve cep fenerini, içindeki malzemelerin üzerine yapıştırılmış etiketleri okumak için neredeyse doğrudan camlara dayadı. Dr. Robinson'un boyundaki bir adam için en uygun rafta karbolik asit, kloroform ve cerrahi işlemler için gerekli diğer antiseptikler ve anestezikler gibi malzemeler diziliydi. Diğer raflarda ateş düşürücü tabletler, mide için tonikler, kalp sorunları olanlar için striknin, ağrı ve uykusuzluk için laudanum ve morfin gibi tentrler ve hatta kokain gibi bir uyarıcı bulunuyordu.

Burası Dr. Robinson'un dispanseriydi, yaygın hastalıklar için gerekli olağan ilaçları içeriyordu, tüm kavanozlar ve şişeler kullanımlarına göre gruplandırılmış ve açıkça etiketlenmiştı.

Dolabın kapağını açmaya çalıştı ama kilitli olduğunu gördü.

antası kilitli dolabın yanındaki alçak bir taburenin üzerinde duruyordu ve sabitlenmiş gibi görünmüyordu. meldi ve bir elini uzattı.

Ayak sesleri. Koşan ayak sesleri. Kulübeye doğru geliyor.

Cep fenerini söndürdü, perdeli muayene alanına yöneldi, yerden bir avuç perde kaldırdı ve altına eğildi. Daha doğrulamadan başına büyük bir bez geçirildi ve bezin diğer tarafındaki bir el şaşırtıcı bir güçle ağzını kapattı.

Kalbi güm güm atıyordu. Tabancasını kaldırdı ve sertçe adamın böğrüne sapladı - tutuş gücüne bakılırsa bir adamdı. Adam ondan daha büyük bir tehlike altında olduğunu umursamıyor gibiydi ve onu muayene alanının derinliklerine doğru çekti. Kadın döndü ve elini kaldırarak adamın kafasına tabancasıyla vurdu. Kulübenin kapısı patlayarak açıldı ve beraberinde hala kara barut ve fosfor kokusu taşıyan soğuk, tuzlu bir hava getirdi.

Charlotte ve adam sustular. Başındaki örtüye rağmen odanın epeyce aydınlandığını görebiliyordu. O halde içeri giren kişi Dr. Robinson olmalıydı; davetsiz bir misafir ılık konusunda bu kadar pervasız olamazdı.

Bir anahtar döndü. Bir dolap kapağı açıldı. Şişeler birbiriyle şingirdedi. Birkaç saniye sonra ön kapı bir kez daha açılıp kapandı ve içeri giren rüzgâr bir kez daha ışıltı söndürdü. Ama bu sefer Dr. Robinson kapısını kilitlemeyi ihmal etmedi.

Zaman geçti, saniye saniye. Charlotte saydı, kolu havadaydı, tabancasının namlusu doğrudan adamın kafasına dayanmıştı. Adam hareketsiz kaldı. Yüz on beşe kadar saydığı anda adam onu perdeli alandan dışarı itti ve ancak o zaman başını örten bezi çekti.

Charlotte cep fenerini yeniden yaktı. Adamı pusuya düşürüp kimliğini öğrenebileceğini düşündü ama adam nispeten nazik davranmıştı ve kimliğini şimdilik kendi haline bırakmak daha uygun görünüyordu. Onun yerine cam dolaba gitti.

Yanındaki doktor çantası yerinde yoktu. Cam dolabın içindekileri inceledi ve hem karbolik asidin hem de kloroformun alınmış olduğunu gördü.

Muayene alanından bir öksürük geldi.

Çok iyi.

Kanatlı bir pencereden çıktı ve çıkarken pencereyi sadece kısmen kapattı. Eğer diğer davetsiz misafir de aynı pencereden çıkmak isterse, bunu onun onayıyla yapabilirdi. İstemezse, kendisine hiçbir sorun çıkarmadığı için onun yerine kapatabilirdi.

Kulübesinin dışında, Charlotte elleri sıcak su şişesinin üzerinde duruyordu.

Bir adam ve bir kadın duvarlarda devriye geziyor, fenerlerinin ışığını düzensiz aralıklarla Bahçe'ye tutuyorlardı. Işıklarını dışarıya da veriyorlardı ama daha seyrek. Kadın, yorulmak bilmeyen Bayan Stoppard'dı, Müfettiş Treadles'ı muhtemelen duvara tırmanırken yakalamıştı. Adama gelince...

Bay Peters, Müfettiş Treadles'ın kendisini Londra'ya kadar takip eden adamla ilgili verdiği tanıma uymuyordu. Bu o olabilir miydi?

Charlotte kulübeye geri döndü, mackintosh'unu çıkardı ve bir sigara yaktı. Kırmızı yünden kalın bir sabahlık giymiş olan Bayan Watson pencerenin yanındaki sandalyede uyuyakalmıştı. Charlotte bir örtü getirip onun üzerini örttü.

Bayan Watson gözlerini açtı. "Oh, dönmüşsünüz. Tanrım, rüyamda Bayan Baxter'ı görüyordum. Kulübesinin boş olabileceği konusunda söyledikleriniz yüzünden olmalı. Rüyamda Bayan Crosby ve Bay Peters'in yardımıyla Bahçe'den kaçmıştı ve Bay Peters o kadar da iğrenç biri değildi."

Kadın esnedi ve Charlotte da onunla birlikte esnemekten kendini alamadı. "Bu da en az diğerleri kadar iyi bir hipotez."

"Kaç tane iyi hipotez olduğunu saymayı unuttum." Bayan Watson sandalyesinden kalktı ve yüzünü buruşturarak gerindi. "Bayan Baxter gitti, Bayan Baxter öldü, Bayan Baxter hâlâ hayatta ama kötü durumda. Bütün bu Bahçe, Moriarty tarafından sahneye konmuş bir maskaralık. Bayan Fairchild ve Bayan Ellery

Moriarty için çalışıyordu ama görevden alınırken onu terk etmeye karar verdi. Ve şu anda, gecenin bir yarısında hatırlayabildiklerim bunlar."

Gerçekten de bir dizi önerme ve sonuç üretmişlerdi. onların

Demiryolu yolculuk Cornwall'a o gerekir olmak dedi,

Spekülasyonların çoğunu Bayan Watson yapmıştı.

Charlotte, Bayan Watson'ın sandalyesini ateşe yaklaştırdı. Lord Ingram'ın hâlâ dışarıda olduğunu bilen yaşlı kadının yatmaya razı olacağından şüpheliydi. "Bütün bu açıklamalar o zamanlar mantıklıydı."

Bayan Watson sandalyesinin yeni yerine doğru ayaklarını sürüyerek ilerledi ve kollarını sandalyenin tepesine dayayıp yine sırtını gerdi. "Ama?"

Charlotte ateşe doğru bir sandalye daha çekti. "Ama bu gece Bayan Baxter, tabiri caizse evi yanarken görünmeden kaldı. Bir şeyler değişmek zorunda. Hipotezler yakında çökecek."

Bayan Watson inleyerek yerine oturdu. "Bunu Moriarty'ye bildirmeyi mi planlıyorsun? Yoksa bunun Bayan Felton'ın kulağına gitmesini ve onun rapor etmesini mi bekleyeceksiniz?"

"Bayan Baxter'ın evinin arkasındaki yangın büyük olasılıkla kundaklamaydı. Yangını kim çıkardıysa Moriarty'ye Bayan Baxter'dan haber alınamadığını söyleyecektir."

Bayan Watson'ın elleri boğazına doğru kalktı. "O zaman Moriarty, Bayan Baxter'ın artık Garden'da olmadığını bizim yardımımız olmadan da doğrulayabiliyorsa, neden burada olmamıza ihtiyaç duyuyor?"

Charlotte tekrar esnedi. "Bunu sabah konuşalım. Beynim Sindirella'nın arabasıyla aynı durumdan muzdarip - gece yarısından sonra balkabağına dönüşüyor. Ve bir balkabağı Moriarty'nin amaçları hakkında ne söyleyebilir ki?"

Bir önceki Aralık ayında, geceleyin keşif yaparken, Lord Ingram bekçi köpekleri tarafından fark edilmemek için neredeyse donmuş bir göle atlamıştı. Kemiklerini ısırarak acının ve ardından gelen daha da ürkütücü uyuşukluğun anısı uzun süre aklından çıkmamıştı.

O geceyle kıyaslandığında bu gece hem daha az soğuk hem de daha az tehlikeliydi. Zaman zaman fırtınalar onu ayaklarından kaldıracak kadar güçlü görünüyordu ve sıcaklıklar keskin bir şekilde düşmüştü, ama yine de derin kışın çiğliği değil, erken ilkbaharın soğuguydu.

Örne bir zarfın içinde sıcak su şişesi olduğundan bahsetmiyorum bile.

Ne yazık ki gece uzundu. İlk başta daha fazla dolaşmış, binaların ve Bahçe'nin içindeki diğer özelliklerin düzenine aşina olmuştu. Ama Bay Peters'in telaşlı dönüşünden sonra, mutfak bahçesinin yanındaki gölgelik kulübenin altına yerleşmiş ve buradan Bayan Baxter'ın konut kümesini gözetlemeye başlamıştı.

Gece ışıksız olduğu için pek bir şey göremiyordu. Rüzgârın uğultusundan ve dalgaların vuruşundan fazla bir şey duyamıyordu bile. Ama yine de en uygun yer gibi görünüyordu -birçok seçenek arasında-duvarlardaki nöbetçiler tarafından fark edilmesi kolay değildi, devriye gezen Bay Peters'tan kaçabilmesi ve Bayan Baxter'ın evine yeterince yakın kalabilmesi için birkaç yöne açıktı.

Bay Peters'in devriyesi onu şaşırtacak kadar kapsamlı değildi.

Duvardakilerin fenerleri özel olarak yapılmış yansıtıcı merceklerle donatılmış olmalıydı. Panjurları her açıldığında parlak ve yoğun bir ışık demeti oluşturuyorlardı. Işık Bayan Baxter'ın kulübesinin üzerinde başka herhangi bir yerden daha sık duruyordu. Köşk aydınlandığında, Bay Peters'in ön verandada ya da köşkün çevresinde dolaştığı sık sık görülebiliyordu.

Lord Ingram pozisyonunu aldıktan yaklaşık yirmi dakika sonra -ışık olmadığı için saatine bakamamıştı- elinde yanan bir fener tutan ve biraz topallayan biri kulübeden çıktı. Holmes'a göre gecenin erken saatlerinde düşmüş olan Garden'ın doktoru mu? Dr. Robinson'ın kulübesinin içine bakmak isteyen Holmes'un incelemesini bitirdiğini umuyordu. Birkaç dakika sonra doktor, elinde bir doktor çantası ve birkaç başka eşya ile geri döndü. Lord Ingram derin bir nefes aldı: Görünüşe göre Dr. Robinson'un keşif gezisi herhangi bir olay yaşanmadan sona ermişti.

Dr. Robinson Bayan Baxter'ın kulübesine geri döndükten sonra kulübenin kapısı birkaç kez daha açılıp kapandı. Lord Ingram karanlıkta kimin koşuşturduğunu anlayamıyordu ama arada sırada koşuşturan tek bir kişinin telaşlı ayak seslerini seçebiliyordu.

Bu acele giriş ve çıkışların ortasında, güney duvarından aşağıya bir fener parlıyordu.

"Şimdi olmaz, Bay McEwan," diye homurdandı Bay Peters.

Işık hemen söndü. Ve eve girip çıkan her kimse görevini tamamlamış gibi görünene kadar da bir daha parlamadı.

Lord Ingram, ölmek üzere olan Bayan Baxter'ın, sırf Holmes'la bir görüşme yapabilsin ve topluluğun diğer üyelerini aklayabilsin diye garip ve korkunç yöntemlerle hayatta tutulduğunu hayal etti.

Bay Peters, Bayan Baxter'ın kulübesinin yakınlarında kalmaya kararlı görüldüğünden, Lord Ingram daha da yaklaştı. Saat bir buçuk sularında, yakındaki bir kulübenin saçağının altına henüz yerleşmişti ki, Bay Peters'in feneri aniden yandı. "Kim var orada?"

Lord Ingram'ın kalbi küt küt atıyordu. Görülmüş müydü?

"Craddock," diye cevap verdi kulübenin diğer tarafından, kulübeye daha yakın olan sert bir ses.

Lord Ingram dişlerini sıktı ve rahatlamak için çok yüksek sesle nefes almamaya çalıştı.

"İçeri girin Bay Craddock," dedi Bay Peters. "Burada yapabileceğiniz ya da görebileceğiniz bir şey yok."

Craddock. Lord Ingram bu ismi dosyadan hatırlıyordu. Ama aynı zamanda Bayan Watson'ın, bir duvara yaslanmış meyve ağaçlarını görebilmek için Hermopolis Bahçesi'nin öbür tarafına geçecek birine inanmamasından da.

Bay Craddock'tan başka bir cevap gelmedi, muhtemelen Bay Peters'ın istediğini yaptı ya da en azından öyle görünüyordu.

Bay Peters tekrar sert bir sesle, "Kim var orada?" diye seslenene kadar muhtemelen bir saat daha geçti.

"Steeles'ler," dedi bir kadın, ses tonu samimiydi. "Tam yatmak üzereydik ki Dr. Robinson'un kulübesine koştuğunu, sonra da çantasını alıp buraya döndüğünü gördük. O zamandan beri onun evine dönmesini bekliyoruz."

ama bu hala gerçekleşmedi. Her şey yolunda mı? Bayan Baxter iyi mi? Endişeleniyoruz."

"Bayan Baxter hakkında en ufak bir fikrim yok," dedi Bay Peters. "Bayan Crosby burada durmamı söylediği için buradayım. Ama eminim Bayan Baxter iyi olmalı, yoksa Bayan Crosby bana bir şey söylerdi."

"Demek Bayan Crosby de içeride?" diye bir adamın biraz kısık sesi geldi, muhtemelen Bay Steele'e aitti.

"Evet. Bayan Crosby'nin sizi içeri alacağını düşünüyorsanız, kapıyı almaktan çekinmeyin."

Görünüşe göre arayanlar öyle düşünmüyordu. Kadın i çekti. "Pekâlâ. şimdilik geri dönelim. Ama sizce de tüm bunlar çok garip değil mi?"

"Pek sayılmaz," dedi Bay Peters. "Bayan Baxter'ı son gördüğümde gayet iyiydi. Bayan Crosby onu son yirmi dört saat içinde birden fazla kez gördü ve herhangi bir sorundan söz etmedi."

Bay Steele huysuz bir sesle, "Peki o zaman, Bayan Crosby'ye güveniyorsanız," dedi.

"Ona hayatım pahasına güveniyorum, Bayan Baxter'a da öyle," dedi Bay Peters soğuk bir sesle. "İyi geceler Bay Steele. İyi geceler, Bayan Steele."

Yaklaşık eyrek saat sonra Bay Peters'ın feneri tekrar yandı. "Bayan Ellery, yardımcı olabilir miyim?"

Ses tonundaki kabalık sivri bir hal almıştı. Genç adamın sabrı tükenmek üzereydi.

"Evet. Ne Bayan Fairchild ne de ben uyuyabiliyoruz. Gelip Bayan Baxter'la her şeyin yolunda olup olmadığını görmek istedim."

Sesi samimi ve mahcup geliyordu.

"Bayan Baxter şu anda kimseyle görüşmüyor ve Bayan Crosby'nin de buna vakti olduğunu sanmıyorum."

"Peki, o zaman odun yığına bir bakmamın sakıncası var mı? ylece alev alması garip görünüyor."

"Zaten b a k ı l d ı : Birisi yığının üzerine az miktarda gazyağı dökmüş ve birkaç kibrit eklemiş."

"Ne?" diye bağırdı Bayan Ellery, dehşeti doruktaydı.

"Evet, biliyorum," dedi Bay Peters bitkin bir halde. "Ama artık yapabileceğimiz bir şey yok, o yüzden neden içeri dönüp biraz dinlenmiyorsunuz? Ben de isterdim ama Bayan Crosby beni burada görevlendirdi."

Lord Ingram da aynı şeyleri hissediyordu ama suçlayacağı kimse yoktu. Kendini oraya yerleştirmişti.

Kendini yere attı. Bir ışık huzmesi ancak iki adım kala yanından geçti.

Devriyeler fenerlerini kuzey, doğu ve güney duvarlarından tutuyorlardı; bu kulübenin batısında durmaya cesaret etmesinin nedeni de buydu. Ama şimdi denetimlerini yine batı duvarından yapıyorlardı.

Gölgelik kulübenin altına geri döndü.

Sıcak su şişesi hâlâ biraz sıcaklık yayıyordu ama ayakları soğuktu ve yanaklarını zar zor hissediyordu. Çömeldi ve ayağa kalktı, bacaklarını yana doğru uzattı ve olduğu yerde yürüdü. Daha önce fark edilmekten kaçınmıştı; şimdi ise Bay Peters'ın düzgün bir şekilde devriye gezmesini, onu fark etmesini ve ona da içeri girmesini söylemesini umuyordu.

Ama kimse onu keşfetmedi. Ya da en azından kimse umursamadı. Zaman zaman duvarlardan ışık sızıyordu. Bay Peters aydınlandığında ya Bayan Baxter'ın kulübesinin verandasında ya da çevresinde volta atıyordu. Önceki gibi.

Bayan Baxter'ın durumunu görmek için başka kimse gelmedi. Evin kapısı bir daha ne açıldı ne de kapandı. Lord Ingram'ın göz kapakları ağırlaştı. Sallanıyordu. Eğer otursaydı, Bayan Baxter'ın evinin önünü hâlâ görebilecekti.

Sessizce esnedi. Ve tekrar esnedi.

Çocukları mışıl mışıl uyuyor olmalı. Holmes, iyi bir gece uykusuna yatkınlığıyla, muhtemelen o da mışıl mışıl uyuyordu. O da mışıl mışıl uyumak isterdi, bütün gece ayakta kalamayacak kadar yaşlıydı.

Bay Peters bile onun duyabileceği kadar yüksek sesle esnedi. Yorgunluk gece gibi etrafını sarmıştı. Oturabilir, dizlerini yukarı çekebilir ve çenesini dizlerinin arasına koyabilirdi.

Başladı - neredeyse ayakta uyuyakalacaktı ve dengesini kaybetti. Gözlerini ovuşturdu, tekrar açtı ve bir parıltıyla neredeyse kör oluyordu

Tüm yerleşkeyi keskin bir şekilde aydınlatan yıldırım.

Gök gürültüsü yeri sarsan bir güçle çatırdadı. Kulaklarını kapattı. Duvarların güneydoğu köşesinde bir adam da aynısını yaptı.

Daha parlak bir şimşek çaktı ve ardından daha da sağır edici bir patlama oldu. Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyor, gölgelik kulübenin tepesine öyle bir şiddetle çarpıyordu ki, Bay Peters'ın avazı çıktığı kadar "İkiniz de duvarlardan inin," diye bağırdığını zar zor duydu.

Duvardaki iki kişi itaat etti. Fenerleri sallayarak koştular ve merdivenlerden aşağı indiler, sonra da Bayan Baxter'ın verandasına yöneldiler.

Lord Ingram artık uykuya dalmanın eşiğinde değildi ama kafası tutkalla doluydu. Mantıklı olduğu için değil, yeni bir karara varamadığı için olduğu yerde kalmıştı.

Yine de cep saatini çıkardı. Gökyüzünü bir şimşek çizgisi daha aydınlattı; saate baktı. Dördü çeyrek geçiyordu. Neredeyse sabah olmuştu. Güneş doğana kadar dayanabilirdi.

Yağmur kısa bir süreliğine dindi ama sonra daha da şiddetlendi. Gök gürliyordu. Her şimşek çakışında saatine baktı. Zaman ilerliyordu. Kendini kışın çıplak gövdesi ve kabukları soyulan bir ağaç gibi hissediyordu. Yağmur başladıktan sonra bir süre uyanık kalmak zor olmamıştı. Ama şimdi kış uykusu onu çağırıyordu, bütün bir mevsim boyunca bilinçsiz olma fikri şimdiye kadar karşılaştığı en çekici fikirdi.

Tekrar uyandığında, Holmes Moriarty'yle olan meselelerini halletmiş olacaktı, birileri çocuklarını boşanma konusunda bilgilendirecekti ve o da hiç değilse iyice dinlenmiş olarak yeniden başlayacaktı.

Bay Peters'ın elinde bir fenerle orta vagon yoluna doğru koştuğunu görünce uyuşukluktan sıyrıldı. Kapıya doğru mu gidiyordu? Hayır, ahırın ve araba evinin bulunduğu güneybatı yönüne saptı. On dakika sonra bir at arabası at arabası yolundan aşağı indi.

Lord Ingram gözlerini kırıştırdı. Ama doğuya giden araba yolu bir duvarla son buluyordu.

Bay Peters arabayı bir duvara sürmedi ama dairesel bir çiçek yatağının etrafından dolaştı ve durdu, araç artık batıya bakıyordu. Elinde fener olan bir adam kapıya doğru koştu. Aynı anda bir kadın da bir elinde çantası, diğer elinde fenerle bekleyen arabaya doğru koşmaya başladı. Lord Ingram

Onu duvarın üzerinde durup Bay Young'a, Bayan Crosby'ye dik dik baktığı zamandan tanıdı.

Bayan Crosby içeri girer girmez, Bay Peters kırbacını şaklattı ve araba ileri fırlayarak, kapıdaki adam kapıyı tamamen açtığı anda yerleşkeden dışarı fırladı.

Lord Ingram tereddüt etti. Tüm bu koşuşturma ve sürüş sırasında fenerler serbestçe kullanılmıştı ama şimdi hava yine zifiri karanlıktı ve yağmur düşüncelerini bastıracak kadar gürültülü yağıyordu.

Küfretti, cep fenerini yaktı ve gölgelik kulübenin korumasından ayrıldı. Batı duvarına doğru ilerlerken toprak ayaklarının altında ezildi. Kapı yine kilitliydi. Cep fenerini dişlerinin arasına sıkıştırarak ıslak ve kaygan bir merdivenden çıkmaya çalıştı. Surlardan bakıldığında, arabanın iki dış feneri sayesinde hâlâ görülebiliyordu. Köye doğru değil, bozkırın kuzeybatısına doğru gidiyordu.

Bir ses arkasına bakmasına neden oldu. Zayıf bir şimşek çakması, diğer merdivenden çıkmakta olan, kendisinininkine benzer bir mackintosh giymiş bir adamı aydınlattı. Bir susturucu yüzünün büyük kısmını kapatıyordu. Adam duvarın tepesine ulaştığında Lord Ingram'ın dikkatini çeken adam ters yöne doğru ilerledi.

Her nedense, gözleri sadece bir saniyeliğine karşılaşmış olsa da, Lord Ingram bu adamı daha önce gördüğünü düşündü. Yorgun beynini zorladı ama adamın kim olabileceği bir yana, böyle bir karşılaşmanın ne zaman ya da nerede olduğunu bile hatırlayamadı.

Uzakta, at arabası gözden kayboldu.

Artık kimseye faydası olmadığına karar vermeden önce bir süre bekledi, toplayabildiği kadar dikkatle merdivenden indi ve Holmes'a geri döndü.

On dört

Mrs. Watson, gökyüzü ikiye ayrılıyormuş gibi bir ses duyduğunda irkilerek uyandı. Ama yağmur başladığında, gök gürültüsü devam etti, tekrar uykuya daldı ve sabaha kadar gözlerini bir daha açmadı.

Salonda donuk gri bir ışık dolaşıyordu. Yağmur çatıda durmadan davul çalıyordu. Bayan Charlotte onun yanında uyuyordu, çenesi göğsünde, dolgun dudakları hafıfe bklmşt. Uyurken daha genç görünüyordu, genç ve sevimli. Bayan Watson'ın içinden kızın başını okşamak geldi.

Kaçındı. Ama yanan ateşi canlandırmaya çalışırken, arkasından Bayan Charlotte esnedi ve uykulu bir şekilde "Günaydın" diye mırıldandı.

Kilerde ekmek ve tereyağı buldular ve tost yaptılar. Bu basit kahvaltı sırasında Bayan Charlotte, Bayan Watson'a Lord Ingram'ın nöbeti sırasında olanları anlattı; sesi, onun çatı katındaki uykusunu blmemek için alaktı.

Sürükleyici ve şaşırtıcı bir hikâye. Ancak daha sonra, Bayan Watson dişlerini firaladıktan sonra, "Lord Ingram bütün bunları size anlattı ve ben sadece uyudum mu?" diye sormayı hatırladı.

"Altıda uyandım ve bir göz atmak için dışarı çıktım," diye yanıtladı Bayan Charlotte. Salondaki aynanın önünde durdu, parmaklarını hâlâ kısa olan saçlarında gezdirdi ve saçlarını mavi-beyaz bir türbanın altına soktu. "Sonra geri geldi. Dışarıda konuştuk."

"Zavallı çocuk, o korkunç havada bütün gece dışarıdaydı."

"Sıcak su torbası vardı. Ama evet, zavallı adam." Görünüşünden memnun olan Bayan Charlotte pencereye gitti ve perdeyi kaldırdı. "İşte mackintosh giymiş bir figür geliyor. Sanırım bu Bayan Felton. Gidip onunla tanışalım."

Başka ne olabileceğini bilmedikleri için, üzerlerinde sabahlıklarıyla, tamamen giyinik bir şekilde uyumuşlardı. Sandalyede geçirdikleri saatler kıyafetlerini kırıştırmıştı ama artık bunun pek önemi yoktu, özellikle de sabahlıklarını çıkarıp daha da saran mackintosh'larını giydiklerinde.

Bayan Felton iş için giyinmişti. Botları eskiydi, mackintosh'unun altından görünen etekleri kaba ve kirliydi. İri boğumlu ve çalışmaktan sertleşmiş çıplak eli bir kovanın sapını tutuyordu. "Hanımlar, bir yere mi gidiyorsunuz?"

"Evet," dedi Bayan Charlotte, yanında Bayan Watson olduğu halde orta yola doğru yürürken. "Araba evine kadar bize eşlik eder misiniz, Bayan Felton? Size sormam gereken bazı sorular var."

Bayan Felton'ın gözleri parladı. Onların yanına geldi. "Bayan Baxter hakkında bir şey öğrendiniz mi, hanımefendi?"

Soru dudaklarından dökülürken etrafına bakındı. Bahçe yağmurla örtülüydü. Birkaç bacadan dumanlar yükseliyordu. Ama bütün evlerin perdeleri çekiliydi ve dışarıda kimse yoktu.

"Biraz ilerleme kaydettik," dedi Bayan Charlotte, "ama istediğim kadar değil. Şimdi Bayan Felton, Porthangan'da Sam Young adında bir adam tanıyor musunuz?"

Bayan Felton gözlerini kırıştırdı. "Bay Young, tekne yapımcısı mı? Onu tanıyorum. Neden?"

"Bay Young dün gece yarısı geldi ve bir düzine kadar havai fişek patlattı ve huzuru büyük ölçüde bozdu."

"Hiçbir fikrim yoktu." Bayan Felton şaşkınlıktan bir an i ç i n yürümeyi bıraktı. "Ama ne için?"

"Bunu sevdiği kadın için yaptığını iddia etti."

Bayan. Felton'ın ağız oldu a mükemmel yuvarlatılmış O. "Ve Bayan Crosby gerçekten öfkeli miydi? Öyleydi, değil mi? Oh, Bayan Crosby

bundan hoşlanmazdı."

Bayan Watson ve Bayan Charlotte birbirlerine baktılar. "Bay Young'ın Bayan Crosby'ye olan ilgisi köyde herkes tarafından biliniyor mu?" diye sordu Bayan Watson.

"Umarım öyle değildir," dedi Bayan Felton, ses tonu sertti. "Bu tür dedikodular bir hanımefendinin itibarını zedeleyebilir. Biliyordum çünkü Bay Young bana birkaç kez bahçede olup bitenler hakkında sorular sordu ama soruları eninde sonunda Bayan Crosby'ye kadar gitti. Bunu görmek kolaydı. Ama kimseye bir şey söylemedim."

Yağmur Bayan Watson'ın yanağına süzüldü. Nemi bir fiskeyle uzaklaştırdı. "Bunu aylık raporlarınıza dahil etmediniz mi?"

"Tabii ki hayır. Bu Bayan Baxter'ın babasını ilgilendirmez."

Ama eğer dün geceki fiyaskoyu ayarlayanlar Bay Young'ın karasevdasını Bayan Felton'dan öğrenmedilerse, o zaman kaynak kimdi?

"Bay Young'ın Garden'da tanıdığı başka biri var mı?" diye sordu Bayan Charlotte. "Bahçe üyeleri köylülerle sosyalleşiyor mu?"

"Hayır, pek sayılmaz. Ama Bay Young iyi bir tekne yapımcısıdır ve Bayan Baxter birkaç yıl önce ondan bir tekne satın aldı, Bayan Fairchild da daha yakın bir zamanda. Steeles'ler de bir tane yaptırmaktan bahsediyorlardı. Buralarda yapacak pek bir şey yok ve yelken yapmak da vakit geçirmek için iyi bir yol."

Bayan Charlotte, Bayan Felton'a teşekkür etti ve kendisini işinden alıkoymayacaklarını söyledi. Kadınlar sebze tarlasından çok uzak olmayan bir yerde yollarını ayırdılar, Bayan Felton'ın yüzü asıktı. Yarım dakika sonra Bayan Charlotte ve Bayan Watson'a tekrar yetişti.

"Hanımlar, hanımlar, size sormayı unuttum, Bayan Baxter havai fişekleri görmek için dışarı çıktı mı?"

Hepsi durdu. "Hayır, yapmadı," dedi Bayan Charlotte yavaşça.

"Havai fişekler için bile mi? Ama havai fişekleri çok sever."

"Öyle mi?"

Bayan Felton kırmızı uçlu burnunun kenarını kaşıdı. "Düşündüm de, bana hiç böyle bir şey söylemedi. Sadece yatak odasında

üzerinde havai fişekler olan kartpostalları var. Bu yüzden her zaman onları sevdiğini düşünmüşümdür."

Bayan Felton bir an sessiz kaldı. "Belki de içeriden izliyordu. Umarım öyledir."

Araba evinde dört araç vardı: Bayan Felton'ın köpek arabası, Lord Ingram'ın kullandığı remise, bir Victoria ve muhtemelen Bayan Fairchild satın aldığı mülkle birlikte gelen, on beş kişilik büyük ve eski görünümlü bir karavan.

Bay Peters bir gece önce Bay Young ve yeğenini taşımak için Charabanc'ı kullanmıştı. Sabahın erken saatlerinde Bayan Crosby ile birlikte ortadan kaybolduğunda, dikkat çekici bir şekilde ortada olmayan bir arabaya binmişti.

Bayan Watson, "Sizce at arabası geri gelip tekrar gitmiş olabilir mi?" diye sordu.

Bayan Charlotte başını salladı. "Bayan Felton'ın arabasının içeri girerken b i r a k t ı ğ ı çamurlu izleri görüyorum, ama içeri girip tekrar dışarı çıkan bir dizi çamurlu iz göremiyorum."

Araba hazırlandı, Bayan Charlotte dizginleri aldı, Bayan Watson da arabaya bindi. Önce Bay Mears'la konuşmak için köye gittiler, sonra da en yakın tren istasyonuna doğru yola koyuldular.

Bayan Watson gözlerini dört açmıştı. Bay Peters'ın bindiği arabanın neye benzediği hakkında hiçbir fikri yoktu ama Bayan Charlotte diğer iki Bahçe arabasının üzerinde stilize edilmiş imbiklerin bulunduğu armalar taşıdığını ve bunun da öyle olacağını söylemişti.

Küçük köy istasyonunun önünde birkaç araç durdu. Bayan Watson oturdu ve arabaları teker teker dolaştı. Sadece tek bir ilkel armaya rastladı ve onda da imbik yoktu.

Remise'in yanında bekleyen Bayan Charlotte, başarısızlıklarına şaşırمامış ya da cesareti kırılmamıştı. Kuzeye, ikinci bir istasyona gittiler ama orada da aynı şekilde sonuç alamadılar. Bayan Watson bir sonraki dönüşü arabayla yaptı. Bayan Watson

remise dar köy yollarında zıpladı ve su birikintilerinden geçti. Tekerleklerin bir çukura takılmaması için dua etti.

En azından yağmur diniyordu. Güneş ışığı bulutların arasından sızıyor, parlak eğik ışınlar burunda otlayan koyunları gölgeliyordu. Hava yeni yıkanmış çimen kokuyordu. Batıda belli belirsiz bir gökkuşağı bile vardı, gökkubbenin üzerinde güzel bir serap.

Ama davaları fırtına sonrası gökyüzü gibi berraklaşacak mıydı? Yoksa - doğuya, giderek sislenen kıyı şeridine baktı- büyük bir deniz dumanıyla örtülür müydü?

Dünyanın bu bölgesindeki tek demiryolu hattı boyunca üçüncü ve dördüncü istasyonlarda arayışları sonuçsuz kaldı.

"Trene binmeyip gitmek istedikleri yere arabayla gitmiş olmaları mümkün mü?" diye sordu Bayan Watson, ağır adımlarla remise geri dönerken.

"Bunu ancak bir tekneyle gidiyorlarsa yaparlar. Eğer yakında koçlarını bulamazsak bu ihtimali de araştırmamız gerekecek."

Şube hattında istasyonlar birbirinden o kadar da uzak değildi. Ve Bay Peters ile Bayan Crosby'nin gittiği yerin güneyinden başlamışlardı - bu ikisinin Garden'ın duvarlarındaki gözcüler tarafından artık görülemeyince geri dönmüş olma ihtimalleri vardı. Yani kaçakların biraz daha uzağa gitmiş olmaları ihtimal dahilindeydi.

Bay Peters ve Bayan Crosby neden kaçıyorlardı? Bayan Watson merhum kocasının katıldığı çeşitli vakaları hatırladı. Yanlış giden bir apandisit ameliyatı mıydı? Bayan Baxter'ın beyninde bir anevrizma mı vardı? Yıllar boyunca yavaş yavaş zehirlenen organları sonunda feci bir şekilde iflas mı etmişti?

Bayan Charlotte hipotezlerin yakında çökeceğini tahmin etmişti. Bayan Watson o zamanlar pek emin değildi ama şimdi Bayan Charlotte'a hak veriyordu; bir gecede önemli bir şey olmuştu. Hayali Bayan Baxter'a yapışmış olan Bayan Crosby'nin sadece bir el çantasıyla dışarı çıkmasına ve Bayan Baxter'ın evinin yeterince korunup korunmadığını artık umursamamasına neden olan şeyin ne olduğunu bir bilseydi.

Beşinci istasyon daha büyüktü ve dışarıda daha çok araba vardı. Yine de Bayan Watson altın imbikli pırıl pırıl arabayı hemen fark etti

ve yanındaki çocuk.

diye bağırdı ve şemsiyesiyle arabanın tepesine vurdu. Bayan Charlotte arabayı çoktan yavaşlatarak durdu. Bayan Watson atladı.

"Oh, şuna bakın. Arkadaşımın arabası," dedi parlak bir sesle, nöbet tutan çocuğa yaklaşıırken. "Ona göz kulak olman için sana para mı verdi, genç adam?"

"Benden alamazsınız hanımefendi," dedi çocuk. "Patron bunu kendisinden başka kimseye vermememi tembihledi."

"Aman Tanrım, zaten kendi arabam varken onun arabasını ne yapayım? Ama hâlâ dönmemiş olmasına şaşırdım. Bu sabah ayrılırken bu kadar uzun süreceğini bilmiyordum. Arabayı almak için ne zaman döneceğini söylemişti?"

"Çay saatinden önce."

"Billy Simmons, kiminle konuşuyorsun?" Billy Simmons'a bariz bir aile benzerliği olan yaşlı bir çocuk koşarak geldi.

"Hiç kimse."

"Peki ona ne söyledin?" "Hiçbir şey."

Yaşlı çocuk Bayan Watson'a ihtiyatla baktı. "Size söyleyecek başka bir şeyimiz yok, hanımefendi. En iyisi siz yolunuza gidin."

"Ben de tam bu genç adama Kurtuluş Ordusu'nun Savurgan Oğullar Derneği'ne katılmak isteyip istemeyeceğini soruyordum," dedi Bayan Watson yumuşak bir sesle, "ama belki başka bir zaman."

İstasyonun içinde bilet görevlisi pek yardımcı olmadı ama bu konuda özür diledi. Sabahın erken saatleri çok yoğundu ve yolcuların yüzlerine değil, sadece verilen para miktarına bakmıştı.

Diğerleri pencerede sıraya girdiğinde yerlerini bıraktılar. Bayan Watson hayal kırıklığı içinde volta atıyordu. Sonunda arabayı bulmuşlardı ama Bay Peters ve Bayan Crosby nereye gitmişlerdi?

Bilet alanlar gittikten sonra, Bayan Charlotte tekrar pencereye çıktı ve görevliye asılı duran çocuklardan biri olma ihtimali olup olmadığını sordu.

istasyonda o gün hiç bilet alıp almadığını sordu. Adam gözlerini kırptırdı ama hayır dedi, öyle olduğuna inanmıyordu.

Dönüş yolunda Bayan Watson, Bayan Charlotte'a şoför koltuğunda eşlik etti. Manzara çok güzel olabilirdi ama sis denizi çoktan kapatmış ve iç kesimlere doğru giderek ilerliyordu.

Bir noktada, bir rüzgâr buharların bir kısmını dağıttı, sadece ıssız bir burun üzerinde, biri sarhoş bir şekilde eğilmiş üç uğursuz görünümlü mezar taşını ortaya çıkardı.

Hermopolis Bahçesi'ne vardıklarında Bayan Watson'ın havası da gün gibi bulutlu olmuştu. Ama Bayan Charlotte sürücü koltuğundan sıçradı, gerindi ve neşeyle, "Öğle yemeği vakti geldi. Umarım güzel bir pudingleri vardır."

Bir önceki öğleden sonra Livia, Snowham hakkında bilgi edinmek için gazete arşivlerini tarayarak beyhude saatler geçirmişti. Bugünkü mekânı British Museum'daki Okuma Odası'ydı ama çalışması daha verimli değildi: Kitapları istedi, karıştırdı ve kayda değer pek bir şey bulamadı.

Gözlerini kapadı ve yüzünü ovuşturdu. Okuma Odası'na en son gittiğinde yaz mevsimiydi ve Charlotte'la gizli bir buluşma ayarlamıştı. Çok umutlu, neredeyse baş döndürücü bir ortamdı. Charlotte Sherlock Holmes olarak yeni yeni kendini bulmuştu, Livia Charlotte'un maceralarına dayanan bir hikâyeye yazmaya karar vermişti ve gelecek parlak ve çekici görünüyordu.

Moriarty adı henüz sözlüklerine girmemişti. Ve Bay Marbleton'la henüz tanışmamıştı, ama şüphesiz o da onu tanıyordu. Ve muhtemelen şehirde onu takip ediyor, kendini tanıtmak için bir fırsat kolluyordu.

Eli eteğindeki gizli bir cebin üzerine yerleşti ve emaye kutunun dış hatlarını hissetti. *Lütfen. Bize ne anlatmaya çalışıyorsun?*

Tedirgin bir şekilde ayağa kalktı ve bir yığın kitabı katalog masalarındaki memurlara geri verdi. İncelemesi gereken birkaç kitap daha vardı ama ondan sonra ne yapmalıydı? Daha da marjinal ilgili kitapları mı istemeliydi? Başka hangi araştırma yolu kalmıştı?

Koltuğuna geri dönmek için arkasını döndü. Üç adam ona doğru yürüyordu. Omuriliğinde bir sarsıntı oldu.

Ortadaki adam Bay Marbleton'a benziyordu.

Hayır, *oydu*.

O an ağaç özüne takılmış, zar zor akıyor gibiydi. Tepesindeki kubbenin oculus'undan süzülen ışık, silindir şapkasının üzerinde parıltıyordu. Uzun paltosunun kanatları, göldeki su bitkileri gibi dizlerinin etrafında kıvrıla kıvrıla dalgalanıyordu. Eldivenlerini çıkardı ve onları nazıkçe paltosunun bir cebine sokmak için tüm sonsuzluğunu harcadı.

Damarlarında alarm zilleri çaldı. Hayır, hayır, ona bakmamalıydı. Yanındaki adamlar Moriarty'nin köleleriydi. Onların dikkatini çekmek olmazdı. Sadece kendini tehlikeye atmakla kalmayacak, aynı zamanda zaten zor olan durumunu daha da zorlaştıracaktı.

Dümdüz önüne bakıyor ve ıslak kil gibi hissettiği bacaklarının üzerinde yürüyordu. Elleri retikülünün etrafında sımsıkı kenetlenmiş, yüzünü buruşturmuş bir halde, yeterince bilgili olmasa da bir mavi çoraplı görüntüsü verdiğini umuyordu. Ancak üçlünün yanından geçerken, elinde olmadan ona doğru bir bakış attı, yüzüne değil de göğsüne doğru bir bakış.

Sadece elini kaldırdığını ve paltosunun yakasındaki bir şeye dokunduğunu görmek için.

Önceki an ne kadar yavaşsa, şimdi her şey o kadar hızlanmıştı. Dokunduğu her şey bir renk ve doku bulanıklığına dönüşmüştü. Ve sonra o ve refakatçileri onun arkasındaydı.

Kalbi küt küt atarken arkasına dönmeye cesaret edemedi, doğrudan koltuğuna yöneldi ve oturdu. Titriyordu. Dişleri bile takırdıyordu.

Okuma Odası'nda ne işi vardı? Moriarty onu dışarı mı salmıştı? Belki de Londra'da ya da Moriarty'yle birlikte hangi şehirde olursa olsun, uygun bir şekilde "eşlik edildiği" sürece dolaşmasına izin verilmişti.

Ama neden Okuma Odası?

Tüm konuşmalarında -ne yazık ki çok az, her zaman çok az- ona hiçbir zaman bir bilgin olduğu izlenimini vermemiştir. Okuma Odası'nı sık sık ziyaret eden Charlotte da öyle değildi elbette, ama okuma alışkanlıkları ansiklopedikti. Bay Marbleton da Livia gibi kurguyu tercih ediyordu, Okuma Odası'nın koleksiyonunda en çok bilinen şey bu değildi.

Bir ihtimal onun için mi gelmişti?

Bir elini kalbinin üzerine bastırarak onun gürültülü atışını yavaşlatmaya çalıştı.

Bir önceki yaz, adamın onu Londra'da gizlice takip ettiği zamanı düşünmüyor muydu? Charlotte'la buluşmak için buraya yaptığı yolculuğu gözlemlemiş miydi?

Günümüz Bay Marbleton'ı onu görmek ya da ona bir mesaj iletmek isteseydi, Bayan Watson'ın evine uğraması mümkün değildi. Nerede kaldığını bilse bile, bir dakika önce birbirlerine bakmamalarıyla aynı nedenden dolayı otele de yaklaKamazdı.

O zaman Okuma Odası onun eğitimli tahmini miydi?

Eğer buradaki varlığı kasıtlıysa, bir amacı olmalı. O alçakgönüllü, kirli, değerli bilet koçanında saklı mesajı anlamasına yardımcı olacak bir şey mi iletmek istiyordu?

Ama izlenirken bunu nasıl yapabilirdi?

Masanın kenarını kavradı, sağlam ve ağır bir şeye tutunmaya ihtiyacı vardı.

Okuma Odası'nın 140 ayak çapındaki kubbesinin altında -bu bilgi doğrudan okuyucu biletinin arkasına basılmıştı ve kurumun gurur verici bir övüncüydü- geniş, dairesel alan, tam merkezdeki yönetici masası tarafından demirlemişti. Katalog masaları müfettiş masasının etrafında yakın bir halka oluşturuyordu. Oradan, yaklaşık otuz fit uzunluğundaki okuma masaları, bir tekerleğin parmaklıkları gibi yayılıyordu.

Livia, kendisi gibi boş bir masa ve odanın merkezinden uzakta bir koltuk seçmişti. Her okuma masasının ortasında, bir taraftakilerin karşı taraftakilerden mahremiyetini sağlamak için yüksek bir bölme vardı. Normalde Livia arkasına saklanabileceği böyle insan yapımı çitler için minnettardı. Ama kendi uzun masasındaki ve bitişiğindeki bölmeler

Bir tanesi onu Moriarty'nin adamlarının dikkatinden korurken, Bay Marbleton'ı görmesini de engelliyordu.

Başını istediği kadar eğebilirdi ama sadece dar bir sokak görebilirdi. Ayağa kalksa bile, ki buna cesaret edemiyordu, en azından bir sandalyenin kol demirine basmadan bölmenin üzerinden bakamazdı.

Yakasındaki bir düğmeyi gevşetti; hızlı hızlı nefes alıyor ve terliyordu. Bir sonraki adımda ne yapacağını bilmeden defterini boş bir sayfaya çevirdi, tarihi ve bulunduğu yeri karaladı ve kelimeler gözünde canlanana kadar onlara baktı.

Ne kadar zaman geçmişti? Ne kadar kalmasına izin verilecekti? Ve onu göremediği zaman ona bir şey iletebilir miydi?

Hayal kırıklığı gözyaşları gözlerinin arkasını yaktı. Adamın gelmeden önce bunu düşünmüş olmasını umdu -çok dua etti-. Onunla karşılaşma ihtimali düşük olsa da, bu şanslı karşılaşma için hazırlık yapmıştı.

Bir on dakika daha geçti, zamanın geçişi bir sel kadar hızlı ve geri çekilen bir buzul kadar yavaştı. Hâlâ titriyor, hâlâ bekliyor, hâlâ ne yapabileceğinden emin olamıyordu ki Bay Marbleton sokağın bir ucunda, Okuma Odası'nın ortasına doğru belirdi.

Bazı okuma masalarına bir kitaplık eklenirdi; onunki de bunlardan biriydi. Kitaplığın önünde duruyordu. Daha doğrusu, o ve iki bakıcısı omuz omuza duruyordu ve kadın onu neredeyse hiç göremiyordu.

"Gitme vakti geldi," dedi içlerinden biri ona. Almanca.

"Bu kadar erken mi?" diye aynı dilde cevap verdi. "Yazdan beri buraya gelmedim. Biraz daha zamana ne dersin?"

Hayır, lütfen, bu kadar erken değil. Ona iyice bakmamıştı bile.

"Özür dileriz. Gitme vakti geldi," diye tekrarlardı diğer eskort.

Eskort aniden ona doğru döndü. Bakışlarını hala açık olan defterine çevirdi, çevresel görüşüyle bile yukarı bakmaya cesaret edemedi.

Okuma Odası'nın zemini ayak seslerini azaltmak için özel bir malzemeye kaplanmıştı. Livia onların gidişini zar zor duydu.

Başını ellerinin arasına aldı. İnlemek istedi. Çığlık atmak istedi. Ona bir şey mi söylemeye çalışmıştı? Ve onu çoktan hayal kırıklığına mı uğratmıştı?

Fi een

O ancak çeyrek saat geçtikten sonra Livia ayağa kalktı ve parmak uçlarına basarak çok hızlı ve Okuma Oda, ve yavaşça Yürümek onun

Odayı çevreleyen kitaplarla ilgileniyormuş gibi yaparak, yüksek bölmelerin oluşturduğu ara sokaklara kaçamak bakışlar attı. Daireyi tamamladığında, katalog masaları ile okuma masaları arasındaki küçük turu yürüdü ve iç uçlarından gizlice ara sokakları tekrar kontrol etti.

"Hanımefendi, bir şey mi arıyorsunuz?"

Neredeyse sıçrayacaktı.

Soruyu katalog masasında duran bir görevli, yüzünde her daim şüpheli bir ifade olduğu anlaşılan bir adam sormuştu. Onaylanmama durumuyla karşılaşan Livia genellikle soğukkanlılığını korumakta zorlanırdı. Ama bugün sinirleri umursayamayacağı kadar yıpranmıştı.

"Arkadaşım bugün burada bana katılacaktı. Şu boylarda" -eliyle kulağını işaret etti- "siyah saçlı ve yeşil gözlü. Onu görmüş olma ihtimaliniz var mı?"

"Korkarım yapmadım."

Ona sırtını döndü ve Bay Marbleton'ın kısa bir süre durduğu okuma masasının ucundaki kitaplığa gitti. İçinde *Encyclopaedia Britannica* ciltleri vardı. Burada bir şey yapmış olabilir miydi? Yukarı Baker Sokağı 18 numaraya bıraktığı bilet koçanı gibi ona bir şey bırakmış olabilir miydi?

Eğildi. Ama en alttaki raf doğrudan zemine dayanıyordu ve altında boşluk yoktu.

Burada dururken eline bir kitap almış ve içine bir not mu sıkıştırmıştı?

Ansiklopedileri teker teker masasına götürdü. Önce her sayfayı dikkatle çevirdi. Bu çok yavaş olduğunda, bir cildi göz hizasında yanlamasına inceledi ve sayfalarda en ufak bir boşluk aradı. Ve sonra, sabrı buna bile yetmediğinde, sırtını katalog masalarına dayayarak ve ansiklopedilerin kendilerinden özür dileyerek, ciltleri sırtlarından tuttu ve salladı.

Salladığı üçüncü cildin içinden bir kart düştü. Kalbi şiddetle çarptı. Ama bu sadece yayıncının koyduğu bir karttı.

Tekrar kitaplığa döndüğünde, daha önce bir şey arayıp aramadığını soran görevli ona tuhaf tuhaf baktı. Hayal kırıklığı o kadar büyüktü ki, adamın hoşnutsuzluk kokusunu duymadı bile. Tahta gibi bir kararlılıkla, ciltleri bitene kadar kontrol etti.

Masasına döndüğünde avuçlarını gözlerine bastırdı.

Taşınmak istemiyordu ama olduğu yerde de kalamazdı. Okuma Odası günün yirmi dört saati açık olsa bile, yine de otele geri dönmesi gerekiyordu. Çok yakında.

Kendisine aitmiş gibi görünmeyen elleriyle kalemini ve not defterini tekrar çantasına koydu ve Bayan Watson'ın okuyucu biletinin hâlâ kendisinde olup olmadığını kontrol etti. Resmi olarak biletler devredilemezdi ama zaten Londra'da olmayı beklemediği için kendi biletini getirmemişti.

Biletin ön yüzünde Bayan Watson'ın adı ve biletin hangi süre için verildiği yazılıydı. Biletler nadiren bir seferde altı aydan fazla bir süre için düzenlenirdi. Bayan Watson'ın bileti Eylül ayında yenilenmişti ve gelecek ayın başına kadar kullanılabilecekti.

Yenileme . . .

Livia daha dik oturdu. Bay Marbleton yazdan beri Okuma Odası'na gitmediğini kendisi söylemişti, değil mi? Durum böyleyken, biletini yenilemesi mi gerekiyordu?

Denemekten korkuyordu. Bir umut yolu gibi görünen şey büyük olasılıkla başka bir çıkmaz sokağa, çarpacağı başka bir duvara dönüşecekti.

Ama denemeden de edemezdi. Yutkundu, kalan eşyalarını topladı, katalog masalarına doğru yürüdü ve görevlilerden birine yaklaştı - kendisiyle konuşan görevliye değil, daha önce orada bulunmayan daha kibar görümlü bir adama. "İyi günler efendim. Sanırım biletimi yenilemem gerekiyor."

"Pekâlâ hanımefendi," diye cevap verdi. "İşte imzalamanız için kayıt defteri."

Kayıt defteri kalın ciltli bir kitaptı ve üzerinde tarih yazan bir sayfaya açılıyordu. Alttaki alan, soldaki basılı numara dışında her biri aynı olan on rubriğe bölünmüştü. Numaranın üzerinde ya yenilemeyi gösteren büyük bir R harfi ya da okuyucunun Okuma Odası'na yeni geldiğini göstermek için eğik çizgiyle ayrılmış iki numara yazılıydı.

Her rubrik içinde *Okuma Odası ile ilgili talimatları okudum ve yirmi bir yaşından küçük olmadığımı beyan ederim ibaresi* yer alıyordu. Bunun altında da okuyucunun imzası ve adresi için bir alan ayrılmıştı.

Hızlı bir taramada tanıdığı bir isim ya da Bay Marbleton'a ait olduğundan emin olabileceği bir el yazısı yoktu. Eğer Bay Marbleton birden fazla yazıyla yazıyorsa buna şaşırmayacaktı. Sahip olunması gereken faydalı bir beceriydi, özellikle de onun durumundaki bir adam için. Ama şu anda aleyhine işliyordu.

Görevli, "Biletiniz, lütfen, bayan," dedi.

Tekrar terlemeye başlamıştı. "Bir dakika, lütfen. Onu bulmama izin verin. Orada bekleyen bir beyefendi var. Belki önce ona yardım edebilirsiniz?"

Biletleri yenilemek çok kolay olduğu için Okuma Odası nadiren süresi dolmadan yenileme yapıyordu. Biletini hemen gösterecek olsa, nazıkçe ama sert bir şekilde geri çevrilecekti.

Görevli diğer okuyucuya yardım etmeye gitti. Livia retikülünü açtı ve bir elini içine sokarak arama yapıyormuş gibi bir görüntü verdi. Diğer eliyle de kasayı bir sayfa geriye çevirdi.

Bu iki sayfalık yayında da bugünün kayıtları ve yenilemeleri yer alıyordu. Yine tanıdığı hiçbir isimle karşılaşmadı. Ya o

tanımadığı bir takma ad mı kullanıyordu? Onun olduğunu nereden bilecekti?

Okuma Odası tam olarak kalabalık bir yer değildi, ancak her gün yüzlerce okuyucu geliyordu. Belirli bir günde kaç tane yenileme ve yeni bilet basımı olurdu?

Bir sonraki sayfada sekiz, bu iki sayfada ise yirmi imza vardı. Toplam yirmi sekiz. İki saatten az bir süre önce gelmişti. Bu yirmi sekiz tüm günün sayısını temsil etmese bile, gelişinden bu yana gerçekleşen sayıyı aşıyor olmalıydı.

Yani burada bir şey yazmışsa, ya bu iki karşılıklı sayfada ya da bir sonraki sayfada olmalı.

Satırları okudu, kalp atışları başının arkasında gümbürdüyordu. Çok fazla isim. Şaşırtıcı derecede farklı el yazısı stilleri. Ama yine de onunla ilişkilendirebileceği bir şey göremedi. *Snowham* kelimesi de hiçbir yerde görünmüyordu.

"Hanımefendi, biletinizi buldunuz mu?" diye sordu görevli.

Kalbi daha da hızlı çarpmaya başladı. Biletini kaybettiğini söyleyebilir miydi? Hayır, o zaman onu bulmak için yerinden ayrılması gerekirdi. Çantasında bulmakta zorlanıyormuş gibi davranabilir miydi? Görevlinin bakışları altında, muhtemelen gözlerini kasadan ayırıp gerçekten el çantasına bakması gerekecekti.

İkisini de yapmanın bir anlamı yoktu. Yanağının içini ısırdı, Bayan Watson'ın biletini çıkardı ve ona uzattı.

Bakmak için eline aldığı anda, kayıt defterini en son sayfaya kadar çevirdi; burada imza atması ve ikamet ettiği yeri yazması gerekiyordu.

"Bayan Watson."

Onu kastediyordu, sahtekarı. Kasayı elinden almak üzere miydi? Onu sıkıca kavradı, gözleri sayfaya yapışmıştı.

Charles Edmonds, 36 Piccadilly W

John Dore, 37 Chalcot Crescent, Primrose Hill

Elliot Hartford, 23 Hanley Street

Clarissa Cockerill, Marble Hill House

Alfred Barr, 41 Eden Grove
Charles Bird, 8 St. Marys Yolu
Victoria Rowland, 15 Park
Lane
William Korley, 13 College Place, Camden

Hayır, bu kişilerin *hiçbirini* tanımıyordu ve bu adreslerde yaşayan hiç kimseyi de tanımıyordu.

Ancak zihninin yüzeyinde bir şey kayıyordu. Neydi bu
Öyle mi?

"Henüz biletinizi yenilemenize gerek yok Bayan Watson," diye devam etti.

Görevli, onun düşünce akışını böldü. "Hâlâ iki haftanız var." Hayal kırıklığı içinde neredeyse sayfayı yırtacaktı.

Ama bir dakika, hafızasını k u r c a l a y a n *Elliot Hartford* adıydı.
Elliot Hartford.

Nefesini içine çekti ve görevlinin şaşkın yüzüne baktı.

Şimdi hatırlıyordu. Geçen yaz Bay Marbleton'ın kız kardeşi Bayan Marbleton, *Ellie Hartford* adını kullanmıştı. Bu bir tesadüf olabilirdi. Ya da olmayabilirdi.

Adrese tekrar baktı ve hafızasına kazımaya çalıştı.

Sonra kalbi hâlâ küt küt atarken görevliye, "Biletimi yenilememe gerek yok mu? Peki o zaman, teşekkür ederim ve iyi günler."

Lord Ingram saat onu biraz geçe, sersemlemiş ve aç bir halde uyandı. Hanımların bıraktığı notu ve kendisi için hazırladıkları tereyağlı tost dilimlerini buldu.

Bunlar iyiydi ama yeterli değildi. Mutfağa gidip biraz daha ekmek ve tereyağı istedi, aşçı Bayan Brown da bir kavanoz ahududu reçeli, bir kavanoz saksıda tavuk, yarım düzine haşlanmış yumurta ve iki sosisle birlikte hemen verdi. Bayan Brown, adamın

Kadınlar banyosu için su ısıttı, hatta mutfak hizmetçisini ona fazladan birkaç kova getirmesi için gönderdi.

Bayan Watson ve Holmes döndüklerinde, Holmes çoktan banyoya bir tencere sıcak kömür koymuş ve iki kişiye yetecek kadar su ısıtmıştı. Bayanların ikisi de büyük bir minnettarlık ve yıkanmaya büyük bir ilgi duyduklarını ifade ettiler, ama Holmes'un, düşündüğü gibi, yemeğe daha acil bir ihtiyacı vardı.

Bayan Watson abdest almaya gittikten sonra, Holmes tostunun üzerine tereyağı ve tencerede pişmiş tavuk sürerek başını kaldırdı ve, "Demek Bayan Brown'ın gözüne girdin," dedi.

"Öyle mi?" diye mırıldandı, yüzü biraz kızarmıştı.

Bir ısırık aldı. "Onaylıyorum. Karşılaştığımız her aşçının gözüne girmeyi kendine görev edinmelisin."

Yüzü daha da kızardı. "Bütün bunları sana köyden de alabilirdim, kimsenin gözüne girmeden de."

Bir ısırık daha aldı. "Ama bu ziyafeti sana görünüşünü beğendiği için vermiş olmasını tercih ederim. Tanrı seni çarpıcı yapmak için zaman ayırdı Ash. Çabalarının boşa gitmesine izin verme."

"Ve senin uğruna her aşçıyı büyülemezsem O'nun çabasını boşa harcamış mı olacağım?"

Çok hafifçe gülümsedi. "Evet, gerçekten."

Ona çay doldurdu. "Pekala, sen erotik hikayeni yazmaya devam et, ben de şüphelenmeyen aşçıları bana ek kahvaltı lezzetleri sunmaları için kandırayım."

Yemeyi bıraktı; adam onu şaşırtmayı başarmıştı. "Daha fazla epistolari fesatlık mı *istiyorsun*?"

"Öfke duygusundan zevk almaya başladım."

Onu bir aşağı bir yukarı süzerek çiğnemeye devam etti. Sonra çayından iki yudum aldı, ona biraz daha baktı ve kışkırtıcı bir hareketle dudaklarını yaladı.

Bir saniye geçti. İki saniye. Üç saniye.

O da aynı şekilde dudaklarını yaladı. Ya da belki daha bariz bir şekilde.

Kadın ona bakakaldı. "Bu ... utanmazca."

"İçten içe her zaman utanmaz olduğuma inanmasaydın bunca yıl peşimi bırakmazdın."

Onu tekrar inceledi, bakışları bir alev gibi üzerinden geçti. "Başkaları benim muhakeme yeteneğime yıllardır saygı duyuyor. İlk defa ben de sezgilerime hayranlık duyuyorum."

Güldü ve gülmesini durduramadığı için başını masaya koydu.

Banyodan sesler geliyordu; su sesi değil, Bayan Watson'ın eşyalarını toplama sesi. Ayağa kalktı. "Gidip mutfaktan öğle yemeğimizi getireyim."

Bayan Watson'ın önünde bile gülmekten kendini alamaması ihtimaline karşı.

Günün erken saatlerinde bastıran deniz sisi hâlâ devam ediyordu, bir bezelye fincanı kadar kötü değildi ama görüş mesafesini yirmi metreden daha aza indirecek kadar yoğundu. Önce at arabası dairesini kontrol etti; Bay Peters'in b i n d i ğ i araba geri dönmemişti. Sonra Bayan Baxter'ın kulübesinin yanından geçti - aslında etrafında üç kez yürüdü. Evin kapıları ve pencereleri sıkıca kapatılmıştı ama tek bir kişi bile gelip ne yaptığını sormadı. Sonunda mutfığa yöneldi, Bayan Baxter'ın kulübesinin bulunduğu ev kümesi yerine kendi kulübesi yönünden geldiği anlaşılсын diye mutfığın etrafından dolaştı. O yaklaşırken, mutfığın önündeki büyük revaktan sesler yükseldi. Alışkanlıkla gizlendi bir yan duvar boyunca kendini.

"Bayan Stoppard, Bayan Stoppard, bugün Bayan Baxter'ın öğle yemeğini alacağınızı söylediğinizi mi duydum?"

Sesi, tınısından çok, belirgin samimiyet tonundan tanıdı. Bayan Steele.

Bayan Stoppard'ın cevabı kısıydı. "Evet."

"Bayan Crosby hasta mı? Bayan Baxter için bunu genellikle o yapar, değil mi?"

"Ve bunu onun yokluğunda yapıyorum. Bayan Crosby Brighton'daki bir arkadaşını ziyarete gitti."

"Birdenbire mi?" Bu ses Bayan Ellery'ye aitti. "Peki Bayan Baxter nasıl?"

"O iyi."

"Onu ne zaman çağırabiliriz?" Bayan Steele tekrar. "Onu görmek için sabırsızlanıyoruz."

"Kısa süre içinde, eminim. Kısa süre içinde," dedi Bayan Stoppard, sesi sabahın ilk saatlerinde Bay Peters'inki kadar sabırsız çıkıyordu. "İyi günler hanımlar. Bayan Baxter yemeğini bekliyor."

Yola çıktı, adımları hafif ama hızlıydı.

"Kısa bir süre sonra. Kısa bir süre sonra," diye mırıldandı Bayan Steele, sözlerinden vazgeçmişti. "Bize kaç kez Bayan Baxter'ı kısa süre içinde göreceğimiz söylendi?"

Bayan Ellery sadece iç çekti.

Lord Ingram her yıl bir süre kuzey Devon'daki deniz kenarında bulunan kulübesinde vakit geçirir ve deniz havasının değişkenliğini anlarmış. Ancak benzer şekilde gri günlerle geçen uzun bir iç kıştan sonra, Cornish sahilinin hızla değişen atmosferik koşulları onu hala ürkütmeyi başarıyordu. Sanki daha önce asık suratlı ama kararlı bir mizaca sahip bir arkadaşıyla yaşıyormuş da şimdi bir dakika önce hüngür hüngür ağlayan, bir dakika sonra da kahkahadan kırılan biriyle karşılaşmış gibiydi.

Öğle yemeğinden önce çok yoğun olan ve her yeri kaplayan sis, bir saat sonra Holmes, o ve Bayan Watson öğleden sonra gezintisine çıktıklarında tamamen kaybolmuştu. Gökyüzü parlak, şeffaf bir maviydi; deniz, yansıyan güneş ışığıyla gümüş gibi parlıyordu. Bir gece önceki fırtına, sadece hâlâ nemli bir şekilde parlayan çatılarda ve araba tekerlekleri ile çizmelerin tabanlarına yapışmış çamurda kendini belli ediyordu.

Bay Mears'ı Porthangan'dan aldılar ve burna doğru sürdüler. Remise'den ayrıldıklarında birkaç kahverengi keçi kaçışmaya başladı. Bayan Watson'ın önerisiyle bir kayalığa tırmandılar. Tepede, Hermopolis Bahçesi ve Bayan Baxter hakkında araştırmalar yapan Bay Mears'ın bulgularını özetlemesini dinlediler.

Kuşkusuz, Hristiyan âleminin kalbinde putperest bir karakolun bulunmasını hoş karşılamayanlar da vardı. Ancak genel olarak Bahçe sakinleri sapkın olarak görülmüyordu. Aksine, barışçıl komşular ve genellikle cömert patronlar olarak görölüyorlardı. Yiyeceklerinin çoğunu köyün balıkçıları ve civardaki çiftçilerden temin ediyorlardı. Yerel el sanatlarını satın alıyor ve yerel hayır işlerine katkıda bulunuyorlardı. Özellikle Bayan Baxter, köydeki bir tekne yarışında jüri üyeliği bile yapmıştı.

Bahçe ile doğrudan ve düzenli teması olan tek köylü olan Bayan Felton karışık duygular uyandırıyor. Bazıları onun kendini fazla beğenmiş olduğunu düşünüyordu ama böyle düşünenler bile onun iyi kalpli ve tamamen zararsız olduğunu kabul etmek zorundaydı. Bay Mears onun erkek kardeşiyle konuşmuş, o da *merhum işverenin vasiyetinde -kendi evini, arabasını ve atını alabilmesinin bahanesi olarak gösterdiği- hatırlanmasının*, onun şefkatli doğasının ve sıkı çalışma kapasitesinin doğal bir sonucu olduğunu savunmuştu.

Bir gece önce huzuru bozan Bay Young'a gelince, tekne yapımcısı olarak becerileri evrensel olarak övüldü. Bir erkek olarak, yetim yeğenine karşı iyi bir amca *olduğuna* karar verildi, ancak *yaşına göre biraz daha az istikrarlı olduğu* da tekrarlanan bir nakarattı.

Bay Mears, Bay Young'ın önceki öğleden sonra bir ziyaretçiyle birlikte limana doğru yürürken görüldüğünü doğruladı. Bayan Crosby'nin itibarını düşünen Bay Mears onu doğrudan Bay Young'la ilişkilendirecek sorular sormaktan kaçınmıştı çünkü istenmeyen havai fişeklerin haberi henüz yayılmamıştı ve köylüler kendilerinden birinin üç mil ötedeki Garden'da bu kadar büyük bir kaosa neden olduğundan habersizdi.

"Bahçe dini bir tuhaflık olsa da," diye bitirdi sözlerini, "cemaat iyi bir üne sahip görünüyor. Bayan Fairchild çok saygıdeğer bir hanımefendi olarak görölüyor. Bayan Baxter da büyük biri olarak görölüyor. Birden fazla kişi, tekne yarışı jürisi olarak görev yaptığı sırada ne kadar görkemli görüldüğünü, limanın deniz kıyısında nasıl denizin kraliçesi gibi durduğunu hatırladı."

Bulundukları yerden deniz duvarı neredeyse tam aşağıdaydı ve durmak bilmeyen dalgalara karşı bir savunma şeridi oluşturuyordu. Lord Ingram, deniz duvarının

Şaşkın köylülerden oluşan kalabalık, yüzü gururla kalkık, etekleri rüzgârda dalgalanan muhteşem Bayan Baxter'ın etrafını sarmıştı. Ama bakışları birkaç adım ötede, yavaşça şemsiyesini çeviren ve her zamanki o aşılmaz kayıtsızlık ifadesiyle her şeyi gözlemleyen Holmes'a kaymaya devam etti.

"Bay Mears, sizce köylüler arasında Bayan Baxter'ın saygınlığı Bayan Fairchild'inkinden daha fazla olabilir mi?" diye sordu Bayan Watson, botunun ucuyla bir çakıl taşını tekmeleyerek. Çakıl taşı kayalığın kenarından aşağı düştü ve küçük bir gümbürtüyle aşağıdaki çimlerin üzerine düştü.

Bay Mears çenesini kaşıdı. "Bu soruyu hiç doğrudan sormadım ama bana söylenenlere bakılırsa Evet, durumun böyle olduğuna inanıyorum."

Bayan Watson'ın anlamı Lord Ingram'ın gözünden kaçmamıştı. Kadınlar arasındaki güç mücadeleleri erkekler arasındakiler kadar gerçektir - gerçi kadınlar daha az güce erişebildiklerinden ve çoğu zaman sadece daha az somut bir güce sahip olduklarından, konum için jokeylik yapmaları o kadar ciddiye alınmıyordu. Ancak bir düzen içinde yaşamak zorunda olan herkes için, en tepedekilerin uyguladığı etki ve hakimiyet fazlasıyla gerçektir.

Topluluğun kurucusu Bayan Fairchild, Bayan Baxter'a karşı ikinci planda kaldığını düşündüyse ...

Bay Mears'ı köye geri götürdüler ve arabayla bahçeye geri döndüler. Onlara kapıyı açan Bayan Felton, Holmes'un gece olanlarla ilgili raporunu göndermeye gidip gitmediğini sordu.

"Sanırım artık bir tane yazabilirim," dedi Holmes, umursamaz bir tavırla.

Bayan Felton'ın elleri şaşkınlıkla havaya kalktı. "Henüz yazmadınız mı, hanımefendi? Acele etmelisiniz yoksa postayı kaçıracaksınız."

"ÖKini yap, Holmes," dedi Lord Ingram gülümseyerek. Bayan Watson'a kolunu uzattı. "Etrafta bir yürüyüşe çıkalım mı, hanımefendi?"

Gün akkor halinde güzelliğini koruyordu. Burunlar taze, ilkel bir yeşildi. Uzaklarda koyun sürüleri otluyordu, bir yılın yorgunluğuyla kabarmış

yün değerinde. Martılar rüzgârda sürükleniyor, gaklamaları dalgaların ritmiyle müzikal bir hal alıyordu.

"Oh, şuna bakın. Şu kayalıkta bir delik var," diye haykırdı Bayan Watson.

Bahçenin altındaki küçük buruna çıkan dik yamaçtan aşağı doğru yürüyorlardı. İniş sığ ve düz bir alana açılıyordu. Ancak bunun ötesinde burun, taşlık ve sarp bir şekilde yükseliyordu. Ve gerçekten de bir delik vardı, bir kediden daha büyük bir şeyin geçemeyeceği kadar küçük, ama nerede bittiğini ya da bitip bitmediğini göremeyecekleri kadar derin ve karanlık.

"Cornish kıyılarında pek çok mağara var," dedi. "Belki de burası bir mağaranın girişidir."

"Belki başka bir yerde daha büyük bir açıklığı vardır," diye düşündü Bayan Watson. "Sence zamanında kaçakçılık için kullanılmış olabilir mi?"

Burnun deniz tarafında daha geniş bir açıklık buldular. Ancak bu açıklık hızla daraldı ve Lord Ingram dört adım ilerledikten sonra bir santim bile ilerleyememekle kalmadı, kendini olduğu yerde sıkışmış buldu. Kendini kurtarıırken, paltosunun önündeki bir düğmeyi kopardı.

Mağaranın dışında duran Bayan Watson, "İyi misin canım?" diye sordu.

"Evet, ancak ceketimin aynı derecede zarar görmediğini iddia edemem."

Bir dakika boyunca adamın kıyafetleriyle uğraştı. Arkalarını döndüler ve denize baktılar. Buradaki eğim keskindi ama tehlikeli değildi ve ufuk manzarasının tadını çıkarmak için kötü bir görüş noktası değildi.

"Ben de merak ediyordum..." diye mırıldandı Bayan Watson.

Ah, sonunda. Onun için soruları olduğunu biliyordu. "Evet, hanımefendi?"

Öngörülemeyen bir rüzgârla savrulup gitmesin diye şemsiyesini yere indirmişti. Sapını tutarak şemsiyenin ucunu yere vurdu. "Merak ediyordum canım -çok geç tabii ki- ama merak ediyordum. Senin ve Bayan Charlotte'un yalnız kalmanız için her zaman fırsat yaratırken düşüncesiz mi davrandım?"

Kendi kendine yarı gülümsedi, yarı yüzünü buruşturdu. Bayan Watson'ın yüzünde bazen sanki Holmes ile onu fiziksel olarak bir araya getirmeyi planlıyormuş gibi bir ifade olurdu.

"Holmes ve ben ... belli bir ilerleme kaydettiğimizde alkışlayacağınızı düşündüğüm durumlar oldu, hanımefendi."

"Ellerimi hazırlayıp beklediğim durumlar oldu." Utanç dolu bir kahkaha attı. "Ama şimdi seni alkışlayabildiğim için, kendimi ..."

Fark etmişti. O bakış bu yolculukta yoktu.

Denize baktı. Güneş ışığı altında koyu, kasvetli mavi çizgileriyle turkuaz rengindeydi. "Bu bir doğuma katılmak gibi. Teoride harika bir olaydır. Ama aslında kimse annenin ya da bebeğin hayatta kalıp kalmayacağını bilemez. Eğer çocuk anne karnında hayatta kalırsa, üç yaşındayken zatürreye yakalanabilir ya da iki yıl sonra kızıl hastalığına yakalanabilir. Ve çocuk bir öküz kadar güçlü olsa bile, bir gemi kazasında ya da bir araba kazasında ölebilir."

"Umutlu bir başlangıcın ardından aksiliklerin ve engellerin sonu gelmiyor" dedi.

İç çekti. "Ve her zaman tüm potansiyel tuzaklar hakkında endişelendim."

Kalbi sıkışmıştı. "Ve ne potansiyel tuzaklar. O özgürlüğü seviyor ama ben ona daha fazla özgürlük veremem. Ben güvenliği seviyorum ama o bana daha fazla güvenlik veremez."

Ve bazen, mutluluğunun ortasında ... tatminsizlik değil ama içi boş bir his, birkaç damla korkuyla kirlenmiş acil bir ihtiyaç hissediyordu.

İki eliyle tutunmak isteyen birinin ellerini yanında tutmak zorunda kalışının ezikliği.

Dalgaların üzerinde süzülen bir martı sürüsü kanatlarını açarak gökyüzüne yükseldi. Bayan Watson'a tekrar kolunu uzattı. "Üzülmeyin hanımefendi. Bugün bir yıl öncesine göre çok daha mutluyum, hatta üç ay öncesine göre bile çok daha mutluyum. Sadece gelecekte ne olacağını bilmiyorum, hepsi bu. Hiçbirimiz bilmiyoruz."

Başını onun omzuna yasladı. "Sanırım haklısın."

Öyleydi. O da biraz melankolikti, bu yüzden Holmes'tan erotik hikâyesini iki kat daha müstehcen hale getirmesini istemeye karar verdi. Bu, sorunu çözmeyecekti.

temel bir sorun -en azından- ama çok eğlenceli olurdu, değil mi?

Kayalıkların tepesine doğru tırmandılar. Garden'ın kapısına yaklaştıklarında Bayan Felton arabadan inip onlara el salladı; o günkü işini bitirmişti ve Holmes'un mektubunu postaya vermek üzere ayrılıyordu. Araba evine uğradılar, Garden'ın arabası hâlâ dönmemişti.

Biraz çamurlu olan orta patikanın yarısında, gri ceketli ve ona uygun bir çift bluz giymiş bir kadın, atıl bir bahçe yatağının etrafından dolandı.

"Bayan Stoppard?" O yaklaşırken, Lord Ingram biraz tereddütle sordu. Onu hiç bu kadar iyi görmemişti.

"Doğru," dedi Bayan Stoppard.

Ve başka bir şey söylemeden yanlarından geçip kulübelerine doğru yürüdü.

Lord Ingram ve Bayan Watson birbirlerine baktılar.

Kulübelerinin önünde, Bayan Stoppard kapıyı çaldı. Lord Ingram ve Bayan Watson birkaç adım ötede durdular. Kadın misafirperverlik istemiyor gibiydi, en iyisi bırakalım ne yapmaya geldiyse onunla devam etsin.

Holmes kapıyı açtı.

Bayan Stoppard herhangi bir giriş yapmadan bir zarf uzattı. "İyi günler Bayan Holmes. Bayan Baxter'dan size bir şey getirdim."

Bayan Watson'ın eli Lord Ingram'ın ön koluna sıkıca sarıldı.

"Teşekkür ederim," dedi Holmes.

Bayan Stoppard başını salladı, döndü ve gitti.

Lord Ingram ve Bayan Watson kulübeye girdiğinde, Holmes zarfın mührünü çoktan kırmıştı.

Bir kart çıkardı, ona bir göz attı, sonra Lord Ingram ve Bayan Watson'a baktı. "Kartta, 'Bayan Baxter bu akşam saat altıda Bayan Holmes ve arkadaşlarını ağırlamaktan memnuniyet duyacaktır,' yazıyor. "

On altı

Oxford Caddesi Londra'nın -ve belki de dünyanın- en işlek caddeleri arasında yer alıyor. Bu yüzden, Londra'nın Oxford Caddesi'nin bir kolu olan Hanley Caddesi'nde çok sayıda ticari kuruluş bulunduğunu ve 23 Hanley Caddesi'nin bir dükkan cephesi olduğunu belirtmiştir.

Ancak caddenin karşısında duran Livia o kadar dehşete düşmüştü ki vitrindeki yazıları zar zor anlayabiliyordu.

MAJESTELERİNİN ALTIN JÜBİLESİ İÇİN GÜZEL VATANSEVER HATIRALAR.

At arabaları her iki yönde de durmaksızın geçip gidiyordu. Müşteriler ellerinde paketlerle arabalarına koşuyordu. Yayalar klarensler ve faytonlar arasında koşuşturup durdular, sonra çalkalanan araba tekerlekleri üzerlerine sıçrayınca bağırıp küfrettiler.

Tüm bu kargaşa içinde Livia hâlâ o sözleri çok net bir şekilde görebiliyordu.

Korkunç bir hata yapmıştı. Bay Marbleton'ın onu yönlendirmek için çok uğraştığı adres bu olamazdı. Hangisi olmalıydı? Diğer adresleri hatırlamaya çalıştı ama kafasında rakamlar ve harfler uçuşuyordu.

Belki de kasaya hiç dokunmamıştı. Belki de ona başka bir şekilde işaret vermek istemişti ve o bunu tamamen kaçırmıştı. Ya da belki de hiçbir şey yapamamıştı ama en az kendisi kadar çaresizdi ve-

Derin bir nefes aldı. Sakinleşmeliydi. Umutsuzluğa kapılmamalıydı. Ve kendine olan inancı bu kadar az olmamalıydı. Şimdilik, o gidiyordu

onun haklı olduğunu, buranın o yer olduğunu varsaydı.

Caddeyi geçti, vitrinin tam önünde durdu ve gözlerini kısarak içeride özenle dizilmiş ürünlere baktı. Charlotte'un saksağan ruhunu sevince boğacak sarı-mor şapkalar; kraliçenin tombul, gülümsemeyen yüzünün yer aldığı kurdeleler ve tahtta geçirdiği elli yılın tarihleriyle boyanmış çay fincanları vardı. Ayrıca Jübile iskambil kâğıtları ve Jübile yelpazeleri, kokartlar ve oldukça şişman görünen Jübile dolmakalemleri de vardı.

Kokartlar!

Gözlerini kırıştırdı ve daha yakından bakmak için eğildi. Ama paltosunda gördüğü bir anlık renk ve doku, hiç kuşkusuz onun böyle bir kokartı broş olarak taktığını gösteriyordu.

Bir anda onu Okuma Odası'ndaki kayıt defterinin önünde durmuş, muhafızlarına bakarken ve usulca Almanca sorarken hayal edebiliyordu: *Adresim için ne yazmalıyım?*

Gardiyanlar *"Yanlışı olduğu sürece her şey olabilir"* şeklinde cevap verirler.

O da omuz silkip cebinden bir kart çıkarır ve 23 Hanley Sokağı'nı not ederdi.

Neymiş o?

Kokartımı aldığım yerde bana bir kart verdiler. Bir dahaki sefere ailenin hanımlarını da getirmemi söylediler.

Ama bu bir tesadüf müydü yoksa bunu planlamış mıydı?

Bay Marbleton'la yetiştirilme tarzı hakkında çok az konuşmuştu ve bu konu onu huzursuz ediyordu. O ve ailesi, Moriarty'nin uzun kolu ve daha da uzun gölgesi yüzünden hiçbir zaman kalıcı olarak bir yerde yaşamamışlardı. Ama onun ne kraliçeye ne de ülkesine karşı özel bir vatanseverlik duygusu beslemediğini biliyordu. Ayrıca Charlotte'un sözlerinden ve kendi gözlemlerinden, ailesinin kılık değiştirme ve diğer yeraltı iletişim türlerinde usta olduğunu da biliyordu.

Bunu planlamıştı. Başarı şansı beklememiş *olabilirdi* ama planlamıştı.

Ama Livia Jubilee mallarıyla dolu bir dükkândan ne öğrenebilirdi ki?

Davet üzerine yapılan ilk sohbet patlamasından sonra Bayan Charlotte herkesin hazırlanmasını tavsiye etti.

Bayan Watson hazırlanmakla strateji konuşmayı kastettiğini düşündü. Bunun yerine kız eşyalarını toplamaya başladı. Lord Ingram ona şöyle bir baktı ve aynısını yaptı. Bayan Watson katılmadan önce biraz daha tereddüt etti. Zararı olmazdı, diye düşündü. Ne de olsa bu gece Bayan Baxter'ı gerçekten görmüşlerse, yapılacak şey bir sonraki trene atlayıp Londra'ya dönmek ve bulduklarını Moriarty'ye açıklamak olacaktı.

Tabii bu gece Bayan Baxter'ı gerçekten gördülerse.

İşini ilk bitiren Lord Ingram tekrar surlara çıktı. Birkaç dakika içinde geri döndü ve Bay Peters'in arabasıyla birlikte döndüğünü, ancak Bayan Crosby'nin onunla birlikte gelmediğini bildirdi.

Bayan Charlotte başıyla onayladı ve çantasını bağlamaya geri döndü.

"Bayan Charlotte, buna hiç şaşırmış görünmüyorsunuz," dedi Bayan Watson, sinirlenerek. "Bayan Baxter'ın davetine bile şaşırmadınız."

Bayan Charlotte, "Bay Peters'la Bayan Crosby'nin geliş gidişlerinin anlamını değerlendirecek kadar bilgim yok," dedi. Ayağa kalktı, kapıya doğru yürüdü ve mantosunu giydi. "Bayan Baxter'ın davetine gelince, bu konuda haklısınız, hiç şaşırmadım. Dün geceki olaylar hep birilerini zorlamak içindi."

Batı gökyüzünde hâlâ birkaç ışık huzmesinin parladığı mor bir alacakaranlık altında Bayan Baxter'ın kulübesine doğru yürüdüler. Kulübenin önünde, ellerinde davetiyeleriyle Bayan Fairchild, Bayan Ellery ve Steeles ile karşılaştılar. Bayan Watson zaten şaşkındı, şimdi de afallamıştı. Bu noktada birini Bayan Baxter olarak tanıtmaya çalışıyor olsaydı, onu gerçekten tanıyan hiç kimseyi davet etmezdi.

Lord Ingram Bahçe sakinleriyle resmi olarak tanışmadığı için tanışma faslı gerçekleştirildi. Bay Steele kapı zilini çaldı. Bayan Stoppard kapıyı açtı ve gelenleri başıyla selamladı.

Girişte paltolarını çıkarıp bastonlarını ve şemsiyelerini yerleştirdiler. Küçük bir giriş holüne geçtiler ve burada Bayan Stoppard onlara, "Bayan Baxter'a burada olduğunuzu haber vereyim," dedi.

Salon kapısını hafifçe araladı ve içeride kayboldu; Bahçe sakinleri gözleriyle onu takip ettiler. Steeles şaşkın görünmüyordu; Bayan Ellery ise huzursuz ve heyecanlıydı. Bayan Fairchild ise biraz sıkıntılı görünüyordu.

Bayan Charlotte giriş holünde dolaşarak dekora baktı. Bayan Watson kütüphanede bulunan ve Bayan Baxter'a atfedilen rahatsız edici tabloyu hatırladı. Neyse ki, en azından girişteki resimler deniz manzaraları ve natrmortlardan oluşuyordu ve hayal gücünü heyecanlandıracak pek bir şey yoktu.

"Bayan Baxter sizi görmeye hazır," dedi Bayan Stoppard. Ve bununla birlikte salonun kapısını sonuna kadar açtı.

Bayan Watson içten içe inledi. Kapının karşısında büyük bir tuval asılıydı. Beyazlar giymiş, kızıl saçları rüzgârda uçuşan bir kadın, parıldıyan uzun bir kılıcı bir kafatasının göz çukuruna sokarak onu yere yapıştırıyordu. Kafatasından kan sızıyordu. Bu yeterince rahatsız edici değilmiş gibi, kan benekli bir yılan kadının çıplak, biçimli uzuvlarından birine tırmanmış, çatallı dili dizini çoktan geçmişti.

Bayan Watson bu resmin kulübede kaldığı süre boyunca peşini bırakmayacağından emindi ama salona girer girmez resmi unuttu.

Başka herhangi bir durumda, Cornish uçurumunun hemen kenarında böyle bir misafir odasının varlığına hayret ederdi. Devasa, yaldızlı aynalar, Watteau'yu andıran, ormanlık bir arka plana karşı parlak giyimli eğlence dşknlerini gösteren duvar resimleri ve kremsi bir ipekle döşenmiş ince bacaklı mobilyalar arasında yeşilin sadece bir fısıltısı olan bu salon, Paris'in en görkemli *htels particuliers*'ında bile yabancılık çekmezdi.

Ama bu gece Bayan Watson'ın bakışları bir kanepede yarı eğik duran kadına takıldı. Yüzü çok solgundu, neredeyse yarı saydamdı, aylardır güneş görmemiş, zaten güzel olan bir insanın yzyd, Bayan Felton'ın sözünü ettiği kumral saçları şık bir bukleye toplanmıştı. Koyu yeşil kadifeden bir gece elbisesi giymişti ve kare şeklindeki dekoltesi

pürüzsüz bir cilt ve bir çift çok güzel köprücük kemiği. Kolları dirsekte bitiyordu. Çıplak kollarından birinde zümrüt taşlı bir bileklik, diğesinde ise parlak altından bir yılan bilezik vardı.

Kalabalık içeri girdiğinde yüzünü çevirdi. Gözleri uzun ve derindi, ela rengi irisleri gece yarısı ormanı elbisesi tarafından daha da koyulaştırılmıştı. Bayan Watson'ın gördüğü en güzel kadın değildi ama bunlar çarpıcı gözlerdi ve doğrudan bakışlarının etkisi ...

Bayan Watson başını eğip reverans yapma isteğiyle mücadele etmek zorunda kaldı. Bayan Felton, Bayan Baxter'ın büyüklüğünü hafife almıştı. "Lütfen oturun," dedi.

Sesi biraz kısıktı ama bu sadece varlığının gücünü artırmaya yarıyordu.

Steeles ve Bayan Ellery hep bir ağızdan, "Teşekkür ederim Bayan Baxter," dediler.

Oda bir balo gecesindeki Versailles gibi aydınlatılmamıştı ama hiçbir şekilde loş da değildi. Eğer biri sahte bir Bayan Baxter taklidi yapmaya çalışıyorsa, bunu sadece onu yıllardır tanıyan insanların önünde değil, tam bir aydınlatma altında yapabilecek kadar kendinden emindi.

Yedi kişinin oturması ve Bayan Stoppard'ın yan tarafta çay hazırlamasının yarattığı telaş, Bayan Baxter'ın hareketsizliğini daha da belirginleştirdi. Bir davetliden diğesine dolaşan ve sunulan ikramları her zamanki içtenliğiyle incelemekte olan Bayan Charlotte'a yönelen büyüleyici bakışları dışında hiç kıpırdamadı.

Bayan Stoppard çay koydu ve pasta tabaklarını dağıttı. Vücuduna hiç de iyi gelmeyen şalvarına rağmen -bir kadın pantolon giyecekse dar pantolon da giyebilirdi- Bayan Stoppard aslında zarif bir güzelliğe sahip bir kadındı. Eğer Bayan Baxter odada olmasaydı, Bayan Stoppard çok etkileyici bir ev sahibesi olurdu. Ama Bayan Baxter varken, hiç kimse Bayan Stoppard'ı kendini işine adanmış bir hizmetçiden başka bir şey sanamazdı.

"Hepinizi selamlamak için ayağa kalkacaktım," dedi Bayan Baxter, "ama korkarım dün gece yangın ve yıkım çıgıllıkları arasında aceleyle yatağımı terk ederken bileğimi fena halde burktum."

Bayan Watson ilk kez Bayan Baxter'ın kalın siyah bir battaniyeyle örtüldüğünü ve gece elbisesinin sadece en dramatik kısmının görüldüğünü fark etti. Ayak bileğine gelince, alevler duvarları yaladığında dışarı koşmayı başaramamış biri için hiç de fena bir mazeret sayılmazdı.

"Ama bu korkunç bir şey," dedi Bayan Ellery. "Umarım çok korkmamışsınızdır." "Hayır, gerçekten korkmadım. Herkesin sesini duydum ve biliyordum ki eğer Yardım çağırırsam, hepiniz evi basarsınız."

O ana kadar Bayan Watson şaşkınlık ve güvensizlik arasında gidip gelmişti. Eğer Bayan Baxter bunca zamandır gayet iyiye, neden babası Sherlock Holmes'u gönderene kadar olayların büyümesine izin vermişti? Gerçekten de Bayan Ellery'nin söylediği gibi, bir kez kaçırıldıktan sonra güvenliğinden endişe ettiği ve yabancılarla görüşmeyi reddettiği için miydi? O halde hangi nedenle fikrini değiştirmiş ve şimdi herkesi kabul etmekten mutluluk duyuyordu?

Bu yüzden, kanepedeki kadın tıpkı Bayan Baxter'ın fotoğraflarındaki gibi görünse de, Bayan Watson onun Londra'dan kaçırılmış bir aktris olduğuna ve bu benzerliğin gelişmiş bir sahne sanatından kaynaklandığına inanmaya meyilliydi. Ama sesindeki açık ve sıradan alaycılık sonunda Bayan Watson'ı gerçek bir şeye bakıyor *olabileceğine* ikna etti. Bu ve Bayan Ellery'nin yüzündeki şaşkın ifade: Bayan Baxter azarlamak için bile olsa onunla konuşmaya tenezzül ettiği için hem sevinmiş hem de telaşlanmıştı.

Bu da Bayan Felton'ın Bayan Baxter için duyduğu acil endişeyi yansıtıyordu, her ne kadar Bayan Baxter işinden nadiren memnun olsa da.

"Sizi son gördüğümüzden beri çok uzun zaman geçti. Hastalandığınızı düşündük," dedi Bayan Steele.

"Hasta değildim," dedi Bayan Baxter, başının yan tarafını yavaşça kanepenin arkasına yaslayarak. "Sadece yalnız kalmak istedim, ki biz Bahçe'nin tüm üyeleri bunun için geldik; insanlardan tamamen uzaklaşmaya gerek kalmadan yalnız kalabilmek için."

Tereddüt etmeden verilen bir azar daha. Yine de Bayan Steele'in tepkisine bakılırsa, bu sözler onun omuzlarına bir lütuf gibi düşmüştü, hoş karşılanmış ve el üstünde tutulmuştu.

"Ama ilginiz için minnettarım, bu yüzden bu akşam bana katılmanızı rica ettim." Bayan Baxter başını çevirdi ve ilk kez doğrudan Bayan Charlotte'a hitap etti. "Verdiğiniz rahatsızlık için özür dilerim, Bayan Holmes. Hayatımı nasıl ve nerede sürdürdüğüm babamla benim aramda bir anlaşmazlık konusudur. Sağlığım ile ilgili düzenli teminatlara inanmayı reddetmesi gerçekten çok kötü."

Bayan Charlotte başını eğdi. "Hiç sorun olmadı. En kötü ihtimalle, Bay Baxter'ın tüm masrafları karşıladığı, Londra'dan keyifli bir gezi oldu."

Hâlâ ne yapacağını bilemeyen, bir an gözlerinden, bir an kararlarından şüphe eden Bayan Watson'ın aksine, Bayan Charlotte bu akşam olan biten her şeyi çok doğal bir gelişme olarak görüyor gibiydi. Bayan Stoppard bile, Bayan Baxter'ın arkasındaki pozisyonundan arada bir gelenlere bakarak daha şüpheli bir tavır takınıyordu.

"Sizden de özür dilerim Bayan Fairchild," dedi Bayan Baxter, bileğini onaylar gibi birkaç santim kaldırarak.

Bayan Fairchild'dan ne için özür dilemesi gerekiyordu? Bahçede üç yabancı'nın bulunması mı?

Bayan Fairchild başını eğdi, Bayan Baxter'a bakarken yüzündeki ciddiyet biraz yumuşadı.

Bir dinleyici, diye düşündü Bayan Watson. Hepsi bir dinleyiciye çağrılmıştı ve zamanla dağılacaklardı.

Gerçekten de herkes çayını içerken Bayan Baxter, Bayan Ellery'nin mutfak bahçesiyle ilgili planını ve Bayan Steele'in yazın yeni bir piknik düzenleyip düzenlemeyeceğini sordu. Hem Bayan Ellery hem de Bayan Steele ayrıntılı ve soluk soluğa cevaplar verdiler; bu da sohbetin tuhaflığını daha da artırmaktan başka bir işe yaramadı.

Bu şekilde geçen çeyrek saatin ardından Bayan Baxter kararlı bir şekilde, "Bu gece hepinizi görmek ne kadar güzeldi, dostlarım," dedi.

Bayan Fairchild hemen ayağa kalktı ve başını ev sahibesine doğru eğdi. Bayan Ellery çok daha isteksiz bir şekilde ayağa kalktı. "Lütfen çay içmeye gelin. Ne zaman isterseniz."

"Evet, lütfen," dedi Bayan Ellery. Çok daha isteksiz bir şekilde ayağa kalktı.

Bayan Steele kocasının yanında ayağa kalkarak, "Bayan Fairchild'in evinde piknik planları ve diğer planlar hakkında daha fazla konuşabiliriz," dedi.

Ancak Bayan Charlotte oturduğu yerden kalkmadı. Bayan Watson ve Lord Ingram da onu izledi. Bayan Stoppard tarafından hemen dışarı çıkarılan diğerleri, ayrılırken onlara merak ve şaşkınlık karışımı bir bakışla baktılar.

"Biraz daha bisküvi, Bayan Holmes?" dedi Bayan Baxter.

Bayan Charlotte bir ratafia alarak, "Evet, teşekkür ederim," dedi. "Bunlar çok güzel bisküviler."

Bayan Baxter ona tekrar baktı, görünüşe göre eğleniyordu. "Bisküvilerden biraz daha az hoşlansaydınız daha şık bir görüntünüz olurdu Bayan Holmes."

Bayan Watson bu yorum karşısında sinirlenmiş olabilirdi. Ama bu doğrudan bir gözlemdi ve öylece sunuldu.

"Evet, biliyorum," dedi Bayan Charlotte. "Bazen bir bisküvi daha yemeden önce bu daha moda figürü düşünüyorum."

Bayan Baxter kıkırdadı ama kısa süre sonra yüz ifadesi ciddileşti. "Babamın dikkatini çektiğiniz için size başsağlığı dilerim."

"Bu durumda görevimi kolaylaştırdığınız için size teşekkür etmeliyim Bayan Baxter. Sakıncası yoksa birkaç sorum olacak."

"Lütfen devam edin."

İzin, hafif bir bıkkınlık havasıyla da olsa, asil bir şekilde verildi. Yoksa yorgunluk muydu?

Bayan Baxter'ın varlığı hâlâ güçlüydü, ama Bayan Watson artık buna daha alışkın olduğu için omuzlarının ağırlığını ve boynunun sarkıklığını fark etmeye başlamıştı; bütün bunlar olurken, kanepenin arkalığine yaslanmış, kanepenin diğer sandalyelere göre açılı bir şekilde yerleştirilmiş olmasından yararlanarak, bir yandan dinlenirken bir yandan da tüm ziyaretçilerini görebiliyordu.

Bayan Felton'ın endişeli tasvirleri aklıma geldi. Battaniye yığınlarının altına gömülmüş, uyuklayan, sürekli uyuklayan, hayat dolu Bayan Baxter.

"Bay Baxter büyükannenizin evinin satışı konusunda endişeliydi," dedi Bayan Charlotte. "O kadar mutlu olduğun bir yeri satmanın senin karakterine uygun olmadığını düşünüyordu."

Bayan Baxter soğuk bir şekilde gülümsedi. "Babam her zamanki gibi beni hiç tanımıyor. Beni mutlu eden ev değil, büyükannemdi. Onsuz ev, cansız nesnelerle dolu bir tahta ve taş yığınının başka bir şey değildi. Bana iyi bir fiyat getireceğini hissettiğimde neden satmayayım ki?"

"Özel bir maddi ihtiyacınız var mıydı?"

Bu soru Bayan Baxter'ı güldürdü. "Babam cüzdanını bana kapattı ve gelir elde etmek için başka bir yolum yok. Elbette maddi açıdan özel bir ihtiyaç içindeydim ve öyleyim."

"Pekâlâ o zaman. Geçen Kasım ayında gelen ve babanızın avukatı olduğunu iddia eden adamdan haftalık mektubunuzda neden bahsetmediniz?"

Bayan Baxter sabırsız bir el salladı. "Lütfen Bayan Holmes, babam da benim kadar iyi biliyor ki o mektupları her seferinde on ya da on iki tane yazıyorum ve sadece farklı tarihler koyuyorum. Okumaya zahmet etmeyecekse neden değiştirmeye zahmet edeyim ki?"

Babası gibi Bayan Baxter da müthiş bir yalancıydı. Bayan Watson onun yalan söylediğinden emindi ama yalanın nerede yattığını bir türlü anlayamıyordu.

Bayan Charlotte endişeli görünmüyordu. "Teşekkür ederim, Bayan Baxter. Babanız için ihtiyacım olan tüm cevaplar bunlar. Ama müsaade ederseniz, kendi kişisel merakım için bir sorum daha olacak."

"Oh?"

Bayan Charlotte'un yüzü özellikle tatlı ve masum görünüyordu, gözleri olağanüstü berraktı. Bayan Watson'ın sırtından aşağı bir ürperme indi.

"Bay Baxter bize oldukça sıra dışı bir hikâye anlattı," diye başladı genç kadın. "Söylediğine göre, sizi Garden'dan kurtardıktan sonra ayrılmaya o kadar kararlıymışsınız ki, on beş ay boyunca altı farklı beyefendiyle nişanlanmayı başarmışsınız. Pratik düşünen biri olarak, bunu nasıl başardığınızı merak ediyorum. Bu kadar çok beyefendiye kur yapmak ya da onlar tarafından tavlamanın bir yana, onlarla tanışabilecek durumda olduğunuzu hayal bile edemiyorum."

Bayan Watson eteğini sıktı. Bu çok ama çok ileri bir soruydu. Bayan Charlotte'un sözlerini boşa harcamadığını artık biliyordu, özellikle de

Bir soruşturmanın ortasında değil. Ama ne yaparsa yapsın, Bayan Baxter'ın onca işi nasıl hallettiğinin neden önemli olduğunu anlayamıyordu.

Bayan Baxter sadece kaşlarını kaldırdı. "Ah, ama sırrımı açıklayamam. Bir gün bu büyük başarıyı tekrarlamam gerekebilir. Ama size bir soru sormama izin verin, Bayan Holmes. Sağlığımın emin olduğunuza göre planlarınız neler?"

"Elbette Bay Baxter'a raporumu sunmak üzere Londra'ya döneceğim. Son treni yakalamak için yeterli zamanımız olmalı."

Bayan Baxter'ın gözleri parladı. "O zaman bu bir veda mı?"

"Umalım da öyle olsun. Gitmeden önce, Bayan Baxter, bir fotoğrafınızı çekmemin sakıncası var mı? Bay Baxter bana sadece benim sözümün yeterli olacağı biri gibi gelmiyor. Bir fotoğrafa daha yatkın olabilir. Ve sizden bu gazeteyi kaldırmanızı rica edebilir miyim?"

Gazete, öğleden sonra köyden satın aldıkları yerel bir gazeteydi.

Bayan Baxter gazeteye küçümseyici bir bakış atarak sözünü dinledi. "Bu yayını okudunuz mu, Bayan Holmes?"

"Hayır."

Cornwall'a giden tren yolculuğunda Bayan Charlotte, Exeter'de yayınlanan bir West Country gazetesi ile Falmouth merkezli bir Cornish gazetesi okumuştı ama bunu okumamıştı.

"Fotoğrafımın çok yeni bir tarihe ait olduğunu kanıtlamak için mi babama götürüyorsunuz?"

"Doğru."

"O zaman yapacak başka bir işin yoksa dönüş yolculuğunda da okuyabilirsin. Ama gerçekten, fotoğraflarda kendiniz olsaydınız beni gördüğünüzü daha iyi kanıtlamaz mıydınız?"

Bu fikrin geçerliliği inkar edilemezdi. Bayan Charlotte dedektif kamerasını, nasıl kullanılacağına dair kısa bir açıklamayla birlikte Bayan Stoppard'a verdi. Bayan Stoppard kamerayı kaldırdı ama Bayan Baxter, "Jane canım, kendini bu kadar yorma. Lütfen odamdan bir tabure ve bir yığın kâğıt getir."

"Odanızdan mı?" diye sordu Bayan Stoppard tereddütle.

"Evet, benim odam. Teşekkür ederim, canım." "Elbette," dedi Bayan Stoppard.

Oradan ayrıldı, ama Bayan Watson ve Bayan Charlotte'a şaşkın bir şüpheyle bakmadan değil.

Oda sessizliğe gömüldü.

Bayan Baxter, Lord Ingram'a baktı. "Siz, efendim, bu odaya geldiğinizden beri tek kelime etmediniz. Sorunuz yok mu?"

Lord Ingram gerçekten de sessizdi, dinlerken ve gözlemlerken ifadesi dikkatle nötrdü. Şimdi başını eğdi. "Ben sadece Bayan Holmes ve Bayan Watson'a göz kulak olmak için buradayım. Ama madem sordunuz, Bayan Baxter, Sherlock Holmes'un tarafsız taraf olmasını neden onayladığınızı bilmek isterim."

"Haddinizi bildiğiniz için sizi takdir ediyorum efendim. Sorunuza gelince, Sherlock Holmes'un ünü kendisinden önce gelir. Ve bu çağda Cornwall sahilinde olmak, ülkenin en önde gelen danışman dedektifini duymamış olmak için bir mazeret olamaz."

Dikkati Bayan Watson'a kaydı. "Ya siz, hanımefendi, sizin de bana soracak sorunuz yok mu?"

Bayan Watson'ın düzinelerce sorusu vardı ama hiçbirinin kendisine yararlı bir yanıt getireceğini düşünmüyordu. "Bay Peters kütüphanedeki büyük tuvali sizin yaptığınızı söyledi. Kapının karşısındaki resmi de siz mi yaptınız? İkisi de çarpıcı."

Bayan Baxter kadının, kafatasının ve yılanın olduğu yöne doğru yavaşça bakarak, "Evet, öyle yaptım," dedi. Yine, durgunluk muydu yoksa yorgunluk mu? "Birisi bir keresinde benim iyi bir ressam olmadığımı ama en azından etkileyici bir ressam olduğumu söylemişti."

"Resimdeki öğelerin ne anlama geldiğini bize söyleyebilir misiniz?" diye sordu Bayan Charlotte.

Bayan Baxter, Bay Peters'in kütüphanede söylediklerini yineleyerek, "Kötülük her yerdeyken, küçük bir aşkınlık ölçüsüne bile ulaşma mücadelesi," dedi.

Bayan Watson kendini tutamadı. "Bu temayı kütüphanedeki resimde çok iyi anlayabiliyordum.

hakikat ve masumiyetin bir ölçüsünü temsil eder, kötülüğün büyük saldırısı altındadır. Ancak burada kötülüğü yeniyor gibi görünse de, koluna tırmanan yılan zaferinin tamamlanmadığını gösteriyor."

"Elbette öyle. Kötülüğün mirası sinsidir. Kötülüğü ortadan kaldırmaya çalışanlar bile onun lekesine, kötülüğü kendi ayak izlerinde taşımaya karşı uyanık olmalıdır."

"O halde kötülük asla ortadan kaldırılamayacaksa, onunla mücadele etmenin ne anlamı var?"

"Yabani otlar da asla yok edilemez Bayan Watson, ama bahçıvanlar yine de onları kökünden sökmelidir. Kötülük için de aynı şey geçerlidir. Her zaman var olacaktır ve sürekli olarak azaltılmazsa çoğalacak ve tecavüz edecektir."

Bayan Stoppard o sırada bir elinde alçak bir tabure, diğer kolunun altında bir yığın gazete ile döndü. Bayan Baxter, Bayan Charlotte'a kanepenin arkasında durmasını işaret etti. Bayan Stoppard gazeteleri taburenin üzerine, dedektif kamerasını da gazetelerin üzerine yerleştirdikten sonra vizöre baktı, tabureyi birkaç metre geriye çekti ve herkese kıpırdamadan durmalarını öğütledi.

Bayan Stoppard tatmin olduğunu açıkladığında, Bayan Charlotte dedektif kamerasının başına geçti. Kayıtsızca kâğıt yığınınına baktı. "Bu kadar çok yerel gazete olduğunu bilmiyordum."

"Evet, baskı makinelerimiz çok meşgul," diye yanıtladı

Bayan Baxter. "Dönüş yolculuğumda okumak için bunlardan bazılarını alabilir miyim?"

"Ne yazık ki, onlar benim kişisel koleksiyonum. Ancak bunları bölgedeki herhangi bir gazete bayiiinde kolayca bulabilirsiniz."

"O zaman onları arayacağım. Fotoğrafları kabul ettiğiniz için teşekkür ederim Bayan Baxter. Ancak fotoğrafların nasıl çıkacağı ya da çıkmayacağı belli olmadığından, ışığın görece azlığı göz önüne alındığında, bana başka biriyle değil de sizinle konuştuğumu kesin olarak kanıtlayacak bir şey vermenizi isteyebilir miyim?"

Bayan Baxter sanki bir karar vermesi gerekiyormuş gibi bir süre Bayan Charlotte'a baktı. "Pekâlâ. Babamla Londra'da yıllık bir randevum var. Ama babamın birkaç yıl boyunca bilmediği şey, Londra'ya yaptığım bu gezilerde başka biriyle de buluştuğumdu."

"Ah?" diye mırıldandı Bayan Charlotte.

"Yıllar önce, çok aşık olduğum genç bir adam vardı. Babam onunla evlenmeme kesinlikle izin vermedi ve bizi acımasızca ayırdı. Kendi güvenliği için, genç adamım hayatı tehlikeye girmesin diye bana yaklaşamazdı."

Bayan Watson'ın ayak tabanları karıncalandı; böyle bir itiraf beklemiyordu. Yine de Bayan Baxter'ın aşk hikâyesi onu heyecandan nefessiz bırakmamıştı. Bunun yerine, sanki bir araba kazasına hazırlanır gibi tüm vücudu kasıldı.

"Birbirimizi yılda bir kez görmeye karar verdik. O Hyde Park Corner'daki Aşıl heykelinin dibinde duracaktı, ben de yanından geçecektim. Yıllarca bu randevuya uydu. Ama geçen yıl orada değildi."

Bayan Watson az önce ağzına bir parça bisküvi atmıştı ve neredeyse boğuluyordu.

"Kusuruma bakmayın," dedi, biraz çay yutarak ve saygınlığını biraz olsun geri kazanmaya çalışarak. "Bisküvi pek yardımcı olmadı."

"Evet, asi bisküviler, ben de onlardan payımı aldım," dedi Bayan Baxter yumuşak bir sesle.

Bayan Watson biraz daha öksürdü ve "Özür dilerim. Lütfen devam edin." "Nerede kalmıştık?"

Bayan Charlotte, "Sen ve sevgilin yıllardır yılda bir kez Akhilleus heykelinde görüşüyordunuz, ama bu son sefer görüşmediniz," dedi.

Bayan Watson çay fincanını yüzünün önünde tuttu. Umutsuzca Lord Ingram'a doğru bakmak istedi ama aynı zamanda böyle bir şey yapmaması gerektiğini de hissetti. Bu hikâyeyi tanıyordu -nasıl tanımasındı ki- Leydi Ingram'ın Sherlock Holmes'a gelip, güya avantajlı bir evlilik yapmak için vazgeçmek zorunda kaldığı kızlık aşkını bulmak için yardım istediği hikâyenin neredeyse aynısıydı.

"Doğru, geçen sefer orada değildi," dedi Bayan Baxter. "Babama çok kızmıştım. Onun ya da onun emrindekilerin sevgilimi öldürdüğünden emindim. Babam tabii ki bunu inkâr etti ve şöyle dedi

Bu adamın kim olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığı için sevgilimi hayatımdan çıkarmaktan mutluluk duyacak olsa da, kendisi bu kadar memnun olamazdı.

"Söylemeye gerek yok, pek de iyi şartlarda ayrılmadık. Bu anlaşmazlıkta ikimizden başka kimse yoktu ve belki de kapıyı kapatmadan içeri girdiğim için kulak misafiri olan sadık bir ya da iki astı da yakınlardaydı."

"Teşekkür ederim, Bayan Baxter," dedi Bayan Charlotte, yüz ifadesi her zamanki gibi dingin, ayağa kalkarak.

Bayan Watson da ayağa kalktı. "Genç adamınız için çok üzgünüm, Bayan Baxter," derken kendini duydu. "Onun iyi olup olmadığını öğrenebildiniz mi?"

Bayan Baxter'ın yüzünde ilk kez gerçek bir ifadeye yaklaşan bir şey belirdi; karanlık ve acımasız bir şeyin altını çizdiği bir şefkat ve pişmanlık karışımı. "Hayır, bugüne kadar ona ne olduğunu bilmiyorum. Umarım iyidir ve umarım benim için katlanmak zorunda kaldığı her şeyden pişmanlık duymuyordur."

On yedi

Mrs. Watson kulübede sersemlemiş bir halde dolanıyordu. Eşyalarını toplarken gözden kaçmış olan kişisel eşyalarını kontrol etmeliydi. ama sadece saatine tekrar tekrar bakmayı bağarmığ ve bir sonraki anda saatin kaç olduğunu unutmuğtu. Bayan Charlotte ise Bayan Watson'a ait bir mendil ve birkaç sağ tokası bulmakla kalmadı, Bayan Stoppard'ın Bayan Baxter'ın yatak odasından getirdiği yığının içindeki bütün Cornish gazetelerinin adlarını ve sayılarının tarihlerini de ezberinden not etti.

Daha sonra Bayan Fairchild'a Londra'ya bir gezi yapacaklarını belirten bir not bıraktı.

Köye giderken de daha az meşgul değildi. Lord Ingram dışarıda dizginleri tutarken, cep fenerini yaktı ve Bayan Baxter'dan tutmasını istediği ve Bayan Baxter'ın okuması gerektiğini söylediği yerel gazeteyi taramak için ışığı kullandı.

Porthangan köyüne vardıklarında Bayan Watson sonunda şaşkınlığını üzerinden atmaya başladı. Matarasından bir yudum aldı, kulağının arkasındaki bir noktayı ovuşturdu ve Bayan Charlotte'a, "Gazetede işe yarar bir şey var mı?" diye sordu.

Genç kadın, üzerinde "*Sizi iyi gördüğüme sevindim*" yazan küçük bir notu işaret etti. *Ve her zamanki gibi devam ettiğinizi.* "Yararlı olup olmadığını bilmiyorum ama dikkatimi çekti."

Bay Mears barın üst katındaki odasından arabanın geldiğini görmüş olmalı. Araba durduğunda çoktan kaldırıma çıkmış, bekliyordu. Bayan Watson'ın işaretiyle arabaya girdi.

"Bu gece Bayan Baxter'la görüştük ve Moriarty'ye raporumuzu vermek üzere Londra'ya gidiyoruz," dedi Bayan Charlotte. Bayan Baxter'ın özel koleksiyonundaki Cornish yayınlarının isimlerini ve tarihlerini yazdığı kâğıt parçasını uşağa emanet etti. "Bu gazetelerin arşivlerini ziyaret edip burada listelediğim sayıları inceleyebilir misiniz?"

Bay Mears, Bayan Baxter'la ilgili haberi duyunca gözlerini kırıştırdı. Sonra da listeye bir göz attı. "Özellikle dikkat etmem gereken bir şey var mı hanımefendi?"

"Emin değilim. Eğer bir makale size konuyla ilgili olabileceğini düşündürüyorsa, bunu not edin. Size tuhaf gelen ya da anlaşılamayan küçük notlar varsa, bakmam için kopyalayın. Özellikle de diğer sayılarda bulduklarınızla örtüşen bir şey görürseniz."

Bay Mears, gazete arşivlerini ziyaret etmek için bir sıralama olup olmadığını sordu -kendisi için uygun olan herhangi bir sıralama, diye düşündü Bayan Charlotte- ve oradayken gazeteleri yönetenlerle konuşup konuşmaması gerektiğini. Bayan Charlotte buna kendisinin karar verebileceğini söyledi.

Başını salladı, hanımlara Londra'da iyi şanslar diledi ve onlara iyi geceler diledi. Ancak eli arabanın kapısındaiken arkasını döndü. "Hanımlar, gazete arşivlerini gezmeyi bitirdikten sonra Londra'ya doğru yola çıkayım mı? Yoksa ..."

Sessizlik. Bir süre sonra Bayan Watson, Bayan Charlotte'un soruyu kendisine devrettiğini fark etti. "Şey," dedi, sesi amaçladığından daha ağırdı, "Moriarty'nin kızının hayatta olduğunu öğrenmekten mutlu olacağını düşünebiliriz. Ama nasıl tepki vereceğini tahmin edemeyiz..."

"Anlıyorum," dedi Bay Mears. "Buraya geri döneceğim ve siz bana yeni talimatlar verene kadar bahçeye göz kulak olacağım."

Elini Bayan Watson'ın elinin üzerine koydu. Bir saniyeden kısa bir süre sonra dışarıda, kaldırımda arabanın gidişini izliyordu. Bayan Watson el salladı ve bir anda anladı ki

istisnai olmayan bir cevapla, kendisinin de yeni yeni anlamaya başladığı şeyi duymuştu.

Durum hiç olmadığı kadar belirsizdi. Hatta daha da belirsizdi.

Tren istasyonunda Bayan Charlotte gazeteyi tekrar, daha yavaş bir hızda, her kelimeye dikkat ederek okudu.

"Hâlâ bir şey yok mu?" diye sordu Bayan Watson.

Kız kitap okurken Bayan Watson geceyi düşündü. Nedense akli sürekli Bayan Charlotte'un, Bayan Baxter'la tanışmadan kısa bir süre önce söylediklerine takılıyordu. *Dün geceki olaylar hep birilerini zorlamak içindi.*

Bu Bayan Baxter'ın elinin zorlandığı anlamına mı geliyordu?

Bayan Charlotte gazeteyi çantasına tıktırdı. "Bayan Baxter'ın bunu okumamı istemesinin tek nedeninin, özel koleksiyonu olarak gördüğü diğerlerini merak etmem olduğuna inanmaya başlıyorum."

Trenleri geldi. Remise ve atını yerleştirmeye giden Lord Ingram aynı anda geri döndü. Yola çıktıklarında, kendilerine ait bir kompartımanda, tren istasyonunun yakınındaki bir bardan aldığı tuzlu turtaları dağıttı. Bayan Charlotte bir tanesini ısırdı. Bayan Watson hem aç hem de yemek yiyecek durumda değildi. Kompartıman, Bayan Watson'ın kese kâğıdının içindeki turtayı kaydırırken çıkardığı hışırtı sesleri dışında sessizdi.

Lord Ingram ayağa kalktı, koridora çıktı ve iki dakika sonra geri geldi. Alçak bir sesle, "Yakınlarda kimse yok," dedi.

Bayan Charlotte başını salladı.

Lord Ingram kapıya bir kez daha bakarak, "Bayan Baxter'ın sevgilisi hakkında anlattığı hikâye ile Leydi Ingram'ın Sherlock Holmes'u sözde kayıp sevgilisini aramaya ikna etmek için kullandığı hikâye arasındaki benzerlikleri fark eden tek kişi ben değilimdir herhalde," dedi.

Bayan Watson sesli bir şekilde nefes verdi, bu konuyu açtığı için rahatlamıştı. "Benzerlikler beni de şaşırttı. Sizce Bayan Charlotte, Moriarty Leydi Ingram'ı size gönderdiğinde farklı bir hikâye bulmak yerine kızının hikâyesini mi ödünç aldı?"

"Muhtemelen," dedi Bayan Charlotte. "Unutulmaz bir hikâye." "Gerçek olduğunu düşünüyor musunuz?" diye sordu Lord Ingram.

"Olamaz, değil mi?" dedi Bayan Watson hemen.

Leydi Ingram, Bayan Charlotte'un üvey kardeşi Bay Finch'le yılda bir kez Albert Anıtı'nın önünden geçen yıldız çarpması aşıklar olarak anlattığı hikâyeyi onlara anlattığında, Bayan Watson kendine rağmen çok etkilenmiş ve daha sonra bu kadar kolay kandırılabilirdiği için kendini aptal gibi hissetmişti.

Bayan Baxter'ın çok benzer hikâyesini olduğu gibi kabul etmeye cesaret edemedi.

Bayan Charlotte turtasından bir ısırık aldı ve düşünceli bir şekilde çiğnedi. "Bayan Baxter'ın anlattıklarının ayrıntılarıyla doğru olduğuna bahse girmezdim. Ama genel anlamda . . ."

Seyahat matarasından bir yudum su aldı. "Bayan Watson, Leydi Ingram'ın hikayesi hakkındaki görüşlerimi hatırlıyor musunuz?"

Bayan Watson başını salladı. "Bu konuda pek de doğru olmayan bir şeyler vardı. o."

Ve o sırada tamamen akılsız olduğu için Bayan Charlotte'un şüphencilik kalpsiz.

"Leydi Ingram'ın hikayesi onun gerçekliğiyle uyuşmuyordu. Leydi Ingram dünyaya ve içindeki herkese karşı büyük bir düşmanlık besliyordu ama aynı zamanda kırılıyordu. Buna karşılık, hikayesinde anlatılan bağlılık sadece derin bir ilk bağlılık değil, aynı zamanda mevsimden mevsime, yıldan yıla bunu sürdürmek için inanç ve esneklik gerektirir."

Bayan Watson, Lord Ingram'a şöyle bir baktı. Bayan Charlotte gibi o da kese kâğıdının içinden çıkan bir el turtası tutuyordu. Ama onun aksine, o henüz bir ısırık bile almamıştı. Sadece ona bakıyordu, ilgisi -ya da Bayan Watson'a öyle geliyordu- konuşulan kadına değil, tamamen konuşan kadına, yakında eski karısı olacak olan karısına yönelmişti.

Bayan Charlotte, "Bayan Baxter'ın her şeye rağmen Garden'da kendine küçük bir sığınak yaratmayı başarması, en hafif tabirle dikkate değer bir direncin göstergesidir," diye devam etti. "Anlattığı hikâye Leydi Ingram'ın anlattığından daha gerçekçi olmasa da, ben onun böylesine acımasız koşulların gerektirdiği sabırlı ve sürekli çabayı gösterebildiğine inanmaya daha meyilliyim; tıpkı kendini bir duvarın çatlaklarında bulan ama yine de gökyüzünü kaplayan bir ağaca dönüşmeyi başaran bir tohum gibi."

Bayan Watson o yüksek barok salondaki göz kamaştırıcı kadını hatırladı. O zamandan beri düşünceleri kadının etrafında dönüp duruyordu ama karakteriyle ilgili herhangi bir yönde değil. Bayan Baxter ona daha çok parıldayan bir elmas ya da parıldayan bir kılıç gibi görünmüştü. Böyle güzel ve tehlikeli şeylerin karakteri var mıydı?

Lord Ingram paltosunun cebinden bir kese kâğıdı daha çıkararak, "Ama bize bu hikâyeyi neden anlattı?" diye sordu. "Kabul, söylediği kişi olduğuna dair kanıt istediniz ve o da size sadece kendisinin ve Moriarty'nin bilebileceği bir anekdot verdi. Ama onlar baba-kız; mutlaka kullanabileceği başka örnekler de vardır."

Bayan Watson da aynı şeyi merak ediyordu. "Belki de babasının altı nişanlısı hakkında söylediklerine karşı çıkmak niyetindedir. Sonuçta bu masalın gerçek olmadığını bir düşünün. Onun yalanlarının yol açmış olabileceği yanlış anlamaları ortadan kaldırmak istemez miydiniz?"

Lord Ingram diğer kâğıt torbayı Bayan Charlotte'a uzattı. "Kesinlikle. Ama onun yerinde olsaydım, son birkaç aydır ne yaptığım hakkında daha fazla şey söyledim. Babasının onu rahat bırakmasını sağlayacak düzgün bir açıklama yapmak yerine, kederli bir aşk hikayesine daha fazla zaman harcamasını garip buluyorum."

Kese kâğıdının içinden reçelli tart çıktı. "Teşekkür ederim lordum. Yarın çayın yanında yerim," dedi Bayan Charlotte küçük bir gülümsemeyle. "Bayan Baxter'ın neden herhangi bir açıklama yapma zahmetine girmediğine gelince, belki de babasının onu yalnız bırakacağına inanmıyordur."

Bayan Watson'ın kafa derisi gerildi. "Belki Moriarty onu yalnız bırakmaz ama en azından bizi yalnız bırakır, değil mi?"

Bay Mears'a veda ettiklerinden beri, Moriarty'nin getirecekleri haberleri nasıl karşılayacağını merak ediyordu. Bir yandan, adam kızının, bileğinin burkulduğunu iddia etmesine rağmen, sadece iyi değil, aynı zamanda çevresini de tamamen kontrol altında tuttuğundan daha iyi bir rapor bekleyebilir miydi? Öte yandan, raporlarını hemen kabul etmesi ... gerçek olamayacak kadar iyi olurdu, değil mi?

Ama neye itiraz edecekti ki? Moriarty'nin verdiği fotoğraflardaki kadına benziyordu, Bayan Felton'ın tarif ettiği gibi büyük bir kibirle davranıyordu, onu yıllardır tanıyanlar tarafından Bayan Baxter olarak kabul ediliyordu ve kimliğini doğrulamak için rahatsız edici bir aşk hikâyesi anlatmıştı. Tanıştıkları kadın sahte olsa bile, hikâyesi Moriarty'nin tanıyacağı bir hikâye olmalıydı; aksi takdirde bu akşamki tüm tertipler boşa gitmekle kalmaz, bu tertiplerin arkasındaki kişinin başı daha da büyük bir belaya girerdi.

Bayan Charlotte turtasından bir ısırik daha aldı. "Bir an için Bayan Baxter'ı göz ardı edelim. Moriarty'nin bizi Hermopolis Bahçesi'ne sadece Bayan Baxter'ın hatırı için gönderdiğine inanıyor musunuz?"

Lord Ingram başını salladı. Kürek kemiklerinin arasında bir ürperti hisseden Bayan Watson da yavaşça başını salladı.

"Öyleyse onun da bizimle ilgili bir amacı olduğu konusunda hemfikiriz. Sizce amacına ulaşmış mıdır?"

Bayan Watson'ın kürek kemikleri arasındaki ürperti aşağı doğru inerek omurgasını sardı. "Hayır," dedirtti kendine.

Bayan Charlotte matarasından bir yudum su aldı. "O halde ne umarsak umalım ve umutlarımız ne kadar mantıklı görünürse görünsün, Moriarty'nin bizimle işi henüz bitmedi."

Yukarı Baker Sokağı 18 numarada geçirdiği ikinci gecenin ertesi sabahı Lord Ingram, Holmes'un eli göğsüne sarılmış halde uyandı.

Başını çevirdi.

Bu yatak odasındaki ilk gecelerinde çok geç yatmışlar ve sabah aynı anda çalar saatin ısrarlı sesiyle sarsılarak ayağa kalkmışlardı. Böylece onu ilk kez uyurken görmüş olacaktı.

Saat henüz erkendi ve yüzünün büyük bir kısmı yastığa gömülmüştü. Bir kıvrımı ancak tutabilecek kadar uzun olan dağınık saçlarının arasından bir kulağının şeklini seçebiliyordu.

Elini onunkinin üzerine koydu. Onu çok gevşek bir şekilde tutuyordu, vücudu onunkine tam olarak dokunmuyordu. Ama mutluydu. Gençken, sıkıca, çok çok sıkıca sarılmak dışında nasıl sevileceğini bilmiyordu. Ama Holmes'la birlikte, belki de uzayın her zaman mesafe anlamına gelmediğini görmeye başlamıştı.

Göğsünün üzerindeki eli, tüm uzuvları ona sarılmış başka biri kadar bağlılık ifade edebilirdi.

Elbette bu onun açısından hüsnükuruntu olabilirdi. Holmes'un kalbi, okyanusun kurgusal *Nautilus* için bile anlaşılmaz olan kısımları gibi gizemli kalmaya devam etti.

Ya da kalbinin büyük derinlikleri sadece pasta özlemiyle dolu olabilir.

Gülümsedi, açıkta kalan kulağına bir öpücük kondurdu ve ayağa kalkarak fuşya rengi çoraplarından birini çözdü. O çorapların onun üzerindeki görüntüsünü hatırlamasa iyi olurdu.

Saatini almak için komodine uzandığında, onun yerine yüzüğe benzer bir nesne aldı. Holmes dün gece daha iyi hazırlanmış, sadece çorapları değil, doğum kontrol aletleriyle dolu küçük bir ipek çantayı da getirmişti. Nefes nefese yatmış, uykuya dalmak üzereyken çantaya uzanmış, yüzüğü çıkarmış ve "Ah, bunu denemeni söylemeyi unuttum," demişti.

Uykulu haliyle nesnenin ne olduğunu anlaması iki saniyesini almıştı. Kadının sözleri ve sunulduğu koşullar olmasaydı, bunu bir koşum takımından düşen bir yüzükle karıştırabilirdi.

"Oh, çok küçük," dedi.

"Öyle mi?" Sözleri yavaşlıyordu ama yine de şaşkınlığını belli ediyordu.

"Muhtemelen hayır," diye cevap verdi uyukulu bir şekilde sırtarak. "Ama sadece bunu söylemek istedim."

Hatırlayınca tekrar sırttı, iğrenç nesneyi küçük ipek çantasına geri koydu, giyinmeyi bitirdi ve odadan çıktı.

Londra'ya vardıklarında iki not almışlardı: Biri Bayan Olivia'dan Holmes'u görmek istediğine dair, diğeri ise Bay Marbleton'ın kaldığı Snowham hanında çalışan ve yeni metresini Londra'ya kadar takip ettiği için daha önce konuşmadıkları hizmetçi Ellen Bailey'den bir mesaj. Ama şimdi Ellen Bailey Snowham'a dönmüştü, çünkü metresi şehirdeki işlerini bitirmişti.

Holmes, Moriarty'nin temsilcisi ve Bayan Olivia ile görüşmek üzere Londra'da kalacak; Lord Ingram ise bu kez Bayan Watson eşliğinde bir kez daha Snowham'a doğru yola çıkacaktı.

Yukarı Baker Sokağı 18 numaranın bodrum katında bulunan ve karanlık bir odanın kurulduğu ev ofislerine giderken, çeşitli mektupların ve genelgelerin posta deliğinden geçerek ön kapıdan içeri girdiğini gördü. Bunların arasında pulu olmayan bir mektup da vardı; elden teslim edilmişti.

A. de Lacey'den.

Gece boyunca bodrumdaki karanlık odada banyo edilmiş olan negatifleri kontrol etti ve de Lacey'nin mektubuyla birlikte yukarı çıktı. Holmes gözleri kapalıyken zarfı açtı ve sonra bir gözü yarı açık halde notu taradı, ona uzattı ve tekrar battaniyenin altına girdi. Holmes notu okudu ve kadının gerçekten de biraz daha uyuyabileceğini gördü. Küçük bir kahkaha atarak onun için çalar saati kurdu, notu çalar saatin altına yerleştirdi, onu bir kez daha öptü ve gitti.

Bayan Watson'ın evinde kahvaltı ederken, sevgili hanımefendi ona göz kırpıp duruyordu. Holmes'un yanında utanmazca davranabilirdi ama Bayan Watson'ın önünde bu kadar yüz­süz olamazdı. Bu yüzden yüzünü eğdi, bakışlarını tabağına dikti ve alışılmadık bir iştahla yemeğini yedi.

Hizmetkârların özel konuşmalara müdahale edemeyeceği bir yere, arabaya geçene kadar, "Potansiyel tuzaklardan bahsettiğimizi biliyorum canım. Yine de aşık olmanın seninle aynı fikirde olduğunu söylemeliyim."

"Ben de çok beğendim."

Duygusal durumu hakkında yorum yapılması onu utandırıyordu. Ama bugünün en büyük konusunun Holmes ile yaşadığı ateşli ilişki olması için neler vermezdi.

Bayan Watson onunla biraz daha alay etti ama sonunda sustu.

Dükkânların açılışını, manavların kırlardan yeni gelen sebzeleri incelemesini, aşçıların ve mutfak hizmetçilerinin fırınlara, kasaplara ve peynir tüccarlarına girip çıkışını izledi. Sonra ona baktı ve ağır bir sesle içini çekti. "Yalan söylemeyeceğim. Dün gece yatağıma uzandım ve acaba

Bayan Charlotte ve ben doğrudan Southampton'a gitmiş ve denizaşırı bir yolculuk için yer ayırtmış olmalı."

Lord Ingram gerginleştğini hissetti. "Sanırım aynı düşünce Holmes'un da aklına geldi. Dün gece bana yılın bu zamanında Endülüs'te havanın nasıl olduğunu sordu."

Holmes ve o, birden fazla kez uzun bir yurtdışı seyahatinden bahsetmişlerdi. Ama bu konuşmalar hep muğlak terimlerle yapılmıştı; yolculuk, bir güzergâh çizip vapur bavullarını hazırladıkları bir girişimden çok, gelecek için bir metaforu.

Belki de o yolculuğun zamanı gelmişti.

Bayan Watson kollarını retikülüne doladı. "Sanırım ben de Endülüs'ü görmek istiyorum," diye mırıldandı.

"Hazırlanmalıyız," dedi. "Bugün ya da yarın ayrılamayabiliriz ama hazırlanmalıyız."

Charlotte, tozlu gül rengi gündüz elbisesine uymayan ama yine de başında çok hoş duran türbanını düzeltti. Aslında her şeyi çok güzel görünüyordu. O kadar ki, aynanın önünde dönerek onaylarcasına başını salladı.

Çok geç olana kadar yüzüğü unutmuş olsa bile, mükemmel bir sevişme insanı mükemmel bir ruh haline sokuyordu. Sabah Bayan Watson'ın nazik ve harika bir insan olmasından bahsetmiyorum bile,

Polly Banning'i 18 Yukarı Baker Sokağı'na bir sepet dolusu düzgün kahvaltılıkla göndermişti -yumurta, domuz pastırması ve tereyağlı tost.

Charlotte ikinci fincan çayla birlikte, Lord Ingram'ın bir gece önce kendisi için aldığı reçelli tartlardan birini araya sıkıştırmış, bu da onun güne bakış açısını daha da iyileştirmişti.

Yine de kapı zili çaldığında, aynanın önünde ikinci kez dönerken aniden durdu, tüm vücudu boynunu ağrıtabilecek kadar gerildi.

Buna paralel olarak, kapıyı açıp da sadece de Lacey'nin geldiğini görünce gülümsemesi çok daha parlak bir hal aldı.

De Lacey ise onu gördüğüne pek sevinmiş gibi görünmüyordu. "Bayan Holmes, çok erken döndünüz."

"Gerçekten de biz her zaman hızlı çalışırız," dedi Charlotte neşeyle. "Lütfen yukarı gelin."

"Neler olup bittiğini anladığımdan emin değilim," dedi de Lacey salonda otururken. "Daha dün Bayan Baxter'ın evin yanındaki odun yığınının alev almasına rağmen evini terk etmeyi reddettiği haberini aldık. Ve işte buradasınız, Hermopolis Bahçesi'nden yüzlerce mil uzakta."

Charlotte daha önce demlemeye bıraktığı çayı doldurdu. "Hepsi Bay Baxter'a hoş haberler getirmek için elbette."

De Lacey ona kuşkuyla bakarak çay fincanını aldı. "Hoş geldiniz haberi mi?"

"Dün gece Bayan Baxter'ı gördük. Sağlığı mükemmeldi. Kendisi hakkında endişelenme cüretini gösterenleri küçümsediğini söylemeliyim."

De Lacey az önce eline aldığı fincanı yere bıraktı. Bu kez Charlotte'a sanki aklını kaçırmış gibi baktı. "Emin misiniz, Bayan Holmes?"

"İnanın bana, biz de o kadar şaşırdık. Bu nedenle de toplantı boyunca dikkatle dinledik. Bizim dışımızda Bayan Baxter, havai fişeklerin patladığı gece şaşkınlıklarını ve endişelerini dile getirmiş olan dört Bahçe üyesini daha çağırmıştı. Şaşırmışlardı.

ve onu gördüğüme çok sevindim. Aslına bakarsanız, en ufak bir küçümseme bile gururumu okşadı."

"Kulağa Bayan Baxter gibi geliyor."

"Salonu ıslıl ısıldı, kendisi de pahalı ve modaya uygun giyiniyordu. İyi dekor ve iyi kıyafetler ucuz değildir ve alıştığı tarzda yaşamını sürdürebilmek için büyükannesinin evini satmakta bir sakınca görmüyordu, çünkü sevdiği büyükannesiydi, ev değil. Avukata gelince... Bayan Baxter'ın gençken kaçırıldığı doğru mu?"

De Lacey sandalyesinden kalktı. Charlotte bir an için onun üçüncü ağızdan duyduklarını saçma bir söylenti olarak kınayacağını düşündü ama De Lacey sadece şaşkın bir ifadeyle tekrar yerine oturdu. "Korkarım bu benim bilmediğim bir şey."

Charlotte ona zarif bir gülümseme verdi. "Hikâyeyi öğrenince ben de şok oldum. Ama her halükarda, çocukken kaçırılması onu derin bir şüpheyeye düşürmüştü. Onu büyükannesinden alan kadın düzgün bir şekilde güvenilir görünmüştü. Bu nedenle, Bay Baxter'ın gönderdiği ikinci bir avukat geldiğinde, onun kimlik bilgilerine rağmen ya da belki de bu yüzden, kendi güvenliği için onu kabul etmeyi reddetti.

"Ancak Sherlock Holmes, Bay Baxter'ı çevreleyen düşmanlıklara ve karışıklıklara tamamen karışmamış, tanınmış bir varlıktır. Bu nedenle Bayan Baxter bizimle görüşmesinin en kötü ihtimalle zararsız olacağını düşündü. Ve tabii ki biz de onun varlığından büyüledik."

De Lacey sanki konuşmanın özünü anlamakta güçlük çekiyormuş gibi başını hafifçe salladı. Bir süre sonra, "Varlığının tamamen büyüleyici olduğuna eminim, ama Bahçe üyelerinin onu aylardır görmemiş olmalarına nasıl bir açıklama getirdi?" dedi.

"Yalnızlık ihtiyacı."

De Lacey dudaklarını düzleştirdi. "Ve evi yanma tehlikesi altındayken dışarı çıkmadığı için mi?"

"Burkulmuş bir bilek."

"Buna inanıyor musunuz, Bayan Holmes?"

Charlotte eteğinin volanlarını salladı. "Bu özel ifadenin doğruluğunu değerlendiremedim: Görüşmemiz sırasında bir kanepeye uzanmıştı ve ayakları, hatta alt kısmının tamamı ağır bir battaniye tarafından örtülmüştü. Ancak kendi başına buyruk olduğu ve Bahçe sakinlerinin ona karşı en azından saygılı ve bazen de itaatkâr davrandıkları göz önüne alındığında, herhangi birinin bir gece önce onu bir şekilde rehin aldığı yorumunu yapmak benim için zor olurdu."

"Doğru, sanırım ..."

"Yine de bir fotoğraf isteyecek kadar şüpheliydim. Ekipmanım ilkeldi ve gece aydınlatması da pek uygun değildi ama negatifler banyo edildi ve bunların Bayan Baxter'ın yeterince net görüntülerini sağladığını düşünüyorum. Siz ne düşünüyorsunuz?"

İki negatif uzattı. De Lacey onları ışığa tuttu ve otuz saniyeye yakın bir süre baktı. "Bunun gerçekten Bayan Baxter olup olmadığını daha iyi anlamak için bunlardan baskı almamız gerekecek."

Charlotte gülümsedi. "Elbette, elbette. Aynı ruh haliyle, ondan sadece gerçek Bayan Baxter'ın bana anlatabileceği bir şeyi aktarmasını istedim. Birbirlerini son gördüklerinde, yıllar önce hoşlandığı ama evlenemediği bir beyefendiyle ilgili olarak babasıyla aralarında geçen bir tartışmadan bahsetti."

De Lacey nefes verdi ve bir bisküviye uzandı. "Sherlock Holmes'un tündengelim yeteneğini duymuştum. Gözlemimi mazur görün Bayan Holmes, siz ve kardeşiniz bu sonuca pekâlâ kendi başınıza da varabilirdiniz."

"Doğru, Bayan Baxter'ın babasıyla pek de uyumlu olmayan ilişkisi göz önüne alındığında, bunu tahmin edebilirdim. Ama Hyde Park Corner'daki Aşil heykelinin önünde her yıl buluştuklarını tahmin edebilir miydim?"

De Lacey'nin ifadesi değişti. O kadar değişmişti ki, Charlotte zaten bir sandalyede olmasaydı sandalyeye gömüleceğinden şüphelendi. İlk kez Bayan Baxter'ın gerçekten yaşadığına inanmış gibi görünüyordu.

"Anlıyorum, anlıyorum," dedi aniden ayağa kalkarak, bisküvi hâlâ elindeydi. "Teşekkür ederim Bayan Holmes, gerçekten de harika haberler getirdiniz. Kendim çıkacağım."

Merdivenleri yarılarmıştı ki geri tırmandı ve "Benden tekrar haber alacaksınız elbette" dedi.

Ellen Bailey yirmili yaşlarının ortasında, ufak tefek, sessiz bir kadındı. Bayan Watson başlangıçta, ev hizmetçisinin çok işinin olduğu saatlerde geldikleri için endişelenmişti, ama Bayan Donovan'ın evinde Ellen Bailey'nin ev hizmetçisi olarak değil, hanımefendinin hizmetçisi olarak çalıştığı ve Bayan Watson ile Lord Ingram'ı kendine ait bir ev ofisinde ağırlayacak kadar itibarlı olduğu ortaya çıktı.

Bayan Donovan ev aramak için Snowham'a geldiğinde Bay Upton'ın hanında kaldığını ve Ellen Bailey'nin çalışmasını beğendiğini anlattı. Ve Ellen Bailey'nin bir hanımefendinin hizmetçisinin tüm becerileri konusunda eğitim aldığını öğrendiğinde, eski hizmetçisi evlenmek üzere ayrılacağı için Ellen Bailey'den kendisi için çalışmasını istemiş.

Genç kadın tamir etmekte olduğu dantel şaldan başını kaldırdı ve raflarında hala kurlenmekte olan sabun tepsileri, saç pomadı ve bandolin kavanozları ve kahverengi ve yeşil şişelerde, hepsi elle etiketlenmiş ve açıkça ev yapımı olan esanslar, tuvalet suları ve saç toniklerinden oluşan küçük bir orman bulunan ofisine baktı. "Kendime ait bir yerimin olması çok güzel."

Pürüzsüz bir cilde ve parlak saçlara büyük ilgi duyan Bayan Watson, sohbeti geldikleri konuya yönlendirmeden önce onunla birkaç dakika yemek tarifi alışverişinde bulundu.

Ellen Bailey açık sözlüydü. "Notunuzu aldığımdan beri Bay Openshaw'ı düşünüyorum. Çok hoş bir adam, gerçek bir beyefendi. Bay Upton'da kaldığı süre boyunca onu pek görmedim, bir kez yemek odasında, akşam yemeğinde masaları temizlerken, bir kez de koridorda, odasını temizlemeyi bitirdikten hemen sonra."

İğnesini tamir tahtasına tutturduğu bir dantel parçasından geçirdi. "Ama size şunu söyleyebilirim: Hiç uyumuyor gibiydi Bay Openshaw. Ben de her zaman iyi uyuyamam. Hanın hizmetli odaları yarı bodrum katında ve benim de pencerem dışarıya bakıyordu.

sokak. Oradan sokağın karşısındaki pencerelerden yansıyan hanın ışıklarını görebiliyordum. O pencerelere bakarak Bay Upton'ın hangi odasının ışıklarının hâlâ açık olduğunu anlayabilecek kadar uzun yıllar handa çalıştım. Ve o orada kaldığında, her gece en az birkaç kez kalkardım. Bay Openshaw'ın ışığı hep açıktı."

"Onu neyin uyanık tuttuğunu sormadınız sanırım?" diye sord u Bayan Watson.

Ellen Bailey başını salladı. "Bay Upton konuklarla sohbet etmemizi istemedi."

O ana kadar sessiz kalan Lord Ingram sandalyesinde öne doğru eğildi. "Onu yemek odasında gördüğünüzde, Bay Openshaw yemek yemek dışında bir şey yaptı mı? Yanında bir not defteri var mıydı ya da bir şeyler not etti mi?"

"Hayır efendim, sanmıyorum." Ellen Bailey kaşlarını hafifçe çattı ve parmaklarıyla danteli itti. "Sanırım o gece gazeteyi okudu -görünüşe bakılırsa bir Londra gazetesi."

Bay Marbleton'ı aralarından ayrılmaya zorlayan Londra gazetesinde çıkan bir ilan olmuştu. Bayan Watson'ın kalbi sıkıştı. "Küçük ilanları mı okuyordu?"

"Görecek kadar yakın değildim anne."

Ellen Bailey'nin elindeki iğne, yırtık bir dantel parçası üzerinde bir yılanbalığı hızıyla zikzaklar çiziyordu. Eşleşen ipliği gergin bir şekilde çektiğinde, yırtık kayboldu.

Memnuniyetle başını salladı ve başka sorular bekleyerek ziyaretçilerine baktı.

"Bay Openshaw'ın odasında olağandışı bir şey fark ettiniz mi?" diye sordu Lord Ingram.

Ellen Bailey danteli kaldırdı ve ışığa doğru tuttu. Onu yere bıraktı ve başka bir bölümünü panoya iğneledi. "Odasını fevkalade düzenli tutardı. Sahip olduğu her şey bavulundaydı. Bavullar olmasaydı, orada birinin kaldığını tahmin bile edemezsiniz. Yastığının üzerinde tek bir saç teli bile bırakmazdı."

Bayan Watson, hayatının en gezgin dönemini yaşamış olan bu genç adam için üzülyordu.

aile Moriarty'nin yordakılarından kaçmak zorunda.

Ve arkalarında orada olduklarına dair hiçbir kanıt bırakmazlar.

Lord Ingram'ın yüzünde bir hüzün izi belirdi. "Anladığım kadarıyla fazla bagajı yokmuş?"

Ellen Bailey başını sallamaya başladı, sonra durdu. İğnesini tamir tahtasına sapladı ve onlara baktı. "Bunu şimdiye kadar unutmuştum ama gariptir ki Bay Upton'daki ilk gecesinden sonra odasını temizlerken  parça bavul görmüştüm. Ama ertesini gün ayrılırken bir elinde bir valiz, diğesinde bir el çantasıyla tren istasyonuna doğru yürüdü."

Başını salladı. "Bu doğru. Gittiğinde elinde sadece iki parça vardı."

On sekiz

Livia sabah Charlotte'un notunu aldı, ama o zaman ayrılamadı. Bir önceki akşam Bayan Newell'la birlikte Bayan Graham'a rastlamışlardı. Leydi Holmes'un arkadaşı olan Bayan Graham, Livia ve Bayan Newell'ın kendisiyle birlikte parkta sabah gezintisine çıkmaları için ısrar etmişti.

Bayan Graham'ın önerisi üzerine, gezintiyi modacıya yapılan bir ziyaret izledi. Livia modadan hoşlanıyordu ama hiçbir şey satın alamadığı halde saatlerini bir mantocuda geçirmek isteyecek kadar değil.

Artık yeni bir elbiseyi karşılayabilirdi: Charlotte'un Moriarty'nin Fransa'daki şatosuna yaptığı katkılar için ona ödediği para ile Sherlock Holmes romanı için aldığı para arasında, elinde biraz para vardı. Ama Bayan Graham ispiyonlayacaktı ve ailesine paranın nereden geldiğini açıklamasının hiçbir yolu yoktu.

Bu yüzden dişlerini sıktı ve bekledi. Neyse ki Bayan Newell onun sabırsızlığını sezmiş, otele döner dönmez aceleyle gitmesine izin vermişti. Livia, Bayan Watson'ın evinde Charlotte'u rahmetli Dr. Watson'ın çalışma odasında, ağır bir tıp kitabını karıştırırken buldu.

Charlotte notunda Hermopolis Bahçesi hakkında hiçbir şey söylememişti. Cornwall'dan bile bahsetmemiş, sadece Londra'ya döndüklerini söylemişti. Livia'nın notu aldıktan sonraki sevinci şüphelerle çabucak dağılmıştı. Çok hızlı dönmüşlerdi. Çok hızlı. Acaba

sorunun bu kadar kolay çözülmüş olması mümkün müydü? Yoksa burası o kadar berbat bir yerdi ki görev yerlerini terk etmekten başka çareleri kalmamış mıydı?

Ama Charlotte'un huzur içinde kitap okuduğunu gören Livia'nın sinirleri yatıştı. Kız kardeşi iyi görünüyordu. Hayır, iyiden de öteydi. Charlotte neredeyse ışıltı ışıltıydı.

Yukarı Baker Sokağı 18 numaraya yürüdüler. Oraya vardıklarında Charlotte, Livia'ya Bayan Baxter'ı kendi gözleriyle gördüğünü ve Bayan Baxter'ın sadece hayatta olmadığını, aynı zamanda muhteşem ve usta görüldüğünü söyledi.

Rahatlayan Livia, Charlotte'a sıkıca sarıldı. Bir sonraki bildiği şey, Okuma Odası'nda Bay Marbleton'la karşılaşmasını ve daha sonra okuyucu biletini yenilerken yazdığı adresi keşfetmesini nefes nefese anlatmaya başladığı oldu.

Livia, Bayan Marbleton'ın bir önceki yaz kullandığı takma adı nasıl hatırladığından söz edince Charlotte, "Aferin," dedi. "*Ellie Hartford* adını senin önünde tam bir kez anmış olmalıyım."

"Çok yakındı," dedi Livia zevkle kızarak. "Ve sonra, Elliot Hartford'un verdiği adrese gerçekten gittiğimde, beklediğim son şey çıktı, kraliçenin Altın Jübilesi için bir hediyelik eşya dükkânı."

Charlotte kaşlarını kaldırdı, yüzünde Livia'yı daha da memnun eden büyük bir şaşkınlık ifadesi vardı.

"Ama tam yanıldığım için umutsuzluğa kapılmaya başlamıştım ki vitrinde bir kokart gördüm ve yakasına taktığı şeyin bu olduğunu fark ettim!" Livia zaferle haykırdı. "Ben de gidip vitrindeki her şeyden birer tane aldım, belki dükkânda inceleyip tatmin olamayız diye."

Elbette bu alışverişleri sadece Charlotte'un gözleri önüne sermek için yapmamıştı. Bay Marbleton dükkâna gelmişti. Bu eşyaları görmüş ve muhtemelen dokunmuştu. Livia'ya göre bunlar Victoria'nın tahtta geçirdiği elli yılın değil, bıraktığı ekmek kırıntılarının anısına alınmıştı ve Livia onu bu kırıntıları takip edebilecek kadar iyi anlamıştı.

Çantasından bir kâğıt çıkardı. Vitrinin bir resmini çizmiş, tüm ürünlerin yerlerini çizmiş ve hatta her birinin numarasını bile yazmıştı.

"Bu şekilde yerleştirilmişlerdi," dedi ve satın aldıklarını Sherlock Holmes'un özenle yapılmış yatağının üzerine resme göre dizdi.

"Çok titiz davranmışsın," dedi Charlotte, onu "nekahet dönemindeki kardeşinin" yatak odasına kadar takip etmişti.

Livia bu iltifat karşısında tekrar ısındı. "Dükkândaki insanlarla da konuştum ama bana söyleyecek pek bir şeyleri yoktu."

Charlotte elini uzattı. "Bu Bay Marbleton'ın Okuma Odası'nda gördüğünüzde taktığı türden bir kokart mı?"

"Renkler ve malzemeler aynı olmayabilir ama yeterince benzerler."

Livia bir fincan çay getirmek için salona gitti; hikâyesini anlatmaktan susamıştı ve heyecanının kendisini ele geçirmemesi için yapacak bir şeye ihtiyacı vardı. Heyecanı ve endişesi. Ekmek kırıntılarının izini buraya kadar takip etmişti; ya daha fazla ilerleyemezse? Ya da ilerleyebilirse? İzler aslında neye götürüyordu?

Charlotte her zamanki gibi soğukkanlı bir şekilde Livia'nın dizdiği eşyaları teker teker topladı. "Güzel şapka. İyi bir yelpaze. Kurdele de işe yarar. Jubilee çay fincanından bir şeyler içerken bu Jubilee iskambil kâğıtlarıyla iskambil oynanabilir."

Livia gereksiz yere, "Bunların hepsi kokarta en yakın eşyalar," diye ekledi, çünkü kız kardeşine yataktaki düzenlemenin vitrindeki aynısı olduğunu söylemişti. "Ve Stanhope da."

Stanhope ilk bakışta fildişi bir dolmakalemi andırıyordu. "Ne gösteriyor?"

"Kraliçenin evleri, sanırım?" dedi Livia, artık boş olan çay fincanını bir kenara bırakarak. "Ailesini gösteren başkaları da vardı. Bazıları ünlü donanma gemilerini bile gösteriyordu ama ben manzarayı tercih ettim."

Charlotte optik cihazı gözüne yaklaştırdı. "Evet," diye mırıldandı. "Buckingham Sarayı, Balmoral Kalesi ve Osborne Evi'nin fotoğraflarını görebiliyorum."

"Bay Marbleton'ın Moriarty'nin Jubilee'yi sabote etmeyi planladığını ima etmeye çalıştığını düşünmüyorsunuz, değil mi?" diye sordu Livia, kendi sorusunda boğulurcasına.

Charlotte Stanhope'u yere bıraktı. "Hayır. Eğer durum böyle olsaydı, Bay Marbleton Moriarty'nin adamlarının önünde bir Jübile hediyelik eşya dükkânının adresini yazarak kendi hayatını çok hafife almış olurdu."

Livia boğazını ovuşturarak daha rahat nefes aldı. "Ama Jübile'yle ilgili planları ima etmiyorsa, neden bizi bu takılara yönlendirdi?"

Tamamen yanılmış olma korkusu geri geldi. "Bunların hepsi tesadüf değil, değil mi?"

Charlotte türbanını çıkarıp Livia'nın aldığı, tıpkı mor türban gibi tozlu gül rengi elbisesiyle hiç uyuşmayan, Union Jack desenli şapkayı taktı. "Her şey mümkün ama burada Bay Marbleton'dan bahsediyoruz. Dünyada çok az insan gizli iletişim konusunda onun ailesi kadar içgüdüselidir."

Kraliyet standartlarına uygun olarak boyanmış -ve Livia'ya pahalıya mal olmuş- cafcıflı kırmızı, altın ve mavi deveduşu t    yelpazesini açtı ve sanki kendisine hayran bir kalabalığın    ndeymi  gibi caka sattı. "B    bunların bir tesad  f olduğuna inanmıyorum."

"Ama eğer bu bir tesad  f değilse, o zaman Bay Marbleton neye ula mamızı istiyor?"

Charlotte cevap veremeden alt katta bir kargaşa koptu. On sekiz numaranın   n kapısı açıldı. Bayan Watson'ın heyecanlı sesiyle birlikte merdivenlerden ayak sesleri y  kseldi. "Bayan Charlotte, Bayan Charlotte, burada mısınız? Bir şey bulduk!"

"Canım, sen de buradasın!" Bayan Watson Livia'nın ellerini tuttu ve şefkatle sıktı. "Ne kadar m  kemmell! Buna inanabiliyor musunuz? Bay Marbleton'ın bizim için bıraktığı bir bavul parçasını geri aldık. Daha doğrusu sizin için."

"Benim için mi?" Livia'nın sesi y  kseldi. Kalbi birkaç kez çarptı. Nasıl onun için olabilirdi?

Lord Ingram elinde yaklaşık     ayak uzunluğunda, iki ayak geni li inde ve on d  rt in  y  ksekl inde, pirinç çivili kahverengi deri bir kabin sandı ıyla içeri girdi.

Bayan Watson daha sonra Livia'nın birkaç dakika önce anlattıkları kadar soluksuz bir açıklama yaptı.

O ve Lord Ingram, Bay Marbleton Snowham'daki handa kalırken onun için temizlik yapan hizmetçiyle tanışmışlardı. Hizmetçi, Bay Marbleton'ın bir önceki gün odasındakinden bir parça daha az valizle ayrıldığını fark etmişti. Lord Ingram, bu uyumsuzluğu düşündükten sonra, tren istasyonundaki sol bagaj ofisine sormaya karar vermişti.

İstasyon önemsizdi, sol bagaj ofisi de buna uygun olarak küçüktü. Aynı zamanda bu ofisten de sorumlu olan istasyon müdürü, iki ay boyunca sahipsiz kalan tek bir eşyayı çok iyi biliyordu. İstifleme ücreti karşılığında, talep sahiplerinin hem depolandığı ismi hem de içindekilerin bir tarifini vermeleri koşuluyla, kayıt altına alınanlarla uyuşup uyuşmadığını görmek için onu serbest bırakmaktan mutluluk duydu.

Bayan Watson Livia'yı heyecanla kolundan itti. "Peki Bay Marbleton'ın hangi ismi kullandığını biliyor musun canım?"

Livia gözlerini kırıştırdı. "Hartford mu? Ya da Elliot?"

Elliot Hartford, Okuma Odası'nda listelediği isimdi. Bayan Watson şaşkındı. "Hayır, hayır! Tekrar tahmin et."

Livia'nın aklına başka bir şey gelmiyordu. Charlotte'a doğru baktı. "Marbleton ya da Openshaw'dan birini koymamıştır herhalde?"

"Bay Marbleton'ı tanıdığım ve Bayan Watson'ı ne kadar memnun ettiğine bakılırsa," dedi Charlotte, "sanırım Augustus mu?"

"Evet!" Bayan Watson'ın eli kendi kalbinin üzerine indi. "Bu romantik değil mi?"

Holmes'un dört kızı Henrietta Octavia, Bernadine Claudia, Olivia Augusta ve Charlotte Juliana idi. Bay Marbleton, Livia'nın ikinci isminin eril versiyonunu kullanmıştı.

Livia'nın yüzü kızardı. "Bu ... bu ... bu ... Nasıl tahmin edebildiniz?"

Bayan Watson neşeyle, "Bunu Lord Ingram düşündü," diye cevap verdi. "Eğer Bay Marbleton bavulları bizim almamızı isteseydi, sadece bizim düşünebileceğimiz bir yön seçerdi," dedi. Ve bu erkek versiyonu

Bay Marbleton gibi biri için sizin ya da Bayan Charlotte'un ilk ismi hâlâ çok açık görünebilir."

Ona iletişimini tüm bu koruyucu katmanların altına gömmeyi öğretmişlerdi. Oysa Livia'ya karşı her zaman çok açık ve samimi olmuştu. Acı tatlı bir sıcaklık kalbini delip geçti.

Çok etkilenmiş görünmemek için, "Bagajın içindekileri de tahmin etmeniz gerekiyordu, değil mi? Bunu nasıl yapabildiniz? Elbette bunun Holmes'larla ya da isimlerimizle bir ilgisi olamaz."

"Bu tamamen bir şans meselesiydi," dedi Lord Ingram. "Tezgâhın arkasındaki istif odasının kapısı açıktı. Orada duran kamara sandığını görünce tanıdık geldiğini düşündüm. Sonra da geçen yaz Holmes'la birlikte Claridge's'deki Marbleton'ların süitinde arama yaparken gördüğümü hatırladım."

"Ben bir kez gördüm," dedi Charlotte. "Sen üç kez görmüş olmalısın."

Lord Ingram güldü. "Doğru, o kadar çok haneye tecavüz ettim ki Mevsim. Ama her neyse, portatif bir karanlık oda içerdiğini bu şekilde öğrendim."

Salona girdiğinden beri henüz oturmamış olan Bayan Watson, kulübenin sandığına doğru ilerledi ve onu halının üzerine düz bir şekilde bıraktı. "Bay Upton'ın hanında bir oda kiralayıp kiralamamayı tartışıyorduk, böylece bunu açabilir ve çevrede başka bir şeye yol açması ihtimaline karşı hemen arayabilirdik. Ama Snowham Londra'ya sadece bir saat uzaklıkta olduğu için onu geri getirmeye karar verdik."

"Ayrıca cıvata kesicimiz ya da kilit açma aletlerimiz de yoktu," diye ekledi Lord Ingram. "Ve ikisini de yerel olarak edinmek çok fazla dikkat çekerdi."

Ama Charlotte'un kilit açma aletleri vardı ve Lord Ingram'la birlikte kulübenin sandığındaki iki asma kilitten birini açtılar. Livia, Bayan Watson'la birlikte toz bezi almaya gitti. Salona döndüklerinde kilitler yeni açılmıştı.

Kalbi hızla çarpan Livia, Bayan Watson'ın toz örtülerini sermesine yardım etti. Sandığın içi içindekiler için özel olarak yapılmıştı. Lord Ingram uzun, derin yastıklı oluklardan bir dizi katlanabilir çubuğu kaldırdı. Charlotte birkaç rulo ağır siyah bezi boşalttı.

Koyu kırmızı cam panellerden yapılmış bir fener vardı - güvenli bir ışık. Ve düzgünce üst üste dizilmiş kare şeklinde emaye leğenler.

"Üst lavabonun içinde eskiden fotoğraf plakaları yok muydu?" Charlotte, Lord Ingram'a sordu.

"Evet," dedi Lord Ingram.

Ama üstteki leğen artık boştu.

Bagajın içindekileri saymak uzun sürmedi. Birlikte, sanki bir minuet ile bir top açıyormuş gibi toz tabakalarını daire içine alarak, yola çıkarılan eşyaları incelediler.

Birkaç dakika böyle devam ettikten sonra Charlotte bir makas aldı, bagajın keten kaplamasını kesti ve altındaki çıplak ahşap yüzeyleri inceledi. Herkes sırayla bagajın içini kontrol ederek gizli bir şey aradı. Hatta Bayan Watson astarı ışığa tuttu ve her santimetrekaresini gözden geçirdi.

Dakikalar geçiyor. Livia'nın kalbi yavaşladı, sonra yeni bir heyecanla yeniden hızlandı, her şeyin boşa gideceğine dair keskin bir korku duydu.

Bir süre daha bekledikten sonra Charlotte, "Burada bir şey bulabileceğimizi sanmıyorum," dedi.

Kimse konuşmadı. Hayal kırıklığı Livia'nın soluk borusunu tıkadı. Bayan Watson üzgün görünüyordu.

Charlotte suyu kaynamaya bıraktı. Lord Ingram, Bayan Watson ve Livia için viski getirdi.

"Belki de ipuçları bavulda *saklı* değildi," diye önerdi. "Belki de bavulun içindekiler bir ipucudur. Belki de Bay Marbleton'ın Snowham'da yaptığı şeyin fotoğrafçılıkla ilgili olduğunu ima ediyorlardır."

Tenekede kalan çay miktarını kontrol etmekte olan Charlotte sustu. "Haklı olabilirsiniz lordum. Livia, dün Jubilee mağazasına nasıl geldiğinizi kısaca anlatabilir misiniz?"

Livia, Charlotte'a anlatması neredeyse yarım saat süren şeyi beş dakika içinde özetlemeyi başardı.

Charlotte yatak odasına gitti ve elinde Stanhope'la salona geri döndü. "Geri getirdiği şeyler arasında bu da var."

Lord Ingram nefesini tutarak Stanhope'u ondan aldı ve göz deliğinden baktı.

Livia Stanhope'un fotoğrafçılıkla bir ilgisi olduğunu düşündü. Ne de olsa optik bijou'nun içindeki görüntüler çok küçük bir boyuta küçültülmüş ve daha sonra izleyici için özel bir merceklerle büyütülmüş fotoğraflardı. Ama bunun ne önemi vardı ki?

Lord Ingram Stanhope'tan başını kaldırdı, yüz ifadesi heyecan ve endişe arasında gidip geliyordu. "Fransa-Prusya Savaşı'nı mı düşünüyorsun, Holmes?"

Livia henüz çocukken gerçekleşen Fransa-Prusya Savaşı'nın bununla ne ilgisi vardı?

Bayan Watson'ın nefesi kesildi. "Şimdi hatırladım. Paris kuşatması sırasında Fransızlar, Alman barikatını aşarak şehre minyatür mektuplar ve gönderiler taşımak için güvercinleri kullanmışlardı. Bir arkadaşşıma gelen böyle bir mektubun parasını ben ödemiştım."

Charlotte, Lord Ingram'dan Stanhope'u aldı ve parmaklarının arasında çevirdi. "Güvercinlerle taşınacak mektupların mikrofilmini çekme işini üstlenen beyefendi Stanhope'un mucidinden başkası değildi. Söylendiğine göre özel fotoğrafçılık sayesinde o kadar küçültmüş ki iki posta pulu büyüklüğündeki bir peliküle üç bin mesaj sığdırabilmişler."

Özel fotoğrafçılık. Azaltma. Mesajlar.

Bu şu anlama mı geliyordu- mümkün müydü-

"Livia, Bay Marbleton'dan bileti alayım." Charlotte Stanhope'u bir kenara koydu. "Hanımefendi, lordum, bugünkü bilet koçanlarınız lütfen."

Bay Marbleton'ın Livia'yı hediyeelik eşya dükkânına yönlendirme çabası nihayet anlam kazanmıştı. Onun -ya da en azından birinin- mikroskop yardımı olmadan mikrofotoğrafları görmeyi sağlayan Stanhop'ları fark etmesini istiyordu. Bu, bilet koçanına minicik bir görüntü yerleştirdiğini ima etmeye cesaret edebileceği kadar kuvvetliydi!

Bayan Watson ve Lord Ingram dört koçan çıkardılar. Livia kararsız parmaklarıyla küçük emaye mücevher kutusunu uzattı. Güneş bulutların arkasından ıkıalı çok olmamıştı. Önce masayı temizlediler.

pencereyi açtı ve perdeleri geri çekti. Charlotte masanın üzerine temiz bir mendil koydu, ardından beş koçanı da mendilin üzerine bıraktı.

Bir büyüteçle önce bugünün koçanlarını önden ve arkadan inceledi. Ardından bir cımbızla Bay Marbleton'inkini aldı ve onu da yakından inceledi.

İşini bitirdiğinde, en son dört koçanı bir sıraya, Bay Marbleton'ın biletini de birkaç santim yana koydu. "Fark bu tarafta."

Tüm biletler ön yüzleri yukarı bakacak şekilde düzenlenmişti. Bu yüzün üst kısmında bileti düzenleyen demiryolu şirketinin adı, ardından kalkış ve varış istasyonları, sınıf ve ücret yazılıydı. En altta ise ARKA TARAFTAKİ KOŞULLARA BAKINIZ ibaresi yer alıyordu.

Masaya gelen ilk kişi Livia oldu. Lord Ingram'la birlikte Snowham'a gittikten sonra, geri getirdiği bilet koçanlarıyla Bay Marbleton'dan aldığı bilet arasında da fark aramıştı. Ama bu kez neye bakacağını biliyordu.

Sanki daha önce ateşböceklerinin titremesiyle okumaya çalışıyordu ve şimdi ışıklar vardı.

"Yanılıyor olabilirim," dedi, sesi biraz çatallaşarak, "ama Bay Marbleton'ın biletinde, ARKA SAYFADAKİ KOŞULLARIN sonunda - bu çizgisinin altında fazladan bir nokta var mı?"

Bugün getirilen dört koçanda da satır K harfiyle bitiyordu ve herhangi bir noktalama işareti yoktu. Ancak güneş ışığı ve gözlerini kısarak bakan Livia, Bay Marbleton'ın biletindeki cümlelerin sonundaki küçük noktayı zar zor seçebildi.

Charlotte başıyla onayladı. Livia, sallanan bacaklarıyla yerini boşalttı. Bayan Watson ve Lord Ingram da fazladan bir nokta gördüklerini onaylayınca, Livia sordu: "Ama onu nasıl görebiliriz? Lord Ingram, bana daha önce sadece saydam bir şeyin mikroskopla görülebileceğini söylemişsiniz."

"Teorik olarak bunu kolayca halledebiliriz," diye cevap verdi Lord Ingram. Gözleri bilet koçanlarıyla aynı hizada olacak şekilde masanın yanında kamburunun üzerinde duruyordu. "ARKADAKİ KOŞULLARIN SONUNDAKİ nokta bir film. Bay Marbleton yapıştırmış olmalı. Eğer bileti suya koyar ve

Bir süre bekledikten sonra nokta bileten çıkacaktır ve daha sonra bunu bir cam lam üzerine yerleştirebiliriz."

Etrafını saran üç kadına baktı. "Ama pratikte üzücü olabilir. Nokta çok küçük. Koçanın üzerinde epeyce is var. Her şey bileten çıkmaya başladığında diğer enkazların arasında filmi gözden kaybedebiliriz."

Ama devam etmek zorundaydılar.

Bayan Watson ve Lord Ingram, Bayan Watson'ın yemek masasında hiç kullanmadığı kremalı parmak kaselerini tedarik etmek için Bayan Watson'ın evine döndüler. Charlotte mikroskobunu çıkardı. Sinirden terleyen Livia, film noktasını içeren koçandan küçük bir kare kopardı.

Bayan Watson ve Lord Ingram geri döndüklerinde sadece almaya gittikleri şeyleri değil, Madam Gascoigne'in özenle hazırladığı bir sepet sandviçi de getirdiler.

Livia'nın kestiği, her bir kenarı ancak bir inçin sekizde biri kadar olan kare, bir parmak kasenin içindeki ılık suda bekletildi. Şirket beklerken sandviçleri mideye indirdiler. Bayan Watson Livia'ya Hermopolis Bahçesi'nde neler olduğunu da anlattı.

Livia ağzı açık bir şekilde Charlotte'a suçlayıcı bir bakış attı. "Bana daha ilginç olaylardan hiç bahsetmedin."

Charlotte sadece "Artık her şeyi biliyorsun." dedi.

Bilet koçanın boyutu küçülmüş olsa da, ıslatılan su hâlâ bulanıktı. Ancak film noktasının nerede olduğunu biliyorlardı ve küçük kağıt parçasını temiz suyla dolu bir parmak kasesine aktarmadan önce hala yerinde olduğunu doğrulayabildiler.

Bilet üç kez kase değiştirdi. Sonunda, artık sürekli gözetim altında olan film noktası kağıttan ayrıldı.

Charlotte'un sahip olduğu en iyi cımbızın uçları bile hâlâ çok büyüktü, bu yüzden Livia'ya bir iğne getirdi. Dişlerini sıkan Livia, iğnenin küt ucunu kullanarak parmak çanağının etrafındaki çok küçük noktayı kovaladı.

Sonunda avına yaklaştı. "Lanet olsun, gözünden düştü!"

Ve sadece yüksek sesle değil, karışık bir ortamda küfür etmiş olmasını bile umursamıyordu.

Üçüncü denemesinde noktayı kaldırdı ancak nokta iğneye yapıştı. Charlotte sabırla küçük bir damlalıkla su uyguladı ve aşağıdaki lam üzerine durulanabileceğini umdu.

Livia'nın şakağındaki damar sanki çoktan patlamış gibi hissediyordu. "Farklı bir şey deneyeyim," dedi Charlotte.

Başından bir tutam saç kopardı ve yavaşça iğnenin kenarından aşağı doğru kaydıldı. Livia nefesini tuttu. Bekleyen lam büyük bir tabağın üzerine yerleştirilmiş olsa da, en ufak bir aşırı güç uygulandığında zar zor görülebilen nokta halının üzerinde bir yere düşebilir ve bir daha asla bulunamayabilirdi.

Bayan Watson'ın boğuk sesi, "Dğneden çıktı mı?" dedi. Sesi sanki kendi parmak eklemlerini ısıırıyormuş gibiydi.

"Sanırım öyle," **d i y e** yanıtladı Charlotte, "ama şimdi saça yapıştı. Ancak, saç slaytın üzerine yerleştirebilirim."

Daha büyük bir damla su eklendikten sonra, Charlotte lamın üzerine daha küçük bir cam parçası (lamel) yerleştirdi ve çok hafifçe bastırdı. Sıvı tarafından bastırılan nokta saçtan ayrıldı. Charlotte çok dikkatli bir şekilde saç telini çekerek çıkardı ve sonsuz küçüklükteki noktayı yerinde bıraktı.

Sonunda iki cam parçasını birbirine itti. Herkes nefes verdi.

Livia nemli alnını sildi. "Sinirlerim paramparça oldu." "Ama şimdi bu mikroskop sahnesine çıkabilir," dedi Charlotte. Kapı zili aniden çaldı.

Herkes hareketsiz durmuş, dinliyordu. Livia bunun sadece bir çocuk şakası olması ve tekrarlanmaması için dua etti.

Kapı zili tekrar çaldı, daha da sabırsızca.

"Müşteri beklemiyorsun, değil mi Charlotte?" Livia ciyaktadı.

"Şu anda sahip olduğum tek müşteri Moriarty," diye yanıtladı Charlotte. "Ne istediğini merak ediyorum."

Bayan Watson mikroskobu Sherlock Holmes'un yatak odasındaki gardırobun arkasına sakladı, gardırobun kapısını kilitledi ve anahtarı cebine koydu, parmak eklemleri bembeyazdı, yüzü ciddiye.

Livia, elleri titreyerek, kullanılmış su dolu parmak kaselerini ve bilet koçanından arta kalanı, "yatalak dedektif "in bakımı için tüm tentür ve tedavilerin bulunduğu raflara yerleştirdi. Bir hata yapmış olmamak için hiçbir şeyi atmaya cesaret edemiyorlardı. Slayt üzerinde özenle ortaladıkları noktanın yuvarlak bir is parçacığından ibaret olması ve gerçek film parçasının hâlâ döküntülerin arasında ya da biletin başka bir yerinde olması mümkündü.

Lord Ingram elinde, salonun dört bir yanına dağılmış çay fincanları ve tabakların bulunduğu bir tepsiyle içeri girdi. Tepsiyi Jübile eşyalarından temizlenmiş olan yatağın üzerine koydu, kapıyı kapattı ve Bayan Watson'a **b a k t ı**. Bayan Watson gardırobu işaret ederek mikroskobun yerini gösterdi. Gardırobun yanında pozisyon aldı, bir tabanca çıkardı ve sessizce, ama büyük bir konsantrasyonla haznelerini kontrol etti.

Ancak o zaman Livia'nın aklına Bay Marbleton'ın gizli mesajını savunmaları gerekebileceği geldi. Ürperdi ama Bayan Watson'ın perdeleri çekmesine ve tüm ışığı kesmek için kapının altına rulo yapılmış bir hasır yerleştirmesine yardım etti.

Yavaş yavaş, salonun ters ve baş aşağı bir görüntüsü uzak duvarda birleşti - tüm oda bir camera obscura olarak kurulmuştu. Sesler geldi.

Charlotte'un ve -neyse ki- Moriarty'ninki olmayan bir ses. "En kısa zamanda Hermopolis Bahçesi'ne dönmenizi istiyoruz. Mümkün, Bayan Holmes," dedi yabancı.

Livia nefesini içine çekti. Bayan Watson sesli bir şekilde yutkundu.

"Öyle mi?" Charlotte'un sesi biraz şaşkıncı. "Ama neden, Bay de Lacey? Elbette Bayan Baxter-"

De Lacey'nin yüzü de ters çevrilmiş olarak duvarda belirdi; kırklı yaşlarının başında, düzgün, sıradan görünümlü bir adamdı ve mutsuz bir havası vardı, sahibi tarafından tekmelenmiş bir köpeğe benziyordu.

"Buraya Bayan Baxter'ın sağlığına ilişkin kanıtlarınıza kusur bulmaya gelmedim - Bay Baxter bu konudaki çalışmalarınızdan memnun."

de Lacey telaşlı bir sesle cevap verdi. "Ama Bay Craddock için endişeleniyor."

Camera Obscura'nın ışığı Livia'nın hem Lord Ingram'ın hem de Bayan Watson'ın bu ismi duyunca kaşlarını çattıklarını görmesine yetmişti.

"Bay Craddock, Bayan Baxter'ın güvenliği için görevlendirildi," diye devam etti de Lacey. "Bay Baxter, yangın gecesiyle ilgili anlatılanların hiçbirinde Bay Craddock'un tek bir kez bile görünmemesinden rahatsız. Kendisinden bu olaylarla ilgili bir rapor da almadık."

"Belki de o gece iyi değildi."

De Lacey sabırsızca, "İyi olsun ya da olmasın, görevini yerine getirmesi ya da neden yapamadığını açıklaması gerekirdi," dedi. "Bay Baxter parasını aldığı işi yapmayanlara karşı pek hoşgörülü değildir."

Bir an sessizlik oldu, sanki Moriarty'nin merhametsizliği düşüncesi bile de Lacey'yi dehşete düşürmüştü.

"Bay de Lacey, bir önceki görüşmemizde size Bay Baxter'ın bahçede Bayan Baxter'a göz kulak olan başka biri olup olmadığını sormuştum. Sadece Bayan Felton olduğunda ısrar etmişsiniz."

Charlotte alçak sesle konuştu ama sözleri sivriydi.

"Bay Baxter o zamanlar Bay Craddock'tan söz edilmesinin önemli olmadığını düşünüyordu. Ama şimdi kayıp olduğu için önemli."

"Bay Baxter'ın yerleşke içinde ya da çevresinde Bayan Baxter'a göz kulak olan başka biri var mı?"

De Lacey ayağa kalktı. "İşinize başlamak için yeterince şey biliyorsunuz, Bayan Holmes."

"Bir sorum daha var Bay de Lacey," dedi Charlotte, yüzü nihayet duvarda görünmeye başlamıştı, mor türbanı yere sürtünüyordu. "Geçen geceki havai fişek gösterilerini Bay Baxter ya da onunla iğbirliği yapan biri mi ayarladı?"

De Lacey ona uzun uzun baktı, sabırsızlığı düşmanlığa dönüşmüştü. "Verdiğiniz hizmetler için yeterli ödemeyi getirdim ve sizi Hermopolis Bahçesi'ne bir gezi için daha tutuyorum. Bay Craddock'a ne olduğunu öğrenin, Bayan Holmes."

On dokuz

W Bu çok küstahçaydı!" diye homurdandı Livia. "Daha önce bahsedilecek kadar önemli olmayan bir adam ve şimdi Charlotte'un görevi ona ne olduğunu öğrenmek için."

Salona geri dönmüşlerdi. Charlotte pencere kenarındaki koltuğa oturmuş, nergis çiçeğine bir damla viski veriyordu. Bayan Watson telaşla ızgaradaki kömürü karıştırıyordu. Lord Ingram, büyükbabasının saatiyle şemsiye sehпасının arasında durmuş, pencereye -ya da belki Charlotte'a-doğru bakıyordu.

Ve Livia, titremesin diye elini masaya dayamış, söylenmeye devam ediyordu. "Moriarty kim olduğunu sanıyor da Charlotte'a emir kuluymuş gibi emirler yağıdırıyor?"

Eğer Moriarty'ye karşı çıkmasaydı, sinebilirdi.

"Bu hiç hoşuma gitmedi," dedi Bayan Watson, başını kaldırmıK, kaKlarının arasında keskin bir çatıklık vardı. "Moriarty sizi geri gönderirken iyi niyetli değil, Bayan Charlotte."

Charlotte, nergisleri doyasıya içtikten sonra viski şişesini bir kenara bıraktı. "Beni oraya ilk kez gönderirken iyi niyetli değildi."

Livia sanki düşüyormuş gibi hissediyordu - ne kadar süre düşmeye devam edeceğini bilmeden. "Peki kim bu Bay Craddock ve neden bu kadar önemli? Adını ilk kez duyuyorum."

"Bu benim hatam olurdu," dedi Bayan Watson, onlar bilet koçanından film noktasının çıkmasını beklerken Livia'ya ayrıntıları anlatmıştı

Charlotte'un atladığı Cornwall gezisi hakkında. "Yemekte adı kısaca geçti ama kendisi orada değildi. Onu Bahçe'de başka hiçbir yerde görmedim ve önemli biri olduğunu düşünmedim."

Charlotte'a döndü. "Geçmişe bakınca mantıklı geliyor, değil mi? Bayan Ellery, Bay Craddock'un eskiden bize tahsis edilen kulübede yaşadığını söyledi.

-ve yerleşkedeki tüm evler arasında Bayan Baxter'ın kulübesini en iyi gören ev bizimkiydi. Belli ki Bayan Baxter onun 'korumasını' istemiyordu. "

Charlotte, Lord Ingram'a baktı. "Efendim, havai fişeklerin patladığı gece Bay Craddock'un sesini duyduğunuzu sanıyorum?"

"Sabah saat bir buçuk civarıydı. Bay Peters verandadan Bayan Baxter'ın kulübesini gözetliyordu. "Kim var orada?" diye seslendi. Bir adam 'Craddock' diye cevap verdi. Bay Peters ona eve gitmesini söyledi. Hava çok karanlık olduğu için Bay Craddock'un söyleneni yapıp yapmadığını göremedim ama aralarında başka bir şey konuşulmadı."

Lord Ingram şemsiye standındaki bastonun üzerine bir parmağını koydu -Onun değil, görünmeyen Sherlock Holmes'a ait olduğu iddia edilen kartal başlı oyma saplı bir sopa. Sopayı aldı ve yavaşça yerine bıraktı. "Daha sonra, Bay Peters ve Bayan Crosby gittikten sonra, gittikleri yönü görmek için surlara tırmandım. Peşimden bir adam geldi.

"Gecenin bir noktasında Garden'ın diğer tüm erkek sakinlerini görmüştüm: Bay Peters ve seyisi **y a k ı n d a n**, Bay Steele, Bay McEwan ve Dr. Robinson'u uzaktan. Ama bu adam, yüzü kapalı olmasına rağmen, onlardan biri gibi görünmüyordu. O zaman onun Bay Craddock olduğunu düşünmüştüm. Şu anda Bahçe'de kaç kişinin bulunduğu konusunda bize doğrunun söylendiğini varsayarsak, bunun hala doğru olduğuna inanıyorum."

Livia rahatlaması mı yoksa daha da endişelenmesi mi gerektiğini bilemiyordu. "Eğer haklıysan, iki gece önce dışarıdaydı."

"*Eğer* haklıysam. Ancak Bay Craddock'la ilgili sadece yüzeysel hususlarda haklı olabilirim."

Yine de bu, Lord Ingram'ın Bay Peters ve Bay Craddock arasında duyduklarından emin olduğu anlamına geliyordu.

Bay Peters tarafından eve gitmesi için uyarılan adamın daha sonra duvarda görüldüğünden de aynı derecede emindi.

Livia masadan kalktı ve kız kardeşinin yanına, pencere kenarındaki koltuğa yerleşti. "Belki de senin Bayan Baxter'ı arayışına benzer bir sonuç çıkar Charlotte. Belki Hermopolis Bahçesi'ne geri dönersin ve Bay Craddock tam orada olur."

Charlotte hiçbir şey söylemedi. Bir süre sonra Lord Ingram'a bir zarf uzattı. "Burada de Lacey'nin bize bıraktığı Bay Craddock'un bir resmi var. Duvarda gördüğünüz adama benziyor mu?"

Lord Ingram öne çıktı, zarfı aldı ve içindeki fotoğrafı inceledi. Kaşlarını çattı. "Gördüğüm adamın yüzünde bir susturucu vardı, bu yüzden ikisinin aynı olup olmadığını kesin olarak söyleyemem. Yine de fotoğraftaki adam ... Şöyle söyleyeyim: Bu adamla karşılaşsaydım, dikkatli olurum. Duvardaki adam için o kadar endişelenmezdim."

Fotoğrafı Livia'ya uzattı ve Livia ne demek istediğini anladı. Fotoğrafın öznesinin gözlerinde onu rahatsız eden keskin, fırsatçı bir bakış vardı.

Her zaman düşünceli olan Lord Ingram zarfı Bayan Watson'a da götürdü. Bayan Watson elindeki sopayı bıraktı ve kaşlarının arasındaki boşluğu ovuşturdu. "Gördüğünüz adamın bir sahtekâr olduğunu mu ima ediyorsunuz lordum?"

"Bunu söyleyecek kadar bilgim yok, özellikle de duvarda kimi gördüğüm hakkında hiçbir fikrim olmadığı için. Ama de Lacey, Bay Craddock'la ilgili bir şeylerin yolunda gitmediğini iddia edince, bu fikir aklımdan geçti."

"Bay Craddock'un Bayan Baxter ile birlikte hareket etmeye karar vermiş olması da mümkündür. Ancak durum böyle olsa bile, havai fişeklerin patladığı gece hakkında bilgi vermesi gerekirdi," dedi Charlotte.

"Onun yerinde olsaydım, ben yapardım," dedi Bayan Watson. "Moriarty'nin dikkatini çekecek hiçbir şey yapmazdım."

Charlotte ayağa kalktı, büfeye gitti ve bir gazete aldı. "Livia bunu tanımayabilir ama bu yerel bir gazete bayiinden aldığımız gazete. Bayan Baxter'ın evine yanımda götürdüm, böylece fotoğrafın yakın zamanda çekildiğini kanıtlamak için onunla bir fotoğraf çekebilirdi.

"Bayan Baxter gazeteyi gördüğünde okumamı önerdi. İki kez göz attım ve kayda değer tek şey, *sizi iyi gördüğüme sevindiğimi* söyleyen küçük bir ilandı. *Ve her zamanki gibi devam ettiğinizi.*

"Bay Craddock'un raporlarını bu şekilde hazırlayıp hazırlamadığını bilmiyoruz, ama diyelim ki öyle. Diyelim ki Bayan Baxter böyle küçük bir ihbarın düzenli olarak yapıldığını fark etti ve Bay Craddock'tan kurtulursa, onun hala buralardaymış ve raporlarını gönderiyormuş gibi görünmesini sağlayabileceğini anladı."

Charlotte gazeteyi Livia'ya verdi ve küçük ilanın tam yerini işaret etti.

Livia alt dudağını ısırdı. "Ama Bayan Baxter neden Bay Craddock'tan kurtulsun ki? Bayan Felton'dan kurtulmadı."

"Belki de Bay Craddock, Bayan Baxter hakkında babasının bilmesini istemediği bir şey öğrenmiştir," dedi Charlotte, tekrar pencere kenarındaki koltuğa oturarak.

Bayan Watson nefesini içine çekti, yüz ifadesi neredeyse komikti. "Bayan Baxter'ın uygun olmayan nişanlılar edinme alışkanlığına geri döndüğünü kastetmiyorsunuz, değil mi?"

Charlotte, Lord Ingram'a doğru baktı. Livia ve Bayan Watson'ın bakışları da onu izledi.

"Cevabı biliyor musunuz lordum?" diye sordu Bayan Watson kararsızca.

Lord Ingram'ın yüzü renklenir gibi oldu. "Tahminlerim var ama bu konuyu Holmes'un açmasını tercih ederim."

Charlotte başıyla onayladı. "Düşüncelerimizin aynı genel doğrultuda ilerlediğini görüyorum. Size sorayım lordum, Cornwall'a giderken ne bulacağımızdan şüpheleniyordunuz?"

"Bayan Baxter'ın öldüğünü ya da en iyi ihtimalle Hermopolis Bahçesi'ni kendi isteğiyle terk ettiğini."

"Onun olduğu iddia edilen kulübede olduğunu mu düşündünüz?" "Hayır."

"Fikrini ne zaman değiştirdin?"

Livia bir kırışma sesi duydu; elindeki gazetenin bir köşesini eziyordu. Bayan Watson hikâyeyi anlattığında, Livia'nın bile

Bayan Baxter'ı çağırdığında, ilk başta bir yedekle, kiralık bir oyuncuyla karşılaşabileceğinden şüphelenmişti. Ama Lord Ingram -eğer Livia Charlotte'un ne demek istediğini anladıysa, Lord Ingram asıl teorisinden çok daha önce vazgeçmişti.

Charlotte da.

Ne görmüşlerdi?

"Havai fişekleri ateşleyen baş belası Bay Young köye geri gönderildikten sonra Bayan Baxter'ın kulübesinin hâlâ sıkı bir şekilde korunduğu ortaya çıkınca tereddüt etmeye başladım," dedi Lord Ingram, başı öne eğik, çenesi başparmağıyla işaret parmağı arasında. "Bir kişi, muhtemelen Bayan Crosby, kendi evi ile Bayan Baxter'ın evi arasında gidip gelmeye başlayınca içinde birinin olduğuna ikna oldum."

"Boş bir evi koruyor olsalardı bütün bu koşuşturmaya gerçekten de gerek kalmazdı," dedi Charlotte. Yavaşça Livia'nın hâlâ sıkılı olan parmaklarını gazeteden ayırdı. "Gece yarısından kısa bir süre sonra Bayan Crosby, Bayan Baxter'ın uyandırılmayacak kadar mışıl mışıl uyuduğunu iddia edip kimsenin onu dışarı çıkarmasına izin vermediğinde -bu sırada alevler kulübenin duvarını yalıyordu- içeride Bayan Baxter'ın olmaması ve Bayan Crosby ile yandaşlarının koruduğu tek şeyin onun varlığına dair kâğıttan bir kurgu olması her zamankinden daha muhtemel görünüyordu. Ama . . ."

Başını Bayan Watson'a doğru eğdi. "Hanımefendi, beni bağışlarsanız, havai fişeklerin patladığı gece Dr. Robinson'ın kulübesine yaptığım ziyaretten size bahsetmedim. Bu, Bahçedeki herkes evine gönderildikten ve Lord Ingram ile ben tekrar dışarı çıktıktan sonraydı. Ben Dr. Robinson'ın kulübesindeyken o geri geldi."

Bayan Watson küçük bir çığlık attı.

"Merak etme, orada olduğumu bilmiyordu. Acelesi vardı, birkaç şey aldı ve gitti. Doktor çantasının yanı sıra karbolik asit ve kloroform da aldı."

Antiseptik ve anestezi kombinasyonu ile ... "Ameliyat yapmak zorunda mı kaldı?" diye sordu Livia.

"Şart değil," dedi Charlotte. "Egemenimize iki kez kloroform uygulandı ve bu iki olay da cerrahi nitelikte değildi."

Livia'nın onun neden bahsettiğini anlaması bir an sürdü. Çenesi düştü. Salonun diğer ucundaki Bayan Watson'ın da benzer şekilde ağzı açık kalmıştı.

En büyük kız kardeşleri Henrietta, annelerinin itirazına rağmen kendisine kloroform verilmesinde ısrar etmeseydi, Livia Charlotte'un neyi kastettiğini bilmeyecekti. Henrietta galip gelmişti çünkü kraliçenin kendisinin de en küçük iki çocuğunun doğumunda bu anesteziiden yararlandığını, dolayısıyla kloroform kullanımının tüm kadın tebaası için kraliyet tarafından onaylandığını belirtmişti.

Bayan Watson sanki bir şeyi savuşturuyormuş gibi ellerini çenesinin hemen önünde birleştirdi. "Bayan Baxter *hamile* miydi?"

Zar zor duyulabilen bir fısıltıyla konuşuyordu ama sorusu daha az gürültülü değildi. Livia da aynı şeyi düşünüyor olmasına rağmen neredeyse sıçrayacaktı.

"Ve muhtemelen havai fişeklerin patladığı gece doğum yaptı," dedi Charlotte. "Ertesi akşam bizi görkemli bir şekilde karşılamasaydı, doğum ilk şüphelerimden biri olmazdı. Karbolik asit ve kloroform için pek çok tıbbi uygulama var - apandisit ameliyatı olabilir.

"Ancak bana ameliyattan çıkmış ya da uzun süreli bir hastalığı olan biri gibi gelmedi. Ama eğer durumu ilerlemiş bir hamilelik vakasıysa, o zaman her şey anlamlıydı, özellikle de durup dururken bizimle görüşebildiği gerçeği açısından. İnsan rahimdeki bir çocukla sıkı bir bağ kurmamalıdır. Ama rahim bir kez daha boşaldığında, uzun bir korsenin akıllıca kullanılmasıyla, bir kadının yeni doğum yaptığını kim söyleyebilir?"

Bir sessizlik çöktü.

Livia, "Demek Bayan Felton -ve Garden'ın bazı üyeleri- Bayan Baxter'ı aylardır görmemişti, çünkü belli ki hamileydi ve görülemezdi," diye hayret etti.

"Daha önce Dr. Watson'ın kitaplarına göz atmıştım. *Hiperemesis gravidarum* denen bir durum var, anne adayında normal sabah bulantılarının çok ötesinde belirtiler görülüyor. Bu da birkaç ay boyunca Bayan Felton onu her gördüğünde neden yorgun ve halsiz göründüğünü açıklayabilir."

"Belki de Bay Peters, Bayan Baxter'ı gece geç saatlerde yürüyüşe çıkarken gördüğünü söylerken yalan söylemiyordu." Bayan Watson ağzını kapattı.

"Aman Tanrım, Bayan Baxter'ın tüm önlemlerine rağmen Bay Craddock'un onu bu halde gördüğünü mü düşünüyorsunuz?"

"Ben de öyle tahmin ediyorum."

Görkemli görünümlü Bayan Baxter'ın, çok büyük bir rahatsızlık haline gelen babasının kölesinin öldürülmesini soğukkanlılıkla emretmesi fikri ... Livia ürperdi. "Eğer durum böyleyse, Bayan Baxter'ın Bay Craddock'un gitmesini istemek için gerçekten bir nedeni var demektir. Ama o zaman ortalıkta dolaşan ve kendisine Craddock diyen adam kimdi? Yerine yerleştirilmiş bir sahtekâr mı?"

Charlotte bir an düşündü. "Muhtemelen. De Lacey bir kez daha Moriarty'nin yerleşkede hâlâ başka adamları olup olmadığına dair soruma cevap vermedi. Ben Bayan Baxter olsaydım, Bay Craddock'un artık olmadığı konusunda kimseyi uyarmamak için yerine bir sahtekâr koyardım."

Livia kaşlarını çattı. "Ama gerçek bizim tahminimize yakın bir şeyse, Bayan Baxter Bay Craddock'un kaderini araştırmanızdan hiç hoşlanmayacaktır, değil mi?"

Bir an sonra yüzündeki kan çekildi. "Tanrım, Charlotte, Moriarty seni *bu* yüzden Hermopolis Bahçesi'ne gönderip duruyor. Önce Bayan Baxter'a kötü bir şey olduğunu düşündü ve ona zarar veren her kimse sana da zarar vermesini istedi - havai fişekler ve diğer şeyler onları zorlamak içindi, değil mi? Ama Bayan Baxter ölmemiştii ve o da başarılı olamadı. Şimdi bekçi köpeği kayıp olduğu için *Bayan Baxter*'ın sizi ortadan kaldırmasını istiyor, çünkü Bay Craddock'un ortadan kayboluşuna çok yakından bakmanızı istemezdi!"

Bayan Watson'ın sağ eli açıldı ve sıkıldı, açıldı ve sıkıldı. Lord Ingram şömine rafından Versay'lı Diana'nın minyatür mermer büstünü aldı ve sanki bir silah olarak potansiyelini ölçüyormuş gibi avucunda tarttı. Charlotte, pencere kenarındaki koltuğundan kalkıp büfedeki bisküvi kavanozunu açarken pek de endişeli görünmüyordu.

"Cornwall'da bize katılmadan önce Lord Ingram, Lord Bancroft'u görmeye gitti. Lord Bancroft, Lord Remington'ın beni muhtemelen Kraliyet'in gizli bir ajanı olarak gördüğünü ve bana zarar verirse Moriarty'nin peşine düşeceğini söyledi. Ne Lord Ingram ne de ben bu konuda pek bir şey düşünmedik.

"Yine de Lord Remington'ın tavrı hakkında söylenecek bir şeyler olabilir." Charlotte elindeki bisküviyle Livia'yı işaret etti. "Eğer Moriarty olsaydınız ve Charlotte Holmes'u bir baş belası olarak görüp daha büyük bir baş belasına dönüşmeden ondan kurtulmak isteseydiniz ama Lord Remington'ın olası misillemelerini de hesaba katmak zorunda olsaydınız, ne yapardınız?"

"Tetiği çekecek başka birini bul," dedi Livia, kendi sesini zar zor duyabiliyordu.

Bayan Watson boğuk bir sesle, "Moriarty kızını öldürdüğüne inandığı kişileri bizi ortadan kaldırmak için kullanıyor, bu bir şey," dedi. "Lord Remington'ın Bayan Baxter'ın katillerine misilleme yapması adaletin yerini bulması olurdu. Ama sizi Garden'a geri sürükleyerek Bayan Baxter'ın elini zorlamış olacak. Ve eğer intikam gelirse, bu kendi çocuğunun üzerine kalacak!"

Bu fikir Livia'yı o kadar da şaşırtmamıştı. Babası Sör Henry onu feda ederek büyük bir avantaj elde edebilecek olsa tereddüt eder miydi?

Uzun sürmez.

Charlotte bisküvisinden bir parça koparıırken daha da az etkilenmiş görünüyordu. "Lordum, Hermopolis Bahçesi sakinlerinin çocuğunuzu öldürdüğünden şüphelenseydiniz ne yapardınız?"

Lord Hazretleri elindeki mermer büstü şömineye geri koydu ve özenle düzenledi. "Onları Charlotte Holmes'tan kurtulmak için kullanıp sonra da Lord Remington Ashburton'ın Charlotte Holmes'un kaderini öğrendiğinde belki de onları cezalandırmasını bekleyecek kadar sabırlı ya da kurnaz olmazdım."

Charlotte sonunda bisküvisinden bir ısırık alarak, "Çoğu anne baba da böyle yapmaz," dedi. "Ama bence Moriarty asi bir kızı bu şekilde kullanabilir, özellikle de bizim gibi onun evlilik dışı bir çocuk doğurmuş olabileceğini fark ettiyse."

"Elbette ..." Livia afallamıştı; düşüncelerini toparlamak için bir dakikaya ihtiyacı vardı. "Moriarty yalancı, hilekâr, şantajcı, katil bir ahlaksız.

-Ve bu onun hakkında bildiklerimizden çok azı. Sence kızının evlilik dışı bir çocuk doğurmasına aldırır mı?"

"Ne yazık ki Holmes'a katılıyorum," dedi Lord Ingram. "Dünya, erkekler için konulan kuralların sadece daha düşük seviyedeki erkekler için olduğuna inanan erkeklerle dolu, ama kadınlar için konulan kurallarda istisna yok. Erkekler için olan tüm kuralları çiğnemiş olması Moriarty için bir gurur kaynağı olurdu, ama kızının kadınlar için olan tüm kuralları çiğnemesini son derece utanç verici, *hem onun hem de kendisinin* üzerinde bir leke olarak görürdü."

Bir süre kimse bir şey söylemedi.

Livia başını salladı. Bir kadın herkes kadar dikkatli ve ürkek yaşamak zorundaysa, Moriarty'nin baba olmasının ne anlamı vardı? Sonra, "Bayan Baxter'ın gerçekten bir bebeği olduysa, bebek şimdi nerede?" diye sordu.

"Büyük olasılıkla Bayan Crosby tarafından götürülmüştür," dedi Charlotte.

Livia, Bayan Watson'ın kendisine anlattıklarını hatırladı; dramatik gecenin şafak vaktinde Bay Peters ve Bayan Crosby birlikte Bahçe'den çıkmışlardı ama bildikleri kadarıyla daha sonra sadece Bay Peters geri dönmüştü.

"Babasına mı?" diye mırıldandı Bayan Watson. Nefes nefese kalmıştı. "Bayan Baxter'ın Hyde Park Corner'daki Aşıl heykelinin önünde yılda bir kez gördüğü aşıkla ilgili anlattığı hikâyeyi hatırlıyor musun? Sence aynı adam mı?"

Charlotte bir bisküvi daha almak için uzandı. "Bunu bilmeme imkân yok, zaten şu anda da yok."

Lord Ingram, sanki odadaki diğer iki kadının bisküviden daha güçlü bir şeye ihtiyaç duyduğunu hissetmiş gibi, viskisini boşalttı.

Livia minnetle ikram edilen bardağı kabul etti ve bir yudum aldı. "Peki şimdi ne yapacağız?"

Hermopolis Bahçesi'ne geri dönmek bir bıçak fırtınasına girmek demektir, ama gitmemek... Charlotte reddedebilseydi, ilk seferinde gitmezdi.

Bayan Watson huzursuz bir hareketle kendi kolunu ovuşturdu. "Şu anda Cornwall'a dönmemize gerek yok, değil mi?"

"De Lacey beni fiziksel olarak bir trene itmeye hazır olmadığı sürece, bu gece Londra'dan ayrılmıyorum - kesinlikle Bay Marbleton'ın bize ne getirdiğine bakmadan önce değil." Charlotte, Sherlock Holmes'un yatak odasını işaret etti. "Şimdi gidelim mi?"

Slaytta hiçbir şey yoktu.

Livia'nın boğazına bir çığlık düğümlendi. Onlar salonda Bayan Baxter'ın olası hamileliğini tartışırken, Moriarty'nin yordakçıları yatak odasına girip tam altlarından filmin noktasını çalmışlar mıydı-

"Bir an için onu kaybettiğimizi sandım," dedi Lord Ingram, sesi rahatlamıştı. "Görmek için çok küçük."

Livia korsesini tuttu. Mikroskop, salonun en aydınlık yeri olan pencere kenarına yerleştirilmişti. Kış öğleden sonrasının solgun ışığını tamamlamak için iki yana fenerler yerleştirilmişti. Fenerlerin ötesinde duran ve başını iki yana sallayan Livia hâlâ lamda bir şey göremiyordu.

Charlotte pencere önündeki tabureye diz çöktü, merceğe baktı, sürgünün konumunu ayarladı ve sonra birkaç düğmeyi çevirdi.

"Hâlâ orada mı?" diye sordu Livia, parmakları eteklerini kavrarken. "Evet."

Şükürler olsun. "İçinde ne var?"

Charlotte ayağa kalktı ve Livia'ya onun yerine geçmesini işaret etti. "Bir göz atın."

Livia daha önce hiç mikroskoba bakmamıştı ve tüm görüşünü dolduran parlak ışıklı yayılımı tahmin edememişti. Gözlerini kırıştırdı ve tekrar baktı.

Nokta o kadar büyütülmüştü ki sadece bir kısmı görülebiliyordu: üzerinde açık bir kitap bulunan bir park bankı çizimi. Kitap boştu ama sağ alt köşesinde 1 rakamı yazılıydı.

Charlotte elini bir topuzun üzerine koydu. "Gerisini görmek istiyorsan düğmeyi çevir."

Livia düğmeyi çevirdi ama görüntü istediği yönün tersine hareket etti ve noktanın kenarını gösterdi, o kadar sivriydi ki sanki bir kazmayla kesilmiş gibi görünüyordu. Düğmeyi diğer tarafa çevirdi.

Krokinin altında anlaşılmaz, daktiloyle yazılmış bir mektup bloğu ve dağlık bir bölge gibi görünen bir yerde dört erkek ve iki kadından oluşan yarım düzine yabancının fotoğrafı vardı.

İkisi de onun için bir şey ifade etmediğinden, çizime geri döndü.

Bay Marbleton ile ilk karşılaşmaları bir parkta gerçekleşmişti. Kadın bir bankta kitap okuyordu. Bay Marbleton daha sonra bu sahneyi ve okuduğu kitabı, bankta oturan beyazlar içindeki bir kadını gösteren el boyaması bir kitap ayracı hediye ederek ölümsüzleştirmişti.

Bu çizim, harf bloğunun şifresini çözmenin anahtarına dair bir ipucuydu, değil mi?

Yerini isteksizce Bayan Watson'a bırakmadan önce birkaç saniye daha taslağa baktı. Bayan Watson slaytın içeriğini incelemek için gözlüklerini taktı, ancak yine anlamadığını belirten bir ifadeyle ayağa kalktı.

Lord Ingram ise mercekten bakar bakmaz şaşkınlıkla başını kaldırdı. Hiçbir şey söylemeyen Charlotte'a baktı.

"Ne oldu canım?" diye sordu Bayan Watson, elini onun omzuna koyarak.

"Böyle şeyler için daha iyi bir hafızan var Holmes, ama sanırım bu fotoğraf geçen Aralık ayında Moriarty'nin şatosunda ele geçirdiğimiz görüntüler arasındaydı."

O gece Charlotte şatoya koca göbekli bir adam kılığında girmişti. Birkaç kişi dışında herkesin bilmediği bu göbeğin içi boştu. Daha sonra, Livia onu tekrar gördüğünde, Moriarty'nin gizli kasasındaki ganimetlerle dolu oldukça ağır bir hale gelmişti.

Ne Livia ne de Bayan Watson kitabın içeriğiyle ilgilenmişlerdi; Moriarty'yle mümkün olduğunca az ilişki kurmak istiyorlardı ve onun sırlarını bilmedikleri için kendilerini daha güvende hissediyorlardı. Lord Ingram farklı düşünüyor olmalıydı.

Ancak Charlotte kaşlarını kaldırdı. "Moriarty'nin karanlık işlerini bilmek istemediğini sanıyordum."

"O zamanlar bilmiyordum, ama hepsini Hôtel Papillon'un kasasına koymadan önce, kasıtlı cehaletin politika olmadığına karar verdim. Bir göz attım

negatifler."

Hôtel Papillon, Paris'te kaldıkları özel malikanenin adıydı.

Livia'nın eli yumruk haline geldi; başparmağı işaret parmağının yan tarafına sinirli bir şekilde süründü. "Bay Marbleton da onlara baktı mı?"

Sanki incelemeye davet edilmiş gibi bir hali yoktu.

Lord Ingram tabureden kalktı ama cevap vermedi.

"Görünüşe göre Bay Marbleton bir gecede hepsine bakmış ve giderken bunu da yanında götürmüş," dedi Charlotte. Ses tonu hüzünlü bir hal aldı. "Kasa kırma konusunda çok başarılı olduğunu bilseydim, Vaudrieu Şatosu'nda ondan yardım isterdim."

Livia'nın kolunu okşadı. "Eminim Bay Marbleton'ın çok iyi nedenleri vardır. Ayrıca, bu bizim dikkatsizliğimizdi. Her şeyi bizimle birlikte gözden geçirmesi için onu davet etmeliydik -Moriarty'nin yaptıkları onu bizden daha çok ilgilendiriyordu."

Livia nefes verdi. Açık konuşmak gerekirse, Bay Marbleton'ın yaptığı hırsızlıktı; Charlotte'un anlayışlı olmayı seçmesine minnettardı.

Bayan Watson da ona cesaret verici bir gülümsemeye bakarak, "Bayan Olivia," dedi, "sanırım taslakta sözü edilen kitabı biliyorsunuzdur?"

Livia'nın yüzü kızardı. "Ya *Aytaşı* ya da *Beyazlı Kadın*, ikisi de Wilkie Collins'ten."

Bayan Watson bir parmağının ucuyla çenesine vurdu. "Bu kitapların kopyalarını edinmemiz gerekecek."

"Bay Marbleton bu kitapların giriş cümlelerini kastediyorsa, onları ezberledim," dedi Livia, hem gururlu hem de mahcup bir ifadeyle.

İlk buluşmalarında bu iki kitaptan bahsetmişlerdi ve bu, Livia'nın kendisiyle aynı tür kitapları okuyan ve bunlardan hoşlanan biriyle yaptığı ilk sohbet olmuştu.

Charlotte kararlı bir şekilde, "Giriş cümlelerinin tamamını bildiğinizden eminseniz, pasajın şifresini çözmeye başlayacağız," dedi. "Lordum, harf bloklarını yüksek sesle okur musunuz? Biz de onları yazacağız."

"Kesinlikle," dedi Lord Ingram. "Gerçi şimdi görüntüyü duvara yansıtmak için bir megaskopumuz olmasını isterdim."

Mikroskop ve fenerler masaya taşındı. Lord Ingram oturdu ve harfleri satır satır okudu. Sonra da bayanlar kendi kopyalarını kontrol ederken aynı harfleri sütun sütun okudu.

Bay Marbleton zaten bu kadar zahmete girdiğine göre, Charlotte şifrenin bir Wheatstone olması gerektiğine karar verdi, anahtarı bilmeyen birinin çözmesi neredeyse imkânsızdı.

Ama denedikleri ilk açılış cümlesi, *Aytaşı*'ndan, anahtar oldu.

Deşifre edildiğinde, metin okunuyordu,

Resim kardeşin için.

ne ile ilgili olduğunu bilmek için ellie hartford'a küçük bir bildirim yazın mikenae kelimesiyle başlayın gerisini wheatstone şifresi yapın anahtar olarak evrensel olarak kabul edilen bir gerçek

Kardeşine selamlarımı ilet.

Bay Marbleton bilet koçanını Charlotte'la yaptığı bir toplantıda bırakmıştı. Şifre için Livia'nın katkısı gerekiyordu. Ama not kime gönderilmiş olursa olsun, *yr brother* sadece bir zamanlar Moriarty için çalışmış ama bir yıl önce örgütten kaçmış olan gayrimeşru üvey kardeşleri Bay Myron Finch'i kastediyor olabilirdi.

"İlginç," diye mırıldandı Charlotte, müşterilerini kabul ederken her zaman oturduğu sandalyeye otururken. "Geçen yaz Bay Marbleton, Bay Finch'i aradı. Ama Bay Finch, onu son gördüğümde, Marbleton'larla buluşma fikrinden pek hoşlanmamıştı."

"Ama tam da o gece, Bay Marbleton sizi ve Bay Finch'i Bay Finch'in artık güvende olmadığı konusunda uyarmaya geldiğinde buluştular. Daha sonra tekrar buluşmayı başaramadıklarını kim söyleyebilir?" dedi Lord Ingram, hâlâ masadaydı.

Gerçekten de durum o gece o kadar vahim bir hal almıştı ki Bay Finch kaçışını kolaylaştırmak için kadın kıyafetleri giymişti. Livia o zaman onun üvey kardeşi olduğunu ya da kaçmasının gerçek nedenini bilmiyordu. Ona göre

Londra Sezonu için tutulan damat şaşırtıcı derecede düşünceli ve yardımseverdi. Ve Charlotte ona gerçeği söyleyene kadar aylarca ona ne olduğu konusunda endişelenmiş, sonrasında ise endişeleri daha da artmıştı.

Şöminenin yanında duran Livia, Lord Ingram'ın daha önce kendisi için doldurduğu viskiden bir yudum daha aldı ve damarlarında sıvı kaygı yerine sıvı cesaretin akmasını diledi. "Charlotte, Lord Ingram bana Bay Finch'ten yeni haberler aldığını söyledi."

Charlotte kalemini kucağında duran ve deşifre işleminin kendi payına düşen kısmını yaptığı deftere vurdu. "Geçen yıl bana iki mesaj göndermişti, tamamen aynıydı: 'Sevgili Sezar, Roma nasıl? Burada, İtalya'da her şey yolunda. 3 N N.'

"İtalya'dan bahsedilmesi Britanya'da olduğu anlamına geliyordu. Sayı, içinde bulunduğu tehlikenin seviyesini gösteriyordu: Moriarty tarafından takip edilen biri için on üzerinden üç çok da korkunç sayılmazdı. İlk N Londra'nın kuzeyinde, göreceli bir konumda olduğunu gösteriyordu. İkinci N, hayır, mesajın ardından Genel Postane'den takma bir isimle istenecek daha ayrıntılı bir mektup gelmeyeceği anlamına geliyordu.

"Ancak bu Ocak ayından gelen mesaj daha kısa. 'Sevgili Sezar, Roma nasıl gidiyor? 5.' Artan tehlike. Yer belirtilmemiş. Ama yine de bir mesaj gönderebilmiş olması iyi bir haberdi."

Lord Ingram da Livia'ya son mesajdan söz ederken böyle demişti: Bay Finch'ten gelen her mesaj, en azından mesajın gönderildiği andan itibaren, onun güvenliğine dair bir güvence teşkil ediyordu.

"Sence Bay Marbleton Bay Finch'i nerede bulacağını biliyor muydu?" Livia Charlotte'a sordu, sonra hemen başını salladı. "Elbette bilmiyordur. Bilseydi, mesajı bize iletmesine gerek kalmazdı."

"Benim dikkatimi çeken şey, Bay Marbleton'ın kendini Moriarty'ye teslim etmeden önce yaptığı son şeyin bu olması," dedi Bayan Watson büfeden, sesinde küçük bir titreme vardı. "Bir resmi bu kadar minyatür ölçeğe indirgemek için gerekli prosedürleri bilmiyorum, ama bu görev yerine getirilse bile, bu kadar küçük bir noktayı kesip

Bilet üzerinde doğru noktayı bulun ve hem noktayı gizleyecek hem de biletin doğal bir şekilde basılmış gibi görünmesini sağlayacak şekilde kurum sürün."

Charlotte başını salladı. "O gün gözyaşları içinde ayrıldı. Yine de daha sonra bunu yapmak için zaman ayırdı. Geleceğiyle henüz tanışmak istemediği söylenebilir ama yine de bu görüntüyü Bay Finch'e iletmek onun için olağanüstü önemli olmalıydı."

O gün gözyaşları içinde ayrıldı.

Livia bunu bilmiyordu. O gün erken saatlerde şok içinde evden ayrılmıştı çünkü adam ona aniden bir daha görüşmemeleri, hatta yazışmamaları gerektiğini söylemişti. Bunu onu korumak için yaptığını sonradan fark etmiş ve onun da kendisi kadar incinmiş olması gerektiğini anlamıştı.

Ama bu ayrıntıyı Charlotte'tan duyunca, o gün dökmediği yaşlar gözlerine hücum etti. Onları geri kırıptı.

Bayan Watson geldi ve onun elini tuttu. Livia zayıf bir gülümsemeyle yetindi. Bay Marbleton'ı Moriarty'nin elinden kurtaramazdı -henüz değil- ama görüntünün Bay Finch'e ulaştığından emin olmak için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

"Ellie Hartford'a mesajımızı yazmaya başlayalım mı?" diye sordu, sesinde bir tutukluk vardı. "Eğer yeterince hızlı bitirir ve şifreleyebilirsek, otele dönmeden önce mesajı gazetelere bizzat götürmek isterim."

Yirmi

A Bay Marbleton'ın kız kardeşi Bayan Marbleton olarak da bilinen Ellie Hartford'a bir mesaj hazırlayıp şifreledikten sonra şirket dağıldı.

Takipçilerinden kaçma konusunda en deneyimli kişi olan Lord Ingram, Bayan Olivia'yı gazetelere küçük ilanlar göndermeye götürdü, bu onun birçok işinden ilkiydi. Bayan Charlotte telgrafları gönderdi. Bayan Watson personeli için toplandı; Moriarty'den kaçılmadan önce bir düzenleme yapılmalıydı.

Onun için çalışan herkes, ev hizmetlerinde çalışmaya başlamadan önce hareketli hayatlar yaşamıştı. Bayan Watson onların, hatta kendisinden daha fazla, güvendikleri istikrarı kaybetmekten üzüntü duyacaklarından korkmuştu. Bunun yerine *onu* teselli etmişler ve Moriarty'nin sadece küçük bir rahatsızlık vereceğini ve her gün biftek ve kaz ciğeri yiyenlerin ara sıra yılanbalığı turtası yemeyi bekledikleri gibi, küçük maceralarını dört gözle beklediklerini söylemişlerdi.

Bayan Watson konseyden kalbi hem üzüntü hem de minnettarlıkla dolu olarak ayrıldı. Bayan Charlotte'u öğleden sonra salonda buldu, yazı masasının üzerine eğilmişti, önünde bir defter açıktı, yanında da bir çift telgraf vardı.

Bayan Watson telgrafları aldı. Bay Mears'tan bugün gönderilmişlerdi ve çeşitli Cornish gazetelerinin arşivlerinde bulunduğu şeylerle ilgiliydi. Bayan Charlotte ondan bu özel konuları incelemesini istemişti.

Bayan Baxter'ın koleksiyonunda dikkatini çeken küçük bildirileri kopyalıyor ve ilgili makaleleri not alıyordu.

Bay Mears gerçekten de şifreli bazı küçük bildirimler rapor etti. Ayrıca Sherlock Holmes'tan bahseden iki makaleye de rastladı; biri dedektifin ilk vakası -yakınlardaki Devonshire'da kazara aşırı dozda ilaç alımını araştırmak- diğeri ise Müfettiş Treadles'ın karıştığı son skandalla ilgiliydi.

"Bayan Baxter Sherlock Holmes'u böyle mi öğrendi?" Bayan Watson yüksek sesle merak etti.

Bayan Holmes pencereden sokağın karşısındaki Regent's Park'a baktı. Güneş bir kez daha bulutların arasından çıkmıştı ama ağaçlar hâlâ kurumuştu ve çimler düzensiz kısa saplar halinde büyüyordu.

"Bayan Baxter'ın başka çareleri olduğuna inanıyorum," dedi ve şifrelerine geri döndü.

Akşam saat sekizde Bay Mears'tan iki telgraf daha gelmişti. Akşam yemeğinde Bayan Charlotte aynı masada yemek yiyor, defterine bir şeyler karalıyor, Bayan Watson da yakındaki en sevdiği sandalyesinde birbiri ardına listeler yapıyordu. Yemekten sonra Bayan Charlotte kendi arşivlerini araştırmak için yardım istedi - Bayan Watson Sherlock Holmes'a gelen her mektubu saklıyordu, meşru sorular içerenler kadar, boş vakti çok olan halktan kişiler tarafından yazılanları da.

İki ay önce böyle bir araştırma Müfettiş Treadles'ın önemli ipuçlarını ortaya çıkarmıştı. Bu kez Bayan Charlotte, Snowham köyünden posta damgası taşıyan herhangi bir mektup olup olmadığını görmek istiyordu. Bayan Watson'ı çok şaşırtan bir şekilde, reddedilen mektuplar arasında böyle bir değil iki mektup bulmuşlardı ve bunların her biri fazladan bir nokta ile takip edilen bir cümle içeriyordu.

Böylesine önemsiz görünen bir noktanın ne kadar çok bilgi içerebileceğini artık bilen Bayan Watson, ağzı kuru ve kalbi çarparak harflerin üzerindeki film noktalarını çıkarma işine koyuldu. Ama noktaların Bay Marbleton'ın bilet koçanında bulduklarıyla aynı olduğu ortaya çıktı.

Bayan Watson hayal kırıklığına uğramıştı. Ama Bayan Charlotte öyle değildi. "Bay Marbleton'ın mikro fotoğraflarının sonuçlarını kopyalar halinde göndermesi mantıklı," diye belirtti, "tıpkı Fransızların Fransa-Prusya Savaşı sırasında yaptığı gibi."

Bayan Watson içini çekti ve ikinci kopyanın bulunduğu lamı mikroskoptan çıkardı. "Keşke bize şahsen gelseydi. Sadece bir saat uzaklıktaydı, değil mi?"

Kanada balsamından şeffaf bir yapıştırıcı hazırlayan Bayan Charlotte sadece, "Belki de istedi ama yapamadı. Bunu bilmemize imkan yok."

Bütün bunlar Lord Ingram akşam geç saatlerde dönene kadar onları meşgul etti. Bayan Watson çok sevdiği Château Haut-Brion'dan bir şişe açtı. Lord Ingram, Bayan Charlotte'un talimatıyla, Bayan Olivia'nın Jubilee hediyeelik eşya dükkanından aldığı Stanhope'u açtı ve içindeki filmi yeni keşfedilen kopya noktalardan biriyle değiştirdi.

Bayan Watson onların konuşmalarını dinledi ve endişeyle yudumladı. Bay Mears'ın gönderdiği küçük notların deşifre edilmiş metnini içeren Bayan Charlotte'un defterini karıştırdı ve Hermopolis Bahçesi'ne geri döndüklerinde çok, çok, çok, çok, çok dikkatli olacağına dair kıza birkaç kez söz verdirdi.

Sabah Bayan Watson yolculuğa sıkıcı bir baş ağrısıyla ve garip, acımasız bir beklenti içinde başladı. Londra gittikçe daha geride kaldıkça, ruh hali daha az beklentili ve sadece acımasız hale geldi.

Bir gece önce Lord Ingram, Bayan Marbleton için hazırlanan küçük ilanının yer aldığı akşam gazetesinin son baskısının bir kopyasını getirmişti. Ama ya Bayan Marbleton akşam gazetelerine dikkat etmiyorsa? Ya da o paçavraya dikkat etmediyse?

Ve onun gerçekten Londra'da olduğunu kim söyleyebilirdi? Bay Marbleton'ın bunu bilmesine imkân yoktu, değil mi?

İri yarı, kıllı bir adam ensesini kaşıyarak kompartımanlarının önünden geçti. Bayan Watson'ın parmakları birbirine düğümlendi. "Az önce yanlarından geçen beyefendiyi ikinci kez görüyorum. İlk kez çeyrek saat önce gelmişti."

Hermopolis Bahçesi'nin çevresindeki kırsal alanın fotoğraflarını inceleyen Bayan Charlotte ve Lord Ingram birbirlerine baktılar. Tren yavaşladı, bir sonraki istasyon görünmüştü. Lord Ingram fotoğrafları zarflarına geri koydu.

Tren, gıcırdayan frenler ve yükselen buharla durdu. Dışarıdaki koridor önce trenden inmek için bekleyen yolcularla, sonra da kompartımanlara bakıp boş yer arayan yeni binmiş yolcularla doldu.

Bayan Watson irkilerek kapılarının önünden geçen yüzlerden birini tanıdı. "Yine o adam!"

Ne Bayan Charlotte ne de Lord Ingram bir şey söyledi.

"Sanırım" "Sanırım istasyondan bir şeyler almak için ayrılmış ve sonra geri dönmüş olabilir," diye mırıldandı Bayan Watson, mantıklı ve hiç de uğursuz olmayan bir açıklamayla kendini rahatlatmaya çalışarak.

Tren yolculuğuna devam etti. Bayan Watson demiryolu el kitabına baktı. Londra'nın bir saat dışındaydılar. Eğer Bayan Marbleton henüz trene binmemişse-

Kompartımanın kapısı açıldı. Aynı iri yarı, gür sakallı adam kafasını uzattı ve tok bir sesle, "Buraya oturabilir miyim?" diye sordu.

"Hayır!" Bayan Watson'ın reddi hızlı ve içgüdüsel.

"Elbette. İçeri gelin lütfen," dedi Bayan Charlotte aynı anda. Lord Ingram hiç tereddüt etmeden adama yer açmak için harekete geçti. Bayan Watson önce misafirperver genç arkadaşlarına, sonra da kapıyı kapatıp tam karşısına oturan adama baktı. Adam zor günler geçiriyor gibiydi. Melon şapkasının kenarı bir tarafa doğru sarkmıştı. Yeterince düzgün bir malzemedен yapılmış kahverengi paltosunun kol ağızları yıpranmıştı ve iki düğmesi eksikti.

"Dışarıda nöbet tutayım mı?" diye sordu Lord Ingram.

Adam başını salladı. "Bu vagondaki ve bitişiğindeki iki vagondaki her bölmeyi kontrol ettim. Bir sonraki durağa kadar bir saat on dakika daha geçecek. Bize bir şey olmaz."

Sesi değişti, sert kenarlarının çoğunu kaybetti ve daha ... daha ... hale geldi.

Bayan Charlotte eldivenli elini uzattı. "İyi misiniz Bayan Marbleton?"

Bayan Marbleton, tabii ki. Bayan Watson, Bayan Marbleton'ın sık sık erkek kıyafetleri giydiğini biliyordu. Yine de genç kadının bu kadar inandırıcı olmasını beklemiyordu.

"Ne düşünöyorsunuz? Hayatımın en kötü aylarını geçiriyorum," diye homurdandı Bayan Marbleton, önce Bayan Charlotte'un, sonra da Lord Ingram'ın elini sıkarken. Sağ elindeki eldivenin işaret parmağında küçük bir delik vardı ve bu da şanssız bir adam imajını tamamlıyordu.

Bayan Watson da gecikmeli olarak genç kadına elini uzattı. "Aileniz için üzgünüm. Yine de hâlâ serbest olmanıza sevindim."

"Ben değilim. Moriarty'yi takip ediyorum ama Stephen'ı kurtarmaya mı çalışıyorum yoksa kendimi de mi yakalatıyorum bilmiyorum. Moriarty de bunu biliyor. Stephen'ı etrafta dolaştırıyor, böylece ben de onun Moriarty'yle birlikte hareket ettiğini düşüneneğim." Bayan Marbleton'ın gözleri ıstırapla karardı. "Ve bazen buna inanıyorum."

Bayan Charlotte sessizce, "Moriarty'yle aynı safta yer almadı," dedi. "Bunu yapacağına inanmıyorum."

Bayan Marbleton gözlerini kapadı. Bayan Watson irkilerek onun ağladığını ya da ağlamamak için kendini zor tuttuğunu fark etti.

"Onu görmeyi başardın mı?" diye sordu titreyen bir sesle. "Benimle iletişime geçmen için sana şifreyi nasıl verdi?"

"Kısa bir süre önce, Moriarty'ye teslim olmak üzere İngiltere'den ayrılmadan önce bize iki mektup gönderdiğini keşfettik," diye yanıtladı Bayan Charlotte. "Ve her bir mektubun üzerine aynı mikro fotoğraf parçası iliştirilmişti."

Bayan Watson, Bay Marbleton'ın onlardan kız kardeşini aramalarını istemesine biraz şaşırmıştı; kız kardeşinin de Moriarty'nin gözetiminde olduğunu sanıyordu. Bayan Charlotte, Bay Marbleton'ın Moriarty'ye teslim olmadan önce söylediği kesin sözlerin, "*Ailem Moriarty'nin elinde,*" olduğunu açıklamıştı.

Yine de Bayan Watson, Bayan Marbleton'a söyledikleri konusunda ihtiyatlı davranmaları gerektiğini savunmuştu. Ya Bayan Marbleton ile Moriarty arasında bir tür anlaşma varsa? Bay Marbleton'ın Moriarty'nin burnunun dibinde onlara bir not bırakmayı başardığından bahsetmemek daha iyiydi.

Bayan Charlotte, Bayan Watson'ın tavsiyesini kabul etmiş olsa da, Stephen Marbleton'ın Moriarty'nin koleksiyonundan çaldığı ve Moriarty'nin hain olarak gördüğü Bay Finch'e vermeyi planladığı bir fotoğrafı tartışıyor olacaklarını belirtmişti.

Başka bir deyişle, eğer Bayan Marbleton Moriarty'yle işbirliği içindeyse, o zaman işleri bitmişti.

Bayan Marbleton kolunu gözlerinin önüne çekti, burnunu çekti ve boğazını temizledi. "Doğru. Mikrofotografi. Bunu birbirimizle iletişim kurmak için kullanıyoruz."

Bayan Watson elindeki mendili Bayan Marbleton'a uzatmaya hazırdı. Ama Bayan Marbleton'ın gözleri kızarmış olsa da, gözyaşlarıyla işi bitmiş gibiydi.

Bayan Charlotte çantasından Stanhope'u çıkardı. Bayan Watson mendili kavradı. Bayan Marbleton'a güvenmek istiyordu ama kendini bir ipin üzerindeymiş gibi hissediyordu. Ya da belki çoktan ipten düşmüştü ve uçurumun dibi onu karşılamak için yükseliyordu.

"Geçen yaz Bay Marbleton bana, Marbleton'ların Bay Finch'i aradıklarını, çünkü aile olarak onda hayati önem taşıyan bir şey olduğuna inandığınızı söyledi," dedi Bayan Charlotte, Bayan Watson'ı rahatsız eden kuşkulardan kurtulmuş görünüyordu. "Onun sözlerini tam olarak hatırlıyorum. 'Moriarty hakkında bir şey istiyoruz. Onun yerine bizim için endişelenmesini sağlayacak bir şey. Onu bizi rahat bırakmaya zorlayacak bir şey, çünkü önce bu onu yok edecek. "

"Ah, o parlak günler." Bayan Marbleton usulca güldü, sesi kendisiyle alay eder gibiydi. "Stephen'ın söylediklerinin abartılı olduğunu biliyorum ama biz buna inanıyorduk."

"Moriarty işlediği suçlar için uzun süre kovuşturmadan kaçmayı başardı. Bu şey nasıl bir fark yaratabilirdi?" diye sordu Lord

Ingram.

Bayan Marbleton bastonunu aldı ve yere vurdu. "Kanun güçsüzleri çok az önemser. Moriarty kendisinden daha az güçlü olanları avladığında, her zaman adaletten kaçmanın bir yolunu bulabilir. Ama şu anki konumuna nasıl ulaştığını hiç merak ettiniz mi?"

Lord Ingram Bayan Charlotte'a baktı ve "Bir hamisi mi var? Bir mutemedi mi?"

"Hep öyle yapardı." Bayan Marbleton'ın yüz ifadesinde bir zevk belirtisi belirdi. "Ve biz onun mutemedine ihanet ettiğinden eminiz. Bu, sonuçlarından kolay kolay kaçamayacağı bir suç, tabii ki mutemedin bundan haberdar edilmesi şartıyla."

Bayan Watson elinin tersiyle alnını sildi. Moriarty her zaman bir kötülük abidesi gibi görünmüştü, onun da birilerine hesap vermesi gerektiğini anlayamıyordu.

Bayan Charlotte, "Bay Finch'in elinde Moriarty'yi mahkûm ettirecek böyle bir kanıt olabileceğini nasıl anladınız?" diye sordu.

"Peşine düşüldüğü için. On yıllardır Moriarty'den kaçıyoruz ama bunun nedeni annemin onun karısı, babamın da akrabası olmasıydı; ihanet kişiseldi. Ondan ne kadar uzun süre kaçarsak, bizi yakalayamadığı için o kadar kötü görünüyordu.

"Diğer ilticacıların çoğu böyle bir gayretle takip edilmez. Moriarty'nin kendini ilticacıları ortadan kaldırmaya adanmış yardımcıları var ve işlerinde çok iyiler. Ancak Bay Finch'in durumunda, insanlar ve kaynaklar organizasyonun diğer bölümlerinden uzaklaştırıldı ve ava adandı. Bildiğimiz kadarıyla böyle bir şey daha önce hiç yaşanmamıştı."

Bayan Watson'ın başı döndü. "Bay Finch size hiç böyle sarsıcı bir zekâya sahip olduğunu doğruladı mı?"

"Hayır, ama bunun için neyi takas etmek istediğimizi sordu. Elimizden gelen her şeyi söyledik. Önce ona daha güvende olacağı bir sığınak önerdik ama sığınağı zaten bildiğini ve onun için uygun olmadığını söyledi. Sonra das Phantomschloss hakkında bilğimiz olup olmadığını sordu."

Bayan Watson'ın Almancası çok azdı. "Nedir o? Hayalet Şato mu?"

"Örgütün geri kalanından gizlenen bir bölümünün karargahı olduğu söyleniyor."

O zaman örgüt hala tek bir örgüt müydü? Yoksa iki ayrı örgüt mü?

"Neden das Phantomschloss ile ilgilendiğini biliyor musunuz?" diye sordu.

Lord Ingram.

"Öğrenmeye çalıştık. Sebeplerini açıklayamayacağını söyledi. Ancak, iyi niyet göstergesi olarak, daha önce elde ettiğimiz bazı belgeleri okuyabilmemiz için bize birkaç şifrenin anahtarını verdi.

"O sırada sadece Stephen ve ben İngiltere'deydik. Daha sonra ailelerimizle karşılaştığımızda das Phantomschloss'u sorduk. Birbiriyle çelişen raporlar duymuşlar; bazıları Bavyera Alpleri'nde olduğunu iddia ediyor, diğerleri Viyana'nın dış mahallelerini işaret ediyor ve hala diğerleri das Phantomschloss'un var olmadığı ve Moriarty tarafından kölelerini hizada tutmak için uydurulduğu konusunda ısrar ediyor."

Etrafına bakındı. "Stephen bir şekilde das Phantomschloss'un bir resmini mi buldu?"

Bayan Charlotte Stanhope'u ona uzattı.

Bayan Watson nefesini tuttu.

Bayan Marbleton Stanhope'u gözüne kaldırdı ve birkaç saniye sonra indirdi, yüzü düşünceliydi. "Fotoğraftaki tek bir kişi bile kameraya bakmıyordu, bu da bana fotoğrafın bir tür dedektif kamerasıyla gizlice çekilip çekilmediğini merak ettiriyor."

Bayan Charlotte onun sözlerinden bir şeyler anlamış olmalıydı. "Ve?"

Bayan Marbleton'ın sakallı çenesi kıpırdadı. "Ve soldaki kadın da Bay Finch'in aradığı kişi olabilir."

Bayan Watson resmi uzun uzun inceledi. Soldaki genç ve güzel kadını zihninde canlandırabiliyordu; şehvetli bir vücuda ve fotoğrafta bile canlı görünen bir yüze sahipti.

Bayan Holmes onun yüz hatlarını Bayan Watson'dan bile daha iyi hatırlıyor olmalıydı. Yine de Stanhope'u Bayan Marbleton'dan aldı ve tekrar gözden geçirdi. "Hayalet Şatosu'yla bir bağlantısı var mı?"

"Söylemedi. Ona bu yerin varlığından bile haberdar olmadığımızı söylediğimizde, bize bu kadının karakalem bir resmini gösterdi ve nerede olduğunu öğrenmek için takas yapabileceğini söyledi, ancak bu daha düşük bir takas olacaktı."

Belli ki kadın Bay Finch için önemliydi. Ama ne anlamda? Onu das Phantomschloss'a götürebileceği için mi? Yoksa ona bir şekilde değer verdiği için mi?

Yoksa ikisi birden mi?

Bayan Charlotte Stanhope'u Lord Ingram'a uzattı ve Bayan Marbleton'a, "Bay Finch'e nasıl bir mesaj iletebileceğimizi biliyor musunuz?" diye sordu.

Bayan Marbleton başını salladı. "Onunla baş başa görüşmemiz de bugünkü görüşmemiz gibi ayarlanmıştı. Bay Finch, kardeşimin ona verdiği bir şifreyle gazetelere bir ilan verdi ve kuzeye Edinburgh'a giden bir trende bir süre konuşmayı başardık.

"Ondan, das Phantomschloss hakkında bir şey keşfedersek, kendisine haber ulaştırmak için bir araç istedik. Stephen'dan sadece bir şifre daha aldı ve gazetelere haber vererek gelişmeleri bizden isteyeceğini söyledi. Ama o sırada yurtdışındaydık ve bunu kaçırmış olabiliriz."

Acı acı gülümsedi. "Son zamanlarda pek dikkat etmediğim kesin. İlanınızı gördüm çünkü botlarım ıslanmıştı ve daha çabuk kurusun diye içine koyacak gazete arıyordum."

"Daha dikkatli olmalısın," dedi Bayan Charlotte, yumuşak ama acımasızca. "Kardeşin pes etmedi."

Bayan Marbleton alt dudağını çiğnedi. Yapıştırılmış sakalı dudaklarının ve dişlerinin hareketiyle birlikte kıpırdadı. Bayan Watson kıkırdamak istedi. Ama bundan da öte, kendini dünyada yapayalnız bulan bu kıza sarılmak, böylece ağlayabileceği bir omuza sahip olmak istiyordu.

Bayan Charlotte yarım santim öne eğildi. Bayan Watson'ın kalp atışları hızlandı: Bayan Charlotte bir şey düşünmüştü.

"Bayan Marbleton, Bay Finch'in size gönderdiği not 'Corinth' kelimesiyle mi başlıyordu?"

Bayan Marbleton daha dik oturdu, elleri geniş kalçalarının üzerindeydi. Erkeksi duruşu ve kalın sakalı Bayan Watson'a hâlâ

özellikle de şaşkınlıktan daha da yükselen kadınsı sesiyle tezat oluşturunuyordu. "Yani bize bir bildiri mi gönderdi?"

Bayan Charlotte başını salladı. "Gazetelerdeki sıra dışı küçük ilanları takip ederim. Bunu hatırlıyorum çünkü geri kalanını çözemedim. Bay Marbleton'ın mikro fotoğrafında 'Mycenae' ile başlayan bir şifre vermişti. Benzerlik dikkatimi çekti ve dün gece 'Korint'e bir kez daha baktım. Tabii ki yine de çözemedim çünkü farklı bir anahtarı vardı."

Bayan Marbleton hemen anahtarı verdi. Bayan Charlotte bir dizi harf okudu. Herkes yardım etmek için kalem ve defterlerini çıkardı.

Deşifre edilen metin basitti. *Benim için bir şeyiniz varsa, Phthia ile başlayan şifreyi kullanın.*

"Bu ilan ne zaman yayınlandı?" diye sordu Bayan

Marbleton. "Geçen yılın otuzuncu Aralık ayında."

"Olamaz," diye bağırdı Bayan Watson.

Bay Marbleton'ın Moriarty'ye teslim olmak için ayrılmasından bir hafta kadar sonraydı. Eğer bu gerekli olmasaydı -eğer bilgiyi Bay Finch'e kendisi verebilseydi ...

Bayan Marbleton, omuzları sanki bir yükün altındaymış gibi kamburlaşarak, "O sırada taşrada değildim," dedi.

Bu, evlat edinen ailesinin ondan alındığı zaman olabilir. Ve kardeşini de.

Derin bir nefes aldı. "Bay Finch ne Moriarty'yle ne de bizimle olan ilişkilerine sizi dahil etmek istememişti Bayan Holmes. Stephen sizi Bay Finch'e ulaşmak için son çare olarak görmüş olmalı. Ve Bay Finch'i, artık kendimize yardım edemediğimiz şu anda bize yardım edebilecek tek kişi olarak görmüş olmalı.

"Ama artık o kadar emin değilim." Ellerini avuç içleri yukarı bakacak şekilde açtı. Sanki bir refleksmiş gibi sağ eldivenindeki deliği karıştırdı. "Eğer Bay Finch'in elinde Moriarty'ye karşı gerçekten böyle muhteşem bir kanıt varsa, neden kendisine yardım etmedi? Neden o da hâlâ bir kaçak?"

Trenin dışında gökyüzü soluk, kararsız bir maviydi, sanki hava uzun süredir çamurluydu ve artık nasıl parlak ve canlı olunacağını hatırlamıyordu. Ama güneşli günlerin en belirsiz olanı yine de güneşli bir gündü. Belki de yarın çiseleyen soğuk bir yağmur kışı iki hafta daha geri getirecekti. Ama şu an, sabahın erken saatlerinde nadasa bırakılmış tarlaları ve küçük ördek havuzlarını süpüren ışıyla baharın habercisi gibiydi.

Charlotte güneşin aydınlattığı otlaklara ve pırıl pırıl parlayan çiftlik evlerinin pencerelerine baktı ve kış ilerledikçe bazen uzun süreli bir melankoliye gömülen ve her zaman sıcaklığa ve ışığa hasret kalan Livia'yı düşündü.

Livia.

Bay
Marbleton.

Bay Finch.

Charlotte bir keresinde Lord Ingram'a, *"Ben bu tahtada bir kraliçeyim ve kaybetmek için oynamam,"* demişti. Bu çok daha küçük bir maçı, sadece birkaç hareketli taş vardı. Ve o zaman bile, oyun alanının çoğunun kendisinden saklı olduğunu biliyordu. Yine de her hamlede, her ifşaatta oyunun büyüklüğü ve karmaşıklığı onu duraksatıyordu.

Ancak bu noktada geriye kalan tek gerçek sürpriz, kendisinin de bu duruma ne kadar derinden bulaşmış olduğuydu. Kardeşinin Moriarty'nin kirli çamaşırlarını alıp kaçmış olması ve Livia'nın adamın ayrı yaşadığı oğluna aşık olması yeterince çetrefilliydi, ama şimdi ...

Elleri dizlerine kenetlenmiş olan Bayan Marbleton'a baktı. "Daha önce ailenizin Bay Finch'e bir sığınak sunduğundan bahsetmiştiniz Bayan Marbleton. Bana bu sığınığın nerede olduğunu söyleyebilir misiniz?"

Kendisinin de yakında bir sığınağa ihtiyacı olabilir.

"Cornwall'da, pagan bir peygambere tapan egzotik bir topluluk."

Bayan Watson yarım ayağa kalktı. Lord Ingram sertçe Bayan Marbleton'a doğru döndü. Charlotte kımıldamadı ama bir an için altındaki koltuğu hissetmedi.

"Pagan peygamber mi? Hermes Trismegistus mu demek istiyorsun?" diye sordu.

Bayan Marbleton yavaşça yerine oturmakta olan Bayan Watson'a baktı. "Kulağa doğru gibi geliyor. Yeri biliyor musunuz?"

"Yakınlarda bir kayıp vakasını araştırıyorduk," diye yanıtladı Charlotte, "Hermopolis Bahçesi'nin tam gölgesinde. Bahçe'nin Moriarty'den kaçan biri için bir sığınak olabileceği aklımıza gelmedi. Bunu nereden biliyorsunuz?"

"Onları tanıdığımından beri annemle babam Moriarty'nin diğer yeminli düşmanlarıyla ittifaklar kurdular," dedi Bayan Marbleton, hâlâ Bayan Watson'ın yüz ifadesini inceliyor, sanki onun şok geçirme kapasitesinden etkilenmiş gibiydi. "Cornwall'daki topluluğu kuran hanımefendi de bu müttefiklerden biri."

Bayan Watson'ın ağzı "O" şeklinde açıldı ama bu sefer Charlotte şaşırmadı. Lord Ingram'a baktı ve onun gözlerinde de benzer bir kabullenme gördü: Bayan Marbleton'ın doğru söylediğini varsayarsak, Garden'da güçlü bir konumda olan biri, Moriarty'den kaçanları ağırlamanın tehlikelerine göz yummaya istekli olmalıydı.

"Moriarty ile düşmanlığına ne sebep oldu?"

Bayan Marbleton gür sakalını sıvazladı. "En yakın arkadaşının ölümüyle ilgili bir şey. Ayrıca kendisi de yanlışlıkla boğulmuş ve ses telleri bir daha asla normal konuşamayacak kadar hasar görmüş."

Bu da Bayan Fairchild'in neden her zaman Bayan Ellery'yi konuşturduğunu açıklıyordu.

"Çok yetenekli bir hanım olmalı," diye mırıldandı Bayan Watson.

"Anneme göre onun dehası, Moriarty'nin kızını kendi aralarında yaşaması için kandırmış olmasında yatıyor."

Bayan Watson bu kez sadece biraz şaşırmış görünüyordu. "Rehine olarak mı?"

"Dikkat dağıtmak için, böylece Moriarty peşinde olduğu kişileri orada aramayı asla düşünmeyecek. Kız da gözetim altında olduğu için riskler de var. Ama Moriarty'ye karşı çıkmanın her zaman riskleri vardır."

Lord Ingram parmaklarını birleştirdi. "Dini cemaat, Moriarty'den kaçan biri için mükemmel bir durumun tüm özelliklerini taşıyor. Bay Finch neden bunu önemsemedi?"

"Bize bir neden söylemedi, sadece bunun ona uygun olmayacağını söyledi." Bayan Marbleton içini çekti. "Oraya gitmeyi kabul etseydi ne güzel olurdu, değil mi? O zaman bu fotoğrafı ona hemen verebilirdiniz."

Londra hâlâ bahara doğru yol almaya çalışırken, tıpkı bir balo salonunun dış çeperlerinde dolaşan ve günün güzeline yaklaşılamayacak kadar çekingen bir talip gibi, Cornwall'ın güney kıyısı yeni mevsimi çoktan karşılamıştı.

Charlotte, Bayan Watson ve Lord Ingram pırıl pırıl bir gökyüzünün altında, pembe ipek çiçeklerle dolu şapkasıyla Bayan Felton'ın Pazar ayininden sonra köy kilisesinden çıkışını görmek için tam zamanında gelmişlerdi. Bayan Felton onları gördüğünde şaşırdı ama Bay Mears'ın da onlara katıldığı bardaki yemek davetini geri çevirmedi.

Etrafta kızartma ve bezelye tabakları dolaşırken, Bayan Felton şirkete bir gün önce Bayan Baxter'ı nihayet kanlı canlı gördüğünü ve Bayan Baxter'ın aşırı heyecanı yüzünden yere dikkat etmediği için kendisini derhal azarladığını söyledi.

"Belki de onu gördüğüme bu kadar sevinmemeliydim," diye inledi Bayan Felton dramatik bir şekilde. "Beni nasıl giydireceğini unutmamış Bayan Baxter."

Güldü. Kızgınlığı gerçektir. Ama rahatlaması da muazzamdı; kahkahasıyla birlikte gözleri neredeyse kaybolmuştu.

Charlotte çocukken başkalarının duyguları genelde tuhaf ve tatsız gelirdi; tıpkı bir keresinde annesinin terk ettiği şarap kadehinden aldığı yudum gibi. Ama bugünlerde bazen etrafındakilerin yaydığı duyguları takdir ediyordu. Belki de hâlâ olgunlaşmamış bir damak tadına sahipti, çünkü en çok bu güçlü ama basit duygulardan hoşlanıyordu. Livia'nın yaz sevinci, Bayan Watson'ın sıcak sempatisi ve Bayan Felton'ın Bayan Baxter'ın iyiliğinden duyduğu memnuniyet, belki de pasta ve keklerin duygusal eşdeğeri idi.

Yüzünü çevirdi. Bakışları sevgilisinin üzerindeydi. Eskiden tüm duyguları çok karmaşıktı. Ama şimdi . . .

Adam başını kaldırdı, kadının bakışlarını yakaladı ve tek kaşını hafifçe kaldırarak gülümsedi.

Şimdi daha mutlu olmasına izin veriyordu ve kadın onun mutluluğundan zevk alıyordu.

Tekrar Bayan Felton'a baktı. "En azından artık Bayan Baxter için endişelenmenize gerek yok."

Bayan Felton, "Doğru, doğru," diye hemen kabul etti.

Bayan Watson bira bardağını kaldırdı. "Bayan Baxter'a, uzun süre büyük kalsın."

"Duyduk duymadık demeyin! Umarım bir gün mizacı biraz daha tatlı olur," dedi Bayan Felton, kupalarını tokuşturarak.

Birasından bir yudum aldı ve masaya baktı. "Ama nasıl oldu da tekrar döndünüz? Bayan Baxter sizinle daha önce tanıştığını ve konuştuğunu söyledi."

"Bay Baxter bizi Bay Craddock'a ne olduğunu öğrenmek için geri gönderdi," dedi Charlotte.

Bayan Felton'ın gözleri büyüdü. "Bay Craddock? Onun nesi var? Ve Bay Baxter'ın neden umurunda?"

"Bay de Lacey'ye göre, Bay Craddock Bay Baxter'ın adamı, Bayan Baxter'a göz kulak olmak için orada," diye cevap verdi Bayan Watson. "Ama havai fişek gösterisinden sonra bir rapor göndermemiş."

Bayan Felton kekeleydi. "Bay Baxter'ın kızına göz kulak olması için kaç kişiye ihtiyacı var?"

Ve sonra, bir anlık sessizlikten sonra: "Rapor yok mu?" Bayan Watson başını salladı.

Bayan Felton tekrar masanın etrafına baktı, şaşkınlığı dehşete dönüşmüştü. "Düşündüm de, geçen Aralık ayında sizin kulübeden taşındığından beri onu hiç görmedim."

"Aralık ayında ne zaman?" diye sordu Lord Ingram.

"Bayan Ellery Noel'den önce bana birkaç gün izin verdi. Döndüğümde Bayan Crosby bana Bay Craddock'un taşındığını söyledi. Ayrıca dedi ki

meditatif bir inzivaya başlamıştı ve bir süre onun için temizlik yapmama ihtiyacı olmayacaktı."

Charlotte tabağındaki patatesten bir parça yedi. "Buralarda denize atılan bir cesede ne olduğunu biliyor musunuz Bayan Felton?"

Bayan Felton birasını yudumlarken boğuldu. Bayan Watson onun sırtına vurdu. Bayan Felton öksürdü, nefes nefese kaldı ve tekrar öksürdü. "Elbette-" diye söze başladı, hâlâ nefesini tutmaya çalışıyordu, "elbette Bay Craddock tatile çıkmaya karar vermiştir."

"Büyük olasılıkla haklısın," dedi Charlotte. "Ama tüm olasılıkları göz önünde bulundurmalıyız."

Bayan Felton bara baktı ve sonra fısıldadı, "Buralarda bir cesedi öylece denize atamazsınız, Bayan Holmes. Deniz onları iki mil güneybatıdaki Fetlock Koyu'na geri götürür."

"Ben de aynı şeyi duydum," dedi Bay Mears. "Cesetleri ağırlaştırmanın da bir faydası yok. Akıntılar öyle ki, bırakın ipleri, zincirleri falan, giysiler bile üzerinde duramıyor."

Bayan Felton korktu. Bayan Watson onu rahatlatmak için acele etti. "Ben olsam Bay Craddock için henüz endişelenmezdim. Herkesin Bayan Baxter için ne kadar endişelendiğini hatırlıyor musunuz? Dokuz peni kadar haklı olduğunu kanıtladı, değil mi?"

Bu güvence işe yaradı. Neşesi yerine gelen Bayan Felton doyurucu öğle yemeğini bitirdi ve Londralı ziyaretçilere barın dışında iyi günler dilemeden önce Charlotte ile kahramanca bir sütlaç porsiyonu paylaştı. Londralı ziyaretçiler, Bay Mears'ın şoförlüğünde Garden'a doğru yola çıktılar.

Gün güzel olmaya devam ediyordu, hava temiz ve berraktı, tuz ve çimen kokuyordu. Ama belki gökyüzünde daha fazla bulut olduğu için, belki de remise binmek üzereyken rüzgâr Charlotte'un sarığını neredeyse kafasından uçurduğu için, atmosferik koşulların değişmesi an meselesi gibi görünüyordu.

Charlotte bir dakika daha denizi seyrettikten sonra Bayan Watson'a döndü. "Hanımefendi, Dr. Robinson'ın kulübesine gittiğimde neler olduğunu size tam olarak anlatmadım."

İçeri girdiğinde Dr. Robinson'un kulübesinde olan ve onu tutmak için eliyle ağzını kapatan adamı gündeme getirdi.

onun saklandığı yere geldiğinde sessizdi.

Bayan Watson retikülünün ipini çekiştirirdi. Ama bir süre sonra, "Zarar görmeden kurtulduğuna sevindim, canım. Lütfen devam et."

"Ben de zarar görmediğim için çok mutluyum." Charlotte başını her zaman herkesi korumak ve teselli etmek isteyen sevgili kadına doğru eğdi. "Bu adam aynı anda kulübede bulunan Dr. Robinson olamaz. Lord Ingram'a göre Bayan Baxter'ın kulübesinin çevresinden ayrılmayan Bay Peters da olamaz.

"Adam, Bayan Stoppard'la birlikte duvarda oturan Bay McEwan değildi. At kokmuyordu, yani az önce bir atı arabaya koşan John Spackett değildi. Ayrıca Bay Steele'in kolonyalı suyu da kokmuyordu.

"O zamanlar onun Bay Craddock olduğunu düşünmüş ve Moriarty'nin uşağı olduğundan şüphelenmiştim. Ayrıca benimle aynı nedenle izinsiz girmiş olabileceğini de düşündüm: Bayan Baxter hakkında dolaylı istihbarat elde etmek için.

"Bu kendi başına dikkate değer bir şey değildi - zaten o zamana kadar Bayan Felton'ın Garden'daki tek Moriarty casusu olamayacağı sonucuna varılmıştı. Ama eğer adam bir sahtekârsa, *bu* çok daha ilginçti. Orijinal Bay Craddock'un yerine seçilen bu sahtekârın Bayan Baxter'ın sadık adamlarından biri olması gerekirdi. Yine de orada Dr. Robinson'a casusluk yapıyordu, ki kendisi kesinlikle Baxter'ın tamamen güvendiği biridir."

"Bunun mümkün olması ..." Bayan Watson'ın sesi kesildi. "Neler oluyor?"

Remise bir yokuşu tırmandı. Hermopolis Bahçesi, güneşin altında parıldayan kale benzeri duvarları, belli belirsiz uğursuz bir ihtişamla uzakta belirerek göründü.

Ancak şimdi, batıdaki burnun üzerinde birkaç çadır kuruluyordu. Daha doğrusu, bir tanesi kazık çakılmış ve hazırды, yarım düzine adam da iki tanesinin üzerinde çalışıyordu.

Kamp yapmak yıllardır Yukarı Thames boyunca popüler bir eğlenceydi ve ağır çadırlar deniz taşıtlarıyla daha kolay taşınabildiği için tekne gezintisiyle birlikte gelişmişti. Ancak Bahçe, herhangi bir

Nehir ve çevresi güzel olsa da Charlotte'u Şubat ayında dışarıda bir gece geçirmeye ikna edemezdi.

Bayan Watson da benzer bir sonuca varmış olmalıydı. Parmakları, yine Lord Ingram'ın hediyesi olan ve iki el ateş edebilen şemsiyesinin sapına dolandı. "Bu adamları Moriarty mi gönderdi?"

"Muhtemelen," dedi Lord Ingram. Ses tonu bu olasılığın yüzde yüzeye yakın olduğunu gösteriyordu. "Ama neden?"

Neden gerçekten?

Hermopolis Bahçesi sakinleri ön kapılarının önündeki adamları ve çadırları fark etmişlerdi. Charlotte dürbünüyle duvarın tepesindeki on bir kişiyi saydı; Bayan Crosby, Bayan Baxter ve Bay Craddock hariç herkes.

Remise yaklaşırken, birkaç kişi surlardan kayboldu. Bay Peters ve John Spackett kapıyı açtı. Bayan Ellery onları karşıladı. Charlotte bir gün önce, geri dönmek zorunda kalacaklarını öğrendikten hemen sonra Bahçe'ye telgraf çekmişti. Bu nedenle gelişleri kimseyi şaşırtmadı ama Bayan Ellery'nin gülümsemesi hem garip hem de tedirgindi.

Charlotte, Bayan Watson'ı Bayan Ellery ile konuşması için bırakarak mutfak hizmetçisi Abby Hurley'i aramaya gitti. Duvardan yeni inmiş olan Abby Hurley, karşılaştığı manzara karşısında şaşırmıştı ama Charlotte'a rahatlıkla, evet, Bay Craddock eskiden yemek sepetlerini kendisi alırdı, dedi. Ama Noel civarında başka bir kulübeye taşınmış ve bazı arkadaşlarını ziyarete gitmişti. Geri döndüğünde meditatif bir inzivaya çekilmiş. O zamandan beri sepetlerini getirip götürüyor, kapısının önüne bırakıyor ve yine aynı yerden alıyordu.

Charlotte ona teşekkür etti ve doğruca, Bayan Baxter'ın kümesinin arka tarafında, duvara dayalı meyve ağaçlarıyla dikkat çeken manzarasıyla, şu anda "Bay Craddock" tarafından işgal edilen kulübeye gitti. Kapının üzerinde kayrak bir levha asılıydı: MEDITATIF INZIVA DEVAM EDİYOR. DUA EDİN RAHATSIZ ETMEYİN.

Bu sırada Lord Ingram da ona yetişmişti. Bay Peters da öyle.

"Bayan Holmes, Bay Craddock'u rahatsız etmeyi mi planlıyorsunuz?" diye sordu başını eğerek.

Garden'daki ilk gecelerinde, Bayan Watson ve Charlotte'u duvarda tehdit etmeden önce, Bay Peters'in çocuksu yakışıklı yüzü neşeli ve zaman zaman da yaramaz görünüyordu - Bayan Watson bu yaramazlığı kötü niyetli olarak nitelendirebilirdi. Şimdi yüzünde kötü niyetli ya da değil, şakacılıktan eser kalmamıştı ve hiçbir yuvarlak yanak ya da saç tutamı bakışlarının buz gibi sertliğini yumuşatamıyordu.

"Bay Craddock geri çekilme kurallarına pek uymuyor." Charlotte karşı argümanını ortaya koydu. "Havai fişeklerin patladığı gece dışarıdaydı, değil mi?"

"Bu yüzden mi?"

"Bu nedenle, onun sağlığına duyduğum derin ilgiyi kendisine bildireceğim. Durumunun iyi olduğunu kanıtlamadığı sürece Londra'ya dönmeme izin verileceğini sanmıyorum."

Retikülünden katlanmış bir kâğıt parçası çıkardı ve Bay Craddock'un kapısının altından geçirdi. Sonra Bayan Baxter'ın kulübesine doğru yöneldi.

Bay Peters onu kulübenin verandasında yakaladı. "Bayan Baxter sizi kabul etmeyecek."

"Mükemmel, çünkü artık geri döndüğümüze göre sadece bir kartvizit bırakıyorum."

Sherlock Holmes'un kartlarından birinin bir köşesini katladı ve kapının altına bıraktı.

"Bayan Fairchild için de bir tane bırakmayacak mısınız?"

Normal kart bırakma kuralları, kişinin ev sahibine teşekkür etmesini gerektiriyordu.

Charlotte ayağa kalktı ve arkasını döndü. "Buradan daha çabuk ayrılmama yardımcı olur mu?"

Bay Peters hiçbir şey söylemedi. Onun iki adım gerisinde, verandaya çıkan merdivenlerin tırabzanlarına dayanmış duran Lord Ingram'a baktı.

"Bayan Crosby hâlâ dönmedi mi?" diye sordu Lord

Ingram. Bir duraksama oldu. Bay Peters sessizce,

"Hayır," diye cevap verdi.

"Bayan Baxter ona sahip olduğu için çok şanslı,"

dedi Charlotte. Bay Peters ona kısık gözlerle baktı.

Charlotte mutfak bahçesine doğru yöneldi. "Bayan Baxter dışarıda neler olduğunu biliyor mu?"

Bay Peters da onun yanına geldi. "Evet."

Charlotte, Lord Ingram'ın koluna girdi -diğer tarafındaydı- ve Bay Peters'in söyleyecek başka bir şeyi olması ihtimaline karşı bekledi. Ama genç adam sadece batı duvarına doğru baktı, çenesi kilitlenmişti.

Korkuyordu. Onda ilk kez korku hissetmişti. Bu Bayan Baxter'ın da korktuğu anlamına mı geliyordu?

"Kampçılar kuşluk vakti geldiler," dedi sonunda. "Ve ilk çadırı kurmadan önce bir süre etrafa baktılar."

"Kampçılar" gece treniyle gelmiş olmalıydı. De Lacey böyle bir şeyin planlandığına dair hiçbir ipucu vermemiştir. Buna ancak dün Charlotte'u ikinci kez aradıktan sonra mı karar verilmiştir?

Ama neden? Lord Ingram daha önce sormuştu. Gerçekten de neden.

Lord Ingram'ın havai fişeklerin patladığı gece altında uzun saatler boyunca durduğu gölgelik kulübeye ulaştılar. Kulübenin arka tarafındaki iki destek direği aslında iki küçük depoydu. Charlotte kuzeydeki destek kulübesinin kapısını açtı, kafes yapmak için kullanılan uzun, sivri bir tahta kazık çıkardı ve mutfak bahçesine doğru yürüdü.

Mutfak bahçesinin kenarında duran Bayan Steele, krem rengi dantel şemsiyesinin altından, "Merhaba Bayan Holmes. Merhaba Bay Hudson. Çok güzel bir gün-"

Charlotte kazığı doğrudan mutfak bahçesinin işlenmiş, gevşemiş toprağına saplayınca şaşkınlıkla geriye sıçradı. "Bayan Holmes, ne yapıyorsunuz?"

"Nasılsınız Bayan Steele? Ve evet, gerçekten de geri dönmek zorunda olduğumuza göre, en azından güzel bir günde geldik," dedi Charlotte, kazığı toprağına daha da saplayarak. "Bu arada Bayan Steele, bu kayalıklardan atılan bir cesedin zamanı geldiğinde buradan çok da uzak olmayan Fetlock Koyu'na düşeceğine dair yerel söylentileri duydunuz mu?"

"Ah, hayır, bunu hiç duymadığıma eminim."

Bayan Steele, Charlotte'un ürkütücü sorusuna bir açıklama getirebilecekmiş gibi gözlerini dikerek Bay Peters'a baktı.

"Birden fazla kaynaktan öğrendim." Charlotte kazığı kaldırdı ve başka bir noktaya batırdı. "Dolayısıyla bir cesetten kurtulmak istiyorsan onu denize atamazsın. Ama bir sebze tarlası onun için fena bir yer olmayabilir, öyle değil mi? Bir sebze tarlasını kazmak, ıslah edilmemiş bir burun noktasını kazmaktan çok daha kolaydır."

Bayan Steele'in dudakları kıpırdadı. Bir kez daha Charlotte'a ters ters bakan ama bir şey söylemeyen Bay Peters'a baktı.

Charlotte kazığı tekrar yukarı çekmek üzereydi ki Lord Ingram, "İzninizle Bayan Holmes. Bunu depoda buldum."

Bu bir çekiçti. Kazığı yukarı çekip iki metre ötede aynı işlemi tekrarlamadan önce daha düz ve daha derine vurdu. Aklına uzun zaman önceki yazların anıları geldi, onun toprağa küçük kazıklar çakmasını ve sonra bu kazıklara ipler bağlayarak kazının çevresini işaretlemesini izlediği bereketli günler. Adam her zaman çekiç kullanmasını bilirdi.

"Mükemmel iş, Bay Hudson."

Ona gülümsedi. "Zamanında bir ya da iki mutfak bahçesiyle uğraşmışlığım var." "Gerçekten de mutfak bahçenizi çok seviyorum. Hermopolis Bahçesi'ne saygısızlık etmek istemem elbette ama meyve ağaçlarınız gerçekten de üstün."

"Meyve ağaçları bugünlerde farklı bir anlam mı ifade ediyor?" Bayan Steele, sebze bahçesine yeni gelmiş olan ve sorusuna tam bir şaşkınlık ifadesiyle karşılık veren kocasına sordu.

Onu elinden tuttu. "Hadi gidelim. Kampçılara çadırlarını neden tam kapımızın önüne değil de bir mil güneye ya da bir mil kuzeye kuramadıklarını soracağım."

Bay Steele karısına eşlik etmek için hiç de istekli görünmüyordu ama kapıya doğru götürülmesine izin verdi.

"Gitmeden önce Bay Steele, Bayan Steele," diye seslendi Charlotte, "Bay Craddock'u en son ne zaman gördünüz?"

"Noel'den önce arkadaşlarını görmeye gittiğinden beri görmedi," dedi Bay Steele. "Neden, onda bir sorun mu var?"

Bayan Steele de arkasını döndü.

"Hayır," dedi Charlotte. "Sadece onunla tanışmadığımı fark ettim, hepsi bu.

Onun dışında buradaki herkesle tanıştım."

Bay Peters'ın yüzü daha da karardı.

Charlotte sorgulamasında onu asla atlamayacaktı. "Bay Peters, Bay Craddock'u en son ne zaman gördünüz?"

"Üç gece önce."

"O gece karanlıktı. Yüzünü gördünüz mü?" Bay

Peters'ın sesi daha da sertleşti. "Hayır."

Dr. Robinson arsanın kenarına kadar yürüdü, etrafına bir göz attı ve "Bahar ekimine başladık mı?" dedi.

"Moriarty'nin yeminli bir düKmanı olduğunuzu duydum, Bayan Fairchild," dedi Bayan Watson.

Bayan Ellery'nin Dr. Robinson'la birlikte mutfak bahçesinde neler olup bittiğine bakmaya gitmesi üzerine Bayan Watson, Bayan Fairchild'ı yürüyüşe davet etti. Steeles dışarı çıktıktan sonra kapıyı kapatmış olan John Spackett, kapıyı onlar için tekrar açtı.

İki kadın yerleşkenin güneyinden döndüler. Bayan Watson bakışlarını ayağının altındaki engebeli zeminde tuttu; sıkıntılar listesine kötü bir tökezleme eklemek istemiyordu. Ancak Bayan Fairchild birkaç kez arkalarına, hâlâ son bir çadır kurmakta olan adamlara baktı; yüzündeki ifade korkudan çok, sanki Moriarty'nin ajanlarıyla değil de bir böcek istilasıyla karşı karşıyaymış gibi bir şaşkınlıktı.

Burna doğru gittiler. Kıyıda birkaç mil ötede kara bulut kümeleri alçakta asılı duruyor, çevredeki deniz güneşin altında parıldamaya devam ederken bile gölgelerine yağmur düşüyordu.

Bayan Fairchild'ın dikkati onların arkasındaydı. Burnun kenarında bir adam duruyordu - kampçılardan biri. Adamı taradı, duruşu düzgün, yüzü sertti.

Ancak Bayan Watson'ın ifadesiyle yüz ifadesi donuklaştı. Başını çevirdi, Bayan Watson'ın gözlerinin içine bakana kadar her seferinde bir santim

göz.

"Moriarty'nin yeminli bir düKmanı olduğunuzu duydum, Bayan Fairchild," diye tekrarladı Bayan Watson. "Ve ses tellerinizin durumu için de onu suçluyormuşsunuz."

Bayan Fairchild hiçbir şey söylemedi, sadece Bayan Watson'a bakmaya devam etti.

Bayan Watson insanları gerçekten sever ve onlardan hoşlanırdı, ama bunun karşılığında kendisi de sevmekten hoşlanır ve seilmeyi severdi. Bayan Fairchild'ın düz bakışlarına maruz kalmak rahatsız ediciydi.

Bayan Charlotte'un da, bazen çok güçlü olan algılama yeteneğinden güç alan bir bakışı vardı. İnsanda bir mahcubiyet etkisi yaratabilirdi; insanın camdan bir cama dönüştüğüne ve en son sakladığı sırrın bile artık incelemeye açık olduğuna inanması gibi.

Bayan Fairchild'ın bakışı Bayan Watson'ın kendisini mikroskop altına alınmış gibi hissetmesine neden olmamıştı. Daha ziyade, sanki Bayan Fairchild'ı bir dürbünün ters ucundan inceliyormuş gibi hissetti; sessiz kadın olduğundan çok daha uzakta görünüyordu.

Bayan Watson kendini topladı. "Aynı güvenilir kaynaktan, Hermopolis Bahçesi'nin yıllar boyunca Moriarty'ye karşı olanların geçici olarak sığındığı bir yer olduğunu da duydum."

Bayan Fairchild taş gibi sessizliğinde ısrar etti.

"Bay Baxter'a hiçbir şey söylemedik elbette. Biz tarafsız taraflarız - Bayan Baxter buraya gelmemize izin vererek tarafsızlığımıza tanıklık ediyor.

"Bu 'kampçıların' ön kapınızın önünde açıkça bir gözlemevi kurması sizin için korkutucu bir zaman olmalı. Bayan Holmes, Bay Hudson ve benim için de aynı derecede sınır bozucu bir zaman. Biz sadece araştırmacıyız. Bay Baxter bizden Bayan Baxter'ın güvenliğini tespit etmemizi istedi; biz de geldik. Bizden Bay Craddock'un güvenliğini sağlamamızı istedi, biz de döndük.

"Size ayak bağı olmak istemiyoruz. Sadece Bay Craddock hakkında bilgi edinmek ve mümkün olan en kısa sürede buradan ayrılmak istiyoruz."

Bayan Fairchild bir süre daha sessiz kaldıktan sonra küçük bir defter ve kalem çıkarıp yazmaya başladı.

Bay Craddock meditatif bir inzivada. Rahatsız edilmemeli.

Bayan Watson bir hayal kırıklığı hissetti. "Buna gerçekten inanıyor musunuz, Bayan Fairchild? Bahçenin dışındaki adamların bugün neden geldiklerini bilmesem de, sizin için geldiklerini sanmıyorum. Henüz gelmediler. Ama içimde, biraz zaman geçerse sizi de hedef haline getirebileceklerine dair mutsuz bir his var."

Bayan Fairchild bir cevap daha karaladı. *Bay Craddock hakkında size söyleyecek bir şeyim yok, tam olarak Garden'a yapmak için geldiği şeyi yapıyor.*

"Nasıl hiçbir şey bilmezsiniz, Bayan Fairchild? Bu adam yıllarca Bayan Baxter'ın kulübesinin görülemediği bir kulübede yaşadı. Bir anda onunkine bir taş atımı mesafede olan başka bir kulübeye nakledildi. Benzer şekilde, yıllarca ortalıkta dolaştı, ancak tam taşındığı anda bir münzevi oldu.

"Aynı adamdan mı bahsediyoruz? Sadece bir adamdan mı? Bayan Baxter son derece zeki bir kadın. Bay Craddock'u bu kadar uzun süre uzak tuttukten sonra neden birdenbire yörüngesine alsın ki?"

Bunu Bayan Baxter'a sormalısınız.

"Ama Bayan Baxter size de güveniyor, değil mi Bayan Fairchild? Babasından uzaklaşmak için her yere gidebilirdi. O buraya gelmeyi seçti."

Buraya gelmeyi seçti çünkü kendini Büyük Olan'ın öğretisine adanmıştı ve yakınlarda ya da tüm dünyada benzer düşünen çok fazla topluluk yoktu.

"Yine de, bekçi köpeği Bay Peters'ı sizinle görüşmesi için gönderdi. İkinizi tam burada, şu anda durduğumuz yerde konuşurken gördüm. *Herhalde* bana Bay Peters'ın *Hermetica*'nın bazı ince noktalarını size danışmak istediğini söylemek istemiyorsunuzdur?"

Bay Peters benimle Bayan Crosby'ye hayran olduğu ve bundan sonra ne yapması gerektiğini bilmediği için konuştu, benimle Bayan Baxter ya da Bay Craddock hakkında konuşmak istediği için değil.

Bayan Watson gözlerini kırıştırdı. Moriarty'nin kuşattığı bir kalenin içinde bile aşk her zaman çiçek açmıştı.

Bayan Fairchild defteri ve kalemi cebine koydu. "Sözde güvenilir kaynağınız Bayan Watson'a gelince, ben olsam ona o kadar güvenmezdim.

o."

Bayan Fairchild *konusmuştı*. Sesinde kör bir bıçağın sesi vardı. Bayan Watson'ın koruyucu bir eli kendi boğazına sarmak istemesine neden oldu. Bayan Watson onun ne demek istediğini anlayana kadar tam bir saniye geçti.

Bayan Fairchild bahçeye doğru geri dönmeye başlamıştı bile, ince sırtı dimdikti, ama yine de küçük bir kadındı, bu uçsuz bucaksız sarp kıyı şeridi karşısında önemsizdi.

Sonunda kendisine atfedilen Moriarty düşmanı tanımlamasına itiraz etmiş ve Bayan Marbleton'ın bir bilgi kaynağı olarak güvenilirliğine gölge düşürmüştü. Bu itirazı, onarılamayacak kadar hasar görmüş sesini kullanarak yüksek sesle dile getirmiş olmasaydı, neredeyse sonradan düşünülmüş bir şey olarak kabul edilebilirdi.

Bayan Watson'ın üzerine bir gölge düştü. Yukarı baktı. En yakındaki kara bulut neredeyse tam tepesindeydi.

Hava yine değişiyordu.

Yirmi bir

A Bayan Baxter'ın daveti çay saatinde geldi ve kısa bir süre önce bu davetin imkânsızlığını ilan etmiş olan esmer yüzlü Bay Peters tarafından getirildi.

Böyle bir şey. Charlotte onun hoşnutsuzluğundan keyif aldı; Bayan Baxter'la yüzleşmek zorunda olmasaydı daha çok keyif alırdı.

Bayan Baxter onu ilk kez çağırdığında, saat akşam altı olarak belirlenmişti. Charlotte hemen eşyalarını toplamaya başlamıştı: Bayan Baxter, Charlotte ve arkadaşlarının aynı gece yola çıkmasını istiyordu ve bunun için onlara bol bol zaman bırakmıştı.

Bu kez Charlotte saat sekizde aramaya davet edildi. Belli ki Bay Craddock meselesi o kadar kolay ya da çabuk çözülemeyecekti. Davet de yalnız kendisi içindi, misafir yoktu. Belki daha açık konuşurlardı.

Gün batımına yakın yarım saat boyunca yağmur çiselemişti ve şimdi yine sis bastırıyordu. Charlotte, Bayan Baxter'ın kulübesinin verandasında durmuş kapıyı çalmasını beklerken, ancak bir metre ötesini görebiliyordu. Londra'da bu tür atmosferik koşullara pek sık rastlanmazdı ama burada sis, her ne kadar yok edici olsa da, beraberinde şehir ve sanayi atıklarının kokularını getirmiyordu. Sadece temiz hava ve soğuk, tuzlu deniz kokuyordu.

Bayan Watson'ın öğleden sonra Bayan Fairchild'la yaptığı konuşma, Moriarty'ye karşı ortak bir düşmanlığın itirafına yol açmamıştı. Sebze bahçesi de işe yarar cesetler ya da topraktan başka bir şey vermemişti,

çakıl taşları ve ara sıra bir kök. Charlotte, Bayan Baxter ile görüşmesinden daha iyi bir sonuç bekleyebilir miydi?

Kapı açıldı. Bayan Stoppard Charlotte'u içeri aldı ve Bayan Baxter'ın bir kez daha kanepeye uzandığı barok salona götürdü. Bu kez elbisesi daha resmi değildi, keten yaprakları ve altın çiçeklerle işlenmiş beyaz bir çay elbisesi. Tamamen dantelden yapılmış olan elbisenin yakası dantelliymiş ve kolları da Charlotte'un özenli kıyafetlere olan sevgisini fazlasıyla tatmin edecek şekilde pililiydi.

Oturur oturmaz, "Bu çok güzel bir elbise," dedi.

"Evet, öyle, değil mi?" Gözyaşı damlası şeklindeki turkuaz boncuklar işlemeli botanik motiflerin arasına yerleştirilmişti. Bayan Baxter önce bir boncuğu, sonra diğerini sevgiyle okşadı.

"Özenle saklanmış olmasına rağmen yeni değil. Manevi değeri var mı? Sevgiliniz için mi takıyordunuz?"

Charlotte'un ses tonu açıldı. Buraya Bayan Baxter'la alay etmeye ya da onu kızdırmaya gelmemişti. Sadece gerçekleri öğrenmek istiyordu.

Bayan Baxter kaşlarını kaldırdı. Güzelliği yüz hatlarının düzeninden çok, ifadesinin canlandırıcı gücünden kaynaklanıyordu. Bu basit hareket, şaşkınlıktan onaya ve Charlotte'un da aynı şekilde bir açıklama yapmasını beklemeye kadar uzanan bir anlam zenginliğini içinde barındırıyordu.

"Evet, iyi bir tahmin. Bu onun favorisiydi."

Charlotte soğukkanlılıkla, "Bu bir tahmin değildi," dedi. "Kumaşı bilirim. Kesimi bilirim. Modayı bilirim. Bu çay elbisesinin muhtemelen altı ila sekiz yıl önce yapıldığını biliyorum - hala onu tercih ettiğinize göre bir önemi olmalı.

"Dahası, çay elbisesi uzanmak içindir, ama aynı zamanda ziyarete gelen bir sevgiliyle buluşmak için de giyilir. En son buraya geldiğimde belirli bir beyefendiden bahsettiğinize göre, bu bağlantıyı kurmamak benim için kabalık olurdu."

Bayan Baxter güldü. "Anlıyorum. Bana pek de kurnazca davranmadığımı söylüyorsunuz."

Charlotte, "Çoğu insanın yaptığı çoğu şey kurnazca değildir - Sherlock Holmes için değil, her halükarda," dedi. "Ama burada gerçek bir tahmin var.

Her adımda mantık ve kanıtlarla desteklenen, bir çeşit özgürlüğe kavuşmak için babanızla yaptığınız anlaşma hakkında."

Bayan Baxter'ın gözleri kısıldı. "Konuşmadan önce düşünün, Bayan Holmes." "Her zaman öyle yaparım."

Yatak dışında. Ara sıra.

Ancak Bayan Baxter'a gelince, Bay Mears'ın Cornish yayınlarında bulunduğu şifrelere iyice baktığından beri, tekrar yüz yüze geldiklerinde kadına ne söyleyeceğini düşünüyordu.

"Bu arada bebek nasıl? Bayan Crosby'den haber var mı? Ve tabii ki tebrikler."

Bayan Baxter'ın çenesinde bir kas sıçradı.

"Londra'dayken Bay de Lacey ile tanıştım. Ona durumunuzla ilgili tek kelime etmedim - bu benim soruşturma alanıma girmiyor."

Bayan Baxter yavaşça tavana doğru baktı, gözlerini uzun süre, neredeyse bale yapar gibi devirdi - Charlotte insanlara güven vermekte, rahatlamaya ihtiyaç duyduklarında koşulsuz destek sunmaktan çok daha iyi değildi. İyi ki Bayan Baxter'ı rahatlatmak için gelmemişti.

"Ama kimsenin babanıza bir şey söylemesine gerek olduğunu sanmıyorum," diye devam etti Charlotte. "Geçen yıl hapsedilmesi onu hayati bilgilerden mahrum bıraktı; eski tahtını geri almak zamanının ve enerjisinin büyük bir kısmını tüketti. Sonunda kendine geldiğinde ve Hermopolis Bahçesi'nde olağandışı şeyler olduğuna dair raporlarla ilgilendiğinde, Bayan Fairchild'a kendi ölümcül acımasızlığını atfetmek gibi bir hata yaptı. Bu yüzden beni buraya ilk gönderdiğinde, muhtemelen güvenliğinizin tehlikede olduğuna inanıyordu - ve belki de hayatınızın da.

"Ama daha sonraki olayların ışığında - havai fişeklerin patladığı gece dikkat çekici bir şekilde ortalıkta görünmemen ve ertesi akşam da aynı şekilde dikkat çekici bir şekilde ortaya çıkman - ve Bahçe'de gerçekten hayatta ve iyi durumda olanın sen olduğuna dair sunduğun kanıtlar göz önüne alındığında, varsayımlarının yanlış olduğunu anlamamak için kendini zor tutacaktır." Durakladı. "Özellikle de emsallerin ışığında."

Bayan Baxter sinir bozucu bir hızla neredeyse tamamen yattığı yerden doğruldu. Bayan Felton onu "ürkütücü, büyük, sanki bir kaplan gibi" diye tarif etmişti.

orman." Ama Charlotte'a daha çok büyük bir yılanı andırıyordu, güzelliği kıvrımlı ve tehlikelerle doluydu.

"Bu ilk çocuğunuz değil, değil mi?" Charlotte devam etti. "Baban seni eve sürüklediğinde, bunun nedeni seni sonunda Hermopolis Bahçesi'nde bulması değil, seni ilerlemiş bir hamilelik durumunda bulmasıydı. Hatta bahse girerim ki kapıda 'meditatif inziva' tabelasıyla Garden'daymış gibi davranıyor ve günlerini sevgilinle başka bir yerde geçiriyordun.

"Ama yakalandın ve yaldızlı bir kafese kondun. Ve babanla bir pazarlık yaptın. Hermopolis Bahçesi'ne dönmek ve bu kez *kalmak* için çocuğundan vazgeçecektin."

Bayan Baxter onu izledi, bakışları buz gibiydi.

Charlotte ikram edilen içeceklerden bir parça hindistan cevizli bisküvi seçti. "Endişelenmenize gerek yok Bayan Baxter. Ben tarafsız bir tarafım ve sırrınızı sakladım."

Bayan Baxter hafifçe güldü. "Hâlâ sırlarım mı var? Az önce bana babamın sadece ilk çocuğumu rehin tutmakla kalmayıp ikinci çocuğumun gelişini de tahmin ettiğini söylediniz."

"Ama o yeni bebeğin nerede olduğunu bilmiyor. Ben biliyorum." Charlotte küçük bir gülümsemeye izin verdi. "Bayan Crosby'nin hangi tren istasyonundan ayrıldığını biliyorum ve gideceği yeri doğruladım."

Bayan Baxter'ın zaten solgun olan yüzü daha da solgunlaştı. "Beni tehdit mi ediyorsunuz, Bayan Holmes?"

Tabii ki.

"Pek sayılmaz," dedi Charlotte alçakgönüllülükle. "Ben sadece karşılıklı olarak tatmin edici bir anlaşmaya varmaya çalışıyorum. Siz çocuğunuzun nerede olduğunu güvende tutmak istiyorsunuz. Ben ise Hermopolis Bahçesi'nden canlı ve bütün olarak ayrılmak istiyorum. Amacıma ulaşmak için Bay Craddock'a ne olduğuna dair bir açıklama yapmam gerekecek."

Bayan Baxter yeşil, ışıltılı gözlerle Charlotte'u inceledi. "Yani onun ölümünün suçunu benim üstlenmem gerektiğini mi söylüyorsunuz?"

"Seni ağır hamile olarak gördü, değil mi? Bundan sonra yaşaması için ona acı çektirebilir misiniz?"

Bayan Baxter çenesini kaldırdı ve başını yavaşça yarım daire şeklinde döndürdü. "Bayan Holmes, birbirimize söyleyecek daha fazla şeyimiz olduğunu sanmıyorum. Konuşmamızı burada bitirelim."

"Neden? Bahçenin duvarlarının dışına bakın, Bayan Baxter. Etrafınız sarılmış durumda. Eve dönmeye zorlanmaktan çok daha kötü bir kaderle karşı karşıya olduğunuza inanıyorum.

"Başka bir asılsız tahminde bulunayım mı? Babanızın Madam Desrosiers'i yakalamış olması ve Madam Desrosiers'in de geçen yıl görevden alınmasının arkasındaki gerçek beyin olarak sizi ele vermiş olması ihtimali var.

"Kapınızın önünde bu kadar tehlike varken, neden en azından bana yardım etmiyorsunuz? Siz Bay Craddock'un ölümünün sorumluluğunu üstleniyorsunuz; ben de çocuğunuzun yerini gizli tutmaya devam ediyorum. Belki ben gittikten sonra Bayan Crosby ve bebeğe bile yardım edebilirim."

Bayan Baxter hafifçe, "Oh, belki de yapabilirsin, değil mi?" dedi.

Boynunu kırdı. "Çok fazla asılsız spekülasyon sizin için iyi değil, Bayan Holmes. Bay Craddock gayet iyi, kulübesinde meditasyon yapıyor. Ve ben de iyi olacağım. Ama sen, benim sevgili gözü pek kızım, dikkatli olmalısın."

Alain de Lacey açık havada gözetleme yapmayalı uzun zaman olmuştu.

Bugünlerde daha çok bir bürokrattı.

Bazıları ise bu kelimeyi sanki masaları ruhlarını çalacakmış gibi korkuyla telaffuz ediyordu. Fakirhane terbiyesi almamış ya da sokaklarda yaşamamış olmalıydılar. *Bürokrat* kelimesini duymadan çok önce, çizgili şehir pantolonlarıyla yanından geçip giden, hava şartlarından korunmuş, otorite ve saygınlıkla ısınmış küçük derebeyliklerinin efendisi olan dünyanın idarecilerine ve memurlarına içten içe gıpta ile bakmıştı.

De Lacey Industries'deki görev süresi bir rüyanın gerçekleşmesi gibiydi. Ne tür bir işletme olduğu konusunda hiçbir yanılsamaya kapılmamıştı.

onun gibi küçük bir suçluyu eğitmek için yatırım yapmazdı. Ama bu ona o masayı ve özlemini çektiği o küçük derebeyliği verdi.

Tek istediği, defterlere ve belgelere bakan orta halli bir uşak olmaktı. Adının kabartmalı olduğu bir kartvizit çantası sahibi olmak. Emekliliği için her gün kenara biraz para koymak.

De Lacey olacağını hiç düşünmemişti. Ama üç de Lacey sonra -Hepsi farklı nedenlerle ölmüş olan eski Timmy Ruston kendini De Lacey Industries'in başında, doğrudan Bay Baxter'a karşı sorumlu olarak buldu.

Kendini büyük bir canavar olarak görmüyordu; kimse onu bir ayı ya da aslanla kıyaslayamazdı. Yine de iyi, güvenilir bir köpekti ve şaşırtıcı derecede vahşi ısırmalar atabiliyordu. Ama Bay Baxter'ın önünde sadece kuyruğunu bacaklarının arasına saklamak, yere çökmek ve sızlanmak istiyordu.

Bay Baxter sadece bir adamdı, derdi kendi kendine, bir zamanlar Moriarty adında bir hiçti.

Sonra da Bay Baxter'ın düşüncelerini duyup duymadığını merak ederek terliyordu.

Manş Denizi'nin diğer tarafında Bay Baxter'la birlikteydi. Adamın yaklaşan ziyaretinin haberi geldiğinde, en kötüsünü bekleyerek sinirleri allak bullak oldu. Ama bu hemen gerçekleşmedi. Bay Baxter mesafeli ve meşguldü ama de Lacey'nin işinde bir hata bulmakla ilgileniyor gibi görünmüyordu.

De Lacey bir nefes verdi. Belki de o kadar kötü olmayacaktı. Belki de her şeye rağmen emekli olabilecekti.

Ancak Charlotte Holmes'a Craddock'a ne olduğunu öğrenmesi gerektiğini söylediği toplantıdan sonra De Lacey Industries'e döndüğünde Bay Baxter'ı öfke içinde buldu. Başka biri onun kızgın olduğunu fark etmeyebilirdi bile. De Lacey'nin raporunu mükemmel bir nezaketle dinledi ve cevap verirken yumuşak konuştu. Yine de tüm bu süre boyunca öfkesi de Lacey'nin boynuna dolanmış dikenli bir tel gibi hissettirmişti.

Hermopolis Bahçesi'nin artık 24 saat gözetim altında tutulacağı emri geldiğinde, operasyonlara göz kulak olmak için gönüllü oldu. Bay Baxter'dan iki yüz mil uzakta olmak rahatlatıcıydı ama

özgürlük pahalıya mal oldu. Sahilde rüzgâr hiç dinmiyor, nem tüm giysilere nüfuz ediyordu ve ayın son günü olmasına rağmen *Şubat* ayıydı. Küçük bir suçluyken bile, günün yirmi dört saatini bu hava koşullarında geçirmek zorunda kalmamıştı.

En azından Charlotte Holmes zaman kaybetmemişti. Döndüğü gün Bayan Baxter'la aralarında şiddetli bir kavga çıktı. Tartışmada Bayan Baxter'ın hayatıyla ilgili ayrıntılar ortaya çıkmış, de Lacey'ye bir kayaya sarılıp duvardan atılan bir notla iletilmişti. Bir yıl önce Bayan Baxter ile babası arasındaki tartışmaya kazara kulak misafiri olduğunda, onun inatçı aşkına karşı isteksiz bir saygı duymuş ve yanlışlıkla bunun saf olduğuna inanmıştı. Ama gerçek şu ki, böyle bir kızı olsaydı bir daha asla insan içine çıkamazdı.

Ertesi sabah beklenmedik bir şey oldu. Bayan Watson'ın uşağı aceleyle bahçeye geldi. Çeyrek saat kadar sonra, "Bay Hudson" onunla birlikte ayrıldı. Charlotte Holmes ve Bayan Watson duvarların tepesinde durup, sanki Haçlı Seferleri'ne giden şövalyelermiş gibi onların uzaklaşmasını izlediler. Öğle yemeğinde de Lacey, Bay Baxter'ın bahçedeki casusundan Lord Ingram'a bir telgraf geldiğini öğrendi. İki çocuğunun da ateşi yükselmışti.

Kalan gündüz saatlerinde, doktor da dahil olmak üzere Bahçe sakinlerinin yavaş yavaş göç etmesinden başka bir şey olmadı. De Lacey gidenleri kontrol etti. Ama onlar sadece Garden'ın kuşatılmasındaki belirsizlikten kaçıyorlardı. Kimse ne Bayan Baxter'ı ne de Charlotte Holmes'u kaçırmaya kalkışmıştı.

Yağmur ve fırtınalarla dolu bir gece daha geldi. De Lacey romatizmaya yakalanmaktan korkuyordu ama Bay Baxter'ın ruh halinden çok daha fazla korkuyordu. Uyumaya cesaret edemedi ama devriyelerini zamanladı, ön kapıyı gözledi ve mackintosh'unun altında titredi.

Charlotte Holmes neyi bekliyordu? Bay Baxter kadına karşı ekstra önlemler alıyordu ama de Lacey, efendisinin ona çok fazla itibar ettiğinden şüpheleniyordu. Geciken her saat şüphelerini daha da artırıyordu. Lord Ingram'ın, iyi doğmuş, iyi eğitilmiş bir adam olması çok daha muhtemel değil miydi?

Sherlock Holmes'un arkasındaki gerçek beyin, dantellere ve firfırlara boğulmuş bir budala değil de, zeki olduğu her halinden belli olan bir adam mıydı?

şimdi, o artık orada olmadığı için, eylemsizliğe saplanmıştı.

Ve de Lacey, Bayan Baxter Charlotte Holmes'a karşı harekete geçmeden bir sonraki adıma geçemezdi.

Ertesi gün de uzun sürdü. Kayda değer tek olay, Garden's Charabanc'ın, bazı bankları sökölümüş bir şekilde dışarı çıkması ve daha sonra iki büyük metal bidonla geri dönmesiydi. Casus, Bayan Baxter'ın bunları teslim aldığıını bildirdi.

Çoğu zaman yağmur yağdı. Nihayet gün batımına doğru gökyüzü açıldı ama delici bir rüzgar başladı. De Lacey, Etna sobasının yanında büzölümüş, nefesinin altında küfrediyor ve Bay Baxter'ın fazla sabırsızlanmaması için dua ediyordu.

Gece soğuk ve hızlı geldi. Bir teneke fasulyeden yedi ve özlemle yanan ızgaralar, serbestçe akan şarap ve pırıl pırıl gümüş takımların olduğu odalarda geçmiş akşam yemeklerini düşündü.

Saatler ilerliyordu. Gece yarısı uyuyan iki adamı silkeleyerek uyandırdı ve onları yerleşkeyi çembere alan devriye ekibinin yerine gönderdi. Biri saat yönünde, diğeri saat yönünün tersine yürüyen iki yeni devriye, kapı bir aralık açılmadan önce kapıda üç kez karşılaştı. Ay yeniydi ama berrak gece yıldızlarla ışıldıyordu. Yıldızların buz gibi parıltısı daha önce de Lacey'yi iliklerine kadar üşütmüştü ama şimdi şükrediyordu; yıldız ışığı pelerinli bir kadın figürünü belirginleştiriyordu.

Charlotte Holmes, sonunda harekete geçti.

İki adamı daha uyandırdı, birini kapıyı gözetlemesi için görevlendirdi ve diğerini de yanına aldı. Charlotte Holmes'u takip ettiler. Zaman zaman karanlıkta görebilmek için cep fenerinin kapağını açıyordu. Birkaç kez güneydoğuya, bahçeye doğru baktı ama asla onların yönüne, güneybatısına bakmadı.

Birkaç dakika sonra fenerinin kapağını tekrar açtı ve ışığı doğuya doğru süpürdü. Daha hızlı yürüdü, sonra denize doğru uzanan bir tepeye doğru koşmaya başladı. Yükseltinin tepesinde durdu, feneri üç mezar taşından oluşan bir sıranın üzerinde parlıyordu.

De Lacey kendi payına düşen ölümleri görmüştü ve kendi elleri de o kadar temiz değildi. Yine de, geceye karşı aniden aydınlanan mezar taşlarının karanlık silüetleri onu olduğu yerde durdurdu.

Charlotte Holmes'un dizlerinin bağı çözülmüş olmalıydı: Yere çöktü. De Lacey adamını dürterek daha sessiz yürümesi gerektiğini hatırlattı. Yükseltiye yaklaştılar ve bir çıkıntının arkasına saklandılar. De Lacey ancak o zaman kadının *yemek yediğini* fark etti. Kadın bir mataradan su içti ve "Gecenin bir yarısı ayakta olmaktan nefret ediyorum ama bisküvilerin tadı garip saatlerde harika oluyor" dedi.

Gerildi. Onları keşfetmiş miydi? Ama kendi kendine konuşuyor gibiydi. Bir parça daha bir şeyler yedi, mataradan tekrar içti, ellerinin tozunu aldı ve ayağa kalktı.

Ortadaki mezar taşının yanına bir şemsiye ve büyük bir bez torba konmuştu. Bez torbadan bir kürek çıkardı ve üç mezarın her birine birer kez batırdı.

"Evet, bu kesinlikle çok daha gevşek," dedi en sağdaki mezara ve ciddi bir şekilde kazmaya başladı.

De Lacey kariyerinin başlarında cesetlerden kurtulmak için mezarlar kazmıştı. Zor bir işti. Ama aynı toprağı üçüncü kez kazmak çok daha kolay olmalıydı. Evet, üçüncü kez. Dosyadan, Garden'ın birkaç üyesinin zatürreden öldüğünü ve buruna gömüldüğünü hatırlıyordu. Charlotte Holmes'un az önce söylediklerine bakılırsa, mezarlardan birinin yakın zamanda kazılmış olduğundan şüpheleniyordu. Tabutun içine başka bir ceset yerleştirmek için mi?

Tabut derine gömülmemişti. Sadece bir kez dinlenerek kazmayı bitirdi ve ardından bir çekicin pençesini tabutun kapağındaki çivilere uyguladı.

De Lacey'nin adamı omzuna vurup işaret etti. Gözlerini kıstı. Gecenin içinden iki figür çıktı.

"Bayan Holmes, ne yapıyorsunuz?"

Bayan Baxter.

Tabutun üzerine çömelmiş olan Charlotte Holmes arkasını döndü. "Ah, Bayan Baxter, Bay Peters, gece yarısı gezintisine mi çıktınız?"

De Lacey'nin kalbi küt küt atmaya başladı. Bunun sonu iyi bitmeyecekti.

"Gerçekten de öyle, Bayan Holmes. Bay Peters ve ben bu güzel gecenin tadını çıkarıyoruz," dedi Bayan Baxter. "Ne yapıyorsunuz?"

"Bay Craddock ile bir görüşmem var," dedi Bayan Holmes.

Mezarın kenarında diz çöktü ve tabutun kapağını kaldırdı. "Bay Craddock?"

Kimse cevap vermedi.

Bayan Holmes ayağa kalktı. "Onu teşhis etmek ister misiniz, Bayan Baxter? Kabul edelim ki adamın yüzü biraz çürümüş, ama belki kıyafetlerini hatırlarsınız?"

"Orası Bay Kaplan'ın ebedi istirahatgahı. Rahatsız edilmekten hoşlanacağından şüpheliyim."

"Bay Kaplan, Garden'daki kütüphaneye tüm kafataslarını kim bağışladı? Yıllar önce vefat eden mi? Aralık ayından bu yana tabutunu yeni gelen biriyle paylaştığı için artık rahatsız edilmeye alışık olduğunu söyleyebilirim."

Bayan Baxter'ın zaten soğuk olan sesi buz gibi oldu. "Şansınızı zorlamayın, Bayan Holmes."

"Siz Bahçe'nin duvarları arasına kapatılmış bir kadınsınız, Bayan Baxter. Babanız sizin babanız. Sırf sizi rahatsız edecek diye onun direktiflerini görmezden gelmek aptallık olur."

"Siz zaten bir aptalsınız Bayan Holmes. Hermopolis Bahçesi'nden ayrıldıktan sonra babam için endişelenmeniz gerekebilir, ancak hiç ayrılmazsanız, o sizin iyiliğiniz için önemsiz olacaktır."

Bir tabanca kaldırdı.

Charlotte Holmes şemsiyesini aldı.

Bayan Baxter alayla güldü. "Bugünlerde yağmurluklarınız kurşun geçirmez mi?"

"Bundan daha iyi. Bu-"

Büyük bir patlama. Ani bir ışık patlaması. De Lacey gözlerini kırıştırdı. Bayan Holmes'un şemsiyesi alev almıştı.

Bayan Baxter ve Peters birbirlerine baktılar.

Peters bağırdı, "Sanırım şemsiye bir-" Bir patlama daha.

Bayan Baxter çılgınca güldü. "Ah, Bayan Holmes, eğer nişan alamayacaksanız bu yeni ve akıllı icadınız ne işe yarayacak?"

Charlotte Holmes bir çığlık atarak şemsiyeyi kenara fırlattı. Mezarın kenarında duran cep fenerini çukura düşürdü. şemsiyedeki ateş ve fenerin ışığı neredeyse aynı anda söndü. Son parıltılarında de Lacey, Bayan Holmes'un bir tabanca çıkardığını gördü.

Karanlık. Silah sesleri. Tiz bir kadın ığlığı. Bir gümbürtü. Sonra sessizlik, rüzgar, dalgalar ve yüksek, sert nefesler dışında.

De Lacey'nin yanındaki adamdan ıktı. Adama dirsek attı. Adam sustu.

Biri kibriti akana kadar birkaç dakika geçti - Bayan Baxter, imlerin üzerinde yatıyordu ama dirseklerinin üzerindeydi. Sağındaki figüre baktı. Peters yüzüstü yattığı yerden kalkıp çömeldi. Daha uzakta, Charlotte Holmes'un botlarının tabanları mezardan dışarı çıkmıştı.

Yine karanlık.

"Cep fenerini yak," dedi Bayan Baxter. "Hadi gidip bir bakalım."

Peters razı oldu ama "Ben bakarım. Sen olduğun yerde kal. Bu bir numara olabilir."

Cep fenerinin sapı dişlerinin arasında, elinde bir tabanca, sürünerek ilerledi, kazılmış toprak yığınının arkasına saklandı ve üzerinden baktı.

Sonra da mezara bir parça toprak attı.

Bir süre sonra, "Sanırım gerçekten öldü," dedi.

Bayan Baxter sürünerek ilerledi ve muhtemelen nabzını kontrol etmek için elini mezarın içine soktu. "Sanırım haklısınız."

Güldü, biraz dengesiz bir sesle. "Charabanc'ı getirin Bay Peters. Onun cesedini geri götüreceğiz -Craddock'unkini de- ve onları perklorik asit içine koyacağız. Ona en başta yapmamız gereken şey buydu."

"Neden birlikte gitmiyoruz? Seni burada tek başına bırakmak istemiyorum." "Tabancanı bana bırak ve git. Aksi takdirde babamın köleleri ve cesetlere rastlarlar."

Ayrıca ilerleyişini hızlandırmak için cep fenerini almasını emretti. Çok geçmeden mezar taşları ve biri ölü, biri hâlâ hayatta olan kadınlar karanlığa gömüldü.

De Lacey'nin yıldız ışığında yeniden görebilmesi biraz zaman aldı ve o zaman da ancak Bayan Baxter'ın ayakta duran figürünün belli belirsiz hatlarını seçebildi.

"Özür dilerim Bayan Holmes," dedi yavaşça. "Ama kimsenin Garden'daki dostlarıma ve müttefiklerime karşı cinayet suçlamasında bulunmasına izin veremem. Sahip olduğum tek şey onlar. Bahçe sahip olduğum tek şey. Babam yıllardır onu yok etmek istiyordu ve siz ona mükemmel bir sopa vermiş oldunuz."

Şarkı söylemeye başladı. İki cümle sonra de Lacey bunun "Kayıp Akor" olduğunu anladı, son birkaç yıldır girdiği neredeyse her salonda çalınan bir şarkıydı bu.

O da öldürmüştü ama sonrasında asla şarkı söylememişti, hele de bir daha asla geri kazanılamayacak bir mükemmellik anına duyduğu özleminden hiç bahsetmemişti, sanki bu herhangi bir yıldızlı geceymiş gibi, tam da melankolik bir nostalji nöbeti için uygundu.

Son notası da düşerken, adam titredi.

Peters arabacı ve başka bir adamla birlikte geri geldi. Cesetleri çarşafılara sardılar ve ağır bir şekilde çürümüş Craddock'la uğraşmak zorunda kaldıkları için bol bol küfrederek açık taşıma aracına taşındılar.

Sonra toprağı kürekle geri aldılar, mezar taşını düzelttiler, her şeyi sıkıştırdılar ve Bayan Baxter başka bir şarkı mırıldanırken oradan ayrıldılar. De Lacey ne olduğunu duymamak için elinden geleni yaptı.

Şafak sökmek üzereyken uyumaya gitti. Birkaç saat sonra uyandığında, Bayan Watson ve hizmetkârının Charlotte Holmes'u aramak için dağın eteklerine doğru ilerlediklerini gördü. Birkaç kez birlikte durdular, Bayan Watson gözlerinin kenarlarını siliyor, uşağı ciddiyle konuşuyor, muhtemelen teselli ve cesaret verici sözler söylüyordu.

De Lacey sertleşmiş boynuna masaj yaptı. Keşke bilselerdi.

Tabii ki, ona sormak için çadırlara yaklaştıklarında, bir önceki akşam gün batımından şu ana kadar, Bayan Watson'ın kendisi dışında yerleşkeyi terk eden tek kişinin Garden'ın aşçısı ve mutfak hizmetçisi olduğunu açıkça söyledi.

Charlotte Holmes'un ölüm haberini iletmesi için en yakın telgrafhaneye gönderdiği yardımcısı öğlen Bay Baxter'ın cevabıyla döndü: Bay Baxter yarın gelecekti.

De Lacey paltosunu kendine daha sıkı sardı. Bay Baxter'ın memnun olmasını umuyordu - Charlotte Holmes konusunda yani. Bay Baxter'ın kızı konusunda bir daha memnun olacağına inanmıyordu. Ama Charlotte Holmes gittiğine göre, en azından de Lacey güvende olacaktı, değil mi? Tek yapması gereken Bayan Baxter'ın babası gelene kadar yerinde kalmasını sağlamaktı. Ondan sonra ne olursa olsun bu bir aile meselesiydi ve onu ilgilendirmezdi.

Şaşkın ve korkmuş görünen daha fazla sakin bahçeyi terk etti. Yerleşkenin içinden gelen haberler, perişan haldeki Bayan Watson'ın Bayan Holmes'tan bir iz bulmak için tüm konutları aramak için yalvardığını anlatıyordu. Bu lütuf ona bahşedildi ve "Craddock" bile Charlotte Holmes'un evinde olmadığını kendi gözleriyle görebilmek için meditasyon kulübesine kaçtı.

Hizmetkârı Porthangan'dan yola çıkan ve yakın bölgeleri tarayan arama ekipleri organize etti. Gün batımına yakın tekrar geldi. Kadın duvarın tepesinde durmuş onu bekliyordu. Onun gelişiyle birlikte aşağı indi ve onu kapının dışında karşıladı. Onun konuşmasını dinlerken yeterince sakin görünüyordu. Ama de Lacey camdan baktığında gözyaşlarının yüzünden aşağı yuvarlandığını ve pelerininin kürk yakasında kaybolduğunu gördü.

De Lacey, Bay Baxter'ın nedenleri hakkında çok derin düşünmekten kaçındı. Ama Bayan Watson elleriyle yüzünü kapatırken, Charlotte Holmes'un neden ölmek zorunda olduğunu merak etti. Eğer gerçekten Bay Baxter'ın dediği gibiyse, De Lacey Endüstrileri'nin gelirinin çoğunun diğer işletmelerden yapılan hırsızlıklardan geldiğini öğrendiği için, o zaman Bayan Watson ve Lord Ingram'ın da hayatlarını kaybetmeleri gerekmez miydi? Oysa o ikisi hakkında böyle bir emir verilmemişti.

Başını salladı ve adamlarına gevşememelerini söyledi.

Bay Baxter ertesi gün öğleden sonra erken saatlerde geldi.

De Lacey adamın bunu nasıl başardığını bilmiyordu ama her zaman büyük bir kadının en sevdiği oğlu gibi görünüyordu, altı aylık yurt dışından yeni dönmüştü; belki uzun seyahatlerinden dolayı biraz yorgundu ama sevdikleri tarafından yaltaklanmayı dört gözle beklediği için neşesi yerindeydi.

Bay Baxter, eski Timmy Ruston'ın emrinde çalıştığı ilk de Lacey'yi vurup öldürene kadar bu genel hoşgörü havası de Lacey'yi kandırmıştı. O adam örgütün kasasından çalmaya cüret etmişti ve tabanca Bay Baxter'in elinde belirene kadar keyifli bir akşam yemeğinin tadını çıkarıyorlardı.

Aslında tam da o anda kadeh kaldırmak için şampanya patlatılmıştı. Eski de Lacey'nin bedeni sandalyesinden düştükten sonra, Bay Baxter kadehini kaldırmış ve herkese güven ve dostluğa içmelerini emretmişti.

O zamandan beri de Lacey bir kadeh bile şampanya içmemişti. Ayrıca Bay Baxter'ı yanlış okumaktan, güvende olduğunu düşünürken gözlerinin arasında bir kurşunla aksini öğrenmekten de korkuyordu.

Tek umudu Bayan Baxter'ın, onu bu duvarlar arasında tutmak için gösterdiği tüm çabalara rağmen bir şekilde kaçmamış olmasıydı.

Bay Baxter'ın arabası bahçenin önünde durduğunda, de Lacey merdivenlerden indi. Derebeyi inerken pardösüsünün etekleri rüzgârda dalgalanıyordu. Bir eliyle şapkasını tuttu ve önündeki yüksek duvara baktı.

Öyle görünüyordu. De Lacey, Bay Baxter'da ya Charlotte Holmes'un ölümünden kaynaklanan bir sevinç ya da kızıyla yakında karşılaşacak olmasından kaynaklanan bir kasvet sezeceğini düşünmüştü. Ama Bay Baxter'ın dikkati dağılmış gibiydi, sanki birincisinin kaderi ikinci planda kalmış, ikincisi ise kendi başına halletmesi gereken küçük bir sorunmuş gibi.

Peters kapıyı açtı.

Bay Baxter dört adam getirdi. De Lacey'nin altı adamı vardı. Bay Baxter'ın işaretiyle de Lacey altı adamından ikisini dışarıda bıraktı. Diğerleri de onları takip etti.

Bahçe. Peters adamlara şöyle bir baktı. Ama gözü korktuysa bile bunu belli etmedi.

Ziyaretçileri Bayan Baxter'ın kulübesine değil, meditasyon kulübesine getirdi. Bay Baxter diğer adamlara yerlerinde kalmalarını söyledi ve sadece de Lacey'i yanına aldı.

Meditasyon kulübesi bir zamanlar on beş ailenin oturabileceği kadar büyük bir şapeldi. Sıralar çoktan gitmişti ama minber kalmıştı ve Bayan Baxter onun üzerinde, kan kırmızısı tavana resmedilmiş gözün tam altında, taht benzeri bir sandalyede oturuyordu. Sandalyenin bir yanında üst dudağında kesik olan bir adam duruyordu - büyük olasılıkla McEwan. Peters onun diğer yanında durmaya gitti.

Sade kesimli koyu kırmızı bir elbise giymişti ama yakası bir fırfır gibi yükseliyor, parlak kumral saçlarını ve keskin hatlı yüzünü sanki Kraliçe Elizabeth'in ta kendisiymiş gibi çerçeveliyordu. Altın telkâri ile işlenmiş kare ve fleurs-de-lis'lerden oluşan bir makam zinciri şeklindeki kolyesi, kraliyet izlenimini daha da güçlendiriyordu.

Karşısına, iki basamak aşağıya, çok daha alçakgönüllü bir sandalye yerleştirilmişti. De Lacey bu kasıtlı olarak aşağılayıcı düzenlemenin çocukça olduğunu düşündü. İplerinin ucuna gelmiş olan bu kadın hâlâ gereksiz oyunlar oynuyordu.

Bay Baxter, eli daha alçak olan sandalyenin arkasında, başını yavaşça salladı. Yüz ifadesi sanki ayakkabılarını ters giymekte ısrar eden beĞ yaGında bir kız çocuğuyla karGılaGmıG gibi nazik ve hoGgörölüydü. Ama Bayan Baxter, de Lacey'den kaçan bir şey görmüş olmalıydı, çünkü babasının tepkisinden memnun olduğu belli olan bir şekilde gülümsedi.

"Baba, gelip beni görmen ne kadar güzel. Otursana."

Bay Baxter'ın gözünün kenarında bir kas kıpırdadı, küçük bir hareketti ama kızına karşılık verdiği şefkatli gülümsemeye tamamen zıttı. Eli sandalyenin üst korkuluğu boyunca kaydı ve saatinin kösteğine geldi.

De Lacey dondu kaldı.

Diğer de Lacey'nin adı neydi, Sumner mı? O yemekte Sumner da Bayan Baxter gibi kibirliydi. Bay Baxter'ı ayağa kaldırıp kadeh kaldırmaya zorlamıştı, değil mi? Bay Baxter da bir bahar esintisi kadar yumuşak bir gülümsemeye buna uymuştu.

Ama o akşam da gözünün ucuyla bir kası oynamıştı. Ve sandalyesinin arkasında durmuş, elini sandalyenin üst rayından geçirmiş, saatinin kolunu sıvazlamış ve bir tabanca çıkarıp hâlâ sırttan Sumner'ı vurmuştu.

De Lacey'nin ciğerlerini bir ürperti kapladı. Aynı şeyi kızına da mı yapmak üzereydi?

Bay Baxter daha küçük olan sandalyeye oturdu.

Bayan Baxter, tehlikeden tamamen habersiz, daha geniş bir şekilde gülümsedi. "Biraz çay? Kahve?"

Ancak şapelin içinde sıcak içecek yapmak için herhangi bir donanım yoktu.

"Yeter, Marguerite," dedi Bay Baxter nazıkçe, görünüşte sonsuz bir sabırla.

Bayan Baxter'ın gülümsemesi donuklaştı. "Bunu hiç kendin için düşündün mü baba? Hiç aynaya bakıp 'Yeter James' dedin mi? Hayır, tabii ki düşünmedin. Senin için tüm dünya hâlâ çok küçük olacak. Senin daha fazlasına sahip olabilmen için daha azıyla yetinmeyi öğrenmesi gerekenler sadece başkaları."

"Aklına gelen her saçma şeyi yapmana izin vermediğim için, beni alaşağı etmek için düşmanlarımla komplo mu kurdun? Çocuğum, çok ileri gittin."

Demek Charlotte Holmes tahmininde haklıydı ve geçen akşamki öfkesinin nedeni gerçekten de buydu. Kızının kendisine karşı darbe düzenleyenlerle işbirliği içinde olduğunu öğrenmişti. Kızının kaçmadığından emin olmak için hemen adamlarını göndermesine şaşmamalı.

"Hayır, baba. Ne yazık ki, yeterince ileri gitmedim. Madam Desrosiers sizi öldürmek istedi. Benim elimde ölmeni istemedim. Ne yazık ki, seni o zaman öldürmüş olsaydım, şimdi benim için daha iyi olmaz mıydı?"

Başını eğen Bay Baxter bir elini yüzüne götürdü. Sanki kadının kalpsiz sözleri ruhunu ezmiş gibi görünüyordu. De Lacey yakasını çekti - boğazına dolanan dikenli tel hissi geri gelmişti.

"Sizin için yaptığım her şeyi düşününce," dedi Bay Baxter, sesi boğuklaşmıştı.

"Bunu sık sık düşünüyorum, 'benim için' yaptığın her şeyi. En çok neyi düşünüyorum biliyor musun? Her şeye rağmen seninle yaşamamı istediğine karar verdiğinde, büyükannemin ölmek zorunda kaldığını çünkü beni bırakmak istemediğini ve benim de gitmek istemediğimi."

De Lacey yutkundu. Bunu bilmek istemiyordu. Bay Baxter başını kaldırdı.

"Yüz ifadenizden anladığım kadarıyla bilmediğimi düşünmüşsünüz." Bayan Baxter dirseğini bir kolçağa dayadı, bacaklarını uzattı ve çizme giymiş ayaklarını bileklerinden çaprazladı. "Bunca yıl, bunca yıl büyükannemin katilinin yanında dikkatli davranmak zorunda kaldım. Beni sanki eline düşmüş bir yıldızmışım gibi severdi. Seni hiç böyle seven oldu mu baba? Hayır, tabii ki olmadı. Hiç sevilmediğinizi söyleyebilirim."

De Lacey'nin parmak uçları titredi. Geri adım atmak istedi ama dikkat çekmeye cesaret edemedi. Yakasını tekrar çekmeye bile cesaret edemedi ve zar zor nefes alabiliyordu.

Bayan Baxter boştaki elini kaldırdı ve tırnaklarını inceledi. "Bakalım baba, konuşmamızın seninle eve dönmekten başka seçeneğim olmadığını söylediğin kısmına geldik mi?"

Bay Baxter'ın sesi gergindi. "Bu sefer size söylememe gerek kalmayacağını düşünmüştüm. Charlotte Holmes'u öldürdünüz. Bunun senin için sonuçları olacak."

"Sonuçlar mı?" Bayan Baxter küçümseyerek güldü. "Hayır, benim için hiçbir sonuç olmayacak."

Sağına döndü. "Bay Peters, lütfen Bayan Watson'ı benim için getirin."

Peters gitti. Sessizlik çöktü. De Lacey kendini çivilerin üzerinde duruyormuş gibi hissetti. "Bay de Lacey, nasılsınız?" Bayan Baxter birdenbire konuştu.

Sessizlik berbattı ama onun dikkati daha da kötüydü. Ondan herhangi bir soru duymak istemiyordu. Bay Baxter'a orada olduğunun hatırlatılmasını daha da az istiyordu.

"Ah, çok iyi, Bayan Baxter."

"Bay de Lacey olmak takdire şayan ama nankör bir görev, öyle değil mi?"

"Hayır, kesinlikle. Yani, elbette takdire şayan ama hiç de nankör değil. Bu büyük bir onur, hayatımın en büyük onuru."

Bayan Baxter gülümsüyordu. "De Lacey noktasına ulaşmanın Baxter olmaya son bir adım kaldığını düşünerek bu büyük onura atlayan başkaları da oldu. Oysa aslında, eski bir de Lacey olma ihtimalleri çok daha yüksek."

Onun tatlı sesi karşısında Lacey sanki bir fiçı dolusu sirke içmiş gibi hissetti. Kıkırdadı. Sesi tiz çıkmıştı. "Profesyonel tehlikeler, ne diyebilirim ki?"

Bayan Watson'ın az ya da çok kiliseye sürüklendiğini gördüğünde olduğu kadar hiç mutlu olmamıştı.

Kadın, onu son gördüğü zamandan bu yana on yıl yaşlanmış gibiydi. O zamanlar perişan görünüyordu ama yine de sevimli ve göz alıcıydı. Ama şimdi gözyaşlarından şişmiş yüzü tüm gençliğini ve esnekliğini kaybetmişti. Ağzının yanındaki oluklar hendek gibi derinleşmişti. Çenesinin altındaki deri sarkmıştı. Gözlerinin altındaki torbalar yumruk büyüklüğündeydi.

Peters'in kolunu tuttuğu yerden kurtuldu ve ondan iki adım uzaklaştı; hareketleri bile yaşlı bir hantallığa bürünmüştü, kırılganlık ve tereddüt bir aradaydı. "Bayan Baxter," dedi kısık sesle, "Bayan Holmes'u aramama yardım etmesi için bana birini vermeyi reddetmeniz yetmedi mi? Şimdi de size eşlik etmek zorunda mıyım?"

"Bayan Watson, Bayan Holmes'a ne olduğunu gerçekten bilmek istediğinize emin misiniz?" diye sordu Bayan Baxter, sesinde kötü bir niyet vardı.

Sorusu yaşlı kadının bir adım gerilemesine neden oldu. Eski şapelin etrafına bakındı ve bakışları de Lacey'de karar kıldı. "Bay de Lacey. Burada ne işiniz var?"

"Bay Baxter, Bayan Baxter'ın iyi olduğunu kendi gözleriyle görmek istedi," diye yanıtladı de Lacey.

Bay Baxter'ın adı -ve varlığı- onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Gözleri de Lacey'yi delip geçmeye devam etti. "Bu soruyu size daha önce de sorduğumu biliyorum Bay de Lacey, ama siz ve adamlarınızın Bayan Holmes'u önceki gece Garden'dan çıkarken görmediğinize emin misiniz?"

Bayan Baxter soğukkanlılıkla, "Bayan Watson," dedi, "Bay de Lacey'ye istediğiniz kadar sorabilirsiniz. Ama cevabı ben vereceğim. Bayan Holmes önceki gece bana ve Bay Peters'a ateş etti. Ne mutlu bize ki ıskaladı. Ne yazık ki biz de ona ateşle karşılık verdiğimizde ıskalamadık."

Bayan Watson gözle görülür biçimde irkildi ama Bayan Baxter'a bakmadı bile. Onun yerine de Lacey'yle daha büyük bir aceleyle konuştu. "O gece ondan önce uyumuştum. Gece yarısı su içmek için uyandığımda o hâlâ kulübemizin salonunda kitap okuyordu. Ama saat beş buçuğu biraz geçte tekrar uyandığımda artık orada değildi. Bahçeden ayrıldıysa, aradaki saatlerde ayrılmış olmalı. Kapıyı gözetleyen biri var mıydı? O zaman diliminde ayrılan birini gördünüz mü?"

"O öldü." Bayan Baxter'ın sesi bir cenaze gongu gibi çınladı. "Bir kurşun kalbini delip geçmiş. İyi bir korsenin böyle bir şeyi önleyip önlemeyeceğini hep merak etmişimdir. Görünüşe göre öyle değilmiş, çünkü Bayan Holmes'un korsesi birinci sınıftı."

Bayan Watson'ın ağzı açılıp kapandı. Açıldı ve kapandı. Bayan Baxter'la yüzleşmek için döndü. "Neden bahsettiğinizi anlamıyorum, genç bayan. Bayan Holmes'un korsesi hakkında ne biliyorsunuz?"

De Lacey ona karşı bir sempati duydu. Aklını kaçırmamanın eşiğinde olmalıydı. Bayan Baxter'ın söylediği hiçbir şeyi duymamış mıydı? O kadar şey varken neden bir korse hakkında soru soruyordu?

"Vücudunu perklorik asit varilinin içine koymak için giysilerini çıkarmak zorunda kaldık, bu yüzden elbette korsesine iyice baktım. Şimdiye kadar tamamen çözünmüş olmalıydı - yani vücudu, korse değil."

Bayan Watson ona baktı, sanki bir karga ötmüş ve bir şeyler mırıldanmış gibiydi.

Sonra Bay Baxter'a ve tekrar de Lacey'ye baktı.

Kadının çığlık atmasını ve belki de baygınlık geçirerek yere yığılmasını bekledi. Ama o sadece dantel bir mendil çıkardı, alnını sıvazladı, mendili bir kenara koydu ve ciddi ama odun bir ifadeyle, "Dediğim gibi, Bay de Lacey, gece yarısından gün doğumundan bir saat öncesine kadar. Bu süre zarfında sizin ve adamlarınızın gördüklerinin kaydını tuttunuz mu? Eminim tutmuşsunuzdur."

"Bay Peters, Bayan Watson'a davula kadar yardım eder misiniz?"

Peters Bayan Watson'a doğru yürüdü. McEwan şapelin bir tarafına gitti, orada koyu mavi brokarla örtülü, üzerinde iki uzun şamdan bulunan yüksek bir sunak duruyordu. Şamdanları kaldırdı, örtüyü yırttı ve altında, göğsüne kadar uzanan iki büyük davulun üzerinde oturan bir masa vardı.

De Lacey davulları tanıdı; sahilde geçirdiği üçüncü öğleden sonra onların yerleşkeye taşınmasını izlemişti.

Bayan Watson direndi, Peters'ın ellerini itti ve dizlerini tekmeledi. Ama Peters onun ellerini bileklerinden kolayca yakaladı ve sonra bir elini koltuk altından geçirerek onu kabaca davullara doğru sürükledi.

"Hayal kurmakta ısrar etmemelisiniz, sevgili bayan," dedi Bayan Baxter. "Gerçek tam orada, gözünüzün önünde."

McEwan masanın üstünü kaldırdı ve ardından bir varilin kapağı üzerinde çalışmaya başladı.

Bayan Baxter devam etti, sesi yumuşak ama amansızdı. "Babamın tasarladığı gibi Bayan Holmes başından beri lanetliydi. Denedim, ilk seferinde gitmesine yardım ettim. Ama onu geri dönmeye zorladım. Ölmek zorunda kalması beni üzüyor ama yine de ölümünden kendimi sorumlu tutamam. Büyükanнем bunu istemezdi. Babamın gölgesinin ötesine geçip özgür yaşamamı isterdi. Elbette bir büyükanne'nin sevgisini anlayabilirsiniz, Bayan Watson?"

Bu kadın deliydi. Charlotte Holmes'u vurduğunu açıkça itiraf etti. Bayan Watson neden onu sorumlu tutmasın ki?

Ama belki de uzun zamandır deliydi. Ne de olsa evlilik dışı iki çocuğu vardı ve bu onun deliliğini açıkça ortaya koyuyordu.

Bay Baxter ayağa kalktı ve davullara doğru yöneldi, de Lacey'yi de onu takip etmeye zorladı. "Ben olsam çok yakın durmazdım," diye seslendi Bayan Baxter. "Perklorik asit sadece sizi eritmekle kalmaz. Aynı zamanda patlar da."

Bayan Watson bir inilti çıkardı. McEwan kapağı açtı. De Lacey'nin burun deliklerini tarif edilemez bir koku istila etti, sanki bir kimya laboratuvarının içine et pazarı kurulmuş ve laboratuvardaki insanların kusmasına neden olmuş gibiydi.

Yüzünün önünde bir el salladı ve bir adım geri çekildi; yine de, eşit derecede sarı saçların üzerinde yüzen bir tutam sarı saç görece kadar yakındı

Sanki süt, idrar ve kan birbirine karışmayı başaramamış gibi görünen tarifsiz bir sıvı. Ve Tanrım, bunlar henüz çözülmemiş et parçaları mıydı? Ve bu bir ayak *parmağı* mıydı?

Davula en yakın olan Bayan Watson, Peters'ın kollarına yığıldı. Bayan Baxter davulun kapatılmasını emretti, Bayan Watson'a doğru yürüdü ve yüzüne bir tokat attı. Bayan Watson'ın göz kapakları titredi. Bayan Baxter'ı görünce kan donduran bir çığlık attı.

Ancak Bayan Baxter onu ellerinden tuttu ve de Lacey'nin tüylerini diken diken eden olağanüstü nazık bir ses tonuyla, "Unutmayın, sevgili Bayan Watson, başka seçeneğim yoktu. Ben sadece sahip olduğum azıcık özgürlüğe tutunmak isteyen bir kadıyım. Bayan Holmes'u ölüme gönderen benim babamdı. Bunun cezasını benim çekmemi istedi, ama bunun olmasına izin vermemelisin. Gerçek suçlunun o olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Bayan Watson, dudakları titriyor, zorlukla odaklanabildiği gözlerinden yaşlar süzülüyordu, yavaşça başını salladı.

"Dualarımla gidin, sevgili hanımefendi. İyi ol ve Bayan Holmes'un intikamını al. Şimdi git."

Bayan Watson bir çığlık atarak ayağa kalkmaya çalıştı ve eski şapelden dışarı çıkarken omzunu kapıya vurdu.

Bayan Baxter, iki sadık korumasıyla birlikte kürsüye geri döndü ve tahtına yeniden yerleşti. "Bana Bayan Holmes'u öldürdüğüm için müttefiklerinin gazabının üzerime çökeceğini ve hayatta kalmak için tek umudumun sizde olduğunu söyleyecektiniz, değil mi Peder?"

Gözleri memnuniyetle parlıyordu. "Ama şimdi Bayan Watson çok farklı bir mesaj götüreceğine göre, geriye ne bahaneniz kaldı?"

Bay Baxter usulca iç çekti. De Lacey'ye baktı. "Şimdi biraz çay içmek istiyorum."

De Lacey yutkundu. "Elbette, efendim."

Bayan Watson'ın izlediği yolu takip etti. Şapelin dışında, adamlar tarafından alıkonulan Bayan Watson bir yığın halinde yerde yatıyordu, etekleri çamurluydu, yüzü bir koluna gömülmüştü ve ağlıyordu. De Lacey bir adama ona göz kulak olmasını, diğer yedi adama da silahlarını çekerek kendisini içeri kadar takip etmelerini işaret etti.

Şapele yeniden girerken hızlı hızlı nefes aldı. Daha fazla adamları vardı ama kurşunlar havada uçuştığında işler tahmin edilemez bir hal alıyordu ve yakınlarda iki büyük perklorik asit varili de yoktu. Bay Baxter'ın emirlerini beklemeye niyeti yoktu. Bayan Baxter'ın adamları silahlarına uzandıkları anda ateş açacak ve çatışmayı mümkün olan en kısa sürede sona erdirmeye çalışacaktı.

Ama Bayan Baxter'ın adamları silahlarını çıkarmadı. Ve Bayan Baxter küçük bir ordunun kiliseye yığıldığını görünce kaşlarını bile kaldırmadı. Verdikleri tepkinin tuhaflığı de Lacey'nin kalbinin göğüs kafesine çarpmasına neden oldu. Adamlarını Bay Baxter'ın etrafına dizdi, kendisi de önde duruyordu ve kendini korkunç bir şekilde savunmasız hissediyordu.

"Sana son bir şans veriyorum Marguerite," dedi Bay Baxter. "Ya benimle gelirsin ya da burada ölürsün. Ve siz ikiniz," dedi Peters ve McEwan'a hitaben, "onun hayatıyla birlikte kendi hayatınızı da kaybetmenize gerek yok. Buradan çıkın ve dilediğiniz gibi yaşamakta özgür olun."

Bayan Baxter kıkırdadı. "Sevgili babacığım, ölmek üzere olan anneme bana her zaman göz kulak olacağına dair yemin etmiştin, değil mi? Sözünü bu kadar çabuk mu bozuyorsun?"

Tahtından kalktı. McEwan gösterişli sandalyeyi kenara çekerek tozlu bir örtüyle kaplı tuhaf görünümlü bir cihazı ortaya çıkardı.

Bayan Baxter cihazın arkasına geçti ve toz örtüsünü çıkararak kaldırdı. Gözünün önüne gelen makine de Lacey'nin aklına mekanik bir aslanı getirdi: Dört ayak üzerinde oldukça garip görünümlü bir küptü, küpün üzerinde bir dizi çelik plaka vardı. Ancak o zaman uğursuz görünümlü namluyu ve zaten dolu olan mermi kemerini gördü.

Bir Maxim silahı.

McEwan tahtın arkasına saklandı. Bay Peters, Bayan Baxter'ın arkasına çömeldi.

Bayan Baxter, Maxim silahına tutturulmuş koruyucu plakaların arkasında kayboldu. Güldü. "Şimdi ateş etmeye başlayalım mı baba, bakalım hangi taraf daha uzun süre dayanacak?"

Bay Baxter bile zırhlı bir makineli tüfeğin ateş gücü karşısında boyun eğmek zorunda kaldı.

Her muzaffer kuvvet gibi Bayan Baxter da mağlupların silahlarının alınmasını istedi. Bay Baxter'ın grubundaki erkekler sadece silahlarını bırakmakla kalmayıp, yedek tabanca ve bıçaklarının aranmasına da boyun eğmek zorunda kalırken, Bayan Baxter parmağı Maxim silahının tetiğinde, namlusu doğrudan babasına dönük bir şekilde sırtıyordu.

De Lacey şapelden çıkarken yüzü yanıyordu, Bayan Baxter'ın kahkahası arkasında süzülüyordu.

Yenilenleri takip eden tek şey onun kahkahası değildi. Peters ve McEwan, ellerinde sadece bir çift tabancayla, sanki esirleri Ebedi Şehir'e götüren Romalı generallermiş gibi onları sürdüler. Ya da köylüleri topraklarından süren yeni fatihler.

Sonunda Bahçe'nin kapısı bir çınlamayla arkalarından kapandı. Bay Baxter, şerefsiz geri çekilişin başında, arkasına döndü. De Lacey'nin bacakları titredi.

Kendisini tamamen boğacak bir öfke bekliyordu. Ama garip bir şekilde Bay Baxter hiç etkilenmemiş görünüyordu. De Lacey boğazını ovuşturdu, rahatsız edici duyguların yokluğundan rahatsız oldu.

Bay Baxter'ın Sumner'ı vurduğu o uzun zaman önceki yemeği tekrar hatırladı. Bay Baxter o zaman da en ufak bir üzüntü duymamıştı.

O günün erken saatlerinde Bayan Baxter'ı hâlâ kızı olarak görüyordu. Ama şimdi o sadece zamanla ortadan kaldırılacak bir başka düşmandı.

Bu düşünce de Lacey'yi rahatlatmadı. Hâlâ Bay Baxter'ın aşağılanması tanıklık ediyordu. Kendi hayatı hâlâ tehlikede olabilirdi.

Sonunda Bay Baxter konuştu. "İlgilenmem gereken başka konular var."

Bu doğrudu. Madam Desrosiers'i hâlâ yakalayamamışlardı, safları hâlâ hainlerle dolu olabilirdi ve söylentilere göre Myron Finch işleri zora sokuyordu ama sadece bir kriptografin ne kadar zarar verebileceği de Lacey'yi aşıyordu.

"Gözünüz Bayan Watson'ın üzerinde olsun. Gözünüz bahçede olsun," diye devam etti Bay Baxter.

"Evet, efendim!" Eğer Bay Baxter'ın onun için hâlâ görevleri varsa, o zaman en azından eski bir de Lacey olmak üzere değildi.

Bay Baxter getirdiği adamlarla birlikte yola çıkmıştı bile. De Lacey aceleyle emirler vermeye başladı. Bahçe duvarlarının etrafındaki devriye yeniden başlamalıydı. Kapı da gözetim altında tutulmalıydı. Adamların geri kalanını Porthangan'a ve en yakın telgraf ofisine gönderdi.

Bayan Watson'ın uşağı kısa bir süre sonra Bahçe'ye geldi. Arabasıyla tekrar Bahçe'den çıktığında de Lacey arabayı durdurdu. şapelden perişan bir halde çıktığında, Bayan Watson'ı yere oturmuş, başını ellerinin arasına almış, hâlâ kederle yanıp tutuşurken görmüştü. Bu kez arabanın bir köşesine büzülmüş, bir pelerinle rtnmşt. Yüzünde yakın zamanda yıkandığına dair izler vardı ve birinin saçlarını taramak için çaba sarf ettiği anlaşılıyordu; yine de darmadağınık görünüyordu.

Adam arabaya tırmanırken, kadın sadece önüne bakmaya devam etti, kırmızı çerçeveli bakışları görmüyordu.

"Bayan Watson," dedi de Lacey, sesini yükselterek, "Bayan Holmes'a ne oldu?"

Bayan Watson seğirdi. "O Bayan Baxter . . . O . . . Perklorik asit ..."

Küçük bir çığlık atarak ayağa fırladı. "Bayan Holmes'a hiçbir şey olmadı. Bayan Baxter bir yalancı. Onunla tanışır tanışmaz yalancı olduğunu anladım. Yalanlar. Hepsi yalan!"

Arabanın gitmesine izin verdi.

Köyde nöbet tutan adamlarından biri geri döndüğünde Bayan Watson'ın meyhanenin st katındaki odanın penceresini açtığını ve "*lmedi!*" diye bağırdığını bildirir. *Olamaz!*" diye bağırdığını ve daha sonra meyhanedekilere kötü bir haber aldığını ve afyon vermek zorunda kaldığını söyleyen endişeli uşağı tarafından sürüklenerek götürüldüğünü bildirmiştir.

Çok geçmeden, telgrafhanede görevli bir adam, gelenin uşak olduğu haberini getirdi ve *telgrafında* sadece Bayan H'nin Bayan B'nin ellerinde büyük bir talihsizlikle karşılaştığını belirtti.

Gün batımında Bayan Fairchild ve Bayan Ellery bahçeden ayrıldılar. Bayan Baxter, Peters ve McEwan dışında kalan son iki sakindi.

De Lacey uyuşuk bir şekilde işine devam etti. Saat onu biraz geçe köyden, Bayan Watson'ın uşağının telgraf ofisine gittiğinden beri meyhanede sert içkiler içtiği ve kendi kız kardeşini kaybetmiş gibi görüldüğü haberini aldı. Ve yatıştırılmış Bayan Watson odasından hiç çıkmamıştı.

De Lacey bir gaz lambasının ışığında öğrendiklerini yazıyordu ki nal sesleri onu çadırından dışarı çıkardı.

Fenerleri sallanan bir at arabası kırları aştı. Bahçe kapısının önünde sert bir şekilde durdu. İki adam atladı ve zili çalmak için ağır ipi çekti. Elleriindeki fenerler Lord Ingram'ın keskin profilini ve belli belirsiz tanıdık gelen bir adamı aydınlatıyordu. Müfettiş Treadles mı?

Kulakları sağır eden bir patlama onları dümdüz etti.

İki yüz metre ötedeki De Lacey kendini aşağı attı. Altında yer sarsıldı.

"Ne oldu?" diye bağırdı kafası karışmış adamları.

Karanlık hüküm sürdü, sonra hem çevresinde hem de kapıda kibritler parladı, adamlar yere düşüp sönmüş fenerleri ve lambaları yeniden yaktı. Kapıda Lord Ingram tekrar ayağa kalkarak tüm gücüyle çanı çaldı. Ancak içeriden gelen tek ses zayıf bir renk tonuydu.

Bahçe.

"Kapıyı açın," diye bağırdı Lord Ingram, tam da o kapıya vurarak.

De Lacey'nin adamlarından ikisi koşarak geldi, biri bahçenin kuzeyinden, diğeri ise karşı çevreden.

"Geri dön," diye bağırdı de Lacey. "Geri dönün ve devriye gezmeye devam edin."

Bu büyük ihtimalle Bayan Baxter'ın dikkat dağıtmak için yaptığı bir manevraydı. Belki o da Bayan Holmes'un ölümüyle ilgili tüm suçu Bay Baxter'a yıkma konusunda Bayan Watson'a güvenemeyeceği sonucuna varmıştı.

Başarısızlığının sonuçları da olacaktı. "Ama-ama-" diye başladı kafası karışmış devriyeleri.

"Ne ama? Duvarlar yıkılma tehlikesiyle karşı karşıya mı?"

"Hayır, ama-"

"O zaman görevlerinize dönün!"

Lord Ingram kapıya vurmaktan vazgeçip şiddetle tekmelemeye başlamıştı.

Müfettiş Treadles koşarak geldi. "Bay de Lacey, değil mi?"

"Evet?" dedi de Lacey büyük bir çekingenlikle. Bunca yıldan sonra polisler onu hâlâ tedirgin ediyordu.

"Adamlarınız kapıyı zorla açmamıza yardım eder mi? Yerleşkenin içinde çok miktarda perklorik asit olduğunu duyduk. Ben kimyager değilim ama bana bunun son derece tehlikeli ve patlayıcı bir kimyasal olduğu söylendi."

De Lacey ikiye bölünmüştü. Bir yandan, Bayan Baxter bugün onu aşağılamıştı - her ne kadar bu aşağılamanın asıl hedefi kendisi olmasa da. Ayrıca, Bay Baxter'ın kadını kızı olarak görmeyi bıraktığını fark etmemiş miydi?

Öte yandan, hiçbir şey yapmazsa Bay Baxter'a nasıl görünürdü? Bay Baxter'ın kızı hakkında ne hissettiğini doğru tahmin etmiş olsa bile, bu Bay Baxter'ın bilmesini isteyeceği bir şey miydi?

"Pekâlâ," dedi. "Yardım edeceğiz."

Londra'ya henüz ulaşmış olan Bay Baxter'a telgraf çekmesi için bir adam gönderdi, posta müdürünü ve telgraf memurunu uyandırma pahasına biraz irkildi. Devriyeye bir adam daha ekleyerek geri kalanları kapıya götürdü. Dosyada kapının iki inç çelikten olduğu, bir adamın bileği kalınlığında sürgüleri bulunduğu, plakaların ve menteşelerin ya çeliğe ya da iyi yontulmuş taşa perçinlendiği belirtilmişti.

Geçici bir tekme bile acı içinde tıslamasına neden oldu. Adamlarından en güçlüsü omzunu kapıya çarptıktan sonra inledi. Çadırlar için getirdikleri sırık ve kazıkların çarpma aleti olarak hiçbir işe yaramadığı ortaya çıktı.

Lord Ingram, Müfettiş Treadles onu zorla zapt etmeden önce birkaç kez kendini kapıya attı. "İçeri girmenin başka bir yolu olmalı."

Ama nasıl? De Lacey boynunu geriye doğru uzattı. Duvar yerden korkuluğun tepesine kadar en az altmış ayak yüksekliğindeydi ve tamamen dikti, bir keçinin bile tutunabileceği bir yeri yoktu ve buralarda uçurumlardan neşeyle atlayan keçiler görmüştü.

Lord Ingram yere oturdu, elleri dizlerindeydi, yüzü kollarına gömülmüştü, duruşu günün erken saatlerindeki kederli Bayan Watson'ı anımsatıyordu. Sonra ayağa fırladı ve arabasına doğru koştu. "Gidelim, Müfettiş. Acele etmeliyiz!"

Müfettiş Treadles da bir anlık tereddüitten sonra arabaya doğru koştu. Bulutlu bir gece için çok tehlikeli bir hızla yola çıktılar.

Saatın geç olmasına rağmen, bu sırada patlama Porthangan'dan bazı köylülerin yanı sıra yakınlarda kalan Bahçe sakinlerini de getirmişti. Bazı köylüler merdivenleri birbirine bağlamayı düşündü, ancak birbirine bağlanan iki merdivenin dengesiz olduğu kanıtlandı ve üç merdiven de yeterince uzun olmamakla birlikte çok tehlikeli olacaktı.

Bayan Felton gözyaşları içinde, doğu duvarına inşa edilmiş küçük bir kanal olan menfezi önerdi. Ama de Lacey geldiğinde menfezi çoktan incelemişti. Menfez sadece testereyle açılması saatler sürecektir kalın bir metal ızgaraya sahip değildi, aynı zamanda yağmur yağmaya başlarsa, içeride böyle bir şey yapmaya çalışan biri için tehlikeli olabilirdi.

Ve tabii ki neredeyse anında yağmur yağmaya başladı. Köylüler ve Bahçe sakinleri sığınacak bir yer aramak için ayrıldılar ve de Lacey ile adamlarını çadırlarıyla boğuşmak ve burunlarında yanık et kokusuyla yağmur altında devriye gezmek zorunda bıraktılar.

Gün doğumundan bir saat sonra Bay Baxter dinamitle geldi. Lord Ingram ve Müfettiş Treadles da büyük bir kancayla döndüklerinde De Lacey ve adamları sabah gelen kalabalığı daha güvenli bir mesafeye çekiyorlardı.

De Lacey kancayı daha önce sadece korsanların bir geminin donanımına takılarak gemiyi ele geçirmek için kullandıkları bir şey olarak düşünmüştü. Ama burada iyi bir araç olduğunu kanıtlamıştı. Lord Ingram'ın kancayı korkulukta yakalamak için sadece üç denemeye ihtiyacı vardı. Ama tam tırmanmaya başlayacakken, Bay Baxter o noktaya el koymuş ve kendi adamlarından birine sırtına bir cıvata kesici bağlatarak tırmanmasını ve kapıyı açmasını sağlamıştı.

Yarım düzine adam bir anda içeri daldı ve meditasyon kulübesinin ya da ondan geriye kalanın önünde durdu. Molozlar. Yanmış toprak. Cesetler.

tanınmayacak kadar yanmıştı. Devrilmiş iki davul, sanki dikkatsiz bir devin oyuncaklarıymış gibi, yırtılmış ve buruşmuş bir halde duruyordu.

Müfettiş Treadles, Lord Ingram ileri atılırken onu ortasından yakaladı. "Bu cesetlerin hiçbiri Bayan Holmes'a ait olamaz. Bayan Baxter ve iki adamına ait olmalılar."

De Lacey parmak uçlarında enkazın içinden geçti. Yanmış et kokusu bir gecede biraz dağılmıştı ama bu sadece öksürmesine neden olan kötü bir kimyasal kokuyu ön plana çıkarıyordu. Kararmış bir cesedin üzerindeki altın parıltısı gözüne çarptı. Bir sopayla cesedi ters çevirdiğinde, hâlâ takılı olan makam zincirini, altın telkari kareleri ve fleurs-de-lis'i gördü.

Birisi cesedin yanına çömelmiş. Bay Baxter. Zincire sonsuz bir şefkatle dokundu, sonra onu cesetten koparıp yere attı.

"Burada ne oldu?" diye sordu, özellikle de kimseye.

Müfettiş Treadles bir süre sonra, "Sherlock Holmes burada olsaydı, muhtemelen size tam olarak ne olduğunu söyleyebilirdi," dedi. "Ben sadece bir tahminde bulunabilirim, o da giden üç kişinin bu varillerin içindekileri boşalttığıdır. Anladığım kadarıyla içinde perklorik asit varmış?"

Bay Baxter başını salladı.

"Tehlikeli bir madde," dedi Müfettiş Treadles. "Bundan kaynaklanan endüstriyel kazalar gördüm. Dikkatli olunsa bile böyle katliamlar olabilir."

Lord Ingram bir çığlık atarak öne doğru tökezledi ve devrilmiş varillerden birinin yanındaki bir şeyi aldı. De Lacey onun elinde ne tuttuğunu göremiyordu ama yerde iki boş kovan vardı. Charlotte Holmes'u öldüren kurşunlar mı? Çözülene kadar vücudunda mı kalmıştı?

Lord Ingram dizlerinin üzerine çöktü ve inleme ile boğuk bir feryat arasında, doğaüstü bir ses çıkardı. Omuzları sarsıldı. Tüm vücudu hıçkırıklarla sarsıldı.

"Ne buldunuz lordum?" diye sordu Bay Baxter.

Olağanüstü sakın görünüyordu. Hayır, sakın değil. Etkilenmemişti. Belki de de Lacey her şeye rağmen haklıydı. Gerçekten de onunla bağlarını koparmaya karar vermişti.

kızı. Ve Şimdi, bu kazayla birlikte, rahmetli karısına verdiği sözü bile tutabilecekti. Ne de olsa ona göz kulak olmuştu. Ve Bayan Baxter onun emriyle değil, kendi entrikaları sonucunda lmŐtu.

Yarım dakika sonra Lord Ingram avucunu açtı. zerinde ince bir gümüş zincire bağlı büyük bir gümüş yüzük vardı. YzĞn kolyesi de Lacey'nin daha önce gördüğü hiçbir Şeye benzemiyordu; tuhaf ama akıcı bir Şekilde bükülmüŐ bir daire.

"Ne oldu?" diye sordu Bay Baxter.

"Bu- bu-" Lord Ingram'ın sesi takıldı. "Bu topografik bir tuhaflık, sadece tek tarafı olan bir Őekil. Holmes her zaman garip Şeyleri sevmiŐtir."

Ve gözlerini silerek ayağa kalktı ve sendeleyerek uzaklaştı. Müfettiş Treadles ona doğru koştu, kolunu omuzlarına doladı ve kulağına fısıldadı.

Ama Lord Ingram kolunu yana savurdu. "O lmedi! lmŐ olamaz! Herkes ölmüş olabilir ama Holmes değil! O değil!"

Onların ayrılıŐının ardından huzur ve sknet sağlanamadı. Bayan Fairchild ve Bayan Ellery bahçeye girerek, başta Bayan Baxter'inki olmak üzere tüm ölülerin cenaze ve defin iŐlemlerini kendilerinin yapmasını talep ettiler; çünkü Bayan Ellery, Bay Baxter'ın kendisini annesi ve büyükannesinin yanına, kendi istekleri doğrultusunda defnedip etmeyeceği konusunda ciddi Şüpheleri olduğunu ifade etmişti.

Bay Baxter diğer iki cesedi umursamadı ama çocuğunun cesedi konusunda kararlıydı. Galip gelmesine rağmen, de Lacey bir kez daha efendisinin dikkatinin çok dağınık olduğunu hissetmekten kendini alamadı. Derhal oradan ayrıldı ve de Lacey'yi  kaza sonucu ölüm olayını nihayet öğrenmiş olan yerel polis teŐkilatıyla uğraşmak zorunda bıraktı.

Sonunda Bayan Baxter'a ebedi istirahatgahına kadar eşlik eden de Lacey oldu. İleri görüŐlü olduğunu kanıtladı: Babası onu atalarının yanına değil, İŐvire'nin Lucerne kentindeki ıŐsız bir araziye defnetti.

Süslü zinciri Bay Baxter'ın Londra'daki ofisinde bir Medusa büstünün etrafına asılmıŐtı.

De Lacey nihayet Londra'daki ofisinde tekrar oturduğu gün, Bay Baxter'ın Myron Finch Viyana yakınlarında görüldüğü için aceleyle Kıta'ya dönmüş olabileceğine dair söylentiler duydu. Bay Baxter'ın Finch için neden bu kadar zahmete girdiğini bilmiyordu ama adam gittiğine göre, de Lacey'nin kendi derebeyliğinde endişelenecek bir şeyi daha kalmamıştı.

Bayan Baxter'ın cenazesinden bir hafta sonra, Londra gazetelerinde Sherlock Holmes'un sağlığı için yurtdışına gittiğini ve bir sonraki duyuruya kadar soru ya da müşteri kabul etmeyeceğini bildiren bir ilan yayınlandı.

Charlotte Holmes'un kız kardeşi kızarmış, şişmiş gözlerle eve gitmek için trene bindi. Bayan Watson yeğenine daha yakın olmak için Paris'e gitti. İki hafta sonra boşanmasına karar verilen Lord Ingram, yurtdışındaki kazılar için düzenlemeler yaptı.

Bay Baxter başka işlerle meşgul oldu. De Lacey de öyle. Başka yerlerde adamlara ihtiyaç vardı. Bay Baxter'ın izniyle, Bayan Watson'ın evi ve 18 Yukarı Baker Sokağı civarında konuşlanmış olanlar yeni görevlere atandılar.

Ve hem hayatını hem de konumunu koruyan de Lacey, sonunda baharın geri döndüğünü görmekten mutluydu.

Yine de zaman zaman Bayan Baxter'ı ve babasının ofisindeki kararmış zinciri düşünüyor ve Lord Ingram'ın yaşadığına benzer bir gerçekdışılık hissine kapılıyordu.

Herkes ölmüş olabilir ama o değil.

Ve sonra aklı başına gelirdi.

Yirmi iki

HERMOPOLIS BAHÇESİ BİR SÜRE

ÖNCE

T ışık parlaktı, hafif bir altın parıltısı. Bayan Baxter'ın yeşil gözleri de parlıyor gibiydi. Başını durgun bir incelikle döndürdü ve aynı derecede durgun bir tehditle konuştu. "Bayan Holmes, birbirimize söyleyecek daha fazla şeyimiz olduğunu sanmıyorum. Konuşmamızı burada bitirelim."

Ah, ama hayır. Charlotte henüz ziyaretinin amacına ulaşmamıştı.

"Neden? Bahçenin duvarlarının dışına bakın, Bayan Baxter. Etrafınız sarılmış durumda. Eve dönmeye zorlanmaktan çok daha kötü bir kaderle karşı karşıya olduğunuza inanıyorum.

"Başka bir asılsız tahminde bulunayım mı? Babanızın Madam Desrosiers'i yakalamış olması ve Madam Desrosiers'in de geçen yıl görevden alınmasının ardındaki gerçek beyin olarak sizi ele vermiş olması ihtimali var."

Bayan Baxter'ın göz kapakları titredi.

Yani Charlotte doğru tahmin etmişti: Darbeye karışmıştı.

"Kapınızın önünde bu kadar tehlike varken, neden en azından bana yardım etmiyorsunuz? Siz Bay Craddock'un ölümünün sorumluluğunu üstleniyorsunuz; ben de çocuğunuzun yerini gizli tutmaya devam ediyorum. Belki ben gittikten sonra Bayan Crosby ve bebeğe bile yardım edebilirim."

Bayan Baxter hafifçe, ama açık bir düşmanlıkla, "Ah, belki de yapabilirsin, değil mi?" dedi.

Boynunu kırdı, hareketi keskin ama kıvraktı, tıpkı bir kobranın çözölüşü gibi. "Çok fazla asılsız spekülasyon sizin için iyi değıl, Bayan Holmes. Bay Craddock gayet iyi, kulübesinde meditasyon yapıyor. Ve ben de iyi olacağıım. Ama sen, benim sevgili gözü pek kızım, dikkatli olmalısın."

Ve şimdi gerçekten de birbirlerine söyleyecek başka bir şeyleri yoktu.

Charlotte fazladan bir hindistancevizli bisküvi aldı ve ayağı a kalktı. "Böyle ayrılmak zorunda kaldığımız için üzgünüm Bayan Baxter. Çok güzel kıyafetleriniz ve bir o kadar güzel bisküvileriniz var, her ikisini de çok takdir ediyorum."

Kendini dışarıda gördü, bunu yaparken ıslık çaldı. Gece sisi şimdi daha da kalındı, fenerinin etrafından akan ve yere sürüklenen bir bulut. Kendi kulübesine döndü, biraz su kaydattı ve iki sıcak su şişesi yaptı.

Tıpların etrafını silip sıkı olduklarından emin olurken, Lord Ingram da geri geldi. "Bayan Steele, Bayan Baxter'ın penceresinden dışarıyı dinliyordu. Bayan Watson onu ve kocasını nişanladı."

Charlotte başıyla onayladı. Yatak odasının penceresinden dışarı tırmandılar. Bu siste, biri doğrudan dışarıda durmadığı sürece görünmezlerdi.

Bir elinde şemsiyesi vardı; adam diğer elini tuttu. Bir süre sonra Livia elini çekti ve onun yerine Livia'nın elini tuttu. Çocukken Livia'yla sık sık el ele tutuşurlardı, ama her zaman Livia'nın elini o tutardı, tersi olmazdı; böylece Livia ne zaman bırakacağına kendisi karar verebilirdi.

İtiraz etmedi - muhtemelen onun hakkında bunu zaten anlamıştı.

Çok hoş hissettirdi. Bir yetişkin olarak daha önce hiç birinin elini tutarak yürümemişti. Kabul, bu yürüyüşte hiçbir şey göremiyordu, ne onu, ne ayaklarının altındaki toprağı, hatta etraflarını saran sisi bile, ama ne gökyüzünü ne de yeryüzünü görme ihtiyacı hissetmiyordu. Hatta onu bile.

Zifiri karanlığın içinde ilerlerken elini onunkine koyması yeterliydi.

Gidecekleri yere yaklaştıklarında, adam keşif yapmak için ayrıldı ve birkaç dakika sonra geri dönerek ona devam edebileceğini söyledi. Birbirlerinin ellerini sıktılar. Adam dışarıda kalacak ve kadın kendi başına ilerleyecekti.

Bayan Crosby'nin kulübesinin kapısını buldu, içeri girdi ve kapıyı kilitledi.

İçeride karanlık gözlerine baskı yapıyordu. Şemsiyesinin ucuyla yolunu bulmaya çalıştı.

"Beni ayağımdan dürttün," dedi biri. Bayan Baxter.

"Perdeler sağlam mı?" Charlotte sordu.

"Evet, pencereler de öyle," dedi Bayan Baxter.

Küçük bir ışık yayıldı. Bayan Baxter, deklanşörünü hafifçe kaldırdığı bir cep feneri getirmişti. Bu ışıkta oldukça hayalet gibi görünüyordu. Charlotte kendisinin de çok farklı görünmediğini, biraz daha tombul bir hayalet olduğunu hayal etti.

Bayan Baxter'ın yanındaki sandalyeye oturdu ve ona bir sıcak su şişesi uzattı, diğerini kendine ayırdı. Bayan Crosby gittiğinden beri kulübesinde ateş yakılmamıştı. Soğuk ve nemliydi.

"Teşekkür ederim," dedi Bayan Baxter. "Tekrar görüşmek üzere."

Charlotte başını salladı. Bu öğleden sonra Bayan Baxter için sadece bir kartvizit bırakmamıştı. Kartvizitin altında dikkatle katlanmış bir not vardı. *Okumamı istediğiniz dergilerde bir şeyler görmüş olabilirim ve görüşmek istiyorum. Ama önce farklı bir görüşme yapmalıyız. Geçen sefer salonunuzun penceresinin temiz hava girmesi için biraz açık olduğunu fark etmiştim. Lütfen bu gece de aynısını yapın.*

Tiyatro istiyordu. Ve ikisi arasında gerçek bir gösteri düzenlediler.

"Yine de biraz fazla ileri gitmediniz mi Bayan Holmes?" diye mırıldandı Bayan Baxter. "Bizim için neyi tasvir etmek istediğinizi bilsem bile, yine de sizden pek memnun kalmadım."

"Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, yeni bebeğin nerede olduğunu bilmiyorum ve bu bilgiyle seni tehdit etmem mümkün değil."

Bayan Baxter içini çekti. "Zavallı çocuğum. Ama buraya çocuklarım hakkında konuşmaya gelmediniz."

"Hayır, müttefikiniz olmam için bana yaklaştığınız için buradayım."

Büyük bir incelikle, çünkü söz konusu riskler ölüm kalım riskleriydi.

"O halde kabul ettiniz?" Bayan Baxter'ın dudakları soruyu söylerken zorlukla kıpırdadı.

İç çekme sırası Charlotte'a geldi. "Reddetmek isterdim ama bir müttefike ihtiyacım var. Ve görmemi istediğin şeyi gördükten sonra artık seni reddedemezdim, değil mi?"

Bay Finch'in bir şekilde işin içinde olup olmadığını ilk kez Bayan Baxter, Leydi Ingram'ın anlattığı hikâyenin aynısını kullandığında merak etmişti. Gerçi hikâye Bayan Baxter'ın ilk hikâyesiydi ama etkisi aynıydı: Charlotte'un aklına Bay Finch'i getirmişti.

Sonra, Bayan Baxter'ın özel koleksiyonunda sakladığı dergilerdeki küçük notlar, Bay Mears'ın kopyalayıp Charlotte'a telgrafla gönderdikleri, hemen tanıdık gelmişti: Bunlar, Bay Finch'in Charlotte'a en genel ifadelerle sağlığını ve nerede olduğunu bildirmek için kullandığı şifrenin biraz daha karmaşık bir versiyonundan başka bir şey değildi.

Bu kadının uğruna bu kadar çok şeyi göze aldığı adam üvey kardeşinden başkası değildi.

Charlotte tekrar iç çekti. Hissettiklerine *duygusal* denebileceğini sanmıyordu ama normalde yaşadıklarından çok daha güçlü bir duyguydu bu. Karşısındaki kadın onun hayal bile edemeyeceği boyutlarda korku, ıstırap ve fedakârlık yaşamış ve boyun eğmemişti.

"Kardeşimle babanız için çalıştığı için mi tanıştınız?"

Bayan Baxter başını salladı, yüz ifadesi biraz yumuşadı. "Kader sayesinde tanıştık. Babam beni ağır bir şekilde hamile yakaladıktan sonra, saklanmak için sadece büyükannemin evini değil Garden'ı da terk etmeme rağmen babam için çalışmaya başladı. Babamın geldiği gün Myron'un orada olmaması Tanrı'nın lütfuydu.

"Bu olaydan önce, birlikte ya da tek başımıza tuzağa düşürülürsek ne yapacağımızı çok ciddi bir şekilde tartışmıştık. En başından beri ona, kendi çocuğum için bile esarete dayanamayacağımı söyledim. O da bana, eğer tek başıma yakalanırsam, ne yapıp edip babamı terk etmemi ve onun da çocuğumuzu bana geri getireceğini söyledi."

Charlotte ağabeyini son karşılaşmalarından hatırlıyordu; sakın tavırlarından hayattaki deneyimlerine dair pek bir şey anlaşılmayan suskun bir adamdı. O da

Moriarty'nin örgütüne gayrimeşru doğmuş bir adama vaat ettikleri için katıldığına ve daha sonra hayal kırıklığına uğrayıp ayrıldığına inanıyordu. Bu yeterince zor olurdu. Ama bir tehlike uçurumuna girdiğini bile bile kendi yolunu seçmiş olmak ...

Umarım iyidir ve umarım benim için katlanmak zorunda kaldığı her şeyden pişmanlık duymaz.

"Bayan Marbleton, Bay Finch'in das Phantomschloss hakkında bilgi istediğini söyledi. Bu yer her ne ise, çocuğunuzun bulunduğu yer de orası mı?"

"Evet." Bayan Baxter'dan alaycı bir kahkaha yükseldi. "Babamın mutemedine ihanet ettiğini anladığımızda, oğlumuz sağ salim aramıza dönene kadar bunu ona karşı kullanamayacağımızı biliyorduk. Ama Madam Desrosiers'in planlamasına yardım ettiğim darbenin ufukta görüldüğünü bildiğim için coşkuya kapıldım. Başka bir çocuk istedim, vazgeçmek zorunda kalmayacağım, düşüncesi her zaman acı vermeyecek bir çocuk."

Charlotte'un kendisine verdiği sıcak su şişesini göğsüne bastırdı. "Her gün yeniden bir araya geleceğimizi düşünüyorum. Ama her geçen gün bundan biraz daha korkuyorum. Myron'la hiç tanışmadı ve beni unutmuş olmalı. Ona ne söyleyebilirim ki? Büyükbabanı tahttan indirebilmek için seni terk etmek zorunda kaldım, böylece gelecekte hepimiz özgürce yaşayabilecektik? Çocuklar gelecek fikrini anlamazlar. Sadece şimdiyi anlarlar. Bugünü anlarlar. Ve biz onun hatırlayabileceği hiçbir bugünde yanında olmadık.

"Peki ya umutlarımı bağladığım darbe? Keşfedilme tehlikemiz olduğu için acele etmek zorunda kaldık, bu da sadece kısmen başarılı olmasına neden oldu. Madam Desrosiers'in kardeşi Mösyö Plantier, geçen Kasım ayında babamın yeni avukatı olma kisvesi altında beni görmeye geldiğinde, yapmamız gereken bazı zor seçimler vardı ve tamamen doğru bir seçim yaptığımızı sanmıyorum."

Işık, zar zor aydınlanan yüzünde titriyordu. Yarı saydam, oyulmuş gibi görünüyordu. "Belki de onu öldürmeliydik. Belki de özgürlüğü karşılığında oğlumu talep etmeliydik. Hepimiz ideal çözümü umuyorduk, para verenin ondan kurtulmasını. Ama Myron'un verdiği erişim olmadan

babamın efendisini nasıl aldattığını bilmemize rağmen kanıt elde edemedik."

Charlotte kendi sıcak su şişesine daha sıkı sarıldı. "Marbleton'lar elinde kanıt olmadığını anladıklarında hayal kırıklığına uğrayacaklar."

"Bizden daha fazla hayal kırıklığına uğramış olamazsınız."

Yumuşak bir sesle konuşuyordu ama sözleri uzun yıllar süren ve henüz meyve vermemiş çabaların ağırlığını taşıyordu.

Sessiz kaldılar.

Belki de evin içi neredeyse tamamen karanlık olduğu için kıydan gelen sesler boğuktu. Kayalıklara çarpan denizin gürültüsü, çatıları yırtan ve pencere camlarını tıkırdatan gece fırtınasının uğultusu yoktu. O kadar sessizdi ki, Bayan Baxter'ın cep fenerinin içindeki küçük alevin tıslamasını ve halının üzerinde kayan çizmelerinin sesini duyabiliyordu.

Ama Bayan Baxter kımıldamamıştı.

Bayan Crosby'nin salonunda bir kişi daha vardı.

"Bay Finch bu gece burada mı?"

"Evet," diye bir erkek sesi geldi odanın görünmeyen bir köşesinden, oldukça isteksiz bir ses.

"Lütfen ona aldırmayın," dedi Bayan Baxter. "Ona bir daha hamile olduğumu söylemediğim için hâlâ kızgın."

"Craddock beni daha önce gördüğü için burada olamayacağımı söylemişsiniz. Bayan Fairchild, Marbleton'ların kefil olduğu birinin Craddock'un hâlâ hayatta olduğunu iddia etmesini istemeseydi Craddock'un öldüğünü asla bilemezdim."

Sesi mutsuz geliyordu.

"Sana söyledim, babam o zamana kadar çoktan özgürlüğüne kavuşmuştu ve darbeye karıştığımı her an öğrenebilirdi. Bana yakın olman güvenli değildi. Ayrıca, senin yeni Bay Craddock olduğunu bilmiyordum. Size nasıl söyleyebilirdim ki?" Bayan Baxter derin bir nefes aldı. "Her neyse, özür dilerim Bayan Holmes. Kardeşiniz ve ben bu konuyu daha sonra, kendi zamanımızda ölesiye tartışacağız. Ne tartışıyorduk?"

"Das Phantomschloss," dedi Charlotte. "Bay Marbleton, Bay Finch'e vermem için bana bir fotoğraf getirmek için büyük zahmetlere katlandı. Belki biraz daha ışıık alabiliriz."

Bayan Baxter ayağı kalktı, sonra tekrar sandalyesine çöktü. "Ama das Phantomschloss'ta ya da yakınında fotoğraf çekilmesine izin verilmiyor."

Charlotte, Bayan Baxter'ın cep fenerinin deklanşörünü daha da açtı. "Bana öyle geliyor ki, bu resim mekânından çok insan özneleriyle dikkat çekiyor."

Bay Finch gölgelerin arasından çıktı. Biraz yıpranmış görünüyordu ama neredeyse bir yıldır hayatından endişe ederek yaşayan birine göre iyi durumdaydı.

Bayan Baxter'a baktı. Charlotte aşık erkeklerin sevgi nesnelerine nasıl baktıklarını çok iyi biliyordu. Bu bakış farklıydı. Her parlak, ateşli genç aşk örneğı hayatın potasına atılmalıdır, ama bu ikisi dayanılmaz olana katlanmak zorunda kalmıştı. Bu onların geçmişin anılarına daha sıkı sarılmalarına mı neden oluyordu? Ve bu da, birbirlerinden uzakta geçirdikleri bu uzun yıllar boyunca ne kadar değıştiklerini fark etmelerini daha mı rahatsız edici hale getiriyordu?

Yine de onda bir hayal kırıklığı değil, sadece bir boyun eğme duygusu hissetti: Kaderi kendisiyle tamamen iç içe geçmiş olan bu kadın artık bir yabancıya dönüşmüştü.

"Bu arada, bizimkinin yanındaki kulübede bizi izleyen siz miydiniz Bay Finch?" diye sordu.

Başını salladı.

Bay Marbleton'ın mikro fotoğrafının yapıştırılmış olduğu Stanhope'u Bayan Baxter'a uzattı ve daha iyi aydınlatması için cep fenerini kaldırdı.

Bayan Baxter bakar bakmaz nefesi kesildi. Optik cihazı Bay Finch'e verdi ve cep fenerini Charlotte'tan alarak kendisi tuttu. "Bakın. *Bak.*"

Bir bakıştan sonra onu sert bir şekilde kucakladı.

Bayan Baxter hıçkırarak güldü. "Nihayet. Nihayet. Bunca yıldan sonra!"

"Evet, sonunda," diye mırıldandı Bay Finch ve burnunu çekmeye benzeyen bir ses çıkardı.

Charlotte onlara bir dakika verdi. "Ama yeni bilgilerinizden ancak Bayan Baxter ve ben şu anki bataklığımızdan kurtulup birbirimize düştükten sonra faydalanabilirsiniz. Bunu arkadaşlarımla tartıştım ve hepimiz Moriarty'nin benden kalıcı olarak kurtulmayı başardığına inanmasının ideal olacağı konusunda hemfikiriz."

"Bu gerçekten de ideal olurdu," dedi Bayan

Baxter. "Ama buna inanır mı?"

"Hayır."

Charlotte kendini olumsuz bir cevaba hazırlamıştı. Yine de Bayan Baxter'ın kesin cevabı karşısında yüreği ağzına geldi.

"Bunun için kısmen Bayan Marbleton'ı suçlayabiliriz. Zaten doğuştan şüpheli bir adam olsaydınız ve karınız sizden kaçmak için kendi ölümünü taklit etseydi, kendi gözlerinizle görmediğiniz hiçbir ölümün gerçek olduğuna inanmazdınız."

Charlotte başını salladı. *Ne yazık ki.* "Bayan Marbleton'ın sadece kısmen suçlu olduğunu mu söylediniz?"

Bayan Baxter dudaklarını bükerek, "Suçun diğer kısmı da bana ait," diye cevap verdi. "Madam Desrosiers'in yakalanıp yakalanmadığını bilmiyorum ama babamın darbeye karıştığını öğrendiği konusunda haklı olduğunuza inanıyorum. Bu duvarların arkasında bile uzun süre güvende olamayacağım. Bu nedenle, zamansız bir sonla karşılaştığıma inanması sadece ideal değil, aynı zamanda acil.

"Sadece senin ölümünü sahnelersek, babamın buna inanma olasılığı daha yüksek - ne de olsa onun için senden kurtulmam onun amacı. Ama yarışmamızın sonucunda ikimiz de ölürssek, bu ona gerçek olamayacak kadar iyi gelecektir."

Charlotte dişlerinin arasından bir nefes çekti.

Bayan Baxter'ın gözleri parladı. "Ancak, bizim lehimize olan bir iki faktör var. Birincisi, babamın organizasyonunun şu anki durumu. Ne yazık ki darmadağın değil ama darbe bir darbe vurdu. Babamın

Daha sonra darbeye sempati duyduğundan şüphelendiği herkesi temizlemesi muhtemelen daha kötü bir darbe oldu."

"Anlıyorum," dedi Charlotte yavaşça. "Elinde çok az adam var."

"Doğru. İkincisi, kadınlar olarak onun için *o kadar* da önemli değiliz. Madam Desrosiers'in peşini bırakmıyor çünkü görevden alınmasının arkasındaki beyin o değil, metresi olduğu ve ihaneti kişisel olduğu için. Kardeşi Mösyö Plantier'in onun kukla ustası olduğuna inanmasa şaşıırırdım.

"Beni zekâdan çok kibir sahibi, inatçı bir kız olarak görüyor; yeteneklerim hakkında daha iyi bir fikri olsaydı, beni varisi olarak yetiştirirdi. Ama hayır, sadece görünüşü ve davranışlarıyla babasının önemini gösteren bir kız çocuğu olmamı istedi.

"Muhtemelen seni daha önemli bir tehdit olarak görüyor ama yine de cinsiyetimizin tüm zaaflarına maruz kalan bir kadınsın. Gördüğüm kadarıyla, yaptıklarından çok Myron'a güvenli bir liman sağlayabilecek birini ortadan kaldırmak için senden kurtulmak istiyor."

"Yani ölümlerimizi taklit ederek ona bir iyilik yapmış olacağız. Adamlarını daha iyi tahsis etmesine ve kaynaklarını artık bizim gibiler için harcamamasına izin vereceğiz," dedi Charlotte.

Bayan Baxter'ın sandalyesinin yanındaki tabureye oturmuş olan Bay Finch kıs kıs güldü.

Bayan Baxter da biraz kıkırdadı. "Bizim lehimize olan üçüncü bir faktör daha var. Muhtemelen daha önce hiç kaçmamışsınızdır, Bayan Holmes. Ama benim çevremde bunu yapmış insanlar var. Kaçaklar eski uğrak yerlerine ya da eski tanıdıklarına geri dönmedikleri sürece, bir kez ortadan kaybolduklarında onları bulmak aslında çok zordur. Yani şu anda ihtiyacım olan şey, babamın gerçekten öldüğüme inanması değil, sadece ortadan kaybolmak için yeterli zaman.

"Bunun için babama bir iki sürpriz hazırladım. Sence Myron'un maaş müdürünün yörüngesine girdiğini duysa ne yapardı?"

"Ahhh."

"Aynen öyle. Tercihen dünyanın yanlış bir yerinde Myron'un peşine düşerken ben de hızla ikinci planda kalacağım." Bayan Baxter

küçük bir gülümsemeye izin verdi. "Ve babam kendi hayatta kalmasıyla meşgulken, gerçekten ikna etmemiz gereken kişi de Lacey ve de Lacey'nin emrindeki adamlar oluyor. Ve burada şans yine bizden yana - önceki de Lacey kurnaz bir tilkiydi. Bu o kadar da değil. Yani başarılı olursak, kendimize değerli bir zaman kazandırmış olacağız."

Bayan Baxter ve Bay Finch için oğullarını bulma zamanı. Charlotte ve arkadaşları için Bay Marbleton'ı serbest bırakma zamanı. Moriarty'yi bu kez kalıcı olarak tahttan indirmek için bir plan yapma zamanı.

"Benim için yeterince iyi," dedi Charlotte. "Az önce Bayan Steele'in de şahit olduğu, düşman olduğumuzu gösterecek büyük bir kavga ettik. Sonra da Bay Craddock'un cesedini çıkarmam gerekecek - burundaki mezarlardan birinde mi?"

"Evet." Bayan Baxter elini Bay Finch'in omzuna koydu. "Adamlarımızdan sadece biri zatürreden öldü, ama diğer ikisi Moriarty'nin ayak izlerini burada bulması ihtimaline karşı bu fırsatı değerlendirmek istediler. Craddock'u boş tabutlardan birine koyduk."

Bay Finch elini kısa bir süreliğine Bayan Baxter'ın elinin üzerine koydu. Charlotte hâlâ biraz duygusal hissediyor olmalıydı: Bu görüntü onda gülümseme ve iç çekme isteği uyandırdı. "Bu arada Bay Craddock sizi hamileliğinizin ilerlemiş bir döneminde mi gördü?"

Bayan Baxter gözlerini devirdi. "Bu kadar dikkatsiz olabilir miyim? Hayır, o sahip olduğu gücü kötüye kullanacak türden bir adamdı. Bana yaklaşmaya cesaret edemedi ama gözünü Bayan Stoppard'a dikti ve bir gece onu duvarda köşeye sıkıştırdı. Onun bıçak kullanmakta usta olduğunu bilmiyordu.

"Onu öldürmek istememişti ama öldürdü. Bu yüzden Bay McEwan ve Bay Peters'ı duvara çağırdı ve tam ne yapmaları gerektiğini tartışıyorlardı ki, her şeyden önce bir *kanca* yere düştü."

Charlotte, kancanın hikayesini kısaca anlattı; De Lacey Industries'in tercih ettiği ana yüklenici tarafından İngiltere'de üzerinde çalışılan çeşitli mülkleri araştıran bir arkadaşı tarafından başlatılmıştı.

"Yani bir bağlantı *vardı*. Hem sarsılmış hem de şaşırmıştım - babamın çalışma tarzına benzemiyordu, ama aynı zamanda bunun bir bağlantı olduğuna da inanamıyordum.

rastgele bir tesadüf." Bayan Baxter soran bir bakışla elindeki sıcak su şişesini sevgilisine uzattı; o da başını hafifçe sallayarak reddetti. Dikkatini tekrar Charlotte'a verdi. "Bay Kaplan, zatürreden ölen arkadaşımız, mağaraları keşfetmekten hoşlanırdı. Buradan bir mil kadar uzakta, yerel halktan öğrendiği bir mağara var. Ama içeride yerlilerin bile bilmediği bir geçit bulmuş ve bu geçit doğrudan Bahçenin altına açılıyormuş."

"Öyle mi? Bayan Watson ve Lord Ingram burunda bazı mağara açıklıkları görmüşler. Bunlar aynı sisteme mi ait?"

"Hayır, yakınlardaki diğer mağaraların hiçbiri birbiriyle bağlantılı değil ya da en azından hiçbiri insan boyutundaki yaratıklar için kullanışlı değil.

Bay Kaplan'ın bulduğu geçit bile o kadar derindeydi ki, ilk başta oraya ulaşmamız mümkün olmadı. Bayan Crosby sarnıçlar inşa etme fikrini ortaya attı, bu da bize Bahçe arazisinde kazı yapmak için meşru bir bahane sağlayacaktı. O sırada bazı çalışanlarımız ana müteahhit için çalışıyordu ve yeraltı geçidini kazanların onlar olmasını sağladık. "Üç sarnıç kazıldı. Bunlardan biri, içindeki suyu dışarı pompaladıktan sonra pompa 'bozuldu'. Diğer ikisi yeterince su sağladığı için Bayan Fairchild pompayı tamir etme 'zahmetine' girmede. Giriş borularını yıllar önce kapattık, bu nedenle sarnıcın içi nispeten kuru olmalı ve mağaraya giriş olarak hemen kullanılabilir."

Bay Finch, "Bahçeye giden gizli bir yol var ve ziyaret etmeme hiç izin vermediniz, öyle mi?" diye homurdandı. Sesi çok incinmiş gibi geliyordu.

Charlotte, Bayan Baxter'ın ona ters ters baktığını görmedi ama duydu. "Bu geçitte yürümek imkânsız. Sürünmek zorundasınız. Yarım mili kat etmek iki saat sürer. Ve Bay Peters'in rehberliğine ihtiyacınız var, aksi takdirde burada kaybolursunuz."

Sessizlik.

İç çekti ve onun saçlarını okşadı. "Babamın yapamadığını yapıp kendimizi parçalayacak mıyız?"

Sesinde korku vardı, derin, keskin bir korku.

Bay Finch de içini çekti ve başını onun omzuna yasladı. "Hayır, yapmayacağız."

"Tekrar hamile olduğumu size söylemediğim için özür dilerim," diye mırıldandı Bayan Baxter.

Bay Finch'in sesi kalınlaşmış gibiydi. "Özrünüz kabul edildi. Yerinizde olsam ben de aynı şeyi yapardım ama size kızdığım için özür dilerim."

Charlotte daha önce Bayan Baxter'ın evinden aldığı hindistan cevizli bisküviyi çıkardı. Loş ışıklı uzlaşma sahnesine çok yakışmıştı.

Bayan Baxter bisküviyi bitirmek üzereydi ki, "Demek Bay Craddock'un cesedini dağlık arazide çıkaracaksınız, Bayan Holmes. Ve babam Craddock'u benim öldürdüğüme ikna olduğu için, elbette gerçeği öğrenmenizi engellemek için olay yerinde görünmem gerekecek."

Charlotte başını salladı. "Başka bir tartışmaya girebiliriz ve sen de beni vurabilirsin. Bu yeterince makul görünüyor. Ama bedenimin yokluğunu nasıl açıklayacağız?"

Bayan Baxter, "Craddock'un cesedi konusunda bir süredir tedirgindik - defnedildi ama hala civarda," diye cevap verdi. "Bay McEwan kimyager olarak eğitildi ve küçük miktarlarda biriktirdiğimiz perklorik asidi önerdi. Elimizde bir kişinin kalıntılarını çözmeye yetecek kadar var. Craddock'unkileri eritip size ait olduklarını iddia edelim mi?"

Ah, ama bu kadınla plan yapmak bir zevkti.

"Ve elbette bu arada Bay Peters'in rehberliğinde sarnıçtan ayrılmış olacaktım. De Lacey ve adamları sadece cesedimin Bahçeye geri taşındığını ve bir daha görülmediğini bileceklerdi." Charlotte parmaklarını zarf desenli sıcak su şişesinin üzerindeki hafif kabarık damganın etrafında gezdirdi. "Bu benim için işe yarar. Peki ya sen?"

"Bu benim için daha karmaşık olacak. Ölümümü Garden'ın diğer üyelerini, özellikle de bunca yıldır sadık bir dost olan Bayan Fairchild'ı karıştırmayacak bir şekilde düzenlemeliyim." Bayan Baxter bir parmak eklemine dudaklarına götürdü. "Bir noktada babamla yüzleşmem gerekebilir."

Charlotte'un iç organları sıkıştı. "Beni çağırdığında onunla zor zamanlar geçirdim."

"Bu asla kolay değildir," dedi Bayan Baxter sessizce. "Onun hipnotik yeteneğine sahip değilim ama etkili olabilmesi için tek bir noktaya odaklanması gerektiğini öğrendim. Ve ben onu üzerek ya da düpedüz kızdırarak bunu bozabiliyorum."

Bu kadın birçok savaşın gazisi. "Babanla ilgilenmeyi sana bırakıyorum. Peki ya senin kalıntıların? İkimiz de cesetler olmadan ortadan kaybolamayız."

"Dr. Robinson'a benim için bir tane bulmasını söyleyebilirim. Kadavralarla ilgili bağlantıları var."

"Sanırım bebeğinizi doğurtacak kadar ona güvendiğinize göre, bu konuda da ona güvenebiliriz."

"Referansları bundan çok daha öteye gidiyor. Yıllar önce babamdan ayrılmak zorunda kaldığında Bayan Marbleton için bir ceset bulan oydu."

Bu Charlotte'un gözlerinin açılmasına neden oldu. Bayan Marbleton'ın geçmişi hakkında böylesine *derin* bir bilgi.

Bayan Baxter Charlotte'un tepkisi karşısında kıkırdadı. "Evet, ben çocukken, büyükannem öldükten kısa bir süre sonra beni 'kaçıran' oydu. Burada, Bahçe'de sadece onun şahsen kefil olduğu kişilere güveniriz."

Bay Finch'in saçlarını tekrar okşadı. "Ama ona bile Myron hakkında tek kelime etmeye cesaret edemedim."

Bay Finch başını onun avucuna sürttü.

Ailelerini yeniden bir araya getirmeye çalışan bu ikilinin karşı karşıya olduğu imkânsız görev... Charlotte, Lord Ingram'ın daha önce kendisine verdiği reçelli tartı çıkardı.

"Oğlunu geri alacaksın. Sana yardım edeceğim."

Konuşmadan önce düşünün, Bayan

Holmes. Ben her zaman düşünürüm.

Belki de burada başka bir istisna vardı. Ya da belki de kardeşinin Bayan Baxter'ın hayatındaki rolünü fark ettiği andan beri tam da bu geleceği düşünüyordu.

Onun bu basit açıklaması Bayan Baxter ve Bay Finch'in ayağa kalkmasına neden oldu. Verdiği sözü anlamışlardı.

Bayan Baxter yavaşça tekrar oturdu. Charlotte'a elini uzattı. Charlotte elini sıktı. "Rica ederim, Bayan Moriarty."

Marguerite Moriarty, Charlotte'un kendisini onların davasına adadığına hâlâ inanamıyormuş gibi, kısa bir süre eliyle ağzını kapattı. Sonra da gülümsedi. "Belki de son gülen babam olacak ama ben buna inanmıyorum. Bir gün onu devireceğiz. Ve başından beri bizi hafife aldığı için pişman olacak."

Sonsöz

A Evlilik, iki kişi -ve iki aile- arasında bir ittifak oluşturmak üzere yapılan bir anlaşmadır. Bu ciddi bir anlaşmadır ve genellikle artık yok. Ancak bazen bu anlaşmayı yapanlar bir hata yaptıklarını fark ederler. Evliliğin kendisi bir hatadır. Ve sonsuza kadar bir hatanın içinde yaşamak yerine, evliliği sona erdirmeyi seçerler.

"Bir evliliğin sona ermesi de aynı derecede ciddi bir anlaşmadır. Boşanma dilekçesinin verilmesi ve ardından mahkeme tarafından kabul edilmesi gerekir. Çok yakında annemle babamın evliliğine de bu olacak. Mahkeme boşanmamıza karar verecek ve artık birbirimizle evli olmayacağız."

Lord Ingram aylardır çocuklarına bir açıklama hazırlıyordu; her yeni zihinsel taslakta daha uzun ve daha süslü hale gelen bir açıklama; öyle ki, konuşmasına onların yatma saatinde başlarsa, sonunda amacına ulaştığında bir saat uyumuş olacaklarını tahmin ediyordu.

Lady Ingram'ın versiyonu ise hiçbir kelimeyi boşa harcamadı.

Noel'den sonra gazetelere onun için bir ilan vermiş ve ona kalabileceği güvenli bir yer önermişti. Şaşırtıcı bir şekilde, kadın cevap vermiş ve teklifini kabul etmişti.

-İki hafta önce Madam Desrosiers'le birlikte Château Vaudrieu'den kaçmıştı ve diğer kadına daha fazla yük olmak istemiyordu.

Ona bir dizi seçenek sundu ve o da bir zamanlar Bancroft'a ait olan West Berkshire malikanesini seçti. Çocukları güvenli bir yere yerleştirmesi gerektiğinde, anneleri ile biraz zaman geçirebilmeleri için burası açık bir seçim oldu.

Ama şimdi, çocuklarının "yüksek ateşi" nedeniyle Cornwall'dan uzakta olduğu ve Holmes'un yakında "öleceği" için, Cornwall kıyılarından bir daha ayrıldığında takip edilmeyeceğinden emin olamazdı.

Zamanı geldiğinde potansiyel takipçisini sarsmak da istemeyecekti. Aksine, Moriarty'nin yordakçıları geri çekilene kadar bir süre boyunca, Holmes'a en yakın olanlar, onun hayatlarından kalıcı olarak kaybolduğu izlenimini daha da güçlendirmek için geliş ve gidişlerini tamamen görünür hale getireceklerdi.

Bu yüzden Leydi Ingram'ın, Holmes'un "ölümünün" ardından çocukları eve götürmeye gelmeden önce, ayarladığı farklı bir saklanma yeri için bu malikâneneden ayrılması daha iyi olacaktı.

Lucinda ve Carlisle'a evliliklerinin yakında sona ereceğini açıklamayı kendi üzerine alacağını ya da bunu onun önünde yapacağını tahmin etmemişti. Minnettar olmuştu. Söyledikleri acımasız olabilirdi ama çocukların anlaması gereken gerçek de buydu.

"Neden bir hataydın?" diye sordu Carlisle çekingen bir tavırla. Yıl sonuna kadar beş yaşına basmayacaktı ve muhtemelen annesinin sözlerini tam olarak anlamaktan çok, olayın ciddiyetini hissediyordu.

Leydi Ingram tek dizinin üzerine çökerek onun yanağını okşadı. "Bazen bazı insanlar birlikte yaşamak için yaratılmamıştır. Hepsi bu."

"Bunny'yi gizlice içeri getirdiğin zamanı hatırlıyor musun? Onun bizimle yaşamasını istemiştin ama Bunny her şeyi mahvetmişti," diye ekledi yakında altı yaşına girecek olan ve üç günlük olduğundan beri bağımsız düşünebilen Lucinda.

"Oh," dedi Carlisle, anlayışlı bir tavırla.

Bunny bir tavşan değil, Lord Ingram'ın kır evi olan Stern Hollow'daki çocuk odasını kasıp kavuran bir köpek yavrusuydu. Onun yıkıcılığının anıları hâlâ tazeydi.

Ancak bu benzetme, . . .

Leydi Ingram'ın pek de sağlam bir mizah anlayışı yoktu. Lord Ingram ona şöyle bir baktı, acaba alınganlık gösterecek mi diye merak ediyordu.

Ancak bir süre anlamamış gibi göründükten sonra pişmanlıkla gülümsedi. "Evet, onun gibi bir şey. Ama yine de elimden geldiğince sık gelip seni görmeye çalışacağım. Ve her zaman olduğu gibi, her günün her dakikasında seni düşüneceğim."

"Korkunç bir şekilde ters gidebilirdi!" diye yakındı Holmes. "Bana verdiğin şemsiye tabanca alev aldı. Güvenli bir yere döndüğümüzde Bayan Baxter o kadar çok güldü ki gözyaşlarına boğuldu."

Lord Ingram gece yatağına çekildiğinde Holmes'u yatağının üzerinde, var olan en güzel pembe çay elbisesini giymiş ve kesinlikle muhteşem görünürken bulduğunda neredeyse kalbi duracaktı. Çocuklarını Paskalya'da kuzenlerini ziyaret etmeleri için getirdiği kardeşinin düklük malikânesindeydiler ve Cornwall'dan beri onu ilk kez görüyordu.

Anlaşıldığı kadarıyla, kardeşinin av köşkünü kiralamıştı -Grace'ler, büyük görkemli evlerin diğer sahipleri gibi, daha fazla gelir elde etmek için baskı altındaydılar ve malikânedeki daha küçük yapıların kiralanması bu araçlardan biriydi. Erkeksi kıyafetler içinde malikâneде özgürce dolaşmış ve hatta yakındaki kırsal bölgeyi keşfetmişti.

Şoku atlattıktan sonra Lord Ingram hiç vakit kaybetmeden ceketini ve yeleşini çıkardı. "O şemsiyenin alev almasından şikayet etmeye nasıl cüret edersin, Holmes? *Bana* yaptıklarından sonra mı?"

Şimdiden kıkırdamaya başlamıştı, bu her gün görülebilecek bir manzara değildi. "Ben sana ne yaptım?"

"Seni tanımam için hatıra olarak Bahçede bıraktığın şey-" diye kekeledi. "Sen-"

"Ağza alınmayacak yerlerinize takmak için tasarlanmış dairesel metalik nesneyi mi kastediyorsunuz? Bir keresinde sana göstermiştim ama kullanamayacak kadar uykuluyduk?"

Yatağa tırmandı ve onu kollarının arasına aldı. "Evet, o. Bunu gördüğümde nasıl yas tutmuş gibi davranabilirdim ki? Gülmemek için kendimi zor tuttum, bronşit olmuş bir sırtlan gibiydim."

"Keşke ben de görebilseydim!" dedi gözleri parlayarak.

"Erkekçe bir şey yapacak, Moriarty'ye yumruğumu sallayacak ve her türlü intikam tehdidinde bulunacaktım. Bunun yerine, kendimi ele vermeden önce koşarak Bahçe'den çıkmak zorunda kaldım."

"Ama iyi iş çıkardın. Hepimiz iyi yaptık," diye mırıldandı. Ve onu bir öpücük için kendine çekti.

Ve bir süre kimse Moriarty'yi düşünmedi.

TEŞEKKÜRLER

Kerry Donovan, rüya gibi bir editör oldu.

Penguin Random House'dan Jessica Mangicaro, Tara O'Connor ve Mary Baker, her zamanki mükemmel çalışmaları için.

Ve üyelerini hiç tanımadığım yapım ekibine, her yıl dağınık sayfa provalarıma katlandıkları için - siz kahramansınız!

Kristin Nelson, eşsiz menajerim, her gün üstün bir performans sergiliyor.

İnanılmaz derecede detaylı ve yönlendirici eleştiriler yapan Janine Ballard. Her ne kadar 500 yorumun ağırlığı altında inleyen ben olsam da, yine de her seferinde şansına şaşıyorum.

Kate Reading, bu kitaplar için mükemmel bir anlatıcı. Ailem, böyle harika insanlar oldukları için.

Beynim, bu kitap için de dayanıyordu - emin olun, patlayacağını düşündüğüm anlar oldu.

Ve sen, eğer bunu okuyorsan, teşekkür ederim. Her şey için teşekkür ederim.

Fotoğraf: Jennifer Sparks Harriman

USA Today çoksatan yazarı **Sherry Thomas**, iki yıl üst üste RITA Ödülü kazanan ve *Publishers Weekly*, *Kirkus Reviews*, *Library Journal*, *Dear Author* ve *All About Romance* gibi sayısız "Yılın En İyileri" listesinde yer alan, günümüzde yazan en beğenilen tarihi kurgu yazarlarından biridir. Romanları arasında *A Study in Scarlet Women*, *A Conspiracy in Belgravia*, *The Hollow of Fear*, *The Art of Theft* ve *Murder on Cold Street*, *Lady Sherlock* serisinin ilk beş kitabı; *My Beautiful Enemy*; ve *The Luckiest Lady in London* bulunmaktadır. Kocas ve oğullarıyla birlikte Austin, Teksas'ta yaşamaktadır.

ONLINE BAĞLAN

SherryThomas.com

Penguin
Random House
PENGUIN PUBLISHING GROUP

What okuma
listenizde sırada
ne var?

Bir sonraki harika
okumamızı keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında
güncel haberler alın.

Şimdi **kaydolun.**

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.